FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG KRISTIYANO

Ang Palagiang Handog na Susunugin

Araw-araw na Pagbubulay-bulay sa Salita ng Diyos

The Continual Burnt Offering

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men
PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *The Continual Burnt Offering*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: © 1994 by Loizeaux Brothers, Neptune, New Jersey (Scripture quotations © 1979, 1980, 1982 by Thomas Nelson, Inc.).

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions.
Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Sa Mambabasa

Sa Exodo 29:42 mababasa natin ang tungkol sa isang “palagiang handog na susunugin” na dapat laging pumapailanlang sa Diyos mula sa tansong altar, kung saan lumalapit ang bayan upang makipagkita sa Panginoon bilang mga sumasamba, upang ihandog ang kanilang papuri at pasasalamat. Umaga-umaga at gabi-gabi ay may bagong handog na susunugin na inilalagay sa altar upang hindi maputol ang bagay na nilayong ipakita ang pagsamba ng Israel sa Kanya na tumubos sa kanila.

Wala na ngayong altar na materyal, at hindi na kailangang ulitin ang sakripisyo ng krus na siyang tinuturo ng lahat ng mga handog noong una, ngunit pinapayuhan tayong ihandog ang hain ng papuri nang palagian. Ang aklat na ito ng mga araw-araw na pagninilay ay inihanda nang nasa isip ang layuning iyon.

Hindi ito nilayong pumalit sa araw-araw na pagbabasa ng Biblia, kundi upang mag-alok ng mga tulong na magbibigay-ideya sa pamamagitan ng pagtutuon ng pansin sa mga partikular na talata at pagbibigay ng mga simpleng puna na nilayong pukawin ang puso tungo sa mas malalim na pakiramdam ng pananagutan sa Diyos at ng debosyon sa ating Panginoong Jesu-Cristo. Akin ang mga tala, ang ilan ay bago at ang iba ay pinili mula sa aking sariling mga aklat. Ang mga tula ay tinipon mula sa maraming pinagkunan.

H. A. Ironside
Chicago, 1941

Enero

Enero 1

> *Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa.*

Genesis 1:1

Napakadakilang panimula ito ng kinasihang Kasulatan! Hindi natin alam kung kailan nagsimulang umiral ang sansinukob na ito. Nagkakaiba ang mga siyentipiko ng milyun-milyon, at bilyun-bilyon pa, na taon kapag sinusubukan nilang tukuyin ang edad ng mundo. Ngunit bumalik ka hanggang sa pinakamalayong kayang isipin ng tao at makakaharap mo mismo ang *Diyos*. Ang sansinukob ay hindi bunga ng bulag na pagkakataon o ng ilang di-maipaliwanag na batas ng kalikasan. Ito ay gawa ng isang dakilang isip. Isang personal na Diyos ang nagbigay-buhay dito. “Siya ay nagsalita, at nangyari; Siya ay nag-utos, at tumayong matatag” (Awit 33:9). At ang Diyos na ito ay naihayag na kay Cristo Jesus, at Siya ang Ama ng lahat ng sumasampalataya sa Kanyang Anak. Walang hangganan ang Kanyang kapangyarihan, walang katapusan ang Kanyang karunungan, at ang lahat ng Kanyang kayamanan ay nakalaan para sa Kanyang mga banal habang dumadaing sila sa Kanya nang may pananampalataya.

> *Ang Manlilikha ng sansinukob*
> *Bilang Tao, para sa tao ay ginawang sumpa.*
> *Ang mga hinihingi ng Batas na Siya rin ang gumawa,*
> *Hanggang sa sukdulan ay binayaran Niya.*
> *Ang Kanyang banal na mga daliri ang gumawa ng sanga*
> *Na pinagtubuan ng mga tinik na pumutong sa Kanyang*

> *noo.*
> *Ang mga pakong tumusok sa Kanyang mga kamay ay hinukay*
> *Sa mga lihim na lugar na Siya ang nagdisenyo.*
> *Ginawa Niya ang gubat na pinagmulan*
> *Ng punong pinagbitinan ng Kanyang katawan.*
> *Namatay Siya sa isang krus na kahoy,*
> *Ngunit Siya ang gumawa ng burol na kinatayuan nito.*
> *Ang langit na dumilim sa ibabaw ng Kanyang ulo*
> *Ay Siya ang naglatag sa ibabaw ng lupa.*
> *Ang araw na nagtago ng mukha nito sa Kanya*
> *Ay sa Kanyang utos inilagay sa kalawakan.*
> *Ang sibat na nagpadanak ng Kanyang mahalagang dugo*
> *Ay pinanday sa mga apoy ng Diyos.*
> *Ang libingang pinaglagyan ng Kanyang katawan*
> *Ay tinabas sa mga batong gawa ng Kanyang mga kamay.*
> *Ang tronong kinauupuan Niya ngayon*
> *Ay Kanya na mula pa sa walang hanggang mga taon,*
> *Ngunit isang bagong kaluwalhatian ang pumuputong sa Kanyang noo,*
> *At bawat tuhod ay luluhod sa Kanya.*

—F. W. Pitt

Enero 2

> *At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag.*

Genesis 1:3

Sinabi ni Plato, “Ang nagniningning na liwanag ay anino ng Diyos.” Ngunit ang bulalas ni David, “Ikaw na nagtatakip sa Iyong sarili ng liwanag na parang damit” (Awit 104:2). Ang pahayag ng Bagong Tipan ay, “Ang Diyos ay liwanag at sa Kanya ay walang anumang kadiliman” (1 Juan 1:5). Ang Kanyang sariling kaningningan, sa Kanyang sariling utos, ang nagbigay-liwanag sa kadiliman ng sinaunang lupang iyon. At ang himala ng unang araw na iyon ng pagbawi sa lupa mula sa kaguluhan at dilim ay larawan ng Kanyang biyaya ngayon sa mga kaluluwang pinadilim ng kasalanan. Sapagkat sinasabi sa atin na “Ang Diyos…na nag-utos na sumikat ang liwanag mula sa kadiliman, ang siyang sumikat sa ating mga puso upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo” (2 Corinto 4:6). Siya ang sisidlang magpapakita ng liwanag na iyon sa lahat ng mga panahong darating. Tungkol sa makalangit na lungsod ay nasusulat, “Ang kaluwalhatian ng Diyos ang nagbigay-liwanag dito. Ang Kordero ang ilaw nito” (Apocalipsis 21:23). Mula sa Kanyang mukha nagmula ang liwanag noong una, at Siya pa rin ang liwanag ng sanlibutan.

Sa awa ng Diyos isinugo Niya ang Anak

Sa mundong winasak ng kasalanan;

Si Jesu-Cristo ay ipinako—

> *Para sa mga makasalanan si Jesus ay namatay.*
> *Kasalanan at kamatayan ay hindi na maghahari,*
> *Si Jesus ay namatay at muling nabuhay!*
> *Sa pinakamataas na tugatog ng kaluwalhatian—*
> *Masdan Siya, ang pinakadakilang kagalakan ng Diyos.*
> *Lahat ng sumasampalataya sa Kanyang pangalan,*

> *Buhay na walang hanggan ay tatanggapin;*
> *Panginoon ng lahat si Jesus ngayon,*
> *Bawat tuhod sa Kanya ay dapat lumuhod.*
> *O, ang kaluwalhatian ng biyaya*
> *Na nagniningning sa mukha ng Tagapagligtas,*
> *Nagsasabi sa mga makasalanan mula sa itaas,*
> *"Ang Diyos ay liwanag," at "Ang Diyos ay pag-ibig."*

—H. K. Burlingham

Enero 3

> *Si Enoc ay lumakad na kasama ng Diyos.. .at nagkaanak ng mga lalaki at mga babae.*

Genesis 5:22

Ang patriarkang ito bago ang baha, ang ikapito mula kay Adan, na lumakad na kasama ng Diyos at nagpahayag ng paghuhukom na darating at ng tagumpay ng Panginoon laban sa lahat ng puwersa ng kasamaan, gaya ng isinalaysay ni Judas (14-15) matagal pagkatapos, ay hindi isang taong nagkukulong o namumuhay nang mag-isa. Siya ay isang ama ng tahanan, na tumanggap ng lahat ng pananagutang kaakibat nito. Gayunman sa isang mahirap na panahon ay lumakad siya sa pakikipag-isa sa Banal habang sinisikap niyang palakihin ang kanyang mga anak sa takot sa Diyos at ilayo sila sa kasamaang nakapaligid. Dito siya naging halimbawa para sa atin. Upang makalakad na kasama ng Diyos, hindi kailangang tumakas mula sa sanlibutan patungo sa isang selda ng monasteryo o sa madilim na kanlungan ng isang kumbento. Anuman ang ipagawa sa atin, gaano man kabigat ang pasaning nakapatong sa ating mga

balikat, posibleng lumakad na kasama ng Diyos at tamasahin ang Kanyang pinagpalang pakikisama. Ang kailangan lamang ay isang kalooban na sumusuko, at pagpapasakop ng puso sa Kanya na nagligtas sa atin sa pamamagitan ng Kanyang biyaya.

> *Ang lumalakad na kasama ng Diyos ay dapat tahakin ang*
> *Kanyang daan,*
> *Sa malalayo at kulay-abong mga distansya,*
> *Tungo sa mga hantungang hindi nakikita ng iba,*
> *Kung saan ayaw ng iba na pumunta.*
> *Ang lumalakad na kasama ng Diyos ay hindi dapat matakot*
> *Kapag dumating ang panganib at pagkatalo,*
> *Ni huminto kapag tila nawala na ang lahat ng pag-asa,*
> *Sapagkat ang Diyos, ang ating Diyos, ay laging*
> *sumusulong.*
> *Ang lumalakad na kasama ng Diyos ay dapat magpatuloy*
> *Kapag araw o ulap ang nasa itaas,*
> *Kapag ang lahat ng naghihintay na libu-libo ay humihiyaw*
> *ng papuri,*
> *O kapag humihinto lang sila upang mang-uyam;*
> *Kapag naubos na ang lahat ng hamon sa mga oras*
> *At wala nang natira kundi pagod na lakas;*
> *Ngunit balang araw ay aabot siya sa bukang-liwayway,*
> *Sapagkat ang Diyos, ang ating Diyos, ay laging*
> *sumusulong.*

—Pinili

Enero 4

> *At sinabi ng Panginoon kay Noe. Pumasok ka sa arka, ikaw*
> *at ang iyong buong sambahayan, sapagkat nakita Kong*

> *ikaw ay matuwid sa harap Ko sa salinlahing ito.*

Genesis 7:1

Nais ng Diyos na iligtas ang mga sambahayan ng Kanyang bayan. Ang pamilya ni Noe ay nagkaroon ng lugar sa arka dahil sa pagtanggap ng Diyos sa kanilang ama. Gayunman sa kanilang panig ay kinailangan ang pagsunod sa tawag ng Diyos. Inanyayahan ng Diyos, pumasok sila sa lugar ng kaligtasan at sa gayon ay "naligtas sa pamamagitan ng tubig" mula sa paghuhukom na lumamon sa sanlibutan ng mga di-maka-Diyos.

Nais pa rin ng Diyos na ang mga pamilya ng mga mananampalataya ay makibahagi sa pagpapalang ipinangako sa sinumang kasapi ng sambahayan. Sa bantay-bilangguan ng Filipos dumating ang salita, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesu-Cristo, at maliligtas ka, ikaw at ang iyong sambahayan" (Mga Gawa 16:31). May malinaw na tugon mula sa lahat ng mga anak, sapagkat nakita natin siyang nagagalak kasama ng kanyang buong sambahayan sa pagkakilala sa biyayang nagpapatawad. Kaya ngayon ang Cristianong magulang ay tinatawag na humawak sa Diyos sa pananampalataya para sa lahat ng nakaugnay sa kanya sa pamilya, na may katiyakang kalooban ng Diyos na dalhin sila sa arka, na para sa atin ay si Cristo mismo.

> *O masayang tahanan, kung saan Ikaw ang pinakamamahal,*
> *Ikaw na mapagmahal na Kaibigan at Tagapagligtas ng ating lahi,*
> *At kung saan sa mga panauhin ay hindi kailanman dumarating*

> *Ang isang may ganoong kataas at marangal na lugar.*
> *O masayang tahanan, kung saan Ikaw ay hindi nalilimutan*
> *Kapag ang kagalakan ay umaapaw, lubos at malaya;*
> *O masayang tahanan, kung saan ang bawat sugatang kaluluwa*
> *Ay dinadala, Manggagamot, Mang-aaliw, sa Iyo.*

—Carl J. P. Spitta

Enero 5

> *Sumampalataya siya sa Panginoon, at ibinilang Niya ito sa kanya na katuwiran.*

Genesis 15:6

Sa tatlong magkakaibang aklat ng Bagong Tipan ay itinuturo sa atin ang mahalagang karanasang ito sa buhay ni Abraham. Sa kasimplehan ng pananampalataya, hinawakan niya ang pangako tungkol sa Binhi na sa pamamagitan Niya ay pagpapalain ang buong mundo. Ang Binhing iyon, gaya ng sinasabi sa atin sa Galacia, ay si Cristo. Kaya, sa pagsampalataya kay Cristo, ang patriarkang si Abraham ay inaring-ganap. At sa eksaktong gayon ding paraan inaaring-ganap ang mga mananampalataya ngayon. Ang maaring-ganap ay ang ibilang na matuwid. Ang pag-aaring-ganap ay ang hatol ng hukom na pabor sa bilanggo. Inaaring-ganap ng Diyos ang mga di-maka-Diyos, pinapalaya sila mula sa bawat paratang ng pagkakasala kapag inilagak nila ang kanilang tiwala sa Tagapagligtas na Kanyang inilaan. Ibinigay Siya sa kamatayan dahil sa ating mga pagsalangsang at muling binuhay para sa, o dahil sa, ating ganap na pag-aaring-ganap. Kapag ibinibilang

ng Diyos ang katuwiran, binubura Niya magpakailanman ang talaan ng kasalanan at binibigyan ang mananampalataya ng ganap na bagong katayuan sa Kanyang harapan. Totoo ito sa lahat ng tinanggap sa Minamahal.

> *Isang batong nakatayo magpakailanman,*
> *Si Cristo ang aking Katuwiran;*
> *At doon ako nakatayo nang walang takot*
> *Sa walang hanggang kaligayahan.*
> *Walang bagay sa lupa ang kailangan*
> *Sa buhay kong ito mula sa langit,*
> *At walang pag-ibig na karapat-dapat*
> *Maliban sa ibinigay ni Cristo.*

—Paul Gerhardt

Enero 6

> *Kaya silang dalawa ay magkasamang lumakad.*

Genesis 22:8

May isang dakilang hiwagang inilalarawan dito: ang hiwaga ng krus. Dalawang beses sa kabanatang ito sinasabi sa atin na si Abraham na ama, at si Isaac na anak, ay magkasamang lumakad silang dalawa patungo sa lugar ng sakripisyo, ang lugar kung saan ang bugtong na anak (Hebreo 11:17) ay ihahandog, bagaman sa huli, gaya ng mahusay na sinabi ng isa, "Iniligtas ng Diyos ang puso ng amang iyon mula sa isang kirot na hindi Niya iniligtas sa Kanyang sarili." Kaya sa lahat ng panahon masasabi tungkol sa walang hanggang Ama at sa walang hanggang Anak, na magkasama silang dalawang lumakad. Ang krus ay laging nasa harap ng Diyos. Si Cristo ay ibinigay sa

kamatayan ayon sa paunang kaalaman ng Diyos. Ang pagtubos ay binalak at inilaan, matagal bago itaas ng kasalanan ang pangit nitong ulo upang sirain ang magandang nilikha ng Diyos. Sa lahat ng mga siglo ang Ama at ang Anak ay nagsanggunian tungkol sa dakilang pagtubos na doon isasakatuparan.

> *Anak ng Diyos, ang sinapupunan ng Iyong Ama*
> *Ang laging Iyong tahanan,*
> *Kanyang kagalakan, nagagalak sa Kanya,*
> *Kaisa Niya sa kapangyarihan at biyaya.*
> *O, kay dakilang pag-ibig at awa!*
> *Isinantabi Mo ang Iyong kaluwalhatian.*
> *At para sa atin ay bumaba Ka mula sa langit,*
> *Bilang Kordero ng Diyos upang mamatay.*

Enero 7

> *Sapagkat kung hindi tayo nagpaliban, tiyak na nakabalik na tayo ngayon sa ikalawang pagkakataong ito.*

Genesis 43:10

Ang malayang salin ng mga salitang ito ni Juda ay: "Kung hindi natin ipinagpaliban, tiyak na nakabalik na tayo ngayon." Tinutukoy niya ang binabalak na ikalawang paglalakbay sa Ehipto upang kumuha pa ng trigo, basta kasama nila si Benjamin. Hindi matiis ni Jacob ang isiping payagan siyang umalis, ngunit alam niya at alam nila na kailangan ito. Ang pagpapaliban ay nagpatagal lamang ng kanilang pagdurusa. Nang sa wakas ay ginawa nila ang hinihingi ni Jose sa kanila, naging maayos ang lahat. Gaano kadalas tayong nawawalan ng

malaki sa pagpapaliban ng hindi maiiwasan! Marami ang nanganganib na mawala ang kanilang kaluluwa sa paghihintay ng mas maginhawang panahon. Kung hindi mo ipinagpaliban, maaaring matagal ka nang naligtas. O kung Cristiano ka na, maaaring ipinagpapaliban mo ang pagsunod sa isang tiyak na salita ng Panginoon. Kung hindi mo ipinagpaliban, anong pagpapala na sana ang nasa iyo ngayon!

> *Ang buhay sa pinakamabuti ay napakaikli,*
> *Gaya ng paglagas ng isang dahon,*
> *Gaya ng pagbibigkis ng isang bungkos,*
> *Huwag mahuli.*
> *Ang lumilipas na mga araw ay mabilis na nagsasabi,*
> *Na malapit nang ihagis ang dais,*
> *At ang nakamamatay na hangganan ay malalampasan,*
> *Huwag mahuli.*
> *Ang pinakamagagandang bulaklak ay agad nalalanta,*
> *Kabataan at kagandahan ay lumilipas,*
> *O, hindi ka magtatagal dito,*
> *Huwag mahuli.*
> *Habang ang Espiritu ng Diyos ay nag-aanyaya sa iyong lumapit,*
> *Makasalanan, huwag nang magpagala-gala pa,*
> *Baka tatakan mo ang iyong walang pag-asang kapalaran,*
> *Huwag mahuli.*

Enero 8

> *Tunay na nakita Ko ang pagpapahirap sa Aking bayan…at narinig Ko ang kanilang daing. ..sapagkat alam Ko ang kanilang mga kalungkutan.*

Exodo 3:7

Ang Diyos ay hindi isang walang-pakialam na manonood ng pagdurusa ng tao. Nararamdaman Niya ang para sa Kanyang bayan sa lahat ng kalungkutan at pagsubok na ipinapasan sa kanila. Nasusulat, "Sa lahat ng kanilang kapighatian Siya ay napighati, At ang Anghel ng Kanyang presensya ang nagligtas sa kanila" (Isaias 63:9). Ang Kanyang dakilang puso ng Ama ay pumapasok sa lahat ng dalamhati at kahirapang dapat nating pagdaanan, at ang Kanyang tainga ay laging bukas sa ating daing. Pinipinsala natin ang sarili nating kaluluwa kapag hindi tayo bumabaling sa Kanya sa ating pagkabalisa at pinipigil ang panalangin sa Kanyang harapan.

> *Lahat ng iyong dalamhati ay Kanyang itinakda.*
> *Kailangan ang bawat isa para sa iyo;*
> *Lahat ng iyong luha ay Kanyang binibilang.*
> *Walang isa mang labis;*
> *At kung habang mabilis silang pumapatak*
> *Maamin mong tama ang Kanyang daan,*
> *Kung gayon bawat mapait na luha ng hapis*
> *Ay mahalaga sa paningin ni Jesus.*
> *Lubhang mahal ka ng iyong Tagapagligtas.*
> *Upang hayaang ang iyong buhay ay maging*
> *Isang mahaba, tahimik, walang-patid na tag-araw—*
> *Isang payapa, walang-bagyong dagat;*
> *Nais Niyang ikaw ay magiliw na sumiksik*
> *Nang mas malapit sa Kanyang mapagmahal na dibdib.*
> *Nais Niyang ang mundong iyon ay magmukhang mas maliwanag*
> *Kung saan lamang naroon ang ganap na kapahingahan.*

Enero 9

> *Pagka nakita Ko ang dugo, lalampasan Ko kayo.*

Exodo 12:13

Ito ang salita ng Diyos sa Israel at hindi Niya maitatatwa ang Kanyang sarili. Lahat ng nasilungan ng dugo ng kordero, na iwinisik sa mga poste at hamba ng pinto ng kanilang mga bahay, ay ligtas mula sa paghuhukom nang gabing iyon hangga't kayang gawing ligtas ng Diyos. Walang anghel ng pagpuksa ang makapapasok. Ang dugo ang nakatayo sa pagitan ng panganay at ng hatol ng kamatayan, at ganoon din ngayon para sa lahat ng tumanggap ng kanilang lugar sa pananampalataya sa ilalim ng dugo ng Panginoong Jesu-Cristo, ang Kordero ng Diyos, na ibinuhos para sa pagtubos ng mga makasalanan. Hindi sila maaabot ng paghuhukom sapagkat bumagsak na ito sa kanilang kapalit.

> *Nang ituro ng Diyos ang daan ng buhay,*
> *At tipunin ang lahat ng Kanya,*
> *Inilagay Niya silang ligtas sa labas ng abot*
> *Ng kamatayan, sa pamamagitan lamang ng dugo.*
> *Ito ang Kanyang Salita, ang Kanyang mahalagang salita,*
> *Nananatili itong totoo magpakailanman,*
> *Pagka Akong Panginoon ay makakita ng dugo*
> *Lalampasan Ko kayo.*

Enero 10

> *Huwag mong babanggitin ang pangalan ng Panginoon*
> *mong Diyos sa walang kabuluhan, sapagkat hindi aariing*

> *walang-sala ng Panginoon ang bumabanggit ng Kanyang pangalan sa walang kabuluhan.*

Exodo 20:7

Sinabi ng Diyos, "Sa mga lumalapit sa Akin ay dapat Akong ituring na banal" (Levitico 10:3). "Banal at kagalang-galang ang Kanyang pangalan" (Awit 111:9). Sa paglapit natin sa Kanya ay dapat nating gawin ito nang may paggalang at banal na takot (Hebreo 12:28). Ang pangalan ng Diyos ay nagsasabi kung ano at sino Siya. Nagsasalita ito ng katangian ng Diyos. Tinataglay ng mga mananampalataya ang Kanyang pangalan kapag nakilala silang kaisa Niya sa pamamagitan ng pagpapahayag ng kanilang pananampalataya sa Kanya. Ang pabayang paggamit ng mga pangalan at titulo ng Diyos ay nagpapakita ng lubhang walang-galang na kalagayan ng isip, at ito mismo ay isang mabigat na kasalanan laban sa Kanya na Manlilikha ng lahat ng tao at Ama ng lahat ng sumasampalataya. Tinatawag tayong "lumakad nang karapat-dapat sa Diyos" (1 Tesalonica 2:12) sapagkat Siya ang ating Ama at tayo ang Kanyang mga anak. Ang kawalang-galang sa panig ng mga nagpapahayag ng mataas at banal na pagkatawag na ito ay lubhang nakalulungkot at, sa katunayan, ay pagbanggit sa pangalan ng Panginoon nating Diyos sa walang kabuluhan.

Ang pagmumura ay isang kasuklam-suklam na bisyo na ikinahihiya ng lahat ng disenteng tao, kaya kakaunti lamang ang mga lalaking sapat ang kababaan upang magmura at manumpa sa harap ng mga babae o ng mga taong mas mataas ang katayuan at pinag-aralan. Ngunit posibleng lapastanganin ang pangalan ng Panginoon kahit hindi kailanman gumamit ng maruruming salita. Ang magpahayag ng pag-ibig sa Diyos

ngunit siraan Siya sa pamamagitan ng isang walang-Diyos at makasanlibutang pamumuhay ay pagbanggit sa banal na pangalang iyon sa walang kabuluhan, gaya rin ng pagkakasala sa walang-galang na paggamit ng mga banal na pananalita. Sa lahat ng ating lakad ay tinatawag tayong pabanalin ang Panginoon at sa gayon ay parangalan ang Kanyang banal na pangalan.

> *Banal, banal, banal, Panginoong Diyos na*
> *Makapangyarihan sa lahat!*
> *Sa madaling-araw ang aming mga awit ay papailanlang sa*
> *Iyo!*
> *Banal, banal, banal, maawain at makapangyarihan—*
> *Diyos sa tatlong Persona, pinagpalang Trinidad.*

—R. Heber

Enero 11

> *Alalahanin mo ang araw ng Sabbath, upang ipangilin ito.*

Exodo 20:8

Ibinigay ang sabbath sa Israel hindi lamang bilang alaala ng kapahingahan ng Diyos sa paglikha, kundi bilang paalala ng kanilang pagkaligtas mula sa pagkaalipin sa Ehipto upang matamasa nila ang kapahingahan ng Canaan (Deuteronomio 5:12-15). Sa pagbibigay sa kanila ng isang araw sa bawat pito para sa pisikal na pahinga at espirituwal na pagpapatibay, nasa isip ng Diyos ang kanilang mga pangangailangan. Ang Kanyang sabbath ay ginawa para sa tao. Dinisenyo Niya ito para sa pagpapala ng Kanyang bayan. Malungkot na patunay ng kasutilan ng puso ng tao na marami sa kanila ang nakakita sa

mapagbiyayang paglalaang ito ng isang paghihigpit sa kanilang kalayaan, na kanilang pinaghimagsikan sa pagsasabing, “Kailan matatapos ang Bagong Buwan.. .At ang Sabbath?” (Amos 8:5), dahil sa pagnanais nilang magpakasasa sa pangangalakal at pag-iipon ng kayamanan.

Sa kabilang banda, matagal bago lumitaw ang ating Panginoon sa lupa ay binakuran na nila ang sabbath ng napakaraming sarili nilang alituntunin at regulasyon kaya ang nilayon ng Diyos na maging kagalakan at kasiyahan ay naging mabigat na pasanin at pang-aapi sa kanilang espiritu.

Gayon din ang ginagawa ng mga tao sa Cristianong araw ng pahinga at pagsamba, na para sa mga nakauunawang mananampalataya ay pumalit sa sabbath ng kautusan. Ngunit anong laki ng ating pangungulila kung aalisin sa atin ang mga araw ng ating Panginoon at kung pipilitin tayong magtrabaho ng pitong araw sa isang linggo nang walang pahinga para sa espirituwal, kultural o pisikal na pagpapatibay!

> *O araw ng pahinga at galak, O araw ng kagalakan at liwanag,*
> *O lunas sa alalahanin at lungkot, Pinakamaganda, pinakamaliwanag,*
> *Sa iyo ang mataas at mababa, Sa mga panahon ay nagkakaisa sa himig*
> *Umaawit, “Banal, Banal, Banal!” Sa dakilang Diyos na Tatlong-Isa.*
> *Sa iyo noong paglikha, Ang liwanag ay unang isinilang;*
> *Sa iyo, para sa ating kaligtasan, Si Cristo ay bumangon mula sa kailaliman ng lupa;*
> *Sa iyo ang ating matagumpay na Panginoon, Isinugo ang Espiritu mula sa langit,*

> *At sa gayon sa iyo na pinakamaluwalhati, Isang tatlong-ibayong liwanag ang ibinigay.*

—C. Wordsworth

Enero 12

> *Kakainin nila ang mga bagay na iyon na ipinantubos, upang italaga at pabanalin sila: ngunit ang taga-labas ay hindi kakain ng mga iyon, sapagkat ang mga iyon ay banal*

Exodo 29:33

Ang pagkain ng mga saserdote ay ang handog ng Panginoon. Dito sila naging larawan ng mga mananampalataya, ang pagkasaserdote ng bagong kapanahunan na, pagkatapos maaring-ganap sa pamamagitan ng pagtubos na na kay Cristo Jesus, ngayon ay dapat pakainin ang kanilang kaluluwa sa Kanya na namatay para sa kanila at muling nabuhay. Habang nagninilay tayo sa inihahayag ng Salita tungkol sa ating pinagpalang Panginoon, doon tayo nagpipista sa Kanyang katawan at umiinom ng Kanyang dugo. Hindi ito mapapasok ng mga hindi ligtas. Ito ay para lamang sa mga pinahirang saserdote ng Diyos.

> *O Panginoon, anong kaaliwan,*
> *Ang nagaganap sa aming kaluluwa,*
> *Kapag ang Iyong pagpapagal at pagdurusa*
> *Ay nababalikan namin nang may pasasalamat!*
> *Ah, kung kami, habang gayon nagninilay*
> *Sa krus ng aming Manunubos,*

> *Ay mawalan pati ng buhay mismo,*
> *Malaking pakinabang ang pagkawalang iyon!*

—Bernard of Clairvaux

Enero 13

> *Ang Aking Presensya ay sasama sa iyo, at bibigyan kita ng kapahingahan.*

Exodo 33:14

Ito ang pangako ng Diyos sa Israel pagkatapos pumasok ang pagkabigo at, sa kanilang panig, nawala na ang lahat ng pagpapala ng tipan. Ngunit hindi pinahintulutan ng Kanyang pag-ibig na pabayaan Niya sila, gaya ng hinihingi ng Kanyang biyaya na hindi Niya kailanman iiwan ang Kanyang bayan ngayon. Kapag nababagabag tayo ng pakiramdam ng pagiging di-karapat-dapat, anong pagpapalang matanto na alam Niya na ang lahat ng magiging tayo at gagawin natin bago pa Niya tayo iligtas, at ang Kanyang presensya ay sasama sa atin hanggang sa wakas at dadalhin tayo sa kapahingahan sa huli, sapagkat sinabi Niya, "Hindi kita kailanman iiwan ni pababayaan" (Hebreo 13:5), at alam nating tapat Siya na nangako. Hindi Niya maitatatwa ang Kanyang sarili.

Gaano kadalas kong inasam ang isang mapagkakatiwalaang kaibigan,

Na sa lahat ng panahon ay maaasahan ng aking puso,

Upang pagsaluhan ang aking kagalakan at kalungkutan!

Ngunit napakaraming pagkabigo at sakit ang aking natagpuan

Kaya natakot akong mauwi sa wala ang aking paghahanap,

Kaya halos sumuko na ako sa kawalang pag-asa.

Wala akong kaibigan at malungkot, ang puso ko'y pasan ang dalamhati,

At hindi ko alam kung kanino ako makakaasa ng ginhawa,

Nang marinig ko ang isang tinig, banayad at mahinahon:—

> *"O, lumapit ka sa Akin, ihilig mo ang iyong ulo sa Aking dibdib,*
> *At pagiginhawahin kita; sa Akin ay matatagpuan mo ang iyong kapahingahan,*
> *At lagi kitang iingatan mula sa kapahamakan.*
> *"Aaluin kita sa kalungkutan, aaliwin sa sakit;*
> *Hindi ka kailanman hahanap ng Aking tulong nang walang kabuluhan;*
> *Kaya huwag mong tanggihan ang Aking alok ng pag-ibig.*
> *Dadagdagan Ko ang iyong kagalakan; babawasan Ko ang iyong hinagpis;*
> *Gagabayan kita sa buhay sa landas na dapat mong tahakin,*
> *At ligtas kitang dadalhin sa itaas."*

Enero 14

> *Ihahandog niya ito nang kusang-loob…at tatanggapin ito.*

Levitico 1:3-4

Ang handog na susunugin ay larawan ni Cristo na naghahandog ng Kanyang sarili na walang dungis sa Diyos para sa atin, na sa ating sarili ay lubhang makasalanan at di-karapat-dapat, ngunit nakikita ng Ama bilang ganap sa Kanya, "Ginawa Niya tayong tanggap sa Minamahal" (Efeso 1:6). Kaya

sa pananampalataya ay inuugnay natin ang ating sarili sa handog, ipinapatong ang kamay ng pananampalataya sa ulo Niya na pumalit sa atin, at sa banal na pagtitiwala ay nangangahas tayong maniwala na "kung ano Siya, ay gayon din tayo sa sanlibutang ito" (1 Juan 4:17). At sa gayon dinadala natin sa Diyos ang ating pagsamba at pasasalamat na lahat ay sa pangalan ng karapat-dapat na Isang iyon na siyang kagalakan ng puso ng Ama at na sa Kanya tayo ay nakatayong walang kapintasan sa harap ng Kanyang kaluwalhatian.

> *Anong dakilang paglalaan ang ginawa ng Diyos*
> *Sa kamatayan ni Jesus sa Kalbaryo!*
> *Nakabitin ako na kasama Niya sa puno,*
> *At sa Kanyang libingan ako rin ay inilagay.*
> *Bumangon akong kasama Niya mula sa libingan—*
> *At paanong ako na namatay sa mga kasalanan*
> *Ay patuloy pang mabubuhay doon,*
> *Ang nagtagumpay na namumuhay na parang alipin?*
> *Sa kanan ng Diyos kinuha Niya ang Kanyang lugar,*
> *At habang para sa mga banal ang aking Tagapagligtas ay namamagitan,*
> *Ang puso ko para sa mga makasalanan ay namamagitan*
> *Upang makilala nila ang Kanyang nagliligtas na biyaya.*
> *O, anong pangalan ang ibinigay sa akin—*
> *Isang anak ng Diyos, sa ikalawang kapanganakan!*
> *Kinakatawan ko Siya sa lupa,*
> *Kinakatawan Niya ako ngayon sa Langit.*
> *Habang si Jesus ay nananahan sa kabila ng mga langit,*
> *Nananahan ako sa mundong ito ng pakikibaka;*
> *At habang Siya ay nabubuhay sa loob ng aking buhay,*
> *Sa Kanya ako ay nasa mga makalangit na dako!*

—Barbara E. Comet

Enero 15

> *Ang saserdoteng naghahandog ng handog na susunugin ng sinuman, ang saserdoteng iyon ang magkakaroon para sa kanyang sarili ng balat ng handog na susunugin na kanyang inihandog.*

Levitico 7:8

Ang saserdote ang tumatayo sa lugar ng Israelitang lumalapit sa altar dala ang kanyang handog na susunugin, na ang kabuuan ay umaakyat sa Diyos, natutupok sa apoy ng altar. Ngunit ang balat ay ibinibigay sa saserdote. Siya ay dadamitan ng balahibo ng hayop na inihandog. Para bang binalot siya ng Diyos sa pantakip na inilaan ng isang namatay. Ito ay larawan sa Lumang Tipan ng katotohanan sa Bagong Tipan na ang lahat ng mananampalataya ay ginawang katuwiran ng Diyos kay Cristo.

> *Buo na sa Iyo! Walang gawa ko*
> *Ang makapapalit, O Panginoon, sa gawa Mo!*
> *Ang dugo Mo'y bumili ng kapatawaran para sa akin,*
> *At ngayon ako'y buo na sa Iyo.*

—A. R. Wolfe

Enero 16

> *Ang buhay ng laman ay nasa dugo, at ibinigay Ko ito sa inyo sa ibabaw ng altar upang itubos sa inyong mga*

> *kaluluwa; sapagkat ang dugo ang tumutubos para sa kaluluwa.*

Levitico 17:11

Taon-taon, habang ibinubuhos ang dugo sa altar at dinadala sa kabanal-banalang dako, isinasalaysay ng Diyos ang kuwento ng tumutubos na biyaya. Ang mahalagang dugo ni Cristo na ibinuhos sa Kalbaryo lamang ang nag-ayos ng usapin ng kasalanan hanggang sa ganap na kasiyahan ng Diyos. Sa pamamagitan ng dakilang haing iyon, naalis na ang kasamaan, at sa halaga ng dugong iyon, ang mananampalataya ay tumatayo sa harap ng Diyos na pinawalang-sala—malinis sa bawat paratang. Ang dugong ibinuhos ay buhay na ibinigay, at sa pamamagitan ng buhay na isinuko Niya sa kamatayan para sa atin, tayo ngayon ay nabubuhay magpakailanman.

> *Kay dalas kong mamangha*
> *Na ako'y mahalin ni Cristo nang ganito;*
> *Ngunit hindi ko masagot kailanman*
> *Kung bakit Niya ipinakita ang gayong pag-ibig;*
> *Higit ito sa pang-unawa,*
> *Lampas sa isip ng tao,*
> *Na Siya, ang Panginoon ng kaluwalhatian,*
> *Ay bumili ng kaluluwa ko sa pamamagitan ng dugo.*

—E. G. K. Wesley

Enero 17

> *Ang ikapitong araw ay Sabbath ng ganap na pamamahinga, isang banal na pagtitipon. Hindi kayo gagawa ng anumang*

> *gawain sa araw na iyon; ito ay Sabbath ng Panginoon sa lahat ng inyong tahanan.*

Levitico 23:3

Ang sabbath noong una at ang araw ng Panginoon ngayon ay kapwa nagsasalita ng pamamahinga; ang isa ay pamamahinga pagkatapos ng paggawa, ang isa naman ay pamamahinga bago ang paglilingkod. Madalas magtanong ang mga tao, "Sino ang nagpalit ng sabbath?" Sa tamang pagsasalita, hindi kailanman pinalitan ang sabbath. Ang sabbath ay pag-aari ng lumang tipan, at ito ang araw ng paggunita ng Israel. Ngunit sinasabi sa atin ng Kasulatan na pagkatapos ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Cristo, "yamang nabago ang pagkasaserdote, kinakailangan ding magkaroon ng pagbabago sa kautusan" (Hebreo 7:12). Sa ilalim ng bagong panahon, nakikita natin na ang unang araw ng linggo ang pumalit sa ikapitong araw na sabbath, at kinilala ng iglesya ang pagbabagong ito mula pa sa simula ng panahong Cristiano. Masasabi nating may katiyakan na ang patnubay ng Espiritu Santo ang nag-akay sa mga mananampalataya na magbigay ng natatanging pagkilala sa araw ng paggunita ng muling pagkabuhay ni Cristo, "Ito ang araw na ginawa ng Panginoon; tayo'y magagalak at matutuwa rito" (Awit 118:24). Ito ang araw na binabanggit sa mga talatang 22 at 23, nang ang batong itinakwil ay ginawang "pangulong bato sa panulok," nang ibangon ng Diyos si Cristo mula sa mga patay.

> *Ang araw ng muling pagkabuhay!*
> *Lupa, ipahayag mo ito saanman;*
> *Ang Paskuwa ng kagalakan,*
> *Ang Paskuwa ng Diyos.*

> *Mula sa kamatayan tungo sa buhay na walang hanggan,*
> *Mula sa lupa hanggang sa langit,*
> *Itinawid tayo ng ating Cristo,*
> *Kasabay ng mga awit ng tagumpay.*

—John of Damascus

Enero 18

> *Pagkatapos na siya'y maipagbili, maaari siyang tubusing muli. Maaari siyang tubusin ng isa sa kanyang mga kapatid… o kung may kakayahan siya, maaari niyang tubusin ang kanyang sarili.*

Levitico 25:48-49

Imposibleng tubusin natin ang ating sarili. Tayo ay mga dukha at bangkaroteng makasalanan, ipinagbili sa ilalim ng hatol. Ngunit may Isang dumating mula sa Langit upang maging kamag-anak na manunubos, Isang, bagaman Panginoon ng lahat, ay hindi nahihiyang tawagin tayong mga kapatid. Tinubos Niya tayo para sa Diyos sa pamamagitan ng Kanyang sariling kamahal-mahalang dugo, natugunan ang bawat paghahabol laban sa atin, at hindi lamang binayaran ang lahat ng ating utang kundi naglaan din para sa buo nating kinabukasan.

> *Aking Manunubos! O, anong gandang*
> *Nakikita sa mababang pangalang iyan!*
> *Walang iba kundi si Jesus sa Kanyang kaluwalhatian*
> *Ang magsusuot ng marangal na titulong iyan.*
> *Aking Manunubos!*
> *O, kay tamis dalhin ang Iyong pangalan!*

Lugmok sa pagkawasak, kasalanan at kahirapan,
Nakagapos sa tanikala ni Satanas,
Inaakay ng kanyang tusong pandaraya,
Nagmamadali tungo sa walang katapusang sakit,
Aking Manunubos!
Ikaw ang nagkamit ng aking katubusan!

Enero 19

Pagpalain ka nawa ng Panginoon at ingatan ka;
Paliwanagin nawa ng Panginoon ang Kanyang mukha sa iyo, At maging mapagbiyaya sa iyo; Itaas nawa ng Panginoon ang Kanyang mukha sa iyo, At bigyan ka ng kapayapaan.

Bilang 6:24-26

Ito ang pagpapala ng mataas na saserdote sa Israel, at ito, sa mas ganap na kahulugan, ang pagpapalang ipinapahayag sa Kanyang bayan ngayon ng ating Dakilang Mataas na Saserdote, dahil sa natapos na gawain sa krus. Ang mukha ng Diyos ngayon ay nagniningning nang maliwanag. Ang kapuspusan ng biyaya ay iniaalok sa lahat ng sumasampalataya. Ang mukha ng Panginoon ay nakatingin sa atin nang may masayang pagsang-ayon, sapagkat ang kapayapaan ay nagawa na sa pamamagitan ng dugo ng krus.

O, *ang kapayapaang walang tigil na dumadaloy*
Mula sa mga iniisip ng Diyos tungkol sa Kanyang sariling Anak!
O, *ang kapayapaan ng simpleng pagkaalam*
Na sa krus, natapos na ang lahat.

> *Kapayapaan sa Diyos, ang dugo sa langit*
> *Ay nagsasalita ngayon ng kapatawaran sa akin;*
> *Kapayapaan sa Diyos, ang Panginoon ay nabuhay,*
> *Ang katuwiran ngayon ay nagbibilang sa aking malaya.*

—A. P. Cecil

Enero 20

> *Nang bumagsak ang hamog sa kampo sa gabi, bumagsak din ang manna kasama nito.*

Bilang 11:9

Ang hamog ay larawan ng nagpapasiglang impluwensiya ng Espiritu Santo ng Diyos, "Ako'y magiging parang hamog sa Israel" (Hosea 14:5). Ang manna naman ay nagsasalita tungkol kay Cristo mismo, ang Buhay na Tinapay na bumaba mula sa Langit upang ibigay ang Kanyang buhay bilang pantubos sa marami. Dumating Siya sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, kinuha ang pinakamababang lugar sa lupa. Ang manna ay nakalatag sa lupa, kaya ang bawat Israelita, pagkalabas niya ng kanyang tolda sa umaga, ay kailangang gumawa ng isa sa dalawang bagay: tatapakan niya ito sa ilalim ng kanyang mga paa, o titipunin niya ito bilang kanyang pagkain. Gayundin si Cristo ngayon: tinatanggihan Siya, o tinatanggap sa pananampalataya bilang Tagapagligtas.

> *Walang iba kundi si Cristo habang tayo'y lumalakad,*
> *Ang Kaloob na walang katumbas, ang buhay na Tinapay ng Diyos!*

> *Hawak ang tungkod, at nakasuot ang sandalyas,*
> *Walang iba kundi si Cristo—ang Cristo ng Diyos.*

—S. O'M. Cluff

Enero 21

> *Pagkatapos ay dumating sila sa Libis ng Eschol, at doon ay pumutol ng isang sanga na may isang kumpol ng ubas; dinala nila ito ng dalawa sa kanila sa isang pingga. Nagdala rin sila ng ilang granada at igos.*

Bilang 13:23

Habang nasa ilang pa, pinahintulutan ng Diyos ang Kanyang bayan na makita at matikman ang mga bunga ng lupaing patutunguhan nila. Ganoon din ang ginagawa Niya ngayon. Sa pamamagitan ng Espiritu Santo, tayong naglalakbay patungo sa pamamahingang nakalaan para sa bayan ng Diyos ay nagtatamasa, habang narito pa sa lupa, ng paunang bahagi ng ating ikagagalak, sa buong kapuspusan nito, sa walang hanggan. Sa Roma 8:23, isinulat ng apostol, "tayo rin…na may mga unang bunga ng Espiritu." Narito ang ating mga ubas ng Eshcol at ang mga granada ng Canaan. Lahat ng tinatamasa natin kay Cristo ngayon ay sa pamamagitan ng Espiritu. Nalulugod Siyang kumuha ng mga bagay na may kinalaman sa ating muling nabuhay na Panginoon at ipahayag ang mga ito sa atin. Nawa'y maging atin ang pagpapahalaga at pagtatamasa ng Kanyang mapagbiyayang paglilingkod.

> *Ang ating Diyos ay liwanag: at bagaman tayo'y dumaraan*
> *Sa ilang na walang landas,*
> *Ang mga yapak ng ating Jesus ay laging nagpapakita*

> *Ng daan para sa bawat anak.*
> *Sa bawat hakbang, muli nating napapatunayan*
> *Kung gaano katiyak ang ating makalangit na Gabay,—*
> *Ang tapat at matiyagang pag-ibig*
> *Na hindi kailanman lumilihis.*
> *Ang manna at ang bumubukal na balon*
> *Ay sapat sa bawat pangangailangan;*
> *At ang mga ubas ng Eshcol ang nagsasalaysay*
> *Kung saan patungo ang Iyong landas.*

—Mary Bowles

Enero 22

> *Pinatahimik ni Caleb ang bayan sa harap ni Moises, at sinabi, "Umakyat tayo agad at angkinin ito, sapagkat kaya nating lupigin ito."*

Bilang 13:30

Ang pangalang "Caleb" ay nangangahulugang buong-puso, at angkop na angkop ito sa katangian ng lalaking nagtaglay nito. Nang ibalita ng sampung espiya ang kanilang masamang ulat tungkol sa lupain at nagpalambot sa puso ng bayan, si Caleb ang nagpatahimik sa nababahalang bayan sa pagsasabing, "Umakyat tayo agad at angkinin ito, sapagkat kaya nating lupigin ito." At nang bumulung-bulong ang buong bayan laban kina Moises at Aaron at malapit nang magtalaga ng isang rebeldeng kapitan upang pangunahan sila pabalik sa Ehipto, nakiisa si Caleb kay Josue sa pagsisikap na pigilan sila sa kanilang masamang balak at hikayatin silang umakyat nang

nananalig sa Diyos, at angkinin ang pamanang ipinangako Niya sa kanila.

Kaya nang ang iba ay hinatulang maglagalag sa ilang hanggang sa mamatay ang lahat ng lalaki ng salinlahing iyon, ang dalawang tapat na mandirigmang ito ay iningatang buhay bilang mga saksi sa hindi nagbabagong layunin at makapangyarihang lakas ng Panginoon ng mga hukbo (Bilang 14:1-30).

Makalipas ang apatnapu't limang taon, nakikita natin ang matapang na matandang pinunong ito, sa edad na walumpu't lima, na inaangkin ang kanyang bahagi, gaya ng ipinangako ng Diyos, at pumapasok upang angkinin ang Hebron at ang mga paligid nito. Isa itong kahanga-hangang larawan ng lakas ng pananampalataya sa isang taong hindi nagdadalawang-puso, kundi lubos na nakatalaga sa Panginoon.

> *Tapat ang puso, buong-puso, matapat, at tapat,*
> *Panginoon ng aming buhay, sa Iyong biyaya kami'y magiging gayon,*
> *Sa ilalim ng bandilang itinaas at maharlika,*
> *Malakas sa Iyong lakas, makikipaglaban kami para sa Iyo.*

—F. R. Havergal

Enero 23

> *Magsalita ka sa mga anak ni Israel: sabihin mo sa kanilang gumawa ng mga palawit sa mga laylayan ng kanilang mga damit…at maglagay ng sinulid na asul sa mga palawit ng mga laylayan.*

Bilang 15:38

Ang asul ay kulay ng langit. Ang sinulid na asul sa laylayan ng damit ng Israelita ay upang ipaalala sa nagsusuot nito na siya ay pag-aari ng Diyos ng Langit at may pananagutang kumilos nang naaayon. Gayundin ang mga mananampalataya ngayon: dapat silang lumakad bilang mga makalangit na lalaki at babae sa gitna ng lahat ng kasalanan at kabulukan ng sanlibutang ito. Ang ating pagkamamamayan ay nasa Langit. Kinakatawan natin ang ibang bansa. Dito tayo'y mga dayuhan at manlalakbay lamang. Ang makalangit na katangian ay dapat laging makita sa lahat ng ating salita at gawa.

> *Panginoon, yamang umaawit kami bilang mga manlalakbay,*
> *O, bigyan Mo kami ng mga gawi ng manlalakbay,*
> *Mababang pagtingin sa sarili, na angkop*
> *Sa mga tagapaghayag ng Iyong papuri.*
> *O, gawin Mo ang bawat isa sa amin na mas banal,*
> *Sa espiritu, dalisay at maamo,*
> *Mas katulad ng mga mamamayan ng langit,*
> *Habang lalo naming binabanggit ang langit.*

—M. Bowley

Enero 24

> *Ang Diyos ay hindi tao, na magsisinungaling; ni anak ng tao, na magsisisi. Sinabi na ba Niya, at hindi Niya gagawin? o nagsalita na ba Siya, at hindi Niya tutuparin?*

Bilang 23:19

Mula sa "tuktok ng mga bato," nakakita si Balaam nang mas malayo kaysa sa nakita niya kailanman, at natuto ng mga aral na dati ay hindi niya alam. Kabilang dito ang hindi pagbabago ng mga panukala ng Diyos. Walang kapangyarihan ng tao o ni Satanas ang makahahadlang sa Kanyang layunin. Ang Kanyang Salita ay mananatili magpakailanman! Anong kaaliwan nito sa kaluluwang nagtitiwala sa Kanya. Ipinangako Niya ang walang hanggang pagpapala sa lahat ng sumasampalataya, at hindi Niya maaaring bawiin ang Kanyang taimtim na pahayag. Dito nagpapahinga ang pananampalataya: sa tiyak na patotoo Niya na hindi makapagsisinungaling.

> *Ang sanlibutan ay maaaring lumipas at mapuksa—*
> *Ikaw, O Diyos, ay hindi maaalis.*
> *Walang poot ng lahat ng demonyo*
> *Ang makapaghihiwalay sa akin sa Iyong pag-ibig:*
> *Walang gutom ni uhaw,*
> *Walang karalitaan ni alalahanin,*
> *Walang galit ng makapangyarihang mga prinsipe*
> *Ang makaaabot sa aking kanlungan doon.*
> *Walang anghel at walang demonyo,*
> *Walang trono, walang kapangyarihan, ni lakas;*
> *Walang pag-ibig, walang kapighatian,*
> *Walang panganib, takot, ni labanan;*
> *Walang taas, walang lalim, walang nilalang*
> *Na umiral na, o maaaring umiral,*
> *Ang makapagtataboy sa akin mula sa Iyong dibdib,*
> *Ang makapaghihiwalay sa akin sa Iyo.*

—Paul Gerhardt

Enero 25

> *Aalalahanin mo na pinatnubayan ka ng Panginoon mong Diyos sa buong daan nitong apatnapung taon sa ilang, upang ibaba ka at subukin ka, upang malaman kung ano ang nasa puso mo, kung tutuparin mo ang Kanyang mga utos o hindi.*

Deuteronomio 8:2

Lahat ng karanasan sa ilang ng mga tinubos ng Diyos ay inilaan upang dalhin sila sa katapusan ng kanilang sarili at upang lalo silang umasa nang buong-buo sa Kanya. Kung hinahayaan Niya tayong magutom, ito ay upang matuto tayong pahalagahan ang Tinapay mula sa Langit. Kung pinahihintulutan Niya tayong mauhaw, ito ay upang lalo nating matamasa ang malinaw at kristal na mga batis ng biyaya na dumadaloy mula sa Batong hinampas. Anong mga alaala ang pupukawin ng lahat ng Kanyang mga paraan kapag ligtas na tayong nakauwi sa wakas!

> *Ang buong daang Kanyang pinatnubayan sa amin,*
> *Ang lahat ng pagdadalamhating Kanyang tiniis,*
> *Ang lahat ng matiyagang pag-ibig na nagturo sa amin,*
> *Aalalahanin namin magpakailanman;*
> *At ang Kanyang pamamahinga ay magiging mas matamis,*
> *Habang naiisip namin ang mga nakapapagod na daan,*
> *At ang Kanyang liwanag ay sisikat nang mas malinaw,*
> *Habang ginugunita namin ang maulap na mga araw.*

Enero 26

> *Ang Panginoon mong Diyos ay magbabangon para sa iyo ng isang Propetang katulad ko mula sa gitna mo, mula sa*

> *iyong mga kapatid. Siya ang inyong pakikinggan.*

Deuteronomio 18:15

Si Cristo Jesus ang propetang, katulad ni Moises, ay tagapagligtas at pinuno ng Kanyang bayan, nagpapalaya mula sa pagkaalipin kay Satanas at nangunguna sa matagumpay na paglalakbay tungo sa pamamahingang nakalaan para sa bayan ng Diyos. Siya na kasama ng Ama mula sa walang hanggan ay naging tao upang maging karapat-dapat bilang Tagapamagitan ng ating katubusan. Kinailangan Niyang makibahagi sa ating kalikasan, maliban sa kasalanan, upang makatayo Siya para sa atin sa harap ng Diyos at mabayaran ang parusang nararapat sa atin. Ngayon Siya ay itinaas bilang Prinsipe at Tagapagligtas, at dapat nating pakinggan ang Kanyang tinig, sumusunod sa Kanya habang naglalakbay tayo patungo sa lupang pangako—sa pamanang nakalaan para sa atin sa Langit.

> *Dakilang Propeta ng aming Diyos,*
> *Pupurihin ng aming mga dila ang Iyong pangalan,*
> *Sa pamamagitan Mo dumating ang masayang balita*
> *Ng malayang kaligtasan,*
> *Ang masayang balita ng mga kasalanang pinatawad,*
> *Ng mga takot na inalis at kapayapaan sa langit.*

—Isaac Watts

Enero 27

> *Kapag lumalabas ang hukbo laban sa iyong mga kaaway,*
> *ilayo mo ang iyong sarili sa bawat masamang bagay.*

Deuteronomio 23:9

Ang hukbo ng Diyos noong una ay hindi matatalo hangga't lumalakad sila sa pagsunod sa Kanyang Salita. Ngunit ang kasalanang pinahintulutan ay nagpahina at nag-alis ng kapangyarihan nila laban sa kaaway. Tayong nakikipagbuno hindi sa laman at dugo kundi sa masasamang espiritu sa makalangit na mga dako ay dapat harapin nang walang awa ang bawat masamang hilig sa ating sarili kung nais nating magtagumpay sa oras ng labanan. Ang nakatagong kasalanan, hindi hinahatulan at hindi ipinagtatapat, ang magiging pagbagsak natin kapag sinubukan nating harapin ang kaaway. Ang masamang budhi ang magpapawalang-bisa sa lahat ng ating banal na sandata at hahantong sa lubos na pagkatalo. Ngunit kung haharapin natin nang walang awa ang kasamaan, maaasahan natin ang Diyos na gumawa sa atin at makipaglaban para sa atin.

> *Hanapin Mo sa akin ang lahat ng nakatagong kasalanan,*
> *At nawa ang Iyong kadalisayan sa loob ko*
> *Ay linisin ang aking buhay, upang ito'y maging*
> *Templong lubos na angkop para sa Iyo.*
> *O, siyasatin Mo ang aking buhay, aking kalooban, aking lahat,*
> *Habang ngayon sa Iyo, aking Panginoon, ako'y tumatawag;*
> *Linisin Mo ako mula sa sarili, at pabanalin*
> *Ang aking buhay, habang Ikaw ay aking niluluwalhati.*

Enero 28

> *Ang mga bagay na lihim ay sa Panginoon nating Diyos,*
> *ngunit ang mga bagay na ipinahayag ay sa atin at sa ating*

> *mga anak magpakailanman, upang magawa natin ang lahat ng salita ng kautusang ito.*

Deuteronomio 29:29

Marami sa mga lihim noong panahon ni Moises ang naipahayag na ngayon. Sinabi ni Jesus, "Sasabihin Ko ang mga bagay na natago mula nang itatag ang sanlibutan" (Mateo 13:35). Lahat ng naipahayag ay para sa atin, at dapat humamon sa ating mga puso na pasukin at tamasahin ito. May mga hiwaga pa ring hindi natin malutas at hindi pa minarapat ng Diyos na ipahayag, ngunit balang araw ay magiging malinaw ang lahat. "Sa mga araw ng pagtunog ng ikapitong anghel, kapag malapit na siyang tumunog, matatapos na ang hiwaga ng Diyos" (Apocalipsis 10:7). Hanggang doon, dapat nating angkinin sa pananampalataya ang lahat ng nabuksan na, habang pinag-aaralan natin ang Salita nang umaasa sa Espiritu Santo.

> *O turuan Mo ako, Panginoon, upang ako'y makapagturo*
> *Ng mahahalagang bagay na Iyong ibinabahagi;*
> *At bigyan ng pakpak ang aking mga salita, upang maabot nila*
> *Ang nakatagong kalaliman ng maraming puso.*
> *O ibigay Mo sa akin ang Iyong sariling matamis na pamamahinga,*
> *Upang makapagsalita ako nang may kapangyarihang umaaliw*
> *Ng salitang napapanahon, na parang mula sa Iyo,*
> *Sa mga napapagod sa oras ng pangangailangan.*

—F. R. Havergal

Enero 29

> *Oo, iniibig Niya ang bayan; lahat ng Kanyang mga banal ay nasa Iyong kamay; nakaupo sila sa Iyong paanan; bawat isa'y tumatanggap ng Iyong mga salita.*

Deuteronomio 33:3

Dito, nakikita ang mga banal ng Diyos sa tatlong lugar. Sila ay nasa Kanyang puso: "Iniibig Niya ang bayan!" Kay sarap manahan sa dibdib ng walang hanggang pag-ibig! Anong pamamahinga sa oras ng pakikipaglaban at sa araw ng kagipitan! Sila rin ay nasa Kanyang kamay—ang lugar ng kaligtasan, gaya ng sinasabi sa atin ng ating Panginoon sa Juan 10:27-30, na mula roon ay walang makaaagaw sa kanila. Panghuli, sila ay nasa Kanyang paanan—ang lugar ng pagkaalagad, natututo ng Kanyang isip at kalooban upang makalakad sila sa Kanyang mga daan. Kay sagana ng paglalaang ginawa Niya para sa kaaliwan, kaligtasan at pagtuturo ng lahat ng Kanyang mga tinubos!

> *Sa paanan Mo, Panginoong Jesus,*
> *Ito ang lugar para sa akin;*
> *Doon ako natuto ng matatamis na aral,*
> *Katotohanang nagpalaya sa akin.*
> *Malaya mula sa aking sarili, Panginoong Jesus,*
> *Malaya mula sa mga gawi ng tao,*
> *Mga tanikala ng isip na dati'y gumapos sa akin*
> *Ay hindi na gagapos kailanman.*
> *Walang iba kundi Ikaw, Panginoong Jesus,*
> *Ang lumupig sa aking suwail na kalooban;*

> *Kung hindi dahil sa Iyong biyaya, aking Tagapagligtas,*
> *Ako'y suwail pa rin hanggang ngayon.*

Enero 30

> *At tungkol kay Asher ay sinabi niya: "Si Asher ay pinakapinagpala sa mga anak; maging kalugud-lugod nawa siya sa kanyang mga kapatid, at isawsaw nawa niya ang kanyang paa sa langis."*

Deuteronomio 33:24

Ang langis ay kilalang larawan ng Espiritu Santo. Ang nagsasawsaw ng kanyang paa sa langis ay mag-iiwan ng bakas habang lumalakad siya sa mundong ito. Ang paglakad sa Espiritu ang nagpapahalaga ng anumang buhay para sa Diyos. Ang gayong tao ay magtatamasa ng pakikisama ng kanyang mga kapatid habang nakikita nila si Cristo sa kanyang mga gawi. At pagpapalain siya ng mga anak. Ang taong lumalakad sa Espiritu ang matagumpay na mangangalap ng kaluluwa at nakaaalam ng kagalakan ng makitang ang kanyang mga anak sa pananampalataya ay nagbibigay-luwalhati sa Diyos alang-alang sa kanya. Si Asher ang pinagpala o maligayang isa. Tunay ngang maligaya ang taong totoo sa kanya ang mga bagay na ito.

> *O Panginoon, anuman ang aking maging landas,*
> *Kung makalalakad lamang ako na kasama Ka*
> *At makakausap Ka sa daan,*
> *Pupurihin Kita para sa LAHAT ng ito balang araw.*

Enero 31

> *Si Moises na Aking lingkod ay patay na. Ngayon nga, bumangon ka, tumawid ka sa Jordang ito, ikaw at ang buong bayang ito, patungo sa lupaing ibinibigay Ko sa kanila—sa mga anak ni Israel. Bawat lugar na tatapakan ng talampakan ng inyong paa ay ibinigay Ko na sa inyo, gaya ng sinabi Ko kay Moises.*

Josue 1:2-3

Ang aklat ni Josue sa Lumang Tipan ay katulad ng Sulat sa mga taga-Efeso sa Bago. Inilalahad nito sa atin ang pamana ng bayan ng Diyos. Noong una, pinagpala sila ng lahat ng panlupang pagpapala sa makalupang mga dako sa lupang pangako sa pamamagitan ni Josue. Ngayon tayo ay pinagpala "ng bawat espirituwal na pagpapala sa makalangit na mga dako kay Cristo" (Efeso 1:3). Ang Josue at Jesus ay talagang iisang pangalan. Pareho itong nangangahulugang "Jehova, ang Tagapagligtas." Ang Josue ay mula sa Hebreo, ang Jesus ay mula sa Griyego. Ito ang nagpapaliwanag sa tila kakaibang mga pahayag (sa King James Version) sa Mga Gawa 7:45 at Hebreo 4:8. Ang "Jesus" sa mga talatang iyon ay, siyempre, talagang ang heneral na Hebreo, si Josue, na pumalit kay Moises bilang pinuno ng Israel. Kilala siya sa kanyang katapatan sa Diyos at kay Moises, na kanyang pinaglingkuran bilang katulong (Bilang 14:6; 26:65). Siya at si Caleb ang dalawang espiyang humikayat sa bayan na umakyat at angkinin ang lupain nang ibalita ng sampu ang kanilang masamang ulat. Sa utos ng Diyos, pinili ni Moises si Josue upang maging kahalili niya (Deuteronomio 34:9), at pinuspos siya ng espiritu ng karunungan upang magawa niyang pangunahan ang bayan patungo sa kanilang

pamana. Siya ay matapang na lalaking may walang-bahid na katapatan, na ang buhay at katangian ay humamon sa lahat tungo sa pagtatalaga sa Diyos at pagsunod sa Kanyang Salita.

> O, *para sa pananampalatayang hindi uurong,*
> *Kahit ginigipit ng bawat kaaway;*
> *Na hindi manginginig sa bingit*
> *Ng anumang makalupang pighati.*
> *Panginoon, bigyan Mo kami ng gayong pananampalataya,*
> *At pagkatapos, anuman ang dumating,*
> *Matitikman namin, kahit dito, ang banal na ligaya*
> *Ng aming walang hanggang tahanan.*
> —*W. H. Bathurst*

Pebrero

Pebrero 1

> *Magkakaroon ng pagitan sa inyo at sa kaban, mga dalawang libong siko ang sukat. Huwag kayong lalapit dito, upang malaman ninyo ang daang inyong lalakaran, sapagkat hindi pa kayo nakadaan sa daang ito noon.*

Josue 3:4

Ang kaban na bumababa sa Jordan ay larawan ng ating mapagpalang Tagapagligtas na pumapasok sa madilim na tubig ng paghatol para sa atin. Kinailangan Niyang magpatuloy nang mag-isa; walang sinumang makakabahagi sa Kanya sa gawain ng pagtubos sa kasalanan. Kung paanong naghintay ang bayan ng Israel hanggang sa magkaroon ng pagitang dalawang libong siko sa kanila at sa kaban, at hindi pumasok sa lunas ng ilog hanggang sa maitaboy pabalik ang baha, gayundin tayo, na walang bahagi sa pagtubos, ay tumatanggap ngayon ng pakinabang ng kamatayang iyon na tiniis ni Jesus nang mag-isa upang tayo'y maligtas. Makatitingin lamang tayo sa namamanghang katahimikan habang kinukuha Niya ang ating lugar at pinapasan ang ating parusa.

> *Mag-isa Niyang pinasan ang krus,*
> *Mag-isa Niyang tiniis ang hapis nito.*
> *Sa Kanya ang kahihiyan at kawalan,*
> *At Siya ang nagkamit ng tagumpay;*
> *Ang makapangyarihang sanlibutan ay Kanya nang buo,*

> *Bagaman makikibahagi tayo sa Kanyang maluwalhating trono.*

—Swain

Pebrero 2

> *Tumigil ang manna sa araw pagkatapos nilang kainin ang bunga ng lupain.*

Josue 5:12

Ang manna ay pagkain para sa ilang. Kinakatawan nito si Cristo na bumaba mula sa langit upang buhayin ang mga kaluluwa ng Kanyang bayan habang dumaraan sila sa mundong ito ng kapanglawan. Kinuha Niya ang mababang lugar kasama nila, at habang kumakain sila sa Kanya, nagagawa nilang sumulong sa daan ng manlalakbay. Ngunit ang lumang butil ng lupain ay nagsasalita tungkol sa muling nabuhay na Cristo. Ang butil ay nahulog sa lupa sa kamatayan. Sa muling pagkabuhay, Siya ang nagiging pagkain ng Kanyang bayan habang pumapasok sila sa pananampalataya sa kanilang makalangit na pamana. Nakaupo Siya ngayon, itinaas sa kanang kamay ng Ama, kung saan nakikita Siya ng pananampalataya bilang makapangyarihang mananagumpay. Sa pagiging abala sa Kanya, ang Kanyang mga banal ay nagiging katulad Niya, at nagiging malakas sa Panginoon at sa kapangyarihan ng Kanyang lakas.

> *Bumangon ka, kaluluwa ko! Masdan, si Jesus iyan.*
> *Si Jesus ang pumupuno sa iyong namamanghang mga mata;*
> *Tingnan mo Siya ngayon na nakaupo sa kaluwalhatian,*
> *Kung saan hindi na makababangon ang iyong mga*

> *kasalanan.*
> *Dinadala ka ngayon ng Diyos sa Kanyang tahanan,*
> *Inihahain para sa iyo ang Kanyang banal na piging,*
> *Tinatanggap ka, laging sinasabi*
> *Kung anong bahagi roon ang sa iyo.*

—J. Denham Smith

Pebrero 3

> *Gayunman, ang aking mga kapatid na umakyat na kasama ko ay nagpalambot sa puso ng bayan, ngunit buong-puso kong sinunod ang Panginoon kong Diyos.*

Josue 14:8

Ang kadakilaan ng katangian ni Caleb ay ipinahahayag sa kanyang pangalan. Hindi siya nagdadalawang-puso. Walang lugar sa kanyang buhay ang magkahalong motibo. Napagpasyahan na niya, maraming taon na ang nakalipas, na siya ay lubos na sa Panginoon, at mula noon, isinabuhay niya ang kanyang pangalan bilang ang "buong-puso." Walang duda, ang dahilan ng marami sa ating mga pagkabigo ngayon ay dahil kulang na kulang tayo sa espiritung ito ng pagtatalaga sa kalooban ng Diyos. Noong una, pinayuhan ang mga alagad na, nang may layunin ng puso, manatili sila sa Panginoon (Mga Gawa 11:23). Ipinahayag ni Jesus, "Kung…malinaw ang iyong mata, ang buong katawan mo ay mapupuno ng liwanag" (Mateo 6:22). Kapag pinabanal natin ang Panginoong Diyos sa ating mga puso at ibinigay sa Kanya ang lugar ng pinakamataas na kapangyarihan, natatapos na ang lahat ng pagtatalo, at ang buhay ay lubos na nasa ilalim ng Kanyang pamamahala. Ito ang

landas ng tagumpay at pagpapala. Walang sinumang magtatagumpay sa kanyang buhay Cristiano kung sinisikap niyang pagsaluhin ng Diyos at ng sanlibutan ang kanyang puso (1 Juan 2:15).

> *Lahat para kay Jesus, lahat para kay Jesus!*
> *Lahat ng tinubos na kakayahan ng aking pagkatao,*
> *Lahat ng aking isip at salita at gawa,*
> *Lahat ng aking araw at lahat ng aking oras.*
> *Gawin nawa ng aking mga kamay ang Kanyang utos,*
> *Tumakbo nawa ang aking mga paa sa Kanyang mga daan,*
> *Makita nawa ng aking mga mata si Jesus lamang,*
> *Ihayag nawa ng aking mga labi ang Kanyang papuri.*

—Mary D. James

Pebrero 4

> *Walang isa mang salita ang nabigo sa anumang mabuting bagay na sinalita ng Panginoon sa sambahayan ng Israel. Lahat ay nangyari.*

Josue 21:45

Anong patotoo sa katapatan ng Diyos! Tinupad Niya ang Kanyang salita nang buong-buo, sa biyaya man o sa pamamahala, habang dinala Niya ang Kanyang bayan sa ilang at patungo sa ipinangakong pamana. Nang lumingon sila, masasabi nila, "Lahat ng ipinangako ng Diyos ay tinupad Niya." Gayundin ang mangyayari sa mga nakakakilala sa Kanya ngayon gaya ng pagkahayag Niya kay Cristo Jesus. Kapag natapos na ang ating paglalakbay at tinanaw natin ang daang ating pinanggalingan mula sa ating walang hanggang tahanan

sa bahay ng Ama, pupurihin at sasambahin natin Siya. Iniligtas Niya tayo at pinatnubayan patungo sa tiyak na tahanan, at ang Kanyang Salita ang naging ating pag-asa sa buong paglalakbay.

> *Ang Diyos, ang Panginoon, ay hindi ka kailanman bibiguin,*
> *Siya ang mangangalaga sa iyong kapakanan;*
> *Sa buong daan, hahawakan ka ng Kanyang kamay,*
> *Ang tapat na pag-ibig ay hindi kailanman magpapabaya.*
> *Magpahinga ka nga sa Kanyang sariling tiyak na pangako,*
> *Sapagkat hindi Niya masisira ang Kanyang salita;*
> *Sa luntiang pastulan, sa tabi ng payapang tubig,*
> *Aakayin ka Niya alang-alang sa Kanyang pangalan.*
> *Walang hanggang kagalakan ang naghihintay sa iyo,*
> *Kapag tapos na ang makalupang paglalakbay;*
> *Naghihintay sa iyo sa kaluwalhatian*
> *Ang mga kaligayahang walang katapusan.*

—F. Buckley

Pebrero 5

> *At ibinigay nila ang Hebron kay Caleb, gaya ng sinabi ni Moises. Pagkatapos ay pinalayas niya mula roon ang tatlong anak ni Anak.*

Mga Hukom 1:20

Ang Hebron ay nangangahulugang *pakikisama* o *pakikipag-isa.* Nagsasalita ito tungkol sa maligayang kalagayang pamana ng taong may pananampalataya na, sa paglupig sa lahat ng kahirapan, ay inuuna ang pakikisama sa Diyos kaysa sa anumang ibang kabutihan, at tumatangging mapigilan sa pagtatamasa nito ng mga hukbo ng kasamaan. Ang mga pinuno

ng sanlibutan ng kadilimang ito, ang masasamang espiritu sa makalangit na mga dako, ay nagsisikap hadlangan ang mananampalataya sa kasalukuyang pag-aangkin ng mga pribilehiyong sa kanya na kay Cristo Jesus (tingnan ang Efeso 6:12). Noong una, hawak ng mga Anakim sa ilalim ng pamumuno ni Arba ang kutang ito at tinawag itong lungsod ni Arba. Ngunit pinalayas ng pananampalataya ang mga higanteng humamon sa kalooban ng Diyos, at ginawang lugar ng pakikipag-isa sa Diyos ang dating lugar ng mga seremonya ng idolatriya at masasamang pagsasaya. Ang mga makapangyarihang kaaway na ito ay larawan ng masasamang espiritung tinatawag ang mananampalataya na labanan ngayon. Walang kaaway ang makatatagal laban sa kanya na nagsusuot ng buong baluti ng Diyos at humahamon sa kanila sa kapangyarihan ng Espiritu Santo.

> *Huwag kang tumayo sa takot, binibilang ang iyong mga kaaway,*
> *Suungin mo ang bawat panganib, maliban sa pagsuway;*
> *Susulong ka, nilalampasan ang lahat ng hadlang,*
> *Sapagkat Ako, ang Malakas, ang magbubukas ng daan.*
> *Kaya't humayo kang masaya sa gawaing itinalaga sa iyo,*
> *Taglay ang Aking pangako, walang kailangan pang iba*
> *Kundi ang malaman lamang, saanman ka dalhin ng hinaharap,*
> *Sa buong paglalakbay mo, Ako'y nauuna sa iyo.*

—Frank J. Exley

Pebrero 6

> *Si Deborah naman, isang propetisa, asawa ni Lapidoth, ang humahatol sa Israel nang panahong iyon. At nakaupo siya sa ilalim ng puno ng palma ni Deborah sa pagitan ng Ramah at Bethel sa kabundukan ng Efraim. At umaakyat sa kanya ang mga anak ni Israel para sa kahatulan.*

Mga Hukom 4:4-5

Sa aklat ng Mga Hukom, nasa atin ang kuwento ng paulit-ulit na pagkabigo ng Israel at ng kahanga-hangang pamamagitan ng Diyos sa biyaya, nagbibigay ng pinuno pagkatapos ng pinuno upang iligtas ang Kanyang bayan mula sa nararapat na bunga ng kanilang sariling mga kasalanan, kapag bumabalik sila sa Kanya sa pagsisisi. Mahal Niya sila nang labis para hayaan silang umunlad sa kanilang paghihimagsik laban sa Kanyang salita, ngunit, sa kabilang dako, lagi Siyang handang pakinggan ang kanilang daing kapag nagpakumbaba sila sa harap Niya.

Karaniwan, isang lalaking may natatanging lakas o kakayahan ang lumilitaw sa araw ng pangangailangan at kagipitan. Ngunit sa mga kabanata 4 at 5, nasa atin ang tala ng isang babaeng hukom, si Deborah, na ibinangon sa makapangyarihang biyaya upang gumawa nang higit pa sa bahagi ng isang lalaki sa pagbibigay ng tagumpay sa inaaping bayan ng Diyos.

Kapag isinaalang-alang natin ang panahong kinabuhayan niya, lalong nagiging kahanga-hanga ang kuwento ng nakatalaga at may takot sa Diyos na babaeng ito. Mayroon siyang natatanging espirituwal na lakas, kasama ng matinong pag-iisip, na magkasamang gumawa sa kanya na pangunahing pinuno ng kanyang panahon. At sa lahat ng kanyang sari-

saring karanasan, nanatili siyang mahinhin at hindi nagpapasikat na babae, isang asawa at ina sa Israel, na ginagamit ang mga karapatang ibinigay sa kanya ng Diyos sa paraang kapwa matalino at walang kapintasan. Walang bakas ng kahambugan, walang kayabangan o pagmamataas ang makikita sa kanyang pag-uugali.

> *"Panginoon, tulungan Mo ako,"—gayon tayo nananalangin,*
> *"Tulungan Mo akong gawin ang aking gawain;*
> *Ako'y napakamangmang at mahina;*
> *Gawin Mo akong mas matalino at tapat."*

> *"Panginoon, tulungan Mo akong gawin ang Iyong gawain,"*
> *Nananalangin tayo kapag mas matalino na,*
> *Kapag sa paakyat na daan*
> *Ang ating mga paa'y nakalayo na.*
> *"Panginoon, gawin Mo ang Iyong gawain sa pamamagitan ko."*
> *Gayon kapag nawala na ang lahat ng sarili;*
> *Kanyang paggawa at Kanyang gawain,*
> *at tayo ang mga kasangkapang magagamit ng Kanyang kamay.*

Pebrero 7

> *Gumising ka, gumising ka, Deborah! Gumising ka, gumising ka, umawit ka ng awit! Bumangon ka, Barak, at dalhin mo ang iyong mga bihag, O anak ni Abinoam!*

Mga Hukom 5:12

Ang isang tapat na babae, na nakakilala sa Diyos at nangahas na isugal ang lahat sa Kanyang salita, ay mas mahalaga sa Israel sa panahong ito ng krisis kaysa sa lahat ng iba pa. Laging nalulugod ang Diyos na parangalan ang pananampalataya. Maaasahan Siyang hindi kailanman bibiguin ang mga naglalagak ng tiwala sa Kanya. Tayo ngayon, bilang mga Cristiano, ay hindi tinatawag na makipaglaban sa mga hukbo ng laman at dugo. Ang ating pakikidigma ay sa di-nakikitang mga hukbo ni Satanas at sa makasanlibutang espiritu ng panahon, ngunit totoo pa rin na nalulupig natin ang ating mga kaaway habang nilalabanan natin sila sa espiritu ni Deborah—pananampalataya sa buhay na Diyos. Sa mga nagtagumpay, maraming bayani, babae at lalaki, na nagkaroon ng lakas ng loob na salakayin ang nakabaong kasamaan sa lahat ng uri, taglay ang tapang ni Deborah. Marami ring nag-aatubiling Barak ang napukaw tungo sa magiting na paglilingkod dahil sa pagpapalakas ng loob ng isang nakatalagang babae na nakaalam ng isip ng Diyos at hindi natakot sa harap ng pinakamabigat na panganib.

> *May mga tinik sa gitna ng mga bulaklak ng buhay, alam mo,*
> *At ikaw at ako, saanman tayo pumunta,*
> *Ay walang matatagpuang ligayang walang halong sakit.*
> *Walang landas na walang ulap. Walang saysay*
> *Na hilingin kong ni isang luha*
> *Ay hindi lumabo sa kagalakang pinakamamahal mo.*
> *Hindi ako sapat ang talino upang maunawaan*
> *Ang lahat ng pinakamabuti para sa iyo. Ang kamay ng Panginoon*
> *Ay kailangang humipo minsan sa pinakamalungkot na*

> *kuwerdas ng buhay upang maabot*
> *Ang pinakamatamis na musika nito, at turuan ang*
> *Kanyang anak*
> *Na magtiwala sa Kanyang pag-ibig, hanggang ang mahaba*
> *at mapagluhang gabi*
> *Ay tuluyang malimutan sa liwanag ng umaga.*
> *Magtiwala, magtiwala ka nga sa Kanya, at sa gayon,*
> *mabuti man o masama,*
> *Mapupuno ng kasalukuyang pagpapala ang iyong*
> *nagtitiwalang kaluluwa.*
> *Bawat kawalan ay tunay na pakinabang kung, araw-araw,*
> *Pinupunan Niya ang lugar ng lahat ng Kanyang kinukuha.*

—Message, Ballarat

Pebrero 8

> *Ngunit ang Espiritu ng Panginoon ay bumaba kay Gideon; pagkatapos ay hinipan niya ang trumpeta, at ang mga Abiezrita ay nagtipon sa likuran niya.*

Mga Hukom 6:34

Ang literal na kahulugan nito ay, "ang Espiritu ng Panginoon ay nagbihis ng Kanyang sarili kay Gideon." Ang kanyang kasaysayan ay nagpapakita ng kahalagahan ng pagsunod sa Salita ng Diyos. Ang taong may pananampalataya ay nangangahas kumilos sa utos ng Diyos kahit na, sa sandaling iyon, tila hindi malalampasan ang mga kahirapan, at napakalayo ng posibilidad ng tagumpay. Natuto si Gideon na makilala ang Diyos sa lihim; kaya naman isinugal niya ang lahat sa Kanyang Salita sa harap ng madla.

Ang pagtawag sa binatang ito ay dumating hindi noong siya ay nangangarap nang gising, kundi noong abala siya sa kanyang nakagawiang mga gawain sa bukid ng kanyang ama. Naggigiik siya ng trigo upang itago ito sa mga Midianita nang magpakita sa kanya ang anghel ng Panginoon at ibigay sa kanya ang kanyang tungkulin bilang pinuno at tagapagligtas ng Israel. Sa "hindi mapaglabanang lakas ng kahinaan," tinanggap ni Gideon ang tungkulin, at sinimulan ang kanyang gawain sa pagwasak sa larawan ni Baal sa kanyang sariling pamayanan, sapagkat ang tunay na paglilingkod sa Diyos ay dapat magsimula sa tahanan.

> *Madali, kapag ang umaga*
> *Ay sa wakas nakikita na,*
> *Na purihin ang iyong malakas na Manunubos*
> *Na lumagot sa pagkaalipin,*
> *Ngunit ang papuri sa hatinggabi*
> *Ang nagbibigay ng pangamba sa kaaway,*
> *Ang lumuluwalhati sa iyong Tagapagligtas,*
> *At naglalantad ng Kanyang malakas na kanang bisig.*
> *Ikaw ay magiging mananagumpay,*
> *Oo, higit pa sa mananagumpay,*
> *Kung sisigaw ka sa tagumpay*
> *At aangkinin ang pagwawagi ngayon;*
> *Ang mga pinto ng bilangguan ay mabubuksan,*
> *Ang piitan ay magliliwanag,*
> *At ang mga kaluluwang nakatanikala sa kasalanan sa paligid mo*
> *Ay makakakita ng lakas ni Jehova.*

Pebrero 9

> *Pagkatapos ay hinati niya ang tatlong daang lalaki sa tatlong pangkat, at naglagay siya ng trumpeta sa kamay ng bawat lalaki, kasama ng mga bangang walang laman, at mga sulo sa loob ng mga banga. At sinabi niya sa kanila, "Tingnan ninyo ako at gayon din ang gawin ninyo; magmasid kayo, at kapag dumating ako sa gilid ng kampo, gawin ninyo ang gagawin ko."*

Mga Hukom 7:16-17

Tiyak na walang ibang mga kawal ang pumunta sa labanan na gayon kakaiba ang sandata. Bawat lalaki ay nagdala ng bangang luwad, na sa loob ay nakatago ang isang sulo, "Taglay natin ang kayamanang ito sa mga sisidlang luwad, upang ang kahigitan ng kapangyarihan ay maging sa Diyos at hindi mula sa atin" (2 Corinto 4:7). Ang ilawan sa loob ng banga ay naglalarawan ng kapangyarihan ng Diyos na gumagawa sa mahinang katawan ng tao. Sa kabilang kamay, hawak ng bawat lalaki ang isang trumpeta, na gagamitin lamang gaya ng itinagubilin sa takdang oras. (Tingnan ang 1 Corinto 14:8.)

Tahimik ang lahat sa kampo ng mga Midianita, nang sa hatinggabi ay nagising ang natutulog na hukbo sa tunog ng tatlong daang trumpeta, na sinundan ng ingay ng pagkabasag ng ganoon ding bilang ng mga bangang luwad. Sa bawat panig, nakita ang kumikislap na mga sulo, na maaaring magpahiwatig na napalilibutan sila ng isang malaking hukbo. Ang maliit na puwersa ni Gideon ay nahati sa tatlong pangkat na tig-iisang daan, sa ilalim ng kani-kanilang kapitan, at lahat ay direktang nananagot sa kanilang masigasig at makabayang pinuno. Nang umalingawngaw ang sigaw ng labanan, nasindak ang mga

Midianita, hindi alam kung ano ang susunod na mangyayari. Ang takot sa hindi alam, laging mas masahol kaysa sa katotohanan, ay sumakmal sa kaaway at nag-alis sa kanila ng kakayahan para sa anumang sama-samang pagtatanggol o pagsalakay.

> *Magpakatatag ka!*
> *Wala tayo rito upang maglaro, mangarap, magpaanod,*
> *May mabigat tayong gawain, at mga pasaning bubuhatin;*
> *Huwag mong iwasan ang pakikibaka; harapin mo ito.*
> *Kaloob ito ng Diyos.*
> *Magpakatatag ka!*
> *Hindi mahalaga kung gaano kalalim ang pagkakabaon ng kamalian,*
> *Gaano kahirap ang labanan, ang araw, gaano kahaba.*
> *Huwag kang manghina, lumaban ka! Bukas darating ang awit.*

—Maltbie D. Babcock

Pebrero 10

> *Dinakip siya ng mga Filisteo at dinukit ang kanyang mga mata, at dinala siya sa Gaza. Iginapos nila siya ng mga tanikalang tanso, at siya'y naging tagagiling sa bilangguan.*

Mga Hukom 16:21

Ang malungkot na pagkabigo ni Samson, dahil hindi niya hinatulan ang kanyang sarili sa harap ng Diyos at hindi pinatay ang mga sangkap ng kanyang katawan (gaya ng ipinayo ni Pablo sa mga taga-Colosas, Colosas 3:5), ay nilayon upang maging aral sa lahat ng nagnanais maglingkod sa Panginoon.

Maaaring ibang-iba ang naging wakas ng kanyang buhay kung inuna niya ang kalooban ng Diyos kaysa sa kanyang sariling mga pagnanasa ng laman. Sa pagpapadala sa kahalayan, siya ay naging itinakwil. Hinayaan siya ng Diyos na maisantabi. Bulag at nakagapos, naging alipin siya ng mismong mga taong maaari niyang pinagligtasan ng Israel kung lumakad siyang kasama ng Diyos. Sa kadiliman at pagkaalipin, natutuhan niya ang kanyang aral, ngunit huli na upang ibigay muli sa kanya ang lugar bilang tagapagligtas ng Israel.

> *Anumang nagpapalabo sa iyong pagkadama sa katotohanan*
> *O nagdudungis sa iyong kadalisayan,*
> *Kahit kasingmagaan ng hininga ng hangin sa tag-araw,*
> *Iturin mo itong kasalanan para sa iyo.*

Pebrero 11

> *May isang kamag-anak ng asawa ni Naomi, isang lalaking napakayaman, mula sa angkan ni Elimelech. Ang pangalan niya ay Boaz. At sinabi ni Ruth na Moabita kay Naomi, "Pakiusap, hayaan mo akong pumunta sa bukid, at mamulot ng mga uhay sa likuran ng sinumang kalugdan ako." At sinabi niya sa kanya, "Humayo ka, anak ko."*

Ruth 2:1-2

May isang alindog sa kinasihang Hebreong idilyo, ang aklat ni Ruth, na tiyak na nakaaakit sa bawat isang may panlasa sa panitikan, kinikilala man o hindi ang banal na pagkakasi nito. Ngunit kapag tinanggap at pinaniwalaan natin ito bilang bahagi ng Salitang hiningahan ng Diyos, nakikita natin ang

karagdagang mga kagandahang hindi makita ng likas na pag-iisip. Ito ay, sa diin, isang paglalahad ng kuwento ng katubusan. Sa pamamagitan ni Boaz, ang kamag-anak na manunubos (Levitico 25:25), si Ruth, ang dayuhan, ay dinala sa pamilya ng Diyos at kinilala bilang isa sa bayan ng tipan. Ang lola sa tuhod ni Haring David, may lugar siya sa talaangkanan ng ating Panginoong Jesu-Cristo (Mateo 1:5-6). Sa likas na kapanganakan, ang Moabita ay hindi pinapapasok sa kapulungan ng Panginoon hanggang sa ikasampung salinlahi (Deuteronomio 23:3). Sa biyaya, nakatagpo si Ruth ng marangal na lugar sa gitna ng mga ina ng Israel.

Gumawa si Jehova ng natatanging paglalaan para sa "mahirap at sa dayuhan" (Levitico 19:9, 10). Sa pagpapakumbaba ng kanyang sarili upang makinabang sa paglalaang iyon, napansin si Ruth ni Boaz, at kaya ang magandang pag-iibigang ito sa Biblia ay humantong sa masayang wakas.

> *Biyaya, kay gandang tunog,*
> *Maganda sa pandinig.*
> *Aalingawngaw ang langit sa dagundong nito*
> *At maririnig ng buong lupa.*
> *O, ang Iyong biyaya nawa ang magbigay*
> *Sa aking kaluluwa ng banal na lakas;*
> *Nawa ang lahat ng kakayahan ko'y sa Iyo tumungo*
> *At ang lahat ng araw ko'y maging Iyo.*

Pebrero 12

> *At nanalangin si Hannah at sinabi, "Nagagalak ang aking puso sa Panginoon; Ang aking sungay ay itinaas sa*

> *Panginoon. Ngumingiti ako sa aking mga kaaway, sapagkat nagagalak ako sa Iyong kaligtasan.*

1 Samuel 2:1

Ang kuwento ni Hannah at ng kanyang anak na si Samuel ay may walang kupas na kasariwaan at kagandahan, at nilayon ng Diyos na maging pampalakas ng loob at, sa isang antas, halimbawa para sa lahat ng ina. Mula pa sa pinakaunang pangako tungkol sa Binhi ng babae na dudurog sa ulo ng ahas, ang pagiging ina ay laging itinuring na banal at iningatan sa Salita ng Diyos. Dahil pinili ng walang hanggang Anak ng Diyos na pumarito sa lupa bilang maliit at walang kayang sanggol, sa panlabas na anyo ay umaasa sa pag-aaruga ng isang ina, lahat ng ina ay may natatanging lugar sa kaayusan ng Diyos. Sino ang makapagsasabi ng malawak na bunga ng mga panalangin, payo, at halimbawa ng isang maka-Diyos na ina? Ang pinakamatitigas na lalaki ay lumalambot kapag ipinaalala sa kanila ang isang mabuting ina, gaano man sila kalayo nang lumihis sa kanyang mga turo.

Tiyak, kung may sinuman sa lupa ang talagang kailangang makakilala sa Diyos at mabuhay para sa Kanya sa harap ng iba, iyon ay ang ina ng mga anak, na ang walang hanggang kapalaran ay lubhang nakasalalay sa kanilang maagang pagsasanay. Habang pinag-aaralan natin ang kuwento ng pananabik ni Hannah, ng kanyang panalangin, ng kanyang pangako, at ng kanyang katapatan, dapat nitong hilahin ang ating buong puso patungo sa Diyos na nagsabi, "Gaya ng isang inaaliw ng kanyang ina, Gayon Ko kayo aaliwin" (Isaias 66:13).

> *Tahan na, mahal ko, humiga ka nang tahimik, at matulog: Mga banal na anghel ang nagbabantay sa iyong higaan,*

> *Mga pagpapala ng langit na di-mabilang*
> *Ay marahang bumababa sa iyong ulo.*
> *Kay buti ng pag-aaruga sa iyo*
> *Kaysa sa natanggap ng Anak ng Diyos,*
> *Nang bumaba Siya mula sa langit,*
> *At naging batang katulad mo!*
> *Mabuhay ka nawa upang makilala at katakutan Siya,*
> *Magtiwala at umibig sa Kanya sa lahat ng iyong araw;*
> *Pagkatapos ay manahan ka magpakailanman sa tabi Niya,*
> *Makita ang Kanyang mukha at awitin ang Kanyang papuri.*

—Isaac Watts

Pebrero 13

> *Sinabi Ko na sa kanya na hahatulan Ko ang kanyang sambahayan magpakailanman dahil sa kasamaang alam niya; sapagkat ginawa ng kanyang mga anak ang kanilang sarili na kasuklam-suklam, at hindi niya sila pinigilan.*

1 Samuel 3:13

Kay Eli, ang mataas na saserdote noong panahon ni Hannah, nakikita natin ang isang tunay na mabuting tao na, gayunman, ay madaling magkamali sa paghatol sa iba, ngunit mahina pagdating sa pagdidisiplina sa kanyang sariling pamilya. Ang katotohanang sa kanyang huling mga araw ay "matanda na siya at mabigat," ay nagpapahiwatig na labis siyang nagpapalayaw sa kanyang mga personal na gawi; ang mga kasiyahan ng hapag ay maliwanag na may malakas na hila sa kanya na hindi niya nalabanan. Sa mga kabanata dalawa at apat, sapat na impormasyon tungkol sa kanya ang nasa atin upang makabuo

tayo ng medyo tumpak na larawan ng kanyang katangian. Kasama ng tunay na malasakit sa mga bagay ng Diyos ay ang kawalan ng kakayahang supilin ang kanyang mga pagnanasa at "utusan ang kanyang mga anak at ang kanyang sambahayan pagkatapos niya" (Genesis 13:19) sa paraang lumuluwalhati sa Diyos sa buhay-pamilya. Madalas makita ang gayong mga tao sa paglilingkod na Cristiano, na may maraming kaaya-ayang katangian ngunit nakalulungkot na kulang kung saan sila dapat malakas.

Laging mahalagang tandaan na ang biyaya ng Diyos ay hindi nag-aalis ng pamamahala ng Diyos. May mga pananagutang dumadaloy mula sa biyaya na hindi maaaring balewalain nang walang kaparusahan. Ang kawalan ng batas at ang legalismo ay kapwa laban sa biyaya. Ngunit ang pagkilala sa kapangyarihan ng Diyos at maingat na pagpapasakop sa pamamahala ng Diyos ay dapat dumaloy mula sa pagkakilala sa Kanyang hindi nararapat na pabor. Ang disiplina ng ama ay inaasahan sa lahat ng namumuno sa mga sambahayang Cristiano. Ang kahinaan dito ay tanda ng mababang pagtingin sa kabanalan at katuwirang nararapat sa lahat ng lumalapit sa Diyos.

> *Ang Iyong makalangit na biyaya sa bawat isa ay ibigay,*
> *Ang lahat ng kasamaan ay ilayo,*
> *At ibuhos sa bawat puso*
> *Ang Iyong walang hanggang pag-ibig.*
> *O, ibalik Mo pa rin ang aming naliligaw na mga paa*
> *At patnubayan pa rin ang aming daan;*
> *Hanggang mawala ang mga daigdig, at salubungin ng pananampalataya*
> *Ang bukang-liwayway ng araw na walang katapusan.*

Pebrero 14

> *Pagkatapos ay nagsalita si Samuel sa buong sambahayan ng Israel, na sinasabi, "Kung babalik kayo sa Panginoon nang buong puso ninyo, alisin ninyo ang mga dayuhang diyos at ang mga Ashtoreth sa gitna ninyo, at ihanda ninyo ang inyong mga puso para sa Panginoon, at Siya lamang ang paglingkuran ninyo; at ililigtas Niya kayo mula sa kamay ng mga Filisteo.*

1 Samuel 7:3

Bago pa man mamatay si Eli, naging malinaw na si Samuel ang itinalaga ng Diyos na kahalili niya bilang hukom sa Israel. At kaya, matapos ang nakababahalang mga karanasan ng mga Filisteo kaugnay ng kaban ng tipan na nagtulak sa kanilang ibalik ito sa bayang may-ari ng kaluwalhatiang iyon, nakikita natin ang batang propeta na agad na lumilitaw sa unahan. Sa pamamagitan ng kanyang paglilingkod, nagkaroon ng muling pagsigla ng interes sa pagsamba kay Jehova at tunay na pagbabalik sa Diyos sa panig ng marami. Gumagawa ang Diyos sa pamamagitan ng mga taong kasangkapan, at lagi Niyang nakahanda ang tao kapag dumating ang oras ng pagpapala. Ang kasaysayan ng mga dakilang pagbabangon sa buong mga siglo, una sa Israel at pagkatapos ay sa iglesya ng bagong panahon, ay sa malaking bahagi ang kuwento ng mga piling lingkod na inihanda ng Diyos at sumusunod sa Kanyang kalooban, na ibinangon upang tawagin ang naliligaw na bayan sa pagsisisi at ibalik sila sa kanilang tanging wastong katapatan. Sa mga ito, si Samuel ay namumukod-tangi bilang isa sa pinakadakila sa buong hukbo ng mga repormador.

> *Ang aking Tagapagligtas, sa Kanyang makapangyarihang salita,*
> *Ay ginawang araw ang aking gabi;*
> *At ibinalik ang lahat ng makalangit na kagalakang iyon*
> *Na naiwala ko dahil sa kasalanan.*
> *Mapagpalang Panginoon, ako'y namamangha at sumasamba,*
> *Ang Iyong biyaya ay lubos na banal;*
> *O, ingatan Mo ako, upang hindi na ako magkasala*
> *Laban sa gayong pag-ibig na katulad ng Iyo.*
> *O, salitain Mong muli ang mapagbiyayang salitang iyon,*
> *At pasiglahin ang aking nanlulupaypay na puso;*
> *Walang tinig kundi ang Iyo ang makapagpapagaan ng aking sakit,*
> *At makapag-uutos sa lahat ng takot na umalis.*

Pebrero 15

> *Humanap ang Panginoon para sa Kanyang sarili ng isang lalaking ayon sa Kanyang sariling puso, at iniutos ng Panginoon na siya ang maging pinuno ng Kanyang bayan, sapagkat hindi mo tinupad ang iniutos sa iyo ng Panginoon.*

1 Samuel 13:14

Nasa kanyang matibay na pagtitiwala na si David ay naging lalaking ayon sa sariling puso ng Diyos (1 Samuel 13:14). Sa kanyang sarili, siya ay makasalanang katulad ng lahat (Roma 3:23), ngunit mapait siyang nagsisi sa kanyang mga pagkabigo, na nagdala sa kanya ng labis na kalungkutan, at nagbigay ng malaking kahihiyan sa banal na pangalang napakamahal sa

kanya. Sa wakas ay nagpahinga siya sa "mga tiyak na awa kay David" (Isaias 55:3), ibig sabihin, ang mga pangako ng Diyos, at ang kanyang mga awit ng masayang pagtitiwala sa Diyos ng kanyang kaligtasan ay naging huwaran ng lahat ng tunay na papuri at pagsamba. Minahal ang mga ito ng mga banal na Judio at ng mga debotong Cristiano sa lahat ng siglo mula nang awitin niya ang mga ito sa Judea noong unang panahon.

> *Ikaw na Banal ng Diyos!*
> *Ang Ama ay nagpapahinga sa Iyo;*
> *At sa halimuyak ng dugong iyon*
> *Na nagsasalita sa Kanya para sa akin,*
> *Wala na ang sumpa—sa pamamagitan Mo ako'y pinagpala,*
> *Ang Diyos ay nagpapahinga sa Iyo—sa Iyo ako nagpapahinga.*
> *Ang alipin ng kasalanan at takot,*
> *Ang Iyong katotohanan ang lumagot sa aking pagkaalipin;*
> *Ang aking handang espiritu ay nagagalak na pasanin*
> *Ang Iyong magaan at madaling pamatok;*
> *Ang pag-ibig na pumupuno sa aking nagpapasalamat na dibdib*
> *Ay ginagawang kagalakan ang tungkulin, at pahinga ang paggawa.*
> *Malapit na ang maliwanag at maluwalhating araw,*
> *Ang pamamahinga ng Diyos ay darating!*
> *Ang kalungkutan at kasalanan ay lilipas,*
> *At makararating ako sa aking tahanan!*
> *Pagkatapos, taglay ang lupang pangako,*
> *Malalaman ng aking kaluluwa ang walang hanggang pamamahinga!*

—J. G. Deck

Pebrero 16

> *At sinabi ni Samuel: "May gayon bang kaluguran ang Panginoon sa mga handog na susunugin at mga hain, na gaya ng sa pagsunod sa tinig ng Panginoon? Narito, ang sumunod ay mas mabuti kaysa sa hain, at ang makinig kaysa sa taba ng mga tupang lalaki. Sapagkat ang paghihimagsik ay gaya ng kasalanan ng pangkukulam, at ang katigasan ng ulo ay gaya ng kasamaan at idolatriya. Dahil itinakwil mo ang salita ng Panginoon, itinakwil ka rin Niya sa pagiging hari."*

1 Samuel 15:22-23

Ang buhay ni Saul, o kahit papaano ang kanyang opisyal na kasaysayan, ay nagsimulang mabuti at nangako ng pinakamatagumpay at makinang na kinabukasan, ngunit nagwakas ito sa mapait na pagkabigo. Tama ang pagtawag sa kanya na "Ang taong ayon sa laman." Bilang gayon, nagtaglay siya ng maraming kahanga-hangang katangian, at sa simula ay tila siya ang huwarang hari. Ngunit ang kanyang kabutihan ay parang ulap sa umaga na agad na lumilipas. Kaakit-akit lamang ito ng likas na pagkatao. Nais nating maniwala na nang "bigyan siya ng Diyos ng ibang puso" (1 Samuel 10:9), nangangahulugan itong ipinanganak siyang muli. Ngunit tila mas nagpapahiwatig ito na binigyan siya ng bagong pananaw sa buhay, na may bagong tapang at bagong mga hangarin upang maging angkop siya sa mataas na tungkuling itinalaga sa kanya. Maliwanag na hindi niya kailanman nakilala ang Diyos sa tunay na kahulugan, gaya ng pagkakilala ni Samuel bago siya, at ni David, na pumalit

sa kanya. Ang kanyang buhay ay dapat maging taimtim na babala sa mga nagnanais magpakitang-tao sa laman, na nagbibigay-diin sa kahalagahan ng tunay na pagsisisi at tunay na pananampalataya.

> *Ito nawa ang layunin ng aking kaluluwa,*
> *Ang aking taimtim, ang aking matatag na pasya,*
> *Na magpasakop sa Iyong pinakamataas na pamamahala,*
> *At magalak sa Iyong mabubuting utos.*
> *O, nawa'y hindi ako manghina o mapagod,*
> *Ni maligaw palayo sa Iyong mga banal na daan;*
> *Ama, tanggapin Mo ang hangarin ng aking kaluluwa,*
> *At bigyan Mo ako ng lakas na isabuhay ang Iyong papuri.*

Pebrero 17

> *Nang matapos siyang magsalita kay Saul, ang kaluluwa ni Jonathan ay natali sa kaluluwa ni David, at minahal siya ni Jonathan na gaya ng kanyang sariling kaluluwa…*
> *Pagkatapos ay gumawa ng tipan si Jonathan at si David, sapagkat minahal niya siya na gaya ng kanyang sariling kaluluwa.*

1 Samuel 18:1, 3

Ang magandang tala ng pagkakaibigan nina Jonathan, ang tagapagmana ng trono ng Israel, at David, ang ipinatapong bayani na iginagalang ng bayan, ay isa sa pinakakawili-wili at nakaaantig na mga kuwento sa buong panitikan. Ang kuwentong Griyego nina Damon at Pythias ang marahil pinakamalapit na katumbas nito sa sekular na panitikan.

Inilalarawan nito sa kahanga-hangang paraan ang taos-pusong pagtatalaga kay Cristo, "ang mas dakilang Anak ng dakilang David," na dapat maging katangian ng bawat tunay na nagbagong-loob na kaluluwa. Ang tagumpay ni David laban kay Goliath ay larawan ng tagumpay ni Cristo laban "sa kanya na may kapangyarihan ng kamatayan, samakatuwid ay ang diyablo" (Hebreo 2:14). Ito ang nakabihag sa puso ni Jonathan at nagtulak sa kanyang mahalin si David na gaya ng kanyang sariling kaluluwa. *Siya* sana ang dapat humamon sa higante, ngunit si David ang pumalit sa kanyang lugar. Mula noon, ang batang mananagumpay ang may kataas-taasang lugar sa isip ng prinsipe, na hinubad ang kanyang sariling kasuotan upang parangalan ang tagapagligtas ng Israel (1 Samuel 18:1-4).

> *Jesus, ang mga matang ito ay hindi pa nakakita*
> *Sa nagniningning Mong anyo;*
> *Ang tabing ng pandama ay madilim na nakasabit*
> *Sa pagitan ng Iyong mapagpalang mukha at ng akin.*
> *Hindi Kita nakikita, hindi Kita naririnig,*
> *Gayunma'y madalas Kang kasama ko;*
> *At walang lugar sa lupa na kasingmahal*
> *Ng lugar kung saan Kita nakakatagpo.*
> *Ngunit bagaman hindi ko pa nakikita, at kailangan pa ring*
> *Magpahinga sa pananampalataya lamang;*
> *Mahal Kita, pinakamamahal na Panginoon, at mamahalin,*
> *Hindi nakikita, ngunit hindi di-kilala.*
> *Kapag ipinikit na ng kamatayan ang mga matang ito,*
> *At napatahimik ang pusong ito na tumitibok,*
> *Ang napupunit na tabing ay maghahayag sa Iyo,*
> *Buong kaluwalhatian, gaya ng Ikaw ay nga.*

—Ray Palmer

Pebrero 18

> *Hinubad ni Jonathan ang balabal na suot niya, at ibinigay kay David, kasama ng kanyang baluti, maging ang kanyang tabak at ang kanyang pana, at ang kanyang sinturon.*

1 Samuel 18:4

Para bang sinabi niya, "Ang mga bagay na pakinabang sa akin, ang mga ito ay itinuring kong kawalan alang-alang kay" David, ang pinili ng Diyos upang iligtas ang Israel. Dito, ipinakikita ni Jonathan ang saloobin ng kaluluwang dapat ipakita ng lahat sa ating Panginoong Jesu-Cristo na nagtagumpay para sa atin. Nilupig Niya ang may kapangyarihan ng kamatayan upang mapalaya Niya ang mga buong buhay ay napasailalim sa pagkaalipin dahil sa takot sa kamatayan. Sinabi ng mga kilos ni Jonathan, "Walang labis na mabuti para kay David, para sa kanya na isinapalaran ang kanyang buhay upang palayain tayo mula sa kinatatakutang Filisteo na matagal nang nananakot sa Israel." Tiyak na tayong may utang ng lahat sa Kanya na gumawa ng lalong higit na dakilang pagliligtas ay hindi dapat magkait ng anuman kay Cristo, na nagdala sa atin "sa biyayang ito na ating kinatatayuan."

> *Nilabag ko ang batas, at hinatulang mamatay;*
> *Alam kong ako'y nagkasala, walang maisagot,*
> *At ang aking budhi ay matinding nagpahirap sa akin;*
> *Nang dumating ang aking Kaibigan, ipinakita ang Kanyang mga kamay at tagiliran,*
> *At sinabi sa aking minsan ay namatay Siya sa aking lugar,*
> *Upang magkaroon ako ng buhay magpakailanman.*

> *Ganoon nga ang aking Kaibigan. O, nais kong maipahayag*
> *Ang papuri sa Kanyang pangalan hanggang sa pinakadulo ng lupa!*
> *Ipahahayag ko ito nang paulit-ulit!*
> *Itinatanong mo ba kung sino ang nagpatahimik sa aking mga hinaing?*
> *O, makinig kayo, mga makasalanan! O, purihin Siya, mga banal!*
> *Siya si JESUS, ang* TAGAPAGLIGTAS NG MGA TAO!

—R.H.T

Pebrero 19

> *Kaya gumawa ng tipan ang dalawa sa harap ng Panginoon. At nanatili si David sa kagubatan, at umuwi si Jonathan sa kanyang sariling bahay.*

1 Samuel 23:18

Minahal ni Jonathan si David at nakatalaga siya sa kanya, ngunit hindi niya kailanman inihiwalay ang kanyang sarili sa sambahayan ng kanyang di-maka-Diyos na ama upang ganap na makiisa sa kaibigang lubos niyang pinahahalagahan. Isinasalaysay ng talatang ito ang huling pagkikita ng magkaibigan. Nanatili si David sa lugar ng pagtanggi. Umuwi si Jonathan sa kanyang sariling bahay at itinakdang mamatay sa Bundok Gilboa nang mabagsak si Saul. Ang kanyang pangarap na makasama si David sa darating na araw na talagang mapapasakanya na ang kaharian ay hindi kailanman natupad. Ang aral para sa atin ay mabuti. Tinatawag tayong unahin ang mga paghahabol ni Cristo sa lahat ng iba—maging sa

pinakamalapit na likas na ugnayan. Ang ating gantimpala sa hinaharap ay tutugon sa ating tiniis dahil sa pakikiisa sa ating tinanggihang Panginoon ngayon.

> *Walang oras para sa paglalaro sa buhay kong ito;*
> *Hindi ito ang landas na nilakaran ng mapagpalang Panginoon.*
> *Kundi masigasig na paggawa; bawat oras at kakayahan ay ginagamit*
> *Lagi at lahat para sa Diyos.*
> *Sa walang tigil na mga pagpapala mula sa kamay ng aking Ama*
> *Ang aking makalupang landas ay bawat sandali'y nalalatagan;*
> *Lagi akong iniisip ng Diyos; hindi ba dapat ako'y*
> *Lagi at lahat para sa Diyos?*

—A. B. Simpson

Pebrero 20

> *Pinalakas ni David ang kanyang sarili sa Panginoon niyang Diyos.*

1 Samuel 30:6

Isa iyong madilim na araw sa buhay ni David, marahil ang pinakamahirap na pagsubok na kinailangan niyang daanan. Dahil sa sakunang sumapit sa mga pamilya ng kanyang mga tapat na tagasunod, maging sila ay nagduda sa kanyang karunungan at katuwiran at nagbantang batuhin siya na para bang siya ang may pananagutan sa lahat ng nangyari. Walang saysay ang pagtatanggol sa sarili. Sayang lamang ang

pagsisikap na magpaliwanag. Kaya bumaling siya mula sa tao patungo sa Diyos at doon nakatagpo ng pampalakas ng loob. Dakilang bagay ang ilagay ang Diyos sa pagitan ng kaluluwa at ng masasamang pangyayari. Hindi Niya kailanman binibigo ang nagtitiwala sa Kanya. Ang pagtitiwala ni David ay agad na ginantimpalaan, at napagtanto ng kanyang mga tauhan, nang higit kaysa dati, na kasama niya ang Diyos.

> *May Isang higit sa lahat ng iba,*
> *Karapat-dapat na tawaging Kaibigan;*
> *Ang pag-ibig Niya'y higit sa pag-ibig ng kapatid:*
> *Mahal, malaya at walang katapusan.*
> *Sino sa lahat ng ating kaibigan, upang iligtas tayo,*
> *Ang makapagbubuhos o magbubuhos ng kanyang dugo?*
> *Ngunit namatay ang ating Jesus upang tayo'y*
> *Maipagkasundo sa Kanya sa Diyos.*
> *O, para sa biyayang magpapalambot ng ating puso!*
> *Turuan Mo kami, Panginoon, na umibig sa wakas;*
> *Kami, sa kasawiang-palad! ay madalas makalimot*
> *Kung anong Kaibigan ang mayroon kami sa itaas.*

Pebrero 21

> *Dapat bang mamatay si Abner na gaya ng pagkamatay ng isang hangal?*

2 Samuel 3:33

Si David ang nagtanong nito habang ipinagdadalamhati niya ang pagtataksil ni Joab sa pagpatay kay Abner sa mismong panahong ang dating kapitan ng hukbo ni Saul ay nagbigay na ng katapatan sa kanya na ginawa ng Diyos na hari kapalit ni

Saul. At ang sagot sa tanong ay dapat na oo. Namatay nga si Abner na gaya ng pagkamatay ng isang hangal. Pinatay niya si Asahel na kapatid ni Joab, labag sa kanyang sariling kalooban, ngunit upang iligtas ang kanyang buhay. Nagkasala siya ng pagpatay nang hindi sinasadya. Si Joab ang tagapaghiganti ng dugo. Ang Hebron ay lungsod na kanlungan. May karapatan si Abner sa kanlungan doon, ngunit iniwan niya ang lugar ng kaligtasan upang lumabas at makipag-usap kay Joab na taksil na pumatay sa kanya. Kaya namatay siya dahil hindi niya sinamantala ang proteksiyong inilaan ng Diyos para sa kanya. Sayang, kay raming tumatahak sa ganoon ding hangal na landas! Si Cristo lamang ang lungsod na kanlungan ngayon. Ang mga tumatakas patungo sa Kanya ay nakatatagpo ng kanlungan mula sa tagapaghiganti. Sa labas Niya, walang kaligtasan.

> *Purihin, makapangyarihang pag-ibig, na unang nagsimula*
> *Ng plano upang iligtas ang nahulog na tao!*
> *Purihin, walang katulad, malaya, walang hanggang biyaya,*
> *Na nagbigay sa aking kaluluwa ng Kublihan!*
> *Dumagundong man ang pitong ulit na bagyo ng kulog,*
> *At yanigin ang mundong ito mula dulo hanggang dulo,*
> *Walang kidlat ang magpapatakot sa aking mukha,*
> *Sapagkat si Jesus ang aking Kublihan.*

Pebrero 22

> *Ngayon, O Panginoong Diyos, ang salitang sinalita Mo tungkol sa Iyong lingkod at tungkol sa kanyang sambahayan, itatag Mo ito magpakailanman, at gawin Mo ang gaya ng sinabi Mo.*

2 Samuel 7:25

Ito ang tugon ng pananampalataya sa mga pangako ng Diyos, "Gawin Mo ang gaya ng sinabi Mo." Walang makapagbabago sa binalak ng Diyos. Ginagawa Niya ang lahat ayon sa panukala ng Kanyang sariling kalooban. Nagbibigay Siya ng katahimikang walang makagagambala. Hindi Siya kailanman nangangako ng isang bagay at gumagawa ng iba. Ang Kanyang Salita ay hindi nagbabago at ang Kanyang tipan ay walang hanggan. Nalulula sa mga katiyakan ng pagpapala hindi lamang sa kasalukuyan kundi sa mahabang panahong darating, iniyuko ni David ang kanyang ulo sa presensiya ng Diyos at inilagay ang kanyang Amen sa ipinangako Niya. Ang nagtitiwala sa tiyak na Salita ng Panginoon ay hindi kailanman mapapahiya.

> *Hindi ko alam kung sa anong pambihirang paraan,*
> *Ngunit ito ang alam ko, sinasagot ng Diyos ang panalangin.*
> *Alam kong ibinigay Niya ang Kanyang Salita,*
> *Na nagsasabi sa aking ang panalangin ay laging naririnig,*
> *At sasagutin, maaga man o huli;*
> *At kaya nananalangin ako, at mahinahong naghihintay.*
> *Hindi ko alam kung ang pagpapalang hinihiling*
> *Ay darating sa paraang inakala ko,*
> *Ngunit iniiwan ko ang aking mga panalangin sa Kanya lamang,*
> *Na ang kalooban ay mas matalino kaysa sa akin,*
> *Tiwalang ipagkakaloob Niya ang aking hiling,*
> *O magpapadala ng sagot na lalong higit na pinagpala.*

Pebrero 23

> *At sinabi ni David kay Nathan, "Nagkasala ako laban sa Panginoon." At sinabi ni Nathan kay David, "Inalis na rin ng Panginoon ang iyong kasalanan; hindi ka mamamatay. Gayunman, dahil sa gawaing ito ay nagbigay ka ng malaking dahilan sa mga kaaway ng Panginoon upang lumapastangan, ang batang ipinanganak sa iyo ay tiyak na mamamatay."*

2 Samuel 12:13-14

Sa pag-iisip tungkol sa paksa ng kapatawaran ng mga kasalanan, kailangan nating tandaan na inilalahad ito ng Kasulatan sa ilang magkakaibang anyo. Una sa lahat, mayroong kapatawarang ibinibigay ng Diyos sa lahat ng sumasampalataya sa Kanyang Anak (Mga Gawa 10:43; 13:38-39). Ito ay ganap at kumpleto, at hindi kailanman inuulit. Ang batayan nito ay ang gawain sa krus, ang dugo ni Cristo na ibinuhos para sa ating katubusan (Efeso 1:7). Ang lumalapit sa Diyos bilang makasalanan at naglalagak ng tiwala sa Panginoong Jesus ay lumilipat mula sa kamatayan tungo sa buhay (Juan 5:24) at ngayon ay anak na ng Diyos, pinawalang-sala sa harap ng Kanyang trono at itinuturing na malinis sa bawat paratang (Roma 8:33-34). Ang kanyang pananagutan bilang makasalanan sa harap ng paghatol ng Diyos ay tapos na magpakailanman. Ngunit ngayon ay nagsisimula ang bagong pananagutan: ang sa isang anak sa harap ng kanyang Ama. Kung magkasala ang anak, nawawala sa kanya ang pakikisama at kailangan niya ang kapatawarang nagpapanumbalik. Ipinagkakaloob ito kapag lumalapit siya sa kanyang Ama nang may pagsisisi, ipinagtatapat ang kanyang pagkabigo (1 Juan 1:9). May ikatlo at

napakahalagang anyo ng kapatawaran na matatawag nating pampamahalaan. Sa pamamahala ng Diyos, may ilang bunga na pansamantala (at madalas ay pisikal) ang katangian, na sumusunod sa paggawa ng kasalanan. Nagpapatuloy ang mga bungang ito nang maraming taon, o maaaring alisin ito ng Diyos sa awa, kung lumalakad tayo nang may kababaang-loob sa harap Niya. Sa kaso ni David, napakabibigat na bunga sa pamamahala ang sumunod matagal pagkatapos tiyakin ni Nathan sa nagsisising hari na inalis na ng Panginoon ang kanyang kasalanan.

> *Pinatawad ang aking mga kasalanan, inalis ang aking mga takot,*
> *Alam kong lagi Mo akong minahal.*

Pebrero 24

> *Ako ang paroroon sa kanya, ngunit hindi siya babalik sa akin.*

2 Samuel 12:23

Ang pagtitiwala ni David tungkol sa buhay pagkatapos ng kamatayan at sa muling pagkikita sa langit ay maliwanag na nagniningning dito. Alam niyang ang bata ay kasama ng Diyos. Alam niyang siya, sa kabila ng kanyang malungkot na pagkabigo, ay anak din ng Diyos, kaya makatatanaw siya sa pananampalataya sa araw na muli niyang matatagpuan ang sanggol at hindi na kailanman magkakahiwalay. Anong kaaliwan ang ibinibigay ng katiyakang ito sa panahon ng pagkawala ng mahal sa buhay! Ang ating mga mahal sa buhay na namatay kay Cristo ay hindi nawala sa atin. Kasama sila Niya

sa paraiso. Hindi ayon sa plano ng Diyos na bumalik sila sa buhay na ito sa lupa upang makipag-ugnayan sa atin, ngunit alam natin na kapag tayo rin ay wala na sa katawan, tayo ay makakasama na ng Panginoon, at muling matatagpuan ang ating mga mahal sa buhay na nauna na.

> *At ang mga minamahal nating lubhang hinahanap-hanap,*
> *Hindi ba sila rin, masaya, umaasa, ay naghihintay?*
> *Hanggang sa pababa sa matarik na landas ng liwanag,*
> *tumitibok sa kaluwalhatian,*
> *Magkukumpulan sila—ang nagniningning na hukbong iyon*
> *—mula sa pintuan ng Langit!*
> *Makikita natin sila sa umagang iyon ng Muling Pagkabuhay!*
> *Matatagpuan natin ang bawat mahal, pamilyar, at hinahanap-hanap na mukha;*
> *Makikilala natin sila kahit nagniningning at nagbagong-anyo;*
> *Minsan pa'y yayakapin natin ang ating sarili—o, kaloob ng biyaya!*

—Mrs. Donald A. Day

Pebrero 25

> *Sapagkat tiyak na mamamatay tayo at magiging gaya ng tubig na nabuhos sa lupa, na hindi na matitipon pang muli. Gayunman, hindi kinukuha ng Diyos ang buhay; kundi gumagawa Siya ng paraan, upang ang Kanyang mga itinaboy ay hindi mapalayo sa Kanya.*

2 Samuel 14:14

Ang matalinong babae ng Tekoah ay umapela sa damdamin sa halip na sa katuwiran, kaya ang pagbabalik ni Absalom ay naging simula ng mas malaking sakuna kaysa sa alinmang sumapit na kay David. Marami ang nag-aakalang kumikilos ang Diyos na gaya ng hari, at ibinabalik ang Kanyang mga itinaboy nang hindi inaayos ang usapin ng kasalanan. Ngunit ipinagbabawal ito ng Kanyang banal na kalikasan. Tunay ngang gumawa Siya ng paraan upang mabawi ang makasalanan, ngunit sa halaga ng buhay ng Kanyang sariling minamahal na Anak, ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Sa pamamagitan ng Kanyang gawain ng pagtubos sa krus, ang Diyos ay maaaring maging makatarungan at ang Tagapagpawalang-sala ng sumasampalataya kay Jesus.

> *Ipinatong Niya sa Kanya ang sala ng makasalanan*
> *Nang dumating ang takdang araw,*
> *At sa pamamagitan ng dugong iyon na ibinuhos sa Kalbaryo*
> *Inaalis ang lahat ng ating kasalanan.*
> *Kay luwalhati, kay pagpapala, at kay buo*
> *Ng natapos na gawaing iyon*
> *Kung ang Diyos ay nalulugod na makipagkita sa tao.*
> *Doon Siya nakipagkita sa akin.*

Pebrero 26

> *Ikaw ay katumbas ng sampung libo sa amin.*

2 Samuel 18:3

Ito ang pagpapahalagang ibinigay ng kanyang mga tapat na tagasunod kay David na kanilang hari. Para sa kanila,

napakahalaga ng kanyang buhay kaya ayaw nilang isugal niya ang sarili sa labanan, baka mawala sa kanila ang kanyang pamumuno at ang kanyang pag-aarugang parang pastol. Ang kanilang pag-ibig at paggalang sa kanya ang nagdala ng gayong pag-aalala para sa kanyang kaligtasan. Dito inilarawan ni David Siya na, sa Kanyang mga tinubos, ay "ang lubos na kaibig-ibig," ang "pinakamaganda sa sampung libo." Ang Kanyang halaga ay walang maihahambing. Lahat ng anak ng lupa na pagsama-samahin ay hindi karapat-dapat sa Kanya. At gayunman, sa biyaya, ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa atin. Upang maligtas ang mga makasalanan, inihain Niya ang Kanyang sarili. Siya, ang walang hanggan, ay yumuko hanggang sa kamatayan upang iligtas ang mga kaawa-awang ligaw na makasalanang gaya natin.

> *Narinig mo na ba Siya, nakita Siya, nakilala Siya?*
> *Hindi ba puno ng galak ang iyong puso?*
> *Pinakamataas sa sampung libo, kilalanin mo Siya,*
> *Masayang piliin ang mas mabuting bahagi.*
> *Ano ang nag-alis ng tila kagandahan*
> *Mula sa mga diyus-diyosan ng lupa?*
> *Hindi ang pagkadama ng tama o tungkulin,*
> *Kundi ang pagkakita sa walang kapantay na halaga.*
> *Hindi ang pagdurog sa mga diyus-diyosang iyon,*
> *Kasama ng mapait na kawalan at kirot nito:*
> *Kundi ang pagsikat ng Kanyang kagandahan,*
> *Ang paglalantad ng Kanyang puso.*

Pebrero 27

> *Pagkatapos ay sinabi ni Mephibosheth sa hari, "Hayaan mo na lang na kunin niya ang lahat, yamang ang aking*

> *panginoong hari ay nakabalik nang payapa sa kanyang sariling bahay.*

2 Samuel 19:30

Si Mephibosheth ang pilay na anak ni Jonathan na pinagpakitaan ni David ng kabutihan ng Diyos alang-alang sa kanyang ama (2 Samuel 9). Nang tumakas si David mula kay Absalom, hindi siya makasama, dahil sa kanyang kapansanan, sa kanyang tagapagtanggol, at pinagsinungalingan siya at ang kanyang mga dahilan sa pananatili ay binaluktot ng kanyang lingkod na si Ziba, na binigyan ni David ng lahat ng ari-arian ni Mephibosheth dahil sa panlilinlang. Nang bumalik sa wakas nang matagumpay, dumating ang anak ni Jonathan upang salubungin siya at agad na nilinis ang kanyang sarili sa mga paratang ng kawalang-katapatan. Nalungkot na hindi siya nagtiwala sa kanya, nag-utos si David na paghatian nina Ziba at siya ang lupain. Sa kanyang sagot, ipinakita ni Mephibosheth na si David mismo ay mas mahalaga sa kanya kaysa sa lahat ng kanyang mga biyaya. Nasiyahan ang kanyang puso na makitang ang hari ay nasa tahanan nang payapa. Gayundin, kayang bigyang-kasiyahan ni Cristo ang bawat pananabik ng puso, at ang lahat ng iba ay walang halaga kung ihahambing sa Kanya.

> *Kunin mo ang sanlibutan, ngunit ibigay mo sa akin si Jesus,*
> *Mapasaakin nawa ang Kanyang palagiang ngiti,*
> *At sa buong paglalakbay ko bilang manlalakbay,*
> *Ang pananampalataya ang magpapasigla sa akin sa lahat ng oras.*

Pebrero 28

> *Siya ay magiging gaya ng liwanag ng umaga kapag sumisikat ang araw, umagang walang ulap, gaya ng murang damong sumisibol mula sa lupa, sa maliwanag na sikat pagkatapos ng ulan.*

2 Samuel 23:4

Sa gayong pananalita, inilarawan ni David, sa kanyang huling mga salita, ang pagdating upang maghari ng "isang matuwid na pinuno sa mga tao, isang pinunong may takot sa Diyos," na sisibol mula sa kanyang sambahayan sa takdang panahon at magtatatag ng kahariang hindi kailanman mawawasak. Naghihintay pa rin tayo sa Kanyang maluwalhating pagdating. Minsan Siyang dumating sa mababang biyaya upang dalhin ang katubusan. Darating Siyang muli upang dalhin ang ipinangakong kaluwalhatian. Anong ginhawa ang mararamdaman, pagkatapos ng mahabang mga siglo ng maling pamamahala ng tao, kapag ipinakita ng Panginoong Jesus sa Kanyang sariling panahon kung sino ang mapagpala at tanging Makapangyarihan, Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon!

> *Kordero ng Diyos, Ikaw ay malapit nang sa kaluwalhatian*
> *Bumalik sa malungkot na mundong ito,*
> *Lahat ng Iyong kaaway ay manginginig sa harap Mo,*
> *Lahat ng ngayo'y humahamak sa Iyo ay magdadalamhati.*
> *Pagkatapos, sa Iyong pagpapakita, kami'y*
> *Maghahari na kasama Mo sa Iyong kaharian;*
> *Sa Iyo ang papuri at sa Iyo ang kaluwalhatian,*
> *Kordero ng Diyos na pinatay para sa mga makasalanan.*

—J. G. Deck

Pebrero 29

> *Sinabi ng Diyos, "Humiling ka! Ano ang ibibigay Ko sa iyo?"*

1 Hari 3:5

Hindi ba mas alam Niya kaysa sa atin kung ano ang mabuti para sa atin? Hindi ba't walang saysay kung gayon na lumapit sa Kanya dala ang ating mga kahilingan? Ang nangangatwiran nang ganito ay nakakalimot sa katotohanang ang Diyos mismo ang nag-uutos sa ating humiling at nagsasabi sa atin, "Wala kayo dahil hindi kayo humihingi." Malinaw mula sa kasulatang ito na may mga pagpapala Siyang inihanda para sa atin na gusto Niyang ibigay, ngunit ipagkakait hanggang hilingin natin ang mga ito. Nais Niyang mapagtanto natin na may kinalaman tayo sa isang buhay na Diyos. Kapag lumalapit tayo sa Kanya sa panalangin at hinihiling na ibigay Niya ang nasa ating puso—na walang ibang nakaaalam—at pagkatapos ay binubuksan Niya ang Kanyang kamay at nagbibigay nang napakalaya at napakasagana, mayroon tayong tiyak na patunay na ang panalangin ay higit pa sa pormal na gawaing panrelihiyon. Naabot natin ang tainga ng Diyos at sumagot Siya sa Kanyang pag-ibig at karunungan.

> *Ama ko, ito ang hinihiling ko sa Iyo;*
> *Alam kong ipagkakaloob Mo ang pakiusap—*
> *Para rito, at dito lamang, ako nananalangin.*
> *Lakas para sa araw na ito—para lamang sa araw na ito.*
> *Hindi ko hinihiling na alisin ang pasanin,*
> *Ni ang makinis at walang tinik na daan;*
> *Lakas lamang na sapat upang pasanin*

> *Ang pang-araw-araw na mga pasanin ng buhay saanman.*
> *—E. E. Rexford*

Marso

Marso 1

> *Ang mga dulo ng mga haligi ay may hugis ng mga liryo. Sa gayon natapos ang gawain sa mga haligi.*

1 *Hari* 7:22

Ang lahat ng nasa templo, gaya ng nasa tabernakulo bago nito, ay nagsasalita tungkol kay Cristo. “Sa Kanyang santuwaryo, ang bawat bahagi nito ay nagpapahayag ng Kanyang kaluwalhatian” (Awit 29:9, literal na salin). Ang malalaking haligi na Jachin (“Itatatag Niya”) at Boaz (“Nasa Kanya ang lakas”) ay nagsasalita tungkol sa Kanyang kapangyarihan at kalakasan. Ang mga liryo sa itaas ay nagsasalita tungkol sa kababaang-loob at kagandahan ng Kanyang pagkatao. Sa mga nagtatagumpay ay sinasabi Niya, “Gagawin ko siyang haligi sa templo ng Aking Diyos” (Apocalipsis 3:12). Ang Kanyang mga haligi ay dapat maging malakas sa Panginoon at sa kapangyarihan ng Kanyang kalakasan, ngunit kailangan ding naroon ang kagandahan ng kabanalan, ang mababang-loob na biyaya na nakita nang buong kasakdalan sa Kanya. Walang karanasang walang halaga kung nagdudulot ito ng pagkakahawig natin kay Cristo. Walang pagdurusang napakabigat kung ang bunga nito ay ang mga liryong iyon na napakahalaga sa paningin ng Diyos. Ang magagandang bulaklak ng Kanyang biyaya ang nagbibigay-ganda sa matibay na haliging nagsasabi ng Kanyang kapangyarihan.

> *Dito sa Iyong templo, Panginoon, iukit Mo ang Iyong mga liryo.*

> *Sa mga haligi ng aking kaluluwa ay iguhit*
> *Ang Iyong gawa. Huwag Mo akong hayaang magtago*
> *Ng isang sulok mula sa talas ng Iyong pait,*
> *Upang malaman ng iba na Ikaw ay naroon*
> *At tinatakan ito para sa Iyong sarili. Hayaang ang dalamhati, alalahanin,*
> *At sakit ay mag-iwan lamang ng alingawngaw ng Iyong kagandahan,*
> *Na nakatanim sa huwarang inuukit ng Iyong martilyo*
> *Sa aking puso at mukha. Ito ang nais ko, sa Iyong biyaya.*

—Henrietta Runyon Wintrey

Marso 2

> *At sumagot ang hari sa bayan nang magaspang, at itinakwil ang payo na ibinigay sa kanya ng matatanda; at nagsalita siya sa kanila ayon sa payo ng mga kabataan, na sinasabi, "Pinabigat ng aking ama ang inyong pamatok ngunit dadagdagan ko pa ang inyong pamatok: pinarusahan kayo ng aking ama ng mga latigo ngunit parurusahan ko kayo ng mga alakdan!"*

1 Hari 12:13-14

Isa sa mga kawikaan mismo ni Solomon, kung isinapuso lamang ng kanyang anak, ay maaaring nakapagligtas sa buong sitwasyon: "Ang malumanay na sagot ay nakapapawi ng poot. Ngunit ang mabigat na salita ay nagpapasiklab ng galit" (Kawikaan 15:1). Ang isa pang kawikaan ay maaaring nagbigay ng karagdagang patnubay: "Sa kapalaluan ay walang dumarating kundi pagtatalo, Ngunit sa mga tumatanggap ng

payo ay may karunungan" (Kawikaan 13:10). Nawala kay Rehoboam ang malaking bahagi ng kanyang kaharian dahil tinanggihan niya ang mabuting payo ng matatanda at sinunod ang hangal na payo ng mga kabataan. Dahil sa kapalaluan, sinalubong niya nang magaspang ang makatuwirang kahilingan ng bayan sa halip na sa malumanay na pananalita, na sana ay nagbuklod ng kanilang mga puso sa kanya at nagligtas sa kanila mula sa maraming alitan at kapaitan. Ito ay aral na napakabagal nating lahat matutuhan. Madali nating nalilimutan na "ang galit ng tao ay hindi gumagawa ng katuwiran ng Diyos" (Santiago 1:20). Maraming gulo sa pamilya, sa negosyo, sa iglesya, at sa bansa ang maiiwasan sana kung isinapuso lamang ang aral na ito.

> *Napakaraming pusong nadudurog,*
> *At marami pang nasasaktan,*
> *Sa paghihintay ng malumanay na salita.*
> *Diyos, gawin Mo akong mabait!*
> *Sapagkat ako mismo ay natututo*
> *Na ang aking malungkot na puso ay nananabik*
> *Sa matamis na salitang magpapagaling sa aking sugat.*
> *O Panginoon, gawin Mo akong mabait.*
> *Diyos, gawin Mo akong mabait!*
> *Napakaraming pusong nangangailangan*
> *Ng gamot na papawi sa pagdurugo*
> *Na kayang dalhin ng aking mabait na salita.*
> *Diyos, gawin Mo akong mabait!*
> *Sapagkat ako mismo ay natututo*
> *Na ang lunas na hawak ng iba*
> *Ay dapat niyang ibahagi sa aking pusong may sakit.*
> *O Panginoon, gawin Mo akong mabait.*

—Duncan McNeil

Marso 3

> *At nangyari, nang makita ni Ahab si Elias, na sinabi ni Ahab sa kanya, "Ikaw ba iyan, O mang-aabala ng Israel?" At sumagot siya, "Hindi ko inabala ang Israel, kundi ikaw at ang sambahayan ng iyong ama, sapagkat pinabayaan ninyo ang mga utos ng Panginoon, at sumunod kayo sa mga Baal."*

1 Hari 18:17-18

Ang taong may patotoo ng kanyang sariling budhi na siya ay lumalakad ayon sa ipinahayag na kalooban ng Diyos ay magiging matapang sa oras ng panganib, kapag ang mga kaaway ng katotohanan ay sumasalungat nang may karahasan o may mapanlinlang na pagkukunwari. May pagmamatapang ng laman na maaaring makita kahit sa taong nakikipaglaro sa mga bagay na sa Diyos. Ngunit ang banal na katapangan ay ibang bagay na lubos, at kasama ito ng tunay na kabanalan at tunay na katapatan sa Salita ng Panginoon. Ito ang nakikita nating halimbawa sa buhay ni Elias, at dito tayo makahihingi ng biyaya upang tularan ang tapat na lingkod ng Diyos na dumating upang tawagin ang bayan pabalik sa kautusang nalimutan nila.

> *Itinatali ko sa aking sarili ngayon*
> *Ang kapangyarihan ng Diyos na humawak at umakay,*
> *Ang Kanyang mata upang magbantay, ang Kanyang lakas upang umalalay,*
> *Ang Kanyang tainga upang dinggin ang aking pangangailangan,*
> *Ang karunungan ng aking Diyos upang magturo,*

> *Ang Kanyang kamay upang gumabay, ang Kanyang kalasag upang magsanggalang,*
> *Ang Salita ng Diyos upang bigyan ako ng pananalita,*
> *Ang hukbo ng langit upang maging bantay ko.*
> *Cristo ay sumaakin, Cristo ay nasa loob ko,*
> *Cristo sa likuran ko, Cristo sa harapan ko,*
> *Cristo sa tabi ko, Cristo upang akitin ako,*
> *Cristo sa ilalim ko, Cristo sa itaas ko,*
> *Cristo sa katahimikan, Cristo sa panganib,*
> *Cristo sa puso ng lahat ng nagmamahal sa akin,*
> *Cristo sa bibig ng kaibigan at ng di-kilala.*

—St. Patrick of Ireland

Marso 4

> *At nanalangin siya na siya ay mamatay, at sinabi, "Sapat na! Ngayon, Panginoon, kunin Mo na ang aking buhay, sapagkat hindi ako mas mabuti kaysa sa aking mga magulang!"...Kaya sinabi niya, "Naging masigasig akong lubos para sa Panginoong Diyos ng mga hukbo; sapagkat pinabayaan ng mga anak ni Israel ang Iyong tipan, giniba ang Iyong mga altar, at pinatay ng tabak ang Iyong mga propeta. Ako na lamang ang natitira; at hinahanap nila ang aking buhay upang kunin ito."*

1 Hari 19:4, 10

Nangailangan ng tunay na katapangan—katapangang bunga ng paniniwalang siya ang sariling sugo ng Diyos—para sawayin ng matibay na taga-Tisbe na ito ang isang makapangyarihan at masamang pinuno na gaya ni Ahab. Nangailangan ng mas

malaking katapangan ang ipahayag nang una pa ang isang bagay na walang nakikitang katibayan ang kalikasan, ngunit inaasahan ng pananampalatayang gagawin ng Diyos (1 Hari 18:41). Gayunman, nakikita natin ang matapang na taong ito na nanginginig sa harap ng galit ng palalo, mapagmataas, at mabangis na si Jezebel (1 Hari 19:2-3), na ang mga pagbabantang salita ay lubhang bumagabag sa kanya kaya mas pinili niya ang kamatayan kaysa sa karagdagang pakikipaglaban (1 Hari 19:4). Dito makikita natin kung paanong siya ay taong may damdaming katulad natin: hindi isang kahanga-hanga, mahiwaga, at higit-sa-taong nilalang, kundi isang tunay na tao na kinuha ng Diyos sa biyaya at inatasan para sa isang dakilang gawain. Ang kanyang pinakamalaking kahinaan ay kaugnay ng kanyang namumukod-tanging patotoo: may hilig siyang isipin na siya na lamang ang tanging kinatawan ni Jehova sa lupa. Nang sabihin niyang, "Ako na lamang ang natitira" (1 Hari 19:14), sinaway siya ng Diyos sa pagsasabing may pitong libong nakatagong tao sa Israel na hindi lumuhod kay Baal (kabanata 19:18). Kailangan nating matutuhan ang gayon ding aral. Gaano man natin inaakalang tapat o nakatalaga tayo, ang Diyos ay may marami pang iba bukod sa atin na tapat sa Kanyang Salita at matatag sa kanilang paninindigan laban sa pagtalikod.

> *Hindi upang bumawas ang dadalhin,*
> *Hindi upang dumami ang ibabahagi;*
> *Kundi upang mas matapang ang pusong magdadala,*
> *Mas malaya ang pusong magbabahagi—*
> *Ito ang aking dalangin.*
> *Hindi upang yakapin ako ng galak at kapayapaan,*
> *Hindi upang hawakan ako ng yaman at kasiyahan;*
> *Kundi upang makapagpahid ako ng luha,*

> *Makapagsalita ng lakas at pag-asa*
> *Sa daan.*

Marso 5

> *Samantalang ang iyong lingkod ay abala dito at doon, siya ay nakaalis.*

1 Hari 20:40

Ang talinghaga ng nawawalang tao na ginamit ng di-pinangalanang anak ng propeta upang gisingin ang tamad na diwa ng hari ng Israel ay may katulad na aral para sa atin. Pinapayuhan tayong samantalahin ang panahon, sa literal na kahulugan, bilhin ang bawat pagkakataong makapagpatotoo para kay Cristo. Dapat tayong maging kasing-alisto sa pagpapatotoo sa mga ligaw gaya ng mga mahilig sa baratilyo na laging handang bumili ng paninda sa mabuting halaga. Ngunit gaano kadalas nating napapababayaan ang mga pagkakataong inilalagay sa ating daan, kung saan maaari tayong magsabi ng isang salita para sa ating Panginoon at magsikap na ituro ang mga ligaw sa Kanya. Mabuti ang ating mga hangarin, ngunit nagiging abala tayo sa ibang mga bagay, na marami ay walang gaanong kabuluhan, at bago natin mapansin, ang taong dapat sana nating kinausap ay hindi na natin maabot.

> *Katarungan ba ito, kabaitan ba ito,*
> *Na iwan sila sa kanilang kasalanan,*
> *Sa gitna ng kamangmangan at kabulagan,*
> *Na walang kahit isang sinag ng pag-asa sa loob?*
> *Walang nagsasabi sa kanila tungkol sa Tagapagligtas*
> *Na namatay upang makamit ang kanilang mga kaluluwa.*

> *Panginoon, dagdagan Mo ang aming pag-ibig, dalangin namin,*
> *Hinog na ang mga bukirin at kaunti ang mga manggagawa;*
> *Tulungan Mo kaming sumunod sa Iyo nang may galak;*
> *Bigyan Mo kami ng pusong handa at tapat,*
> *Upang, bilang tugon sa Iyong utos,*
> *Hanapin namin ang Iyong kalooban at gawin.*

—H. Wilson

Marso 6

> *At sinabi ni Micaias, "Buhay ang Panginoon, anuman ang sabihin sa akin ng Panginoon, iyon ang aking sasabihin."*

1 Hari 22:14

Marangal ang pananalita ni Micaias. Ang kanyang katapatan ay namumukod-tangi kung ihahambing sa pakikiayon ng mabuting haring si Jehoshaphat sa kasamaan sa pamamagitan ng pakikisama kay Ahab na di-maka-Diyos. Nang pilitin ang propeta na magpahayag ng mga kaaya-ayang bagay upang makuha ang kagandahang-loob ng masamang hari ng Israel, tumanggi siyang ikompromiso ang katotohanan ng Diyos. Siya ay nasa ilalim ng utos bilang kawal ng Panginoon at nadama niyang ang Kanyang Kapitan lamang ang dapat niyang sundin. Bilang katiwala ng pahayag ng Diyos, dapat siyang matagpuang tapat. Bilangguan ang napala niya, ngunit si Micaias sa bilangguan ay higit na dakila sa paningin ng Diyos kaysa kay Jehoshaphat na nakasuot ng mga kasuotan ni Ahab!

> *Hindi ako humihingi ng makapangyarihang mga salita*
> *Upang humanga ang karamihan,*

> *Kundi ipagkaloob Mong ang buhay ko ay maging tunay*
> *Upang mapagpala ang aking kapwa.*
> *Hindi ako humihingi ng impluwensiya*
> *Upang mapakilos ang maraming tao;*
> *Bigyan Mo ako ng "salita sa tamang panahon" para*
> *Sa kaluluwang nag-iisa.*
> *Hindi ko hinihiling na makuha ang mga dakila—*
> *Nawa'y iligtas sila ng Diyos!—*
> *Ibigay Mo sa akin ang wasak na makasalanan, Panginoon,*
> *Na matagal nang inalipin ni Satanas.*
> *Bagaman ang mga salita ng karunungan at kapangyarihan*
> *Ay madaling lumalabas sa iba,*
> *Bigyan Mo ako ng simpleng mensahe, Panginoon,*
> *Na nag-aanyaya sa makasalanang lumapit.*

—Barbara Cornet Ryberg

Marso 7

> *At nangyari, habang sila ay patuloy na naglalakad at nag-uusap, na biglang lumitaw ang isang karwaheng apoy na may mga kabayong apoy, at pinaghiwalay silang dalawa; at umakyat si Elias sa langit sa pamamagitan ng ipo-ipo.*

2 Hari 2:11

Isang maluwalhating katapusan ito ng isang marangal na buhay. Tiyak na nagalak si Elias sa oras ng kanyang pag-akyat na hindi sinagot ang kanyang maiinit na panalangin noong nasa ilalim siya ng puno ng enebro. Nanalangin siyang mamatay, ngunit may mas mabuting bagay ang Diyos para sa kanya. Siya lamang ang tao mula kay Enoc na dinala sa Langit

nang hindi dumaraan sa kamatayan. At gayon nga, madalas na mas mabuti ang Diyos kaysa sa ating pananampalataya, at pinakikitunguhan Niya tayo ayon sa kagandahang-loob ng Kanyang dakilang puso sa halip na ayon sa ating kaawa-awang mga iniisip at sa nararapat sa atin. Nais Niyang matuto tayong magtiwala sa Kanya na gagawin Niya ang pinakamabuti para sa atin, at malaman na kung hindi Niya ibinibigay ang eksaktong hinihiling natin, iyon ay dahil may mas mabuting bagay Siyang nakalaan para sa atin.

> *Mas mabuti Siya sa akin kaysa sa lahat ng aking pag-asa,*
> *Mas mabuti Siya kaysa sa lahat ng aking takot;*
> *Ginawa Niyang tulay ang aking mga sirang gawa,*
> *At bahaghari ang aking mga luha.*
> *Ang mga alon na nagbantay sa aking daang napaliligiran ng dagat*
> *Ay nagdala lamang ng aking Panginoon sa kanilang tuktok;*
> *Kapag inaalala ko ang mga araw ng aking paglalakbay sa ilang*
> *Makasasandal ako sa Kanyang pag-ibig para sa natitira.*

—Anna Shipton

Marso 8

> *Si Naaman nga, na pinuno ng hukbo ng hari ng Siria, ay dakila at marangal na tao sa paningin ng kanyang panginoon…Siya rin ay makapangyarihang lalaking matapang, ngunit ketongin; at ang mga taga-Siria…ay nakapagdala ng isang batang babaeng bihag mula sa lupain ng Israel. Siya ay naglilingkod sa asawa ni Naaman. At sinabi niya sa kanyang panginoong babae, "Kung ang aking*

> *panginoon lamang ay nasa piling ng propeta na nasa Samaria! Sapagkat pagagalingin niya siya sa kanyang ketong.*"

2 Hari 5:1-3

Ang pagkasira na dulot ng kasalanan ay ipinakikita sa kapansin-pansing paraan sa sakit na ketong. Sa kalagayan ni Naaman, makikita natin ang kalikasan ng tao sa pinakamabuti nito sa maraming paraan. Maliwanag na siya ay mabait at magiliw na tao, bagaman palalo at maramdamin, gaya ng ipinakikita ng kanyang pagtanggap sa mensahe ng propeta. Isang kawal na bantog, pinarangalan siya ng kanyang hari at iginagalang ng bansang kinabibilangan niya. Pinagpala siya ng isang mapagmahal at maalalahaning asawa, na naghahangad ng kanyang ikabubuti. Ngunit siya ay ketongin. At ang kakila-kilabot na katotohanang ito ang sumira sa lahat ng iba pa. Gayon din, maaaring kahanga-hanga ang isang tao sa maraming bagay at ang kanyang kalagayan sa pangkalahatan ay kaaya-aya at kasiya-siya, ngunit kung siya ay makasalanan, hindi ligtas at hindi nalinis, ang lahat ng iba pa ay walang halaga.

Ang munting bihag na dalagita na naglingkod sa asawa ni Naaman ay isang mahalagang halimbawa ng katapatan sa gitna ng mahirap na kalagayan. Inagaw mula sa kanyang tahanan at mga mahal sa buhay, sa halip na ibigay ang sarili sa kalungkutan at kawalang-pag-asa, pinanatili niya ang maliwanag na patotoo sa kapangyarihan ng Diyos ng Israel at naging marangal na kasangkapan upang maiugnay ang kanyang nagdurusang panginoon sa propeta ni Jehova. Sa pamamagitan ni Eliseo, natagpuan ni Naaman hindi lamang

ang kagalingan ng katawan, kundi ang pagkakilala sa iisang buhay at tunay na Diyos na nakilala niya at sinamba (talata 17).

> *Panginoon, ibinigay Mo sa amin ang isang tiwala,*
> *Isang mataas at banal na pananagutan,*
> *Na sabihin sa sanlibutan, at dapat naming sabihin,*
> *Ang kuwento ng Iyong dakilang kaligtasan.*
> *Lahat kami ay may utang sa aming lahi,*
> *Iginapos kami ng Diyos sa isa't isa;*
> *Ang mga kaloob at pagpapala ng Kanyang biyaya*
> *Ay ibinigay sa amin upang ibigay sa aming kapatid.*

Marso 9

> *At sinabi nila sa isa't isa, "Hindi tama ang ginagawa natin. Ang araw na ito ay araw ng mabuting balita, at tayo ay nananahimik. Kung maghihintay tayo hanggang sa liwanag ng umaga, may parusang darating sa atin. Ngayon nga, halikayo, pumunta tayo at sabihin natin sa sambahayan ng hari."*

2 Hari 7:9

Ang apat na ketongin na nakatagpo ng kasaganaan sa iniwang kampo ng mga taga-Siria ay nakonsensiya nang mapagtanto nilang, habang sila ay nagpipista, may ibang namamatay sa gutom. Dahil kumilos sila ayon sa kanilang pinakamabuting udyok, nagmadali silang bumalik upang sabihin sa sambahayan ng hari upang ang lahat ay makabahagi sa saganang paglalaan ng Diyos para sa kanila. Mahalaga ang aral na ito para sa ating mga tumatamasa ngayon ng kayamanan ng biyaya ng Diyos. Milyon-milyon pa rin ang walang pagkakilala kay Cristo. Gaano

kalaki ang ating pagkakasala kung hahayaan natin silang mamatay sa kanilang mga kasalanan nang hindi ginagawa ang lahat ng ating makakaya upang ipakilala sa kanila ang Ebanghelyo ng Diyos, na siya lamang makapagliligtas sa lahat ng nagtitiwala kay Cristo. Pumunta tayo at magsabi. Ito ay ating tungkulin at mananagot tayo kung hindi tayo tutugon.

> *Kung darating Siya ngayon*
> *At matagpuang hindi ko nasabi*
> *Sa kahit isang kaluluwa ang tungkol sa aking Kaibigang nasa Langit*
> *Na ang mga pagpapala ay sumasama sa buong daan ko,*
> *Ano ang sasabihin Niya?*
> *Kung darating Siya ngayon*
> *Magagalak ba ako—tunay na magagalak?*
> *Sa pag-alaalang namatay Siya para sa lahat*
> *At wala ni isa, sa pamamagitan ko, ang nakarinig ng Kanyang tawag,*
> *Ano ang sasabihin ko?*

—Grace E. Troy

Marso 10

> *At tinanggap ni Hezekias ang sulat mula sa kamay ng mga sugo, at binasa ito: at umakyat si Hezekias sa bahay ng Panginoon, at inilatag ito sa harap ng Panginoon.*

2 Hari 19:14

Isa itong “sulat ng kalapastanganan” na ipinadala ng mga pinunong taga-Siria na humahamon sa Diyos, upang takutin ang mabuting Haring Hezekias at ipadama sa kanya ang

kawalang-pag-asa ng pagtatangkang ipagtanggol ang Jerusalem laban sa napakalaking hukbo ng malupit na kaaway. Ngunit natagpuan ni Hezekias ang kanyang sandigan sa panalangin. Inilatag niya ang sulat sa harap ng Panginoon at umasa sa Kanya na kikilos para sa Kanyang sariling kaluwalhatian, at sa pinakakahanga-hangang paraan ay namagitan ang Diyos. Alam ni Hezekias kung kanino lalapit sa oras ng kagipitan. Sinabi ng Diyos, "Tumawag ka sa Akin sa araw ng kabagabagan, ililigtas kita, at luluwalhatiin mo Ako" (Awit 50:15). Ang pangako ay natupad nang pinakamapagpala, gaya ng sa bawat pagkakataong humahawak ang pananampalataya sa Panginoon at umaasang kikilos Siya para sa Kanyang sariling kaluwalhatian.

> *Ang pagkaantala ng Diyos ay hindi pagtanggi,*
> *Narinig Niya ang iyong panalangin;*
> *Alam Niya ang lahat tungkol sa iyong mga pagsubok,*
> *Alam ang bawat alalahanin mo.*
> *Ang pagkaantala ng Diyos ay hindi pagtanggi,*
> *Paparating na ang tulong.*
> *Binabantayan Niya ang orasan ng buhay,*
> *Dinadala ang araw sa pagsapit nito.*
> *Ang pagkaantala ng Diyos ay hindi pagtanggi.*
> *Matatagpuan mo Siyang tapat,*
> *Gumagawa sa pinakamadilim na pagsubok,*
> *Ng pinakamabuti para sa iyo.*

—Grace Troy

Marso 11

> *Nang panahong iyon, si Berodach-Baladan na anak ni Baladan, hari ng Babilonia, ay nagpadala ng mga sulat at ng regalo kay Hezekias; sapagkat nabalitaan niyang nagkasakit si Hezekias. At pinakinggan sila ni Hezekias, at ipinakita sa kanila ang buong bahay ng kanyang mga kayamanan—ang pilak at ginto, ang mga pampalasa at mahalagang langis, at ang lahat ng kanyang sandata—lahat ng matatagpuan sa kanyang mga kayamanan. Walang anumang bagay sa kanyang bahay o sa buong kaharian niya na hindi ipinakita ni Hezekias sa kanila.*

2 Hari 20:12-13

Kahapon nakita natin si Hezekias na inilalatag ang sulat ng kalapastanganan sa harap ng Panginoon. Ngayon nakikita natin kung gaano siya nabigo at kung gaano kaiba ang kanyang ginawa nang dumating ang isang sulat at regalo mula sa sumasamba-sa-diyos-diyosang hari ng Babilonia. Nabilog ang ulo ni Hezekias sa pansing ito at hindi niya nadama ang pangangailangang dalhin ito sa Diyos gaya ng ginawa niya sa una. Kaya nagkamali siya nang mabigat at nakatakdang magdusa nang matindi ang Israel dahil sa pagkakamali ng hari. Kailangan nating manatili sa harap ng Diyos kapag pinupuri tayo ng sanlibutan gaya ng kapag hayagan nito tayong sinasalungat. Hindi kailanman ligtas ang makalimot na manalangin.

> *Pinupuri Ka namin sa Iyong kapayapaan, O Diyos!*
> *Kasinglalim ng walang hangganang dagat,*
> *Na bumabagsak na parang sikat ng araw sa daan*

Ng mga nagtitiwala sa Iyo.
Hindi kami humihingi, Ama, ng kapahingahan
Na nagmumula sa panlabas na katahimikan,
Kung mapapasaamin sa lahat ng hirap ng buhay
Ang Iyong kapayapaan sa aming dibdib.
Ang kapayapaang nagtitiis at malakas,
Nagtitiwala kung saan hindi nakakikita,
Hindi itinuturing na napakahaba ng daan ng pagsubok,
Kundi ipinauubaya ang wakas sa Iyo.

Marso 12

Si Jabez nga ay higit na marangal kaysa sa kanyang mga kapatid, at tinawag siya ng kanyang ina na Jabez, na sinasabi, "Sapagkat ipinanganak ko siya sa hirap." At tumawag si Jabez sa Diyos ng Israel na sinasabi, "O pagpalain Mo nawa ako nang tunay, at palawakin Mo ang aking hangganan, na ang Iyong kamay ay sumaakin, at ingatan Mo ako mula sa kasamaan, upang hindi ako magdulot ng hirap!" At ipinagkaloob ng Diyos sa kanya ang kanyang hiniling.

1 Cronica 4:9-10

Sa gitna ng tila sa marami ay ilang ng mga nalimutang pangalan, nakapagpapaginhawa na matagpuan ang maikling kuwento ni Jabez. Ang kahulugan ng kanyang pangalan ay "Malungkot," ngunit sa pamamagitan ng biyaya, ipinasiya niyang makaahon sa kalungkutang lumukob sa kanyang buhay at pumasok sa galak ng pakikipag-isa sa Diyos. Apat na bahagi ang kanyang panalangin. "Pagpalain Mo nawa ako nang tunay." Ibig sabihin, "Bigyan Mo ako ng tunay na kaligayahan."

Matatagpuan lamang ito kapag ang isang tao ay nagtatagumpay at lumalakad na kasama ng Diyos. “Palawakin Mo ang aking hangganan.” Hindi siya nasiyahang magpatuloy lamang sa kung ano ang mayroon siya. Nais niyang pumasok at tamasahin ang higit pa sa mana ng Panginoon. “Na ang Iyong kamay ay sumaakin.” Umasa siya sa mapag-ingat na pangangalaga ng Diyos. At sa huli ay nanalangin siya, “Ingatan Mo ako mula sa kasamaan, upang hindi ako magdulot ng hirap!” Kasalanan lamang ang makapag-aalis sa anak ng Diyos ng kanyang galak sa Panginoon.

> *Alam mo ba ang nangyari sa araw na iyon*
> *Nang, dala ang pasanin para sa mga kaluluwa, sinubukan mong manalangin?*
> *Inakala mo bang hindi mo naabot ang Trono*
> *Nang pipi ang iyong mga labi, at daing ang iyong panalangin?*
> *Sa kabila ng dagat, sa mainit at tuyong lupain,*
> *May manghahasik na naghasik nang may nanginginig na kamay—*
> *Ngunit, masdan! sa oras na iyon dumating ang kaginhawahan:*
> *Nagsalita ang lingkod ng Diyos na may dilang apoy!*
> *At ang mga kaluluwang matagal nang nalubog sa lupain ng gabi*
> *Ay lumipat mula sa dilim patungo sa kahanga-hangang liwanag;*
> *Tumalikod sila sa mga diyos-diyosan at bumaling sa Diyos,*
> *Natagpuan ang kanilang kapayapaan sa dugo ni Jesus.*
> *Ang iyong pananampalataya ang nagpakilos sa*

> *makapangyarihang kamay ng Diyos,*
> *Ibinuhos ang Kanyang mga pagpapala sa lupaing disyerto.*

—Margaret D. Armstrong

Marso 13

> *Ito ang mga mang-aawit, mga pinuno ng mga sambahayan ng mga Levita, na tumira sa mga silid, at malaya sa ibang mga tungkulin; sapagkat sila ay nakatalaga sa gawaing iyon araw at gabi.*

1 Cronica 9:33

Gawain ba ang pag-awit? Tiyak na hindi ito pagpapagal sa kahulugan ng nakapapagod na pagsisikap. Ngunit mababasa natin ang tungkol sa "paglilingkod ng awit." At kapag ang ating mga puso ay itinataas sa Diyos sa papuri at ang ating mga labi ay umaawit ng pasasalamat sa Kanyang pangalan, ito nga ay gawaing kinalulugdan Niya. Sinabi Niya, "Ang sinumang naghahandog ng papuri ay lumuluwalhati sa Akin" (Awit 50:23). Noong unang panahon, ang mga Levita na ibinukod para sa natatanging ministeryo ng awit ay "nakatalaga sa gawaing iyon araw at gabi." Hindi maliit na bagay ang maatasang mamuno sa mga papuri ng bayan ng Diyos. Ito ay mapagpala at maligayang paglilingkod na dapat patuloy na pinagkakaabalahan ng puso. Sina Pablo at Silas ay tunay na umaawit na mga Levita, kahit sa selda ng bilangguan na ang mga paa ay nakakadena sa pangawan. Ang Diyos lamang ang nagbibigay ng mga awit sa gabi.

Kapag nililiman ng kadiliman,

At pinipilit ng bawat kaaway,

Doon mo hayaang umagos ang iyong pinakamasasayang awit

At pinakamatatamis na himno;

Ang papuring napakatamis kay Jesus,

Ang “hain ng papuri,”

Ay kapag walang makalupang sikat ng araw

Na nagbubuhos ng nakapagpapasiglang sinag.

> *Doon ang iyong awit ay ipinapadala*
> *Sa itaas ng lahat ng taas ng tao,*
> *At nahahalo sa awit ng mga anghel*

> *Sa kaharian ng ganap na pag-ibig;*
> *Doon ang Diyos ng Kaluwalhatian*
> *Ay nagpapatakot at nagpapatakas kay Satanas,*
> *At nagpapadala ng malakas na lindol*
> *Upang palayain ang Kanyang mga tinubos.*

Marso 14

> *Gayunman hindi ako naniwala sa kanilang mga salita hanggang sa ako ay dumating at nakita ng aking sariling mga mata; at tunay na ang kalahati ng kadakilaan ng iyong karunungan ay hindi nasabi sa akin. Nahihigitan mo ang kabantugang narinig ko. Maligaya ang iyong mga tauhan at maligaya ang mga lingkod mong ito, na palaging nakatayo sa harap mo at nakikinig sa iyong karunungan!”*

2 Cronica 9:6-7

Ang sinabi ng reyna ng Sheba tungkol kay Haring Solomon ay maaaring ikapit sa ating mapagpalang Panginoong Jesu-Cristo. Walang makapagtatanto ng Kanyang halaga hanggang sa lumapit sila sa Kanya sa pananampalataya at mapatunayan sa kanilang sarili ang mga kababalaghan ng Kanyang biyaya at ang kaluwalhatian ng Kanyang kapangyarihan. Saka nga aaminin ng sumasambang puso nang may galak at kaligayahan na ang Kanyang karunungan at kabutihan ay higit na malayo sa lahat ng ipinahayag kailanman ng mga tagapagbalita ng Kanyang Ebanghelyo. Ang pananampalataya, sinasabi sa atin, ay nagmumula sa pakikinig (o, sa isang balita). Ang nakikinig sa salita at naniniwala sa mensahe ay tumatanggap ng buhay na walang hanggan at pumapasok sa pakikipag-isa sa Kanya na pinagmumulan ng buhay na iyon. Saka masasabi ng puso, "Ang kalahati…ay hindi nasabi sa akin."

> *Sapagkat nahihigitan Mo ang lahat ng kabantugan*
> *Na narinig ng aming mga tainga kailanman;*
> *Maligaya silang umiibig sa Iyong Pangalan*
> *At nagtitiwala sa Iyong tapat na Salita.*

Marso 15

> *At tumawag si Asa sa Panginoon niyang Diyos, at sinabi, "Panginoon, walang anuman sa Iyo ang tumulong, maging sa marami o sa mga walang kapangyarihan; tulungan Mo kami, O Panginoon naming Diyos, sapagkat sa Iyo kami nagpapahinga, at sa Iyong pangalan kami ay sumasalungat sa karamihang ito. O Panginoon, Ikaw ang aming Diyos; huwag Mong hayaang manaig ang tao laban sa Iyo!"*

2 Cronica 14:11

Ang kapangyarihan ng Diyos ay walang hanggan at handa Siyang sumuporta sa taong may pananampalataya, gaano man kahirap ang kalagayang kailangan niyang harapin. Tayo ngayon ay hindi tinatawag na makipaglaban sa laman at dugo gamit ang mga sandata ng laman, ngunit ang ating pakikipaglaban ay sa mga hukbo ni Satanas, na nagnanais na agawin sa atin ang pagtatamasa ng ating mana kay Cristo (Efeso 6:12). Ngunit, para sa pananampalataya, ang diyablo ay isa nang talunang kaaway (Hebreo 2:14). Kapag sinasalubong natin ang kaaway sa kapangyarihan ng krus, tiyak ang tagumpay (Galacia 6:14). Siya na lumaban para kay Asa ay kikilos para sa atin kapag umaasa tayo sa Kanyang katapatan at lumalakad sa pagsunod sa Kanyang Salita. Ang panalangin ni Asa ay nakapupukaw ng kaluluwa at nagpapakita ng matibay na pananampalataya at mataas na espirituwalidad. Inilagay niya ang Diyos sa pagitan niya at ng kaaway. Ito ay kaso ng kapangyarihan ng Diyos laban sa pag-aakala ng tao, ang lakas ni Jehova laban sa hubad na lakas at katusuhan.

> *Salamat sa Diyos para kay Jesu-Cristo, na nagbabago*
> *Ng pagkatalo tungo sa tagumpay sa bawat puso.*
> *Kapag nagngangalit ang labanan at, durog, ang diwa ay nananabik*
> *Na "lumayo sa tao," pinupunit ng Diyos ang mga ulap*
> *At nagtatayo ng watawat sa magulong langit—*
> *Iyon ay ang mukha ni Jesu-Cristo, at Siya*
> *Ang nagiging hamon na sa pamamagitan Niya tayo nagtatagumpay;*
> *Hindi, higit pa riyan: Siya ang tagumpay MISMO.*
> *Salamat sa Diyos para kay Jesu-Cristo; ang Isa*
> *Na hindi kailanman natalo sa labanan; na inialay*

> *Ang Kanyang buhay bilang pantubos, at, nang matapos iyon,*
> *Bumangong hindi nagapi at isinuot ang korona;*
> *Na nakaaalam kapag inaapi ng mga kaaway, kapag lumalabo ang mga mata,*
> *Kapag mahirap ang buhay. Salamat sa Diyos para sa KANYA!*

—Helen Frazee-Bower

Marso 16

> *Ngayon ang Panginoon ay sumama kay Jehoshaphat, sapagkat lumakad siya sa mga unang daan ng kanyang amang si David; hindi niya hinanap ang mga Baal, kundi hinanap ang Diyos ng kanyang ama, at lumakad sa Kanyang mga utos at hindi ayon sa mga gawa ng Israel, Kaya itinatag ng Panginoon ang kaharian sa kanyang kamay; at ang buong Juda ay nagbigay ng mga regalo kay Jehoshaphat, at nagkaroon siya ng kayamanan at karangalan nang sagana.*

2 Cronica 17:3-5

Ang daan ng pagsunod ay daan ng pagpapala. Ito ang dakilang aral na binibigyang-diin sa buhay ni Haring Jehoshaphat. Ang pagsuway ay laging nagbubunga ng kalungkutan at pagkabigo. Ngunit gaano kabagal nating natututuhan ang mga bagay na ito, gayong napakasimple at napakadalas ipinakikita! Ano pa ang mas hangal kaysa sa pag-aakalang tayo, mga kaawa-awang nilalang na panandalian lamang, ay may kakayahang pamahalaan ang ating sarili at makatagpo ng pangmatagalang

kaligayahan sa pagsunod sa ating sariling walang-pigil na mga udyok? Sa halip, dapat nating ipaubaya ang ating sarili sa Diyos upang gawin ang Kanyang kalooban at hayaang Siya ang mamahala at mamatnubay sa atin ayon sa pagpapahayag Niya ng Kanyang isip sa atin sa Kanyang banal na Salita. Ang Kanyang pag-ibig sa atin ang nag-uudyok sa Kanya na bigyan tayo ng angkop na tagubilin para sa ligtas na daan sa buhay na ito. Ang ating pinakadakilang karunungan ay ipinakikita sa lubos na pagsuko ng ating sarili sa Kanya, upang maluwalhati Siya sa atin at sa pamamagitan natin.

> *"Mangyari ang Kanyang kalooban," sabi natin nang may*
> *buntong-hininga at panginginig,*
> *Umaasa ng pagsubok, mapait na pagkawala at mga luha;*
> *At pagkatapos, paano Siya sumasagot sa atin ng mga pagpapala*
> *Sa matamis na pagsaway sa ating walang-pananampalatayang mga takot.*
> *Ang kalooban ng Diyos ay kapayapaan at kasaganaan at kapangyarihan*
> *Na maging at magkaroon ng pinakamabuting kaya Niyang ibigay,*
> *Isang isip na maglilingkod sa Kanya at pusong iibig sa Kanya,*
> *Ang pananampalatayang ikamamatay at ang lakas na ikabubuhay.*
> *Nangangahulugan ito para sa atin ng lahat ng mabuti,*
> *lahat ng biyaya, lahat ng kaluwalhatian,*
> *Ang Kanyang kahariang dumarating at nagsisimula sa lupa.*
> *Bakit tayo matatakot na sabihin: "Ang Kanyang kalooban—*

> *ang Kanyang matuwid,*
> *Malumanay, mapagmahal, maligayang kalooban—ay*
> *mangyari?"*

—Annie Johnson Flint

Marso 17

> *Ngunit nang siya ay malakas na, nagmataas ang kanyang puso, sa kanyang ikapapahamak, sapagkat sumalangsang siya laban sa Panginoon niyang Diyos sa pagpasok sa templo ng Panginoon upang magsunog ng insenso sa altar ng insenso.*

2 Cronica 26:16

May tunay na panganib sa tagumpay kahit para sa mga anak ng Diyos. Madaling maging palalo at angkinin ang papuri sa sarili sa halip na ibigay ang buong kaluwalhatian sa Kanya na pinagmumulan ng pagtataas (Awit 75:6-7). Si Haring Uzias, gaya ng pagkakatawag sa kanya rito, na kilala rin bilang Azarias (2 Hari 14:21; 15:1-7), ay kapansin-pansing halimbawa ng katotohanang ito. Gaya ng marami pang iba, mabuti ang kanyang simula ngunit masama ang kanyang wakas. Sa kanyang mga unang taon, masigasig siya at masipag sa pagpapatibay ng kaharian ng Juda at sa pagsusulong ng pagsunod sa kautusan ng Panginoon. Habang nasa ilalim ng makabuluhang impluwensiya ni "Zacarias, na may pang-unawa sa mga pangitain ng Diyos" (2 Cronica 26:5), hinanap niya ang Diyos, at hangga't ginagawa niya iyon ay sumagana siya. "Ngunit nang siya ay malakas na, nagmataas ang kanyang puso, sa kanyang ikapapahamak." Sa kanyang katandaan siya ay

naging “itinakwil” (1 Corinto 9:27). Isinantabi siya bilang hindi karapat-dapat gamitin ng Panginoon, habang ang kanyang anak ang namahala bilang kahalili niya.

> *May paglilingkod na mula sa Diyos,*
> *Isang sigasig na hindi napapagod,*
> *Kung saan ang sarili ay ipinako na kasama ni Cristo,*
> *At ang galak ay walang-tigil na umaagos.*
> *May pagiging “tama sa harap ng Diyos,”*
> *Na nagbibigay sa Kanyang mga utos*
> *Ng matatag at tunay na katapatan,*
> *Isang katapatang nananatili.*
> *May kaamuang malaya sa kapalaluan,*
> *Na hindi nakadarama ng galit*
> *Sa pang-iinsulto, o pagkapoot, o pangungutya,*
> *Kundi itinuturing na gantimpala ang krus.*
> *May pagtitiis na nagbabata*
> *Nang walang pagkayamot o pag-aalala,*
> *Kundi masayang umaawit, “Mangyari ang Kanyang kalooban,*
> *Nakikibahagi ako sa matamis na biyaya ng aking Panginoon.”*

Marso 18

> *Ngayon huwag kayong maging matigas ang leeg, gaya ng inyong mga magulang, kundi ipaubaya ninyo ang inyong sarili sa Panginoon; at pumasok kayo sa Kanyang santuwaryo na Kanyang pinabanal magpakailanman, at maglingkod kayo sa Panginoon ninyong Diyos, upang ang bagsik ng Kanyang poot ay lumayo sa inyo. Sapagkat kung babalik kayo sa Panginoon, ang inyong mga kapatid at ang*

> *inyong mga anak ay pakikitunguhan nang may habag ng mga bumihag sa kanila, upang sila ay makabalik sa lupaing ito; sapagkat ang Panginoon ninyong Diyos ay mapagbiyaya at maawain, at hindi Niya itatalikod ang Kanyang mukha sa inyo kung babalik kayo sa Kanya.*

2 Cronica 30:8-9

Laging handa ang Diyos na magbigay ng muling pagkabuhay at pagpapala kapag ang Kanyang bayan ay bumabaling sa Kanya nang buong puso. Hindi Niya maibubuhos ang Kanyang Espiritu sa isang bayang suwail at sumasalungat. Ngunit agad Siyang tumutugon sa mga nagpapakumbaba ng sarili sa harap Niya, nag-aalis ng lahat ng alam nilang kasalanan, at nagsisikap na magbigay ng lubos na pagsunod sa Kanyang Salita. Ito ang mga katangian ng dakilang paggising noong mga araw ni Hezekias, at ang mga bagay na ito ay isinulat para sa ating ikatututo (Roma 15:4) upang tayo rin ay humanap sa Panginoon sa Kanyang sariling itinakdang paraan. Mahusay na nasabi na maaari tayong magkaroon ng muling pagkabuhay sa anumang lugar, sa anumang oras, kapag handa tayong magbayad ng halaga. Laging may pagpapala kapag ang bayan ng Diyos ay bumabalik sa pagsunod sa nasusulat na Salita. Nakakakilabot kung gaano kalayo nang lumihis ang nagpapanggap na iglesya, sa maraming pagkakataon, mula sa ipinahayag ng Diyos bilang Kanyang banal na kalooban sa Biblia. Kailangan nating bumalik sa mga unang simulain, at sa halip na humatol sa Kasulatan, ibigay sa Salita ng Diyos ang lugar ng ganap na awtoridad sa lahat ng bagay. Saka tayo makatitiyak sa pagsang-ayon ng Diyos.

> *Ang pinakamamahal na diyos-diyosang nakilala ko,*
> *Anuman ang diyos-diyosang iyon.*
> *Tulungan Mo akong agawin ito mula sa trono nito*
> *At sambahin Ka lamang.*
> *Sa gayon ang lakad ko ay malapit sa Diyos,*
> *Panatag at payapa ang aking kalooban,*
> *Sa gayon mas dalisay na liwanag ang tatanglaw sa daan*
> *Na umaakay sa akin sa Kordero.*

—William Cowper

Marso 19

> *Sapagkat inihanda ni Ezra ang kanyang puso na hanapin ang Kautusan ng Panginoon, at gawin ito, at ituro ang mga tuntunin at mga alituntunin sa Israel.*

Ezra 7:10

Ang pagkakasunod-sunod dito ay lubhang nakapagtuturo, lalo na sa sinumang nagnanais maglingkod sa Panginoon sa pagmiministeryo sa iba. Pansinin ang apat na bagay na naging katangian ni Ezra. Una, "inihanda niya ang kanyang puso." Sinasabi sa atin na "Ang mga paghahanda ng puso…[ay] mula sa Panginoon" (Kawikaan 16:1). Ito ang pinakamahalaga. Ang handang isip ay hindi kailanman makapapalit sa handang puso. Pangalawa, hinanap ni Ezra ang kautusan ng Panginoon. Nagsikap siyang maging pamilyar sa Kasulatan. Pangatlo, itinakda niya ang kanyang sarili na gawin ang ayon sa kanyang nabasa. Siya ay masunurin sa Salita. At sa huli, sinimulan niyang ituro sa iba ang mga tuntunin at mga hatol ng Panginoon. Ang gawin at saka ituro ang siyang ipinakita ng

ating Panginoon mismo (Mga Gawa 1:1). Matutulungan lamang natin ang iba kapag tayo mismo ay lumalakad sa pagsunod. Ang buhay na isinuko ang siyang may halaga sa Diyos.

> *O ipagkaloob Mo, Panginoong Jesus, na ang akin ay maging*
> *Isang buhay na isinuko sa Iyo.*
> *Ang sisidlan ay hindi kailangang ginto,*
> *Hindi kailangang malakas, o matalino, o matapang,*
> *Ngunit, Panginoon, ang sisidlang Iyong pipiliin,*
> *Ay dapat malinis upang magamit Mo.*
> *Kaya punuin Mo ang aking puso hanggang makita ng lahat*
> *Ang isang buhay at naghaharing Cristo, sa akin.*

—Barbara E. Cornet

Marso 20

> *Ang mga nagtayo sa pader at ang mga nagdadala ng mga pasanin ay nagpasan upang sa isang kamay ay gumagawa sila sa pagtatayo, at sa kabila ay may hawak na sandata. Bawat isa sa mga nagtatayo ay may tabak na nakabigkis sa kanyang tagiliran habang nagtatayo siya. At ang humihihip ng trumpeta ay nasa tabi ko.*

Nehemias 4:17-18

Ang kuwento ng muling pagtatayo ng gibang pader ng Jerusalem, gaya ng isinalaysay sa aklat ni Nehemias, ay lubhang kawili-wili at makahulugan. Ang pader ay nagsasalita ng pagkakahiwalay at gayundin ng kaligtasan. Ang mga anak ng Diyos ay kailangang mapaderan mula sa sanlibutan kung nais nilang tamasahin ang pakikipag-isa sa kanilang Panginoon at sa isa't isa. Ngunit ang pagpapanatili nito ay nangangahulugan

ng pagiging aktibo sa paglilingkod at pagbabantay laban sa kaaway. Sa lahat ng ating mga kamay ay inilalagay ng Diyos ang kutsara para sa paglilingkod at ang tabak para sa pakikipaglaban. Saka kailangan nating maging laging alisto, nakikinig sa tunog ng trumpeta upang makakilos tayo nang matatag para sa Diyos at luwalhatiin Siya habang tinatahak natin ang ating mga lugar sa mga pader ng Sion.

> *Inuutusan ka ng Tagapagligtas na magbantay at manalangin*
> *Sa mahalagang oras ng buhay,*
> *At ipinagkakaloob ang nagbibigay-buhay na sinag ng Espiritu*
> *Sa mga humahanap ng Kanyang kapangyarihan.*

Marso 21

> *Nang gabing iyon ay hindi makatulog ang hari. Kaya ipinag-utos na dalhin ang aklat ng mga talaan ng mga kasaysayan; at binasa ang mga ito sa harap ng hari.*

Esther 6:1

Ang hindi pagkatulog ng hari ay maaaring tila aksidenteng pangyayari lamang nang gabing iyon nang binabalak ni Haman ang pagpuksa kay Mordecai, ang tapat na Judio na hindi yuyuko sa kaaway ng kanyang bayan at ng kanyang Diyos. Ngunit sa gabing iyon na walang tulog ay nakasalalay ang kapalaran ng isang bansa. Ang Diyos mismo ang pumigil kay Ahasuero sa pagtulog. Isinasagawa Niya ang Kanyang plano para sa pagliligtas ng Kanyang bayan at ang gising na hari ay isa lamang maliit na bahagi sa makina ng layunin ng Diyos.

Gayon nga, sa mga paraang napakarami para mabanggit, isinasagawa ng Panginoon ang lahat ng bagay ayon sa Kanyang sariling kalooban. Hindi Siya kailanman walang-pakialam sa mga pangangailangan ng Kanyang bayan. Hindi Niya kailanman hahamakin ang kanilang mga pagsigaw ng paghingi ng tulong, kundi sa bawat oras ng pangangailangan ay nariyan Siya upang magpala.

> *Ang Kanyang mga layunin ay mabilis na mahihinog,*
> *Nabubuksan sa bawat oras;*
> *Ang usbong ay maaaring mapait ang lasa,*
> *Ngunit matamis ang magiging bulaklak.*

—William Cowper

Marso 22

> *Sapagkat si Mordecai na Judio ay pangalawa kay haring Ahasuero, at dakila sa gitna ng mga Judio, at tinanggap nang mabuti ng karamihan ng kanyang mga kapatid, na hinahanap ang ikabubuti ng kanyang bayan at nagsasalita ng kapayapaan sa lahat ng kanyang mga kababayan.*

Esther 10:3

Si Mordecai, ang tapat na Judio na lumaban kay Haman na Agageo, na kinilala niyang kaaway ng Diyos at ng Kanyang bayan ng tipan, ay naging tagapagpala nila nang itaas sa katungkulang pinamamahalaan niya ang mga gawain ng kaharian ayon sa utos ng hari. Dito ipinaaalala niya sa atin na ang Diyos ngayon ay "nagsasalita ng kapayapaan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo," na nagtagumpay laban sa ating dakilang kaaway. Pinawalang-bisa Niya ang may kapangyarihan

ng kamatayan, ang diyablo, at pinalaya ang mga dating nanginginig sa ilalim ng hatol ng kamatayan, at ibinigay sa kanila ang walang-ulap na kapayapaang hindi na kailanman magagambala.

> *Isang isip na nasa ganap na kapayapaan sa Diyos!*
> *O, anong salita ito!*
> *Isang makasalanang ipinagkasundo sa pamamagitan ng dugo,*
> *Ito, ito, nga ang kapayapaan.*
> *Sa kalikasan at sa gawa ay malayo,*
> *Napakalayo sa Diyos,*
> *Ngunit ngayon sa biyaya ay inilapit sa Kanya,*
> *Sa pananampalataya sa dugo ni Jesus.*

—C. Paget

Marso 23

> *At tumindig si Job, pinunit ang kanyang balabal, at inahitan ang kanyang ulo; at nagpatirapa siya sa lupa, at sumamba. At sinabi niya: "Hubad akong lumabas mula sa sinapupunan ng aking ina, at hubad akong babalik doon. Ang Panginoon ang nagbigay, at ang Panginoon ang kumuha; purihin ang pangalan ng Panginoon." Sa lahat ng ito ay hindi nagkasala si Job ni pinaratangan ang Diyos ng kamalian.*

Job 1:20-22

Biglang nawalan ng halos lahat ng pinakamamahal ng kanyang puso, ang pagtitiwala ni Job sa Diyos ay nagniningning nang pinakamaliwanag. Hindi siya gumawa ng hangal na paratang

laban sa kanyang Manlilikha, na para bang ang gayong mga pagsubok ay pagtatatwa ng Kanyang pag-ibig. Kinilala niyang ang kinakaharap niya ay ang Isang walang-hanggan sa karunungan, gaya ng sa biyaya, at maaari niya Siyang luwalhatiin sa oras ng pagsubok. Madalas na ipinakikita ng pagkawala ng mahal sa buhay kung nasaan talaga ang puso. Kung ang puso ay nakatuon sa mga tao, gaano man kamahal, sa halip na sa Panginoon mismo, magkakaroon ng pagkawasak kapag inalis ang mga sandigang tao. Ngunit kung saan pinupuno ng Diyos ang paningin ng kaluluwa, ang puso ay magpapahinga sa Kanya kahit maglaho ang lahat ng iba pa.

> *Hindi ko masabi kung bakit ang buhay ay ganito dapat putulin,—*
> *O ang puso ay ganito dapat alisan ng laman:*
> *Kung bakit ang nasugatan, nadurog, napabayaan, at nalulumbay*
> *Ang dapat maging itinakda sa aking buhay:*
> *Gayunman—sa aking nakabubulag na mga luha ay nais kong mabakas*
> *Ang di-nagbabagong anyo ng Iyong malumanay na mukha.*

—J. Danson Smith

Marso 24

> *Sapagkat alam kong buhay ang aking Manunubos, at tatayo Siya sa huli sa ibabaw ng lupa; at pagkatapos masira ang aking balat, ito ang alam ko, na sa aking laman ay makikita ko ang Diyos, na makikita ko para sa aking sarili, at mamamasdan ng aking mga mata, at hindi ng iba. Kay tindi ng pananabik ng aking puso sa loob ko!*

Job 19:25-27

Ang bahaging patula ng aklat na ito ni Job ay nagsisimula sa kabanata 3 at nagpapatuloy hanggang kabanata 42:6. Sa dakilang dramang ito, nakikita natin si Job na nakikipagtalo sa kanyang tatlong kaibigan, na nagpipilit na hindi pinahihintulutan ng Diyos na magdusa ang taong matuwid, kundi ang paghihirap ay bahagi lamang ng masasama; kaya ang kalagayan ni Job ay nangangahulugang pinakikitunguhan siya ng Diyos dahil sa isa o ilang kasalanan, hayag man o lihim, na hindi kaya o hindi nais aminin ng patriyarka. Nang mabigo ang mga kaibigan na kumbinsihin siya sa kasamaan, lumitaw si Elihu upang magsalita sa ngalan ng Diyos at ipinakitang ang pagdurusa ay hindi kinakailangang parusa para sa mga kasalanang tunay na nagawa. Madalas na maaaring ito ay pagdidisiplina o pagtutuwid upang dalhin ang tao sa mas malalim na pagkaunawa sa kanyang sariling kawalang-kakayahan, o upang bigyang-diin ang kaliitan at kamangmangan ng tao at dakilain ang kadakilaan at karunungan ng Diyos. Ito ang pinalawak ng Panginoon mismo nang magsalita Siya kay Job mula sa bagyo, na ang bunga ay ang pagyuko ng puso ng nagdurusa sa paggalang at pagsisisi sa harap Niya.

Sa lahat ng kanyang nakalilitong karanasan, pinananatili ni Job ang kanyang pananampalataya sa Diyos at may lubos na katiyakan na balang araw ay magiging malinaw ang lahat. Samantala ay masasabi niya, "Kahit patayin Niya ako, magtitiwala pa rin ako sa Kanya" (Job 13:15), sapagkat may tiyak siyang pag-asa ng muling pagkabuhay kung kailan, sa kanyang laman, makikita niya ang Diyos at magiging maliwanag ang lahat.

> *Alam ko na, kahit alisin Niya*
> *Ang mga kaibigang sinasandalan ko,*
> *Ito ay upang matuto akong umibig*
> *At magtiwala sa Isang di-nakikita*
> *At, kapag sa wakas ay nakita ko ang Kanyang mukha*
> *At nakilala gaya ng pagkakilala sa akin,*
> *Hindi ko na aalalahanin kung gaano kabaku-bako ang daan*
> *Na umakay sa akin sa aking tahanan.*

—Grace Troy

Marso 25

> *Masdan mo, dito ay hindi ka matuwid. Sasagutin kita, sapagkat ang Diyos ay mas dakila kaysa sa tao. Bakit ka nakikipagtalo sa Kanya? Sapagkat hindi Siya nagbibigay-sulit sa alinman sa Kanyang mga salita.*

Job 33:12-13

Bagaman ang mga paraan ng Diyos sa Kanyang bayan ay madalas na nakalilito at nakagugulo sa pangangatuwiran ng tao, makatitiyak tayong bibigyang-katuwiran Niya ang Kanyang sarili sa huli. Kung hindi man natin kailanman maunawaan ang mga dahilan ng marami sa Kanyang pakikitungo sa atin dito sa lupa, magiging malinaw ang lahat kapag tumayo tayo sa wakas sa Kanyang harapan sa buong liwanag ng kaluwalhatian ng muling pagkabuhay. Hanggang doon ay kayang maghintay ng pananampalataya, na alam na ang walang-hanggang karunungan ay hindi maaaring magkamali, at na ang lahat ng pagdurusa sa kasalukuyang

buhay na ito ay gagantimpalaan nang sagana ng walang-hanggang kaligayahan. Ito ang pagtitiwala ni Job kahit noong napakalalim ng kanyang pagdadalamhati na para bang nalulunod siya sa dagat ng kabagabagan at maling paratang.

> *Hindi ko alam kung bakit ang Kanyang kamay ay nakapatong*
> *Sa pagdidisiplina sa aking buhay,*
> *Ni kung bakit ang aking munting mundo*
> *Ay punung-puno ng alitan.*
> *Hindi ko alam kung bakit, kapag tumitingala ang pananampalataya*
> *At humahanap ng pahinga mula sa sakit,*
> *Sa aking langit ay may bagong mga ulap na lumilitaw*
> *At binabasa ng ulan ang aking daan.*
> *Hindi ko alam kung bakit ang aking panalangin nang napakatagal*
> *Ay tinanggihan Niya;*
> *Ni kung bakit, habang naglalayag ang mga barko ng iba,*
> *Ang akin ay nananatili sa daungan.*
> *Ngunit alam kong ang Diyos ay pag-ibig,*
> *Na kabahagi Siya sa aking pasanin,*
> *At kahit hindi ko maunawaan,*
> *Alam ko, para sa akin, Siya ay nagmamalasakit.*

—Grace Troy

Marso 26

> *Narinig ko ang tungkol sa Iyo sa pamamagitan ng pakikinig ng tainga¸ ngunit ngayon ay nakikita Ka ng aking*

> *mata. Kaya kinasusuklaman ko ang aking sarili, at nagsisisi sa alabok at abo.*

Job 42:5-6

Narinig ninyo ang tungkol sa "pagtitiyaga ni Job," isinulat ni apostol Santiago (Santiago 5:11), "at nakita ang wakas na nilayon ng Panginoon—na ang Panginoon ay lubhang mahabagin at maawain." Ang "wakas" na iyon ay ang pagbibigay kay Job ng gayong pagkaunawa sa kadakilaan, kamahalan, kapangyarihan, at kabutihan ng Diyos, na magbubunga sa Kanyang lingkod ng napakalalim na pagkadama sa kanyang sariling kawalang-kabuluhan na magdadala sa kanya sa pagsisisi (Job 42:2-6). Ngunit ito ay pagsisisi ng isang banal, hindi ng isang makasalanan; sapagkat ang mga anak ng Diyos ay kailangang makita ang kanilang sariling kawalang-kabuluhan gaya ng mga hindi pa ipinanganak na muli. Gaano man kaingat ang ating lakad o gaano man katatag ang ating pag-uugali, dapat nating laging sabihin kasama ni Pablo, "Alam kong sa akin (ibig sabihin, sa aking laman) ay walang mabuting bagay na tumatahan" (Roma 7:18). Kaya nga, kapag nais ng Diyos na sumulat ng aklat tungkol sa pagsisisi, hinahanap Niya sa buong sanlibutan, hindi ang pinakamasama, kundi ang pinakamabuting taong matatagpuan Niya, at saka Niya ipinakikita kung paano Niya dinala ang mabuting taong iyon sa katapusan ng kanyang sarili.

> *Bawas, bawas ng sarili bawat araw*
> *At higit, aking Diyos, sa Iyo;*
> *O, ingatan Mo ako sa Iyong daan,*
> *Gaano man ito kabaku-bako.*
> *Bawas ng laman bawat araw,*

Bawas ng sanlibutan at kasalanan;
Higit ng Iyong pag-ibig, dalangin ko,
Higit ng Iyong sarili sa loob.
Hinog at mas hinog ngayon,
Bawat oras hayaan Mo akong maging;
Bawas ang pagkagiliw sa mga bagay sa ibaba,
Mas angkop sa gayong tahanan.
Mas hinubog sa Iyong kalooban,
Panginoon, hayaan Mong maging gayon ang Iyong lingkod;
Mas mataas at mas mataas pa—
Mas malapit at mas malapit sa Iyo.

Marso 27

Mapalad ang taong hindi lumalakad sa payo ng masama, ni tumatayo sa daan ng mga makasalanan, ni umuupo sa upuan ng mga manunuya; kundi ang kanyang kaligayahan ay nasa kautusan ng Panginoon, at sa Kanyang kautusan ay nagbubulay-bulay siya araw at gabi.

Awit 1:1-2

Ang mapalad na taong ito ang huwaran ng Diyos kung ano dapat ang tao sa sanlibutang ito. Natatagpuan nito ang ganap na katuparan sa banal na pag-uugali ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na laging gumawa ng mga bagay na nakalulugod sa Ama. Tayo, sa ating sukat, ay tinatawag na lumakad gaya ng paglakad Niya (1 Juan 2:6), ayon sa halimbawang iniwan Niya sa atin (1 Pedro 2:21). Upang magawa ito, kailangan tayong ipanganak na muli (Tito 3:5). Isang buhay ng banal na pagkakahiwalay mula sa lahat ng kasamaan ang tinutukoy dito. Ang mapalad na tao ay maingat na umiwas sa anumang

pakikibahagi sa mga masama, pagdating sa kanilang saloobin sa mga bagay ng Diyos. Ang kanyang kabanalan ay hindi lamang sa negatibong saloobin laban sa kasamaan, kundi sa positibong pagtatamasa ng kung ano ang mabuti. Ang Salita ng Diyos ay mahalaga sa kanya at siyang kanyang espirituwal na pagkain, na tinatanggap sa pamamagitan ng pagbubulay-bulay (Jeremias 15:16).

Laging sariwa at laging mabunga, ang mapalad na tao ay inihahalintulad sa punong ang mga ugat ay umaabot sa mga batis ng tubig, laging sumisipsip ng kung ano ang nagdudulot ng paglago at kasaganaan, kaya siya ay saksi para sa Diyos sa lahat ng nakakakilala sa kanya, habang nakikita nila kung gaano kasagana ang biyayang gumagawa sa kanyang kaluluwa.

> *O Panginoon, kapag binabalikan namin ang daan,*
> *Na tinahak Mo sa lupa,*
> *Sa tao ang Iyong kahanga-hangang pag-ibig at biyaya,*
> *Ang Iyong katapatan sa Diyos.*
> *Humahanga kami sa Iyong mababang-loob na isip,*
> *At nais naming maging tulad Mo,*
> *At matagpuan ang lahat naming pahinga at kasiyahan*
> *Sa pag-aaral, Panginoon, tungkol sa Iyo.*

—J. G. Deck

Marso 28

> *Ang mga langit ay nagpapahayag ng kaluwalhatian ng Diyos; at ang kalawakan ay nagpapakita ng gawa ng Kanyang mga kamay…Ang kautusan ng Panginoon ay*

> *sakdal, na nagpapanumbalik ng kaluluwa: ang patotoo ng Panginoon ay tiyak, na nagpaparunong sa musmos.*

Awit 19:1, 7

Sa ikalabinsiyam na Awit tayo ay tinatawag na pag-isipan ang dalawang-bahaging patotoo ng sangnilikha at ng Salita, o ng Biblia, gaya ng tawag natin dito. Ipinahayag ng Diyos ang Kanyang walang-hanggang kapangyarihan at pagka-Diyos sa mga kababalaghan ng nilikhang sansinukob (Roma 1:20). Ang patotoong ito ay buo, kahanga-hanga, at nakakukumbinsi. Kapag pinag-isipan ng mga tao ang saksi ng sangnilikha, wala silang maidadahilan kung tatanggihan nila ito. Bukod dito, gayunman, ipinahayag Niya ang Kanyang pag-ibig at ang Kanyang katuwiran sa Kasulatan, kung saan natututuhan natin ang Kanyang kahanga-hangang plano ng pagtubos para sa ligaw na sangkatauhan. Ito ang, kapag tinanggap sa pananampalataya, magbubunga ng bagong kapanganakan (1 Pedro 1:23-25).

Ang kamangha-manghang mekanismo ng sansinukob ay nagpapahayag na may dakilang isip sa likod nito. Dinisenyo ito upang akayin ang mga tao na kilalanin ang pagkatao at kapangyarihan ng Diyos. May naisulat na, "Ang astronomong walang pagsamba ay baliw." Ang mga langit ay laging nagsasabi ng karunungan ng kanilang Manlilikha, at tumatawag sa mga tao na yumuko nang may paggalang sa harap Niya at hanapin ang Kanyang mukha. Ngunit sa Kasulatan lamang natin matatagpuan ang buong pahayag ng Kanyang pagka-Ama at ng Kanyang plano ng pagtubos. Hindi natin kailanman mauunawaan ang Kanyang biyaya bukod sa pagkakahayag nito sa ating Panginoong Jesu-Cristo, na Siya mismo ang

pangunahing paksa ng dalawang Tipan. Sa pamamagitan ng pagbubunyag na ito tayo nabibigyan ng kakayahang lumapit sa Diyos, na alam na Siya ay puspos ng awa at habag, walang-hanggang banal at matuwid, ngunit handang magpatawad sa lahat ng nagtitiwala sa Kanyang Anak.

> *Ang langit sa itaas ay mas malambot na bughaw,*
> *Ang lupa sa paligid ay mas matamis na luntian!*
> *May nabubuhay sa bawat kulay*
> *Na hindi kailanman nakita ng mga matang walang Cristo:*
> *Ang mga ibon ay nag-uumapaw sa mas masasayang awit,*
> *Ang mga bulaklak ay kumikinang sa mas malalim na kagandahan,*
> *Mula nang malaman ko, gaya ng alam ko ngayon,*
> *Ako ay Kanya, at Siya ay akin.*

—Wade Robinson

Marso 29

> *Ang Panginoon ang aking pastol; hindi ako magkukulang.*

Awit 23:1

May nagsabi, "Ang Awit 23 ang pinakamamahal sa lahat ng mga Awit at ito ang pinakakaunting pinaniniwalaan!" Tunay ba nating pinaniniwalaan ito? Mahal natin itong lahat, hindi ba? Ang magagandang larawan nito, ang kahanga-hangang payapang tula nito, ang mga pahayag nito ng pagtitiwala kay Jehova, ang ating dakilang Pastol, ay umaakit sa bawat mapanuri at tinuruan-ng-Espiritung isip. Ngunit alam ba natin ang kaligayahan ng pagpapahinga sa mga pangakong ipinahihiwatig nito? Kapag walang trabaho, isinantabi dahil sa

sakit, o nahaharap sa pagkamatay ng mahal sa buhay, nasasabi ba natin mula sa puso, "Ang Panginoon ang aking Pastol; hindi ako magkukulang"? Hindi magkukulang ng ano? Sumasagot ang isa pang Awit, "Ang mga humahanap sa Panginoon ay hindi magkukulang ng anumang mabuting bagay" (Awit 34:10). At muli, "Walang kakulangan sa mga natatakot sa kanya" (Awit 34:9). Bakit nga mababagabag at mababalisa kailanman ang anak ng Diyos sa mga pag-iisip tungkol sa mga pagsubok sa hinaharap? Ang Diyos ay nasa ibabaw ng lahat at Siya ang kumikilos para sa atin.

> *Yamang ang Panginoon ang aking Pastol, hindi ako magkukulang:*
> *Pahinga—"Pinahihiga Niya ako."*
> *Kaginhawahan—"Inaakay Niya ako sa tabi ng mga tubig na payapa."*
> *Pagpapanumbalik—"Pinananauli Niya ang aking kaluluwa."*
> *Patnubay—"Inaakay Niya ako sa mga landas ng katuwiran."*
> *Pagtitiwala—"Hindi ako matatakot sa anumang kasamaan."*
> *Pagsama—"Ikaw ay kasama ko."*
> *Kaaliwan—"Ang Iyong pamalo at ang Iyong tungkod ay umaaliw sa akin."*
> *Paglalaan—"Naghahanda Ka ng hapag."*
> *Pagpapahid—"Pinapahiran Mo ng langis ang aking ulo."*
> *Kasiyahan—"Ang aking saro ay umaapaw."*
> *Pag-iingat—"Kabutihan at awa ay susunod sa akin."*
> *Isang Tahanan sa wakas—"Tatahan ako sa bahay ng Panginoon magpakailanman."*

Marso 30

> *Nanghina sana ang aking loob, kung hindi ako naniwala na makikita ko ang kabutihan ng Panginoon sa lupain ng mga buháy.*

Awit 27:13

Ang unang limang salita ay nakahilig (italics) sa ating bersyong NKJ at hindi kumakatawan sa anumang salita sa orihinal na teksto. Sa katunayan, ang pangungusap ay, sa isang kahulugan, hindi tapos. O maaari itong ituring na isang bulalas, "O, kung hindi ako naniwalang makikita ko ang kabutihan ng Panginoon sa lupain ng mga buháy!" Kung si David ay walang pananampalataya at espirituwal na pananaw, hindi niya kaya, hindi siya mangangahas, na isipin kung ano ang maaaring naging malungkot na kinahinatnan nang ang kanyang mga kaaway ay naghahangad ng kanyang pagkapuksa at ang mga sinungaling na saksi ay nagsisikap na sirain ang kanyang buhay at wasakin ang kanyang patotoo. Ngunit sa pananampalataya sa Diyos, nagtagumpay siya sa kanilang lahat. Sa pagtingin sa mga pangako ng Panginoon bilang tiyak na matutupad, naingatan siya mula sa pagkawasak sa moral at espirituwal.

> *Kung hindi ako naniwala,*
> *Matagal na sana akong nanghina,*
> *Sa pagkakahampas ng mga along nalulunod,*
> *Na may mapanlinlang na agos sa ilalim;*
> *Hindi ako mangangahas isipin kung ano ang maaaring nangyari*
> *Kung hindi ako naniwala.*
> *Kung hindi ako naniwala,*

> *Hindi ko sana napanalunan ang laban,*
> *Napakarami at napakabangis ng aking mga kaaway*
> *Para mapaglabanan ko ang kanilang lakas;*
> *Pinagpira-piraso sana nila ako,*
> *Kung hindi ako naniwala.*
> *Ngayong naniwala na ako,*
> *Ang aking mga paa ba ay nasa ibabaw ng Bato,*
> *Ang aking kaluluwa ba ay matatag, malakas, ligtas,*
> *Upang harapin ang pagyanig ng lindol?*
> *Anong trahedyang pagkawala, anong madilim na kawalang-pag-asa!—*
> *Kung hindi ako naniwala.*

—T. O. Chisholm

Marso 31

> *Palalakasin siya ng Panginoon sa kanyang higaan ng karamdaman. Aalalayan Mo siya sa kanyang higaan ng pagkakasakit.*

Awit 41:3

Ang sakit ay isa sa maraming bunga ng kasalanan. Ang mga katawan ng mga mananampalataya ay kasing-dali ring magkasakit gaya ng sa mga hindi ligtas, sapagkat naghihintay pa rin tayo sa pagtubos ng katawan (Roma 8:23), na tatanggapin natin sa pagbabalik ng ating Panginoon (Filipos 3:20-21). Ngunit hinihikayat tayong manalangin para sa kalusugan ng katawan (Santiago 5:16), at kapag ipinagkaloob, may gamot man o wala, dapat nating kilalanin na ang lahat ay nagmumula sa Diyos mismo.

Kapag natutuksong isipin na nakalimot na ang Diyos at napakakaunti ng dahilan natin upang purihin Siya, isipin natin kung gaano tayo kadalas naging makasalanan at suwail at kung gaano Siya katiyagang nagtiis sa atin. Habang binubulay-bulay natin ang mga bagay na ito, magkakaroon tayo ng bagong pagkaunawa sa Kanyang pag-ibig at biyaya.

> *Madalas akong naupo sa lihim na buntong-hininga*
> *Sa pagdama ng pagkabulok ng aking laman;*
> *Saka dumaing nang malakas, na may takot sa mga mata*
> *Sa pagmamasid sa nanginginig na luwad.*
> *Ngunit pinagbabawalan ko na ngayon ang aking mga dalamhati,*
> *Ni hindi nangangahas magreklamo ang aking laman;*
> *Ang mga sakit ay nagdadala rin ng kanilang pakinabang—*
> *Ang galak ay dumadaig sa sakit.*
> —*Isaac Watts*

Abril

Abril 1

> *Ibigay Mo sa hari ang Iyong mga kahatulan, O Diyos, at ang Iyong katuwiran sa Anak ng hari. Hahatulan niya ang Iyong bayan nang may katuwiran, at ang Iyong mga dukha nang may katarungan. Ang mga bundok ay magdadala ng kapayapaan sa bayan, at ang maliliit na burol, sa pamamagitan ng katuwiran…Sa Kanyang mga araw ay uunlad ang matuwid, at magkakaroon ng kasaganaan ng kapayapaan, hanggang sa mawala ang buwan. Maghahari rin Siya mula sa dagat hanggang sa dagat, at mula sa Ilog hanggang sa mga dulo ng lupa.*

Awit 72:1-3, 7-3

Ang digmaan ay bunga ng kawalang-tiwala at mga inggitang naghahari sa gitna ng mga bansa, at ang lahat ng ito ay pagpapahayag lamang ng pagkamakasalanan ng puso ng mga tao. Hangga't hindi napipigil ang lahat ng ito, walang pangmatagalang kapayapaan para sa sangkatauhan. Maaaring subukan ng mga tao na magdala ng pandaigdigang kapayapaan sa pamamagitan ng mga kasunduan at mga tipan, ngunit hangga't naghahari ang kasalanan sa kanilang mga puso, ang kanilang mga pagsisikap ay hahantong lamang sa pagkabigo at nakadudurog-pusong alitan. Kapag lamang ipinakita ng Panginoong Jesu-Cristo ang Kanyang kapangyarihan, sa Kanyang ikalawang pagparito, magiging kaharian ng ating Panginoon at ng Kanyang Cristo ang mga kaharian ng sanlibutang ito (Apocalipsis 11:15). Saka matutupad nang literal ang lahat ng maluwalhating hula ng mga propeta at titigil ang

mga digmaan sa lupa, sapagkat sa lahat ng dako ay kikilalanin ng mga tao ang awtoridad Niya na tanging makapagsasagawa ng plano ng Diyos. Hangga't tinatanggihan Siya, tiyak na may mga alitan at hindi pagkakaunawaan sa gitna ng mga bansa, ngunit kapag dumating Siya upang maghari bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon (Apocalipsis 19:16), mangyayari ang kalooban ng Diyos sa lupa gaya ng pagkakayari nito sa Langit (Mateo 6:10).

> *Malapit Ka nang dumating sa maningning na kagayakan,*
> *Kasama ang lahat ng Iyong mga banal—*
> *Upang lupigin ang lupa, itayo ang Iyong trono,*
> *At maghari sa buong sangnilikha.*
> *Panginoon, madaliin Mo ang maningning na araw na hinihintay*
> *Kung kailan titigil ang lupa sa pagdaing;*
> *Kung kailan ang lahat ng Iyo ay makakasama Mo,*
> *At Ikaw ay nasa Iyong trono.*
> *Saka ang mga agos ng walang-hanggang papuri*
> *Sa Iyong mapagpalang pangalan ay dadaloy—*
> *Mula sa lahat ng tinubos sa kalangitan,*
> *At sa mga nasa lupa sa ibaba.*

—C. G. Crowston

Abril 2

> *Ipinarinig Mo ang kahatulan mula sa langit; natakot ang lupa at tumahimik, nang tumindig ang Diyos sa kahatulan, upang iligtas ang lahat ng naaapi sa lupa.... Tunay na ang poot ng tao ay pupuri sa Iyo; ang nalalabi sa poot ay ibibigkis Mo sa Iyong sarili.*

Awit 76:8-10

Walang higit na nakalilito sa karaniwang mananampalataya sa katarungan ng Diyos kaysa sa hiwaga ng Kanyang mahabang pagtitiis sa kasamaan. Ngunit kaya ng taong may pananampalataya na maghintay sa katahimikan at pagtitiwala (Isaias 30:15), na nakatitiyak na Siya na matuwid na Hukom ng lahat ng tao ay hindi kailanman magpapahintulot ng anuman sa sansinukob na ito na hindi mapatutunayan sa huli na nasa ilalim ng Kanyang namamahalang kamay at pinahintulutan para sa isang mabuting layunin. Hindi Siya kailanman kakailanganing humingi ng paumanhin sa alinman sa Kanyang mga nilalang para sa anumang ginagawa Niya o pinahihintulutan Niyang gawin ni Satanas at ng mga nasasakupan ng dakilang kaaway. Ang lahat ng bagay ay inaayos o pinamamahalaan upang Siya ay maluwalhati at ang tao ay mapagpala kapag natapos na ang hiwaga ng Diyos (Apocalipsis 10:7) at ang mga kaharian ng sanlibutang ito ay naging mga kaharian ng ating Diyos at ng Kanyang Cristo (Apocalipsis 11:15).

> *Ang Iyong kahinahunan ay yumuyukong payapa sa itaas*
> *Upang patahimikin ang aking pagkabalisa,*
> *Sa paligid ko ay umaagos ang Iyong nagbibigay-buhay na buhay*
> *Upang palakasin ang aking nanghihinang kalooban;*
> *Ang Iyong presensya ay pumupuno sa aking pag-iisa,*
> *Ang Iyong pangangalaga ay nagpapabuti sa lahat.*
> *Nakayakap nang malalim sa Iyong dakilang pag-ibig,*
> *Hawak ng Iyong kautusan, ako ay nakatayo;*
> *Ang Iyong kamay ay namamasdan ko sa lahat ng bagay,*
> *At ang lahat ng bagay ay nasa Iyong kamay;*

> *Inaakay Mo ako sa mga daang hindi ko hinanap,*
> *At ginagawang papuri ang aking pagdadalamhati.*

—Samuel Longfellow

Abril 3

> *O, umawit kayo sa Panginoon ng bagong awit! Umawit kayo sa Panginoon, buong lupa. Umawit kayo sa Panginoon, purihin ang Kanyang pangalan; ipahayag ang mabuting balita ng Kanyang kaligtasan sa araw-araw. Ipahayag ninyo ang Kanyang kaluwalhatian sa gitna ng mga bansa, ang Kanyang mga kababalaghan sa gitna ng lahat ng mga bayan.*

Awit 96:1-3

Ang aklat ng Mga Awit ay binubuo nang malaking bahagi ng mga patulang pagpapahayag ng pagsamba, ngunit sa pagbabasa ng mga walang-kapantay na himnong ito ng papuri ay kailangan nating tandaan na ang pagtubos ay hindi pa tunay na naisasagawa noon. Ang tabing ay hindi pa napupunit. Ang Diyos ay nakatago sa makapal na kadiliman (2 Cronica 6:1). Ang Kanyang bayan ay sumasamba sa makalupang santuwaryo at ang kanilang pagkaunawa sa Kanyang katotohanan ay lubhang limitado kung ihahambing sa buong pahayag na ibinigay ngayon sa Bagong Tipan, lalo na sa mga Sulat, na nagbubukas ng katotohanan ng natapos na gawain ni Cristo sa krus, ang napunit na tabing na nagpapahintulot sa Diyos na lumabas sa tao at sa tao na pumasok sa Diyos. Ang ating lugar ng pagsamba ay ang makalangit na santuwaryo (Hebreo 10:19), kung saan nakaupo si Cristo na itinaas sa kanang kamay ng

Ama. Tinatawag tayong sumamba sa espiritu at sa katotohanan (Juan 4:24), bilang mga taong ang pagkamamamayan ay nasa Langit (Filipos 3:20), at nasa maligayang kamalayan na tinanggap tayo sa Minamahal (Efeso 1:6).

> *Sa kabanal-banalan tayo ay pumapasok*
> *Sa ganap na kapayapaan sa Diyos,*
> *Na sa pamamagitan Niya natagpuan natin ang ating sentro*
> *Kay Jesus at sa Kanyang dugo:*
> *Bagaman malaki ang ating kapurulan*
> *Sa isip at salita at gawa,*
> *Ipinagmamalaki natin ang kapuspusan*
> *Niya na tumutugon sa ating pangangailangan.*
> *Maraming insenso ang umaakyat*
> *Sa harap ng walang-hanggang trono;*
> *Ang Diyos ay magiliw na yumuyuko*
> *Upang dinggin ang bawat mahinang daing;*
> *Sa lahat ng ating mga panalangin at papuri*
> *Idinaragdag ni Cristo ang Kanyang matamis na halimuyak,*
> *At itinataas ng Pag-ibig ang insensaryo,*
> *Upang sunugin ang mga halimuyak na ito.*

—Mary Bowley

Abril 4

> *O, magpasalamat nawa ang mga tao sa Panginoon dahil sa Kanyang kabutihan, at dahil sa Kanyang mga kahanga-hangang gawa sa mga anak ng mga tao!*

Awit 107:8, 15, 21, 31

Apat na beses sa Awit 107 ay mababasa natin ang gayon ding mga salita, na nananawagan ng papuri at pasasalamat. Sa ibang dako ay mababasa natin, "Ang papuri mula sa matuwid ay maganda" (Awit 33:1), at muli ay sinasabi sa atin, "Ang sinumang naghahandog ng papuri ay lumuluwalhati sa Akin" (Awit 50:23). Ang papuri ay kusang bunga ng pusong nagpapasalamat na nakaranas ng nagliligtas na biyaya ng Diyos at kumikilala sa Kanyang pangangalaga at pag-aarugang gaya ng sa Ama sa araw-araw. Kakaiba nga na kailangan pa tayong himukin upang magpuri. Ngunit napakahilig nating makalimot sa pinagmumulan ng ating mga awa at magalak sa mga kaloob (na madali nating ipinagwawalang-bahala) sa halip na sa Tagapagbigay mismo, na karapat-dapat sa ating palagiang pagsamba. Gaano kadalas tayong nananalangin para sa mga pagpapala at nakakalimot magpasalamat kapag dininig ang ating mga daing!

> *Ama namin, nagpapasalamat kami sa Iyo*
> *Na binigyan Mo kami ng pagkain*
> *At tirahan, tinugunan ang aming mga pangangailangan*
> *At dinala ang aming mga puso sa maligayang kalagayan.*
> *Ngunit higit kaming nagpapasalamat sa Iyo, na kung*
> *Mabigo man ang mga panandaliang bagay na ito, at kami ay*
> *Magutom, mahubaran, mapabayaan,*
> *Maaari pa rin naming ilagay ang aming tiwala sa Iyo;*
> *At malaman na kahit dumating ang kadiliman,*
> *Ang bukang-liwayway ay hindi malayo,*
> *At Ikaw na ang awa ay hindi matitigil*
> *Ang magdadala sa amin ng liwanag ng araw.*

—Clara Aiken Speor

Abril 5

> *Kung kukunin ko ang mga pakpak ng umaga, at tatahan sa pinakadulong bahagi ng dagat; kahit doon ay aakayin ako ng Iyong kamay, at hahawakan ako ng Iyong kanang kamay.*

Awit 139:9-10

Ang pagkaunawa na nasa lahat ng dako ang Diyos ay tiyak na pinagmumulan ng paghihirap para sa masasama, na nais makatagpo ng taguan kung saan hindi sila makikita ng Kanyang banal na mata. Ngunit nagdudulot ito ng malaking galak at kaaliwan sa sinusubok na mananampalataya na nakaaalam na, sa pamamagitan ng biyaya, ang Diyos ang kanyang sariling mapagmahal na Ama at ang Kanyang banal na mata ay laging tumitingin nang may habag sa Kanyang bayan habang hinaharap nila ang mga pagsubok at pagsisiyasat ng buhay na ito. Ang pagiging personal ng Diyos ay napakahalaga sa kaluluwang nagtitiwala sa Kanya. Walang walang-pagkataong puwersa o walang-habag na simulain ng kalikasan ang makaaaliw sa puso at makatutugon sa pangangailangan ng taong nananabik sa pakikipag-isa sa buhay na Diyos (Awit 42:1-2). Siya ang Diyos ng mga espiritu ng lahat ng laman (Bilang 16:22), ang Ama ng mga espiritu (Hebreo 12:9), na Siyang Manlilikha ng mga dulo ng lupa (Isaias 40:28), at ang Tagapag-alalay ng lahat ng bumabaling sa Kanya (Awit 55:22). Siya ay nasa ibabaw ng lahat at sa pamamagitan ng lahat at nasa ating lahat (Efeso 4:6), at walang nakatago sa Kanyang mga mata (Awit 11:4); ang mga matang iyon na lumilibot sa buong lupa

upang pansinin ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya at nagsisikap gawin ang Kanyang kalooban, upang ipakita Niya ang Kanyang sarili na malakas para sa kanila (2 Cronica 16:9).

> *Kasama Ka sa pananampalataya, lumalakad ako sa karamihan—nag-iisa,*
> *Ipinaaalam sa Iyo ang aking mga pangangailangan at nais:*
> *Kumukuha mula sa Iyo ng aking araw-araw na lakas sa panalangin,*
> *Natutuklasang inaalalayan ako ng Iyong bisig saanman;*
> *Habang, sa mga ulap ng kasalanan at hirap, ang liwanag*
> *Ng dumarating na kaluwalhatian ay sumisikat nang mas matamis at maningning;*
> *At ito ang araw-araw kong ipinagmamalaki—ang aking layunin—ang aking hangganan—*
> *Na ang aking Manunubos ay aking Diyos—aking Kaibigan!*

—C. H. I.

Abril 6

> *Ang landas ng matuwid ay gaya ng sumisikat na araw, na lalong lumiliwanag hanggang sa ganap na araw. Ang daan ng masama ay gaya ng kadiliman; hindi nila alam kung ano ang nagpapatisod sa kanila.*

Kawikaan 4:18-19

Napakalinaw ng pagkakaiba ng daan ng masama at ng landas ng matuwid! Ang landas ng matuwid ay patuloy na umaakay pasulong at paitaas tungo sa lunsod na iyon na nililiwanagan ng kaluwalhatian ng Diyos, at mula sa mga pintuang-bayan nito ay bumubuhos ang kaluwalhatiang lalong lumiliwanag

hanggang sa ganap na araw. Ang kamatayan ay pagpasok lamang ng banal sa presensya ng Panginoon at simula ng mas masagana at mas ganap na buhay, na higit na mabuti kaysa sa anumang nakilala sa lupa. Ngunit kay kakila-kilabot ng pagkakaiba kapag isinaalang-alang natin ang daan ng mga walang-batas! Nakatuon sa pagtatamasa ng kasalukuyang sandali, laging naghahanap ng bagong kilig, iwinawaksi nila ang lahat ng pag-iingat at tumatakbo sa landas ng kasamaan.

Ang Kawikaan ay tinawag na "Ang Aklat ng Kabataang Lalaki." Sagana ito sa kapaki-pakinabang na tagubilin, na kung lubos na susundin ay titiyak ng buhay ng kaligayahan at katuwiran. Hindi ito isinulat upang ipakita ang daan ng kaligtasan, ni tinatalakay nito ang propesiya o ang mga dakilang espirituwal na doktrina. Tunay itong angkop para sa kapanahunang ito ng biyaya gaya ng sa kapanahunan ng kautusan na nauna rito.

> *Anak ng Aking pag-ibig, huwag kang matakot sa di-kilalang bukas,*
> *Huwag kang mangamba sa bagong hinihingi ng buhay sa iyo;*
> *Ang iyong kamangmangan ay hindi dahilan ng kalungkutan*
> *Yamang ang hindi mo alam ay alam Ko.*
> *Hindi mo makikita ngayon ang nakatagong kahulugan*
> *Ng Aking utos, ngunit makakamit mo ang liwanag;*
> *Lumakad ka sa pananampalataya, nakasandal sa Aking pangako,*
> *At habang lumalakad ka ay magiging maliwanag ang lahat.*
> *Isang hakbang ang nakikita mo—kaya sumulong ka nang buong tapang,*
> *Isang hakbang ay sapat na para makita ng*

> *pananampalataya;*
> *Gawin mo iyon, at ang susunod mong tungkulin ay*
> *sasabihin sa iyo,*
> *Sapagkat hakbang-hakbang kang inaakay ng iyong*
> *Panginoon.*

—F. J. Exley

Abril 7

> *Inangkin ako ng Panginoon sa pasimula ng Kanyang daan bago ang Kanyang mga gawa noong una, Itinatag ako mula sa walang hanggan, mula sa pasimula bago pa magkaroon ng lupa…Nang itakda Niya sa dagat ang hangganan nito, upang hindi lumampas ang mga tubig sa Kanyang utos, nang guhitan Niya ang mga pundasyon ng lupa, noon ay nasa tabi Niya ako bilang dalubhasang manggagawa; at araw-araw akong Kanyang kaluguran, nagagalak sa Kanyang tinatahanang sanlibutan, at ang aking kaluguran ay nasa mga anak ng mga tao.*

Kawikaan 8:22-23, 29-31

Madaling makita sa Karunungan, gaya ng pagkakalarawan dito bilang tao sa Kawikaan 8, ang ating mapagpalang Panginoong Jesus, ang walang-hanggang Karunungan. Siya ay kaisa ng Ama mula sa buong walang hanggan, at nakibahagi sa Kanya sa paglikha ng sansinukob. Kay halaga na mabasang ang Kanyang "kaluguran ay nasa mga anak ng mga tao." Nakita Niya nang una pa ang lahat ng pagkakasalang gagawin nila, ngunit minahal pa rin sila. Ito ay hiwagang napakalaki para

maunawaan ng ating kaawa-awang isip, ngunit nagsasabi ito ng pag-ibig na walang-hanggan at walang-katapusan.

Bago pa itayo ng Diyos ang mga bundok, O hugasan ang mabubungang burol;

> *Bago Niya punuin ang mga bukal*
> *Na nagpapakain sa mga umaagos na batis;*
> *Sa Iyo, mula sa walang hanggan,*
> *Ang kahanga-hangang Ako Nga*
> *Ay nakatagpo ng kasiyahang hindi nauubos,*
> *At Karunungan ang Iyong pangalan.*
> *At maaari Ka bang malugod*
> *Sa mga nilalang na gaya namin,*
> *Na, nang makita Ka namin,*
> *ay humamak At nagpako sa Iyo sa puno?*
> *Di-maarok na kababalaghan!*
> *At hiwagang banal!*
> *Ang tinig na nagsasalita sa kulog*
> *Ay nagsasabi, "Makasalanan, Ako ay iyo!"*

—William Cowper

Abril 8

> *Ang tumatalikod sa puso ay mabubusog sa kanyang sariling mga daan, ngunit ang mabuting tao ay masisiyahan mula sa itaas.*

Kawikaan 14:14

Ang hindi pagtitiwala sa sarili at ang lubos na pagtitiwala sa Diyos ang tiyak na paraan upang maiwasan ang pagtalikod.

Hindi kailanman ligtas na umasa sa mga nakaraang karanasan para sa pagpapala sa hinaharap, o umasa sa sariling kakayahang tumayo sa oras ng tukso. “Nagbibigay Siya ng higit na biyaya” (Santiago 4:6). Nakikita natin ito sa salaysay ng pagkabigo ni Pedro. Kung ang kanyang pagtitiwala ay nasa Panginoon mismo, hindi sana siya nabigo nang gayon kalubha sa oras ng kagipitan. Mahalagang maunawaan, gayunman, na may malaking pagkakaiba ang espirituwal na paghina at ang pagtalikod sa pananampalataya. Gaano man katunay ang pagka-Cristiano ng isang tao, hindi siya kailanman lampas sa posibilidad ng pagkabigo o pagtalikod habang nasa sanlibutang ito, ngunit walang tunay na mananampalataya ang kailanman magiging tumalikod sa pananampalataya, sapagkat ang ibig sabihin nito ay tiyak na pagtalikod sa katotohanan ni Cristo at ng Kanyang gawain ng pagtubos. Babawiin ng Espiritu ng Diyos ang tumalikod, ngunit walang gayong pangako para sa pagbabalik ng tumalikod sa pananampalataya.

Ang pababang landas ay madali at mabilis. Ang pagmamayabang ni Pedro, nang balaan siya ng Panginoong Jesus tungkol sa panganib, ay napagkamalang tunay na katapangan, ngunit nang kailangan talaga ang katapangan ay naging duwag siya at itinatwa ang lahat ng dati niyang ipinagmamalaki.

> *Tawagin Mong pabalik ang Iyong bayan, O Panginoon,*
> *Gaya noong mga unang araw,*
> *Nang ang pag-ibig ay mainit, at sariwa, at maningning,*
> *Nang una naming nakilala ang Iyong biyaya;*
> *Nang unang sumikat ang Iyong liwanag sa aming gabi,*
> *At nagpaningas sa aming mga puso.*
> *Panginoon, tawagin Mo kaming pabalik!*

> *Tawagin Mo kaming pabalik sa matatamis na araw na iyon*
> *Nang ang mga puso ay nagkakaisa,*
> *Nang ang panalangin ay gaya ng hininga ng buhay;*
> *Bago kami lubhang nawasak,*
> *Bago napuno ang mga kaluluwa ng walang-katapusang alitan;*
> *Alang-alang kay Jesus, na Iyong Anak,*
> *Panginoon, tawagin Mo kaming pabalik!*

—H. McDowell

Abril 9

> *Ang katuwiran ay nagtataas ng bansa, ngunit ang kasalanan ay kahihiyan sa alinmang bayan.*

Kawikaan 14:34

Kapag ang mga bansa o ang mas maliliit na pamayanan ay tumatalikod mula sa mga landas ng katapatan at pagpipigil sa sarili patungo sa mga landas ng kasamaan at walang-ingat na pagpapakasasa, sila ay nasa daan ng tiyak na pagkawasak. Hindi ang mga barbaro ang sumira sa Imperyo ng Roma noong ikaapat na siglo ng ating panahon. Ito ay ang imoralidad at kalasingan ng mga mamamayan nito. Hindi kailanman magagapi ang Israel ng mga kaaway mula sa labas. Lagi itong ang mga kaaway sa loob ang nagdulot ng pagkatalo at nagdala ng pagkawasak at pagkasira. Ang bansa o pamayanang nagsasanay sa kanyang kabataan na lumakad sa katuwiran at umiwas sa kahalayan, kalasingan, at iba pang masamang uri ng pag-uugali ay magiging at mananatiling malakas at makapangyarihan. Kung hindi gayon, madaling makikita ang

kahinaan nito. Totoo ito sa buong mga grupo gaya ng sa mga indibidwal, na anuman ang kanilang ihasik ay tiyak na aanihin nila (Galacia 6:7).

> *Panginoon, habang ipinapanalangin namin ang buong sangkatauhan,*
> *Sa bawat klima at baybayin,*
> *O, dinggin Mo kami para sa aming sariling bayan,*
> *Ang lupaing pinakamamahal namin.*
> *Pag-isahin Mo kami sa banal na pag-ibig*
> *Sa kaalaman, katotohanan, at sa Iyo,*
> *At hayaang sumigaw ang aming mga burol at lambak*
> *Ng mga awit ng kalayaan.*
> *Panginoon ng mga bansa, sa gayon sa Iyo*
> *Ipinagkakatiwala namin ang aming bayan;*
> *Maging kanlungan Ka niya at kanyang ipagmamalaki,*
> *Kanyang walang-hanggang Kaibigan!*

Abril 10

> *Kung saan walang pahayag, ang bayan ay nagwawaksi ng pagpipigil.*

Kawikaan 29:18

Kailangan natin ang pahayag ng dumarating na kaluwalhatian upang alalayan tayo sa ating kasalukuyang pakikipaglaban sa kasalanan at upang iangat tayo mula sa panghihina ng loob habang madalas nating nakikita ang tila pagkahadlang ng kalooban ng Diyos. Ngunit tila lamang iyon. Walang makahahadlang sa pangwakas na pagsasakatuparan ng plano ng Diyos. Ang mga kaharian ng sanlibutang ito ay magiging

kaharian pa rin ng ating Diyos at ng Kanyang Cristo. Sa kasalukuyang panahon ay tinatawag tayong magdusa alang-alang sa katuwiran, magtiis ng pagsubok at pag-uusig, makibahagi sa pagtanggi sa ating Tagapagligtas. Ngunit kasintiyak ng pagkakaroon ng Diyos sa Langit, gayon katiyak na darating ang Kanyang kaharian sa wakas at ang Ipinako sa krus ay magiging Hari sa buong lupa. Sa araw na iyon, "isang hari ang maghahari sa katuwiran" (Isaias 32:1). "Ang katuwiran ang magiging bigkis ng Kanyang baywang" (Isaias 11:5). Saka matutupad lahat ang kautusan at ang mga propeta at makikilala sa lupa ang mga araw ng Langit.

> *Ang mga ulap ng bagyong kumakapal sa mga bansa,*
> *Ang hirap na sinusundan ng hirap,*
> *Ay lalong nagpapaningning sa Kanyang bahaghari ng papuri—*
> *Nagbibigay sa pag-asang ito ng mas malaking ningning at liwanag.*
> *Ang mga tinig na umaalingawngaw sa Kanyang pagdating*
> *Ay tumutunog sa dagat at sa lupa,*
> *Ang mga tandang kumikislap sa orasan ng lupa*
> *Ay nagpapahayag na malapit na ang aking Panginoon.*
> *Kaya, halika, mapagpalang Panginoon! Tawagin Mo na*
> *Ang Nobyang tinubos ng dugo ng Iyong puso;*
> *Huwag nang magtagal, kundi bigkasin Mo ang salita*
> *Na nag-uutos sa kanyang lumisan sa lupa.*
> *Ang Iyong galak at ang kanyang galak ay magiging ganap na,*
> *Habang lumilipas ang walang-sukat na mga panahon;*
> *Makikita niya noon ang walang-hanggang sukat ng pag-*

> *ibig*
> *Na nagdala sa Iyo mula sa kaluwalhatian upang mamatay!*

—C. C. Crowston

Abril 11

> *"Walang kabuluhan ng mga walang kabuluhan," sabi ng Mangangaral; "Walang kabuluhan ng mga walang kabuluhan, lahat ay walang kabuluhan"...Ang lahat ng bagay ay puno ng pagpapagal; hindi ito maipahayag ng tao, Ang mata ay hindi nasisiyahan sa pagtingin, ni ang tainga ay napupuno sa pakikinig.*

Eclesiastes 1:2, 8

Natatagpuan ng likas na tao ang kanyang sarili na nakabitag na para bang nasa isang malaking umiikot na gulong na walang kapangyarihang pigilin ang namamahalang kamay ng tila walang-awang kapalaran. Kaya natatagpuan niyang ang buhay ay pawang walang kabuluhan at paghahabol sa hangin. Ngunit ang mananampalatayang tinuruan ng Espiritu ay tumitingala at nakikita ang itinaas na Cristo sa kanang kamay ng Diyos at alam na Siya, sa Kanyang sarili, ang Karunungan ng Diyos, kaya maipagkakatiwala niya ang kanyang buhay nang may pagtitiwala sa Kanyang mapagmahal na pangangalaga at maibubulalas nang may galak, "Sapagkat sa akin, ang mabuhay ay Cristo, at ang mamatay ay pakinabang" (Filipos 1:21).

> *Ang malaking gulong ng mundo ay umiikot,*
> *At walang nananatili;*
> *Ang mga salinlahi ay dumarating at lumilipas,*
> *Gaya ng mga aninong gumagalaw sa damuhan,*

> *Mas matagal kaysa sa kanila.*
> *Ngunit, kahit mataas ang gulong, tumingala ka:*
> *Sapagkat may Anyo, at Anyong Tao,*
> *Na nakaupo pa rin sa kapayapaan sa ibabaw nito,*
> *At pinapatnubayan ito ng sakdal na kalooban,*
> *Sa liwanag at sa bagyo.*
> *At ang gulong ng mundo ay Kanyang gulong ng karwahe,*
> *Para sa Kanyang tagumpay ito umuusad;*
> *At nakukuha natin mula sa Kanyang maluwalhating mukha ngayon*
> *Ang kapayapaan ng pangako nito sa buong daan,*
> *Hanggang makamit ang hantungan ng Kanyang kapahingahan.*

—F. C. Jennings

Abril 12

> *Sinabi ko sa aking puso, "Halika ngayon, susubukin kita sa kasayahan; kaya magtamasa ka ng kaligayahan;" ngunit tunay, ito rin ay walang kabuluhan.*

Eclesiastes 2:1

Ang mga salitang "Sinabi ko sa aking puso" ay isa sa mga pangunahing pahayag sa aklat ng Eclesiastes. Ito ang kuwento ng pagsisikap ng isang tao na matagpuan ang pinakamataas na kabutihan bukod sa pahayag ng Diyos. Tumitingin siya sa kanyang sariling puso, sumusunod sa mga utos nito, at pagkatapos subukin ang lahat ng maiaalok ng lupa ay natatagpuang ang lahat ay walang kabuluhan o kahungkagan. Ang kahangalan ng sanlibutan ay hindi kailanman nagbigay-

kasiyahan sa sinumang humanap nito. Ang kagaanan ng ulo ay maaaring bumihag sa mga pandama sandali, ngunit nag-iiwan ito ng panghihinayang. Ilan nang mahilig sa kasayahan ang nagbulalas sa huli, “Hindi sulit mabuhay!” Sinubukan ni Solomon na makatagpo ng kaaliwan sa mga kasiyahan ng kopa ng alak, bagaman determinadong hindi kumilos na parang hangal at hayaang maging lasenggo. Iinom siya nang katamtaman, umaasang matagpuan dito “kung ano ang mabuti para sa mga anak ng mga tao.” Isinasalaysay ng kanyang aklat kung gaano kawalang-saysay ang pagsisikap na makatagpo ng pangmatagalang kasiyahan sa anumang uri ng pagpapakasasa. Halos walang hangganan ang kanyang kayamanan, at ipinasiya niyang hindi ipagkait sa kanyang sarili ang anumang ninais ng kanyang mga mata o hinangad ng kanyang puso. Ibinigay niya ang kanyang sarili, sa ilang panahon man lamang, nang lubos sa paghahabol ng sariling kasiyahan, umaasang makatagpo dito ng ganap na kaligayahan. Ngunit nang lingunin niya ang mga nasayang na taon at mga nasirang pag-asa, napagtanto niyang ang makasariling buhay ay hungkag na buhay. Ang lahat ay kahungkagan at paghahabol sa hangin. Walang anuman sa ilalim ng araw ang makapagbibigay-kasiyahan sa taong nilikha para sa walang hanggan.

> *Ang lumakad na kasama ng Diyos, O banal na pakikipag-isa!*
> *Pinakamataas na kalagayan ng tao sa lupa—Panginoon, maging akin nawa!*
> *Kasama Mo, nawa'y mapanatili ko ang malapit na pakikipag-usap;*
> *Sa Iyo, ibukas ang malalalim na sulok ng aking puso:*
> *Oo, sabihin sa Iyo ang lahat—bawat nakapapagod na*

> *alalahanin at dalamhati*
> *Ibuhos sa Iyong dibdib—hanggang doon ay makatagpo ako ng ginhawa.*
> *O hayaan Mo akong lumakad na kasama Mo, Ikaw na Makapangyarihan;*
> *Sumandal sa Iyong bisig, at magtiwala sa Iyong pag-ibig lamang;*
> *Makipag-usap sa Iyo nang matamis saanman ako magpunta;*
> *Ang Iyong ngiti ng pag-ibig ang aking pinakamataas na kaligayahan dito sa ibaba!*

— J. J. P.

Abril 13

> *Alam kong anuman ang ginagawa ng Diyos, ito ay magpakailanman. Walang maidaragdag dito, at walang maaalis dito. Ginagawa ito ng Diyos, upang matakot ang mga tao sa harap Niya.*

Eclesiastes 3:14

Ang salita ng Diyos sa atin, na Kanyang mga anak, ay hindi oo at hindi, kundi oo kay Cristo Jesus. Kapag nangangako Siya, walang makapagbabago sa Kanyang layunin. Hindi Niya "babawiin ang Kanyang mga salita" (Isaias 31:2). Sa nagtitiwala sa Kanya ay ibinibigay Niya ang buhay na walang hanggan, at ipinahayag Niyang ang gayon ay hindi kailanman mapapahamak, ni maaagaw sila kailanman mula sa Kanyang mga kamay. Ang mananampalataya ay kasing-ligtas ng kayang gawin ng Diyos mismo. Siya ay pinawalang-sala sa lahat ng

bagay, tumanggap ng bagong kalikasan at ng buhay na hindi kailanman masisira. Siya ay ibinukod para sa Diyos sa walang hanggan sa buong halaga ng natapos na gawain ni Cristo.

> *O di-nagbabagong pag-ibig na umiibig sa akin, kahit nakakalimot ako!*
> *Walang-hanggang pag-ibig na nagliligtas sa akin, kahit nakapaligid ang mga bitag!*
> *Pag-ibig na pumutol sa gusot na kadena ni Satanas at nagpalaya sa akin;*
> *Pag-ibig na humango ng pag-ibig mula sa kaharian ng kasalanan;*
> *Sumira sa kapangyarihan ni Satanas, at nagpahari sa awa;*
> *Magtitiwala ako sa Iyo.*
> *At, yamang kailangan kong humayo upang salubungin ang malamig na hangin ng gabi,*
> *Ang buong balabal ng Iyong pag-ibig, malambot at mainit, ay ibalot Mo sa akin;*
> *Huwag Mong hayaang itago ng kadiliman sa akin ang Iyong maningning na mukha,*
> *Hanggang makita ko ang Tala sa Umaga;*
> *Hanggang mula sa lupa ay lumipad ako paitaas*
> *Sa Iyong mga bisig.*

Abril 14

> *May isang maliit na lunsod na may kaunting tao sa loob nito; at isang dakilang hari ang dumating laban dito, kinubkob ito, at nagtayo ng malalaking bitag sa paligid nito. At may natagpuan doon na isang dukhang taong marunong, at sa pamamagitan ng kanyang karunungan ay*

> *iniligtas niya ang lunsod. Gayunman walang nakaalala sa dukhang taong iyon.*

Eclesiastes 9:14-15

Ang maliit na lunsod ay gaya ng Mansoul ni Bunyan. Ang malupit na kaaway ay si Satanas, ang prinsipe at diyos ng sanlibutang ito. Ang dukhang taong marunong ay ang ating mapagpalang Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan sa Kalbaryo ay nagligtas sa mga dating natatakot sa kamatayan at dahil dito ay nasa kakila-kilabot na pagkaalipin sa buong buhay nila. Kakaiba na malilimutan natin kailanman ang Isang gumawa nang napakakapangyarihan para sa atin! Tiyak na dapat Siyang laging alalahanin habang isinasaalang-alang natin kung gaano kalaki ang utang natin sa Kanyang karunungan, kapangyarihan, at biyaya!

> *O, kahanga-hangang biyaya ang nagdala sa Iyo*
> *Mula sa kaluwalhatian doon sa itaas,*
> *At kahanga-hangang pag-ibig ang umakay sa Iyo*
> *Na yumuko nang gayon, upang dumugo at mamatay;*
> *Ikaw ay mula pa sa walang hanggan,*
> *Bago pa dalhin sa liwanag ang mga sanlibutan*
> *Laging kasama ng Iyong Ama,*
> *Bilang Kanyang sariling pinakamataas na kaluguran.*
> *Ngayon sa buhay at muling pagkabuhay*
> *Iniugnay Mo kami sa Iyo,*
> *Nakatayo sa pagitan ng krus at kaluwalhatian,*
> *Buong galak Ka naming inaalala.*
> *Kamatayan at paghuhukom ay wala na magpakailanman,*
> *Kaluwalhatian ang aming bahagi ngayon,*

> *At, sa espiritu ay naroon na,*
> *Nais naming yumuko sa harap ng Iyong mukha.*

—L.W.

Abril 15

> *Ang pagpapagal ng mga hangal ay nakapapagod sa kanila,*
> *sapagkat hindi man lamang nila alam kung paano*
> *pumunta sa lunsod!*

Eclesiastes 10:15

Sa buong Salita ng Diyos, isang maluwalhating lungsod ang nasa harap ng mga mata ng Kanyang mga banal. Ito ang lungsod na hinanap ni Abraham, na may mga pundasyon, na ang Nagtayo at Gumawa ay ang Diyos. Nakikita natin itong inilarawan sa buong karingalan nito sa mga huling kabanata ng aklat ng Apocalipsis. Ang daan patungo sa lungsod na iyon ay si Cristo mismo. Malinaw Niyang sinabi, "Ako ang daan....Walang sinumang makakapunta sa Ama kundi sa pamamagitan Ko" (Juan 14:6). Gayunman, patuloy na nagpapakahirap ang mga tao sa kanilang kahangalan, naghahanap ng ibang daan dahil ayaw nilang pakinggan ang malinaw na mensahe ng Ebanghelyo. Binabalaan tayo na, "May daang tila matuwid sa tao, ngunit ang dulo nito ay mga daan ng kamatayan" (Kawikaan 14:12). Hindi *isang* daan, kundi *ang* Daan ang maghahatid sa atin nang ligtas pauwi.

> *O Diyos, sa pamamagitan ni Cristo, ang buhay na Daan,*
> *Aking Ama at aking Diyos,—*
> *Napakalapit Mo, at ako'y napakalayong naligaw,*
> *Inilapit sa Iyo ng Kanyang dugo.*

> *At ngayon, sa sariling kapangyarihan ng pag-ibig ay inakay,*
> *Naabot ko ang pinakamalalim na kapahingahan—*
> *Ang di-mapangalanang galak ng isang anak*
> *Sa dibdib ng Ama.*

—C. T. S.

Abril 16

> *Ihagis mo ang iyong tinapay sa ibabaw ng tubig, sapagkat matatagpuan mo ito pagkaraan ng maraming araw.*

Eclesiastes 11:1

Ang tinutukoy dito ay ang paraan ng mga taga-Ehipto sa paghahasik ng palay—isinasabog ang binhi sa lupa kapag binaha ito ng tubig ng Nilo, umaasa sa saganang ani sa darating na panahon. Ganoon din ang manghahasik ng binhi ng Ebanghelyo. Dapat siyang maging masigasig sa pamamahagi ng Salita ng Buhay sa lahat ng pagkakataon, batid na hindi hahayaan ng Diyos na bumalik sa Kanya ang Kanyang Salita nang walang bunga, kundi gagamitin Niya ito sa kaligtasan ng mga naliligaw at nangangailangan. Madalas, ang mga bunga ng tapat na paghahasik ay lilitaw pagkaraan ng mahahabang taon, ngunit sa mas marami pang pagkakataon, hindi mahahayag ang ani hanggang sa tumayo tayo sa Hukuman ni Cristo.

> *Ihasik mo ang iyong binhi, huwag kang mapagod,*
> *Huwag hayaang gambalain ng takot ang iyong kaluluwa,*
> *Gaano man kalungkot ang tanawin sa unahan,*
> *Aanihin mo ang mga bunga ng kagalakan.*
> *Masdan, ang luntiang tanawin ay nagliliwanag!*

> *Tingnan ang sumisibol na butil.*
> *Tumingin kang muli! Ang mga bukid ay pumuputi,*
> *Sapagkat malapit na ang panahon ng pag-aani.*

Abril 17

> *Dinala niya ako sa bahay ng piging, at ang kanyang watawat sa ibabaw ko ay pag-ibig.*

Awit ni Solomon 2:4

Ang Awit ni Solomon ay ang aklat ng pakikipag-isa. Inilalahad nito ang kagalakan ng kasal ng makalangit na Lalaking Ikakasal at ng kasintahang minamahal ng Kanyang puso habang nag-uusap sila nang may buong pagkilala sa pag-ibig at katapatan ng isa't isa. Sa talatang ito, nakikita ang kasintahang babae sa maharlikang bulwagan ng piging, nagagalak sa saganang paglalaan ng kanyang maharlikang kasintahan, habang kumakaway sa itaas ang watawat ng pag-ibig. Ang watawat na iyon ay ang bandila ng krus. Nagsasalaysay ito ng isang pag-ibig na mas malakas kaysa kamatayan, na hindi kayang patayin ng maraming tubig. Sa ilalim ng mga tupi nito, tinatamasa ng minamahal ang pinakaganap na pakikipag-isa habang bumubulalas siya, “Ako ay sa aking minamahal, at ang kanyang nasa ay sa akin” (Awit ni Solomon 7:10).

> *O, ako ay sa aking Minamahal,*
> *At ang aking Minamahal ay akin!*
> *Dinadala Niya ang isang dukha't hamak na makasalanan*
> *Sa Kanyang “bahay ng alak”!*
> *Nakatayo ako sa Kanyang kabutihan,*
> *Wala akong alam na mas ligtas na kinatatayuan,*

> *Kahit saan naninirahan ang kaluwalhatian,*
> *Sa lupain ng Immanuel.*
> *Hindi tinitingnan ng kasintahan ang kanyang damit,*
> *Kundi ang mukha ng kanyang mahal na kasintahang lalaki;*
> *Hindi ako titingin sa kaluwalhatian,*
> *Kundi sa aking Hari ng Biyaya—*
> *Hindi sa koronang ibinibigay Niya,*
> *Kundi sa Kanyang kamay na tinusok:—*
> *Ang Kordero ang buong kaluwalhatian*
> *Ng lupain ng Immanuel.*

—Anne Ross Cousin

Abril 18

> *Isang halamanang nababakuran ang aking kapatid, ang aking kasintahan; isang bukal na nakasara, isang batis na natatakan.*

Awit ni Solomon 4:12

Kaawa-awa kapag hindi ang Panginoon ang may unang lugar sa puso. Lubos Siyang eksklusibo. Gusto Niya ang buong puso para sa Kanyang sarili. Kapag inilaan ito nang ganoon para sa Kanya, Siya ang hahawak ng susi at Siya ang papasok at magtatamasa ng lahat ng matatamis na bulaklak at bunga na ginagawa ng Kanyang sariling Espiritu Santo. Kapag totoo talaga ito, magkakaroon ng kasaganaan para sa pagpapala ng iba, sapagkat ang buhay na bukal ay dadaloy palabas ng mga pader ng halamanan upang magdala ng kaginhawahan at pagpapala sa nangangailangang sanlibutan sa labas. Ngunit ang pinakamahalaga ay matiyak na Siya lamang ang may hawak ng

susi, at ang Kanyang tatak ay nasa pinto na walang ibang makakasira.

> *Kunin Mo ang dukha kong puso, at hayaang ito'y*
> *Magpakailanmang sarado sa lahat maliban sa Iyo;*
> *Tatakan Mo ang aking dibdib, at hayaan akong magsuot*
> *Ng tanda ng pag-ibig doon magpakailanman.*

Abril 19

> *Kami ay may isang munting kapatid na babae, at wala pa siyang mga dibdib. Ano ang gagawin namin para sa aming kapatid sa araw na siya ay hingin?*

Awit ni Solomon 8:8

Habang lalo nating tinatamasa si Cristo, lalo tayong mag-aalala para sa mga kapus-palad sa paligid natin at sa mga malalayong lugar, na dapat makakilala sa iisang pinagpalang Tagapagligtas na napakahalaga sa atin. O, ang mga munting kapatid nating babae, at mga kapatid na lalaki rin, na nakaupo pa rin sa kadiliman, naghihintay na maabot sila ng liwanag! Paano tayo magiging walang pakialam sa kanilang pangangailangan? Inutusan tayo ng ating Panginoon na dalhin ang masayang kuwento ng Ebanghelyo sa buong sanlibutan, upang milyun-milyon pa ang makibahagi sa atin sa kagalakan ng pagkakilala sa pag-ibig na iyon na hindi kayang ilarawan. Ang mga naliligaw na tupang ito sa ilang ay kailangang hanapin at dalhin sa Mabuting Pastol na namatay para sa kanila gaya ng para sa atin.

> *Naghanap ba kayo ng tupa sa disyerto.*
> *Para sa mga naligaw ng landas?*

Napunta ba kayo sa mga malalawak na ilang,
Kung saan gumagala ang mga naliligaw at nalilihis?
Natahak ba ninyo ang malungkot na lansangan,
Ang maruming at madilim na kalye?
Marahil ay makikita ninyo sa takipsilim
Ang bakas ng Aking mga paang sugatan.

Abril 20

Kaya sinabi ko, "Kahabag-habag ako sapagkat ako'y napahamak! Sapagkat ako'y taong may maruruming labi, at naninirahan ako sa gitna ng bayang may maruruming labi; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo." Nang magkagayon, isa sa mga serapin ang lumipad patungo sa akin, may hawak sa kanyang kamay na baga na kinuha niya ng mga sipit mula sa dambana. At ipinadikit niya ito sa aking bibig, at sinabi: "Narito, dumikit ito sa iyong mga labi; ang iyong kasamaan ay naalis na, at ang iyong kasalanan ay nalinis na."

Isaias 6:5-7

Laging kawili-wiling marinig ang personal at malapit na salaysay ng pagpapahayag ng Diyos sa isang kaluluwa ng tao. Sa kabanatang ito, ipinapasok tayo ni Isaias sa lihim ng kanyang kamangha-manghang kapangyarihan at kahandaan para sa paglilingkod. Dinadala niya tayo sa santuwaryo, ipinapakita sa atin kung paano nahayag sa kanya ang Panginoon, at ipinaaalam sa atin ang mga pangyayari sa pagtawag sa kanya sa tungkulin ng propeta. Ito ang tunay na panimula ng kanyang mabisang ministeryo. Alam natin mula sa kabanata 1:1 na nagsimula siyang magpatotoo para sa Diyos

noong mga araw ni Haring Uzias. Dahil ang mga pangyayaring nakatala sa kabanata 6 ay naganap sa taon ng pagkamatay ng pinunong iyon, masasabi nating ang mga karanasang ito ay dumating pagkatapos ng kanyang naunang patotoo bilang propeta. Maraming lingkod ng Diyos ang nangaral na sa iba bago nila matutuhang makilala mismo ang Panginoon sa tiyak na paraan at bago sila dalhin sa ganap na kamalayan ng paglilinis at paghahanda para sa paglilingkod. Gayunman, hindi natin kailangang isipin na ito ang "ikalawang pagpapala" ni Isaias. Bahagi ito ng pakikitungo ng Diyos sa kanya upang mas mahanda siyang magbahagi ng Salita sa iba dahil alam niya ang katotohanan ng personal na pakikipag-ugnayan sa Diyos.

> *Sabihin Mo sa akin ang Iyong buhay na Salita,*
> *Upang ako'y maging sugo Mo,*
> *Tinatahanan ng pag-ibig at kapangyarihang banal,*
> *Upang ipangaral ang mahalagang katotohanan Mo.*
> *Sapagkat ang lakas Mo ay nahahayag sa kahinaan,*
> *Kaya, nakatayo sa Iyong kapangyarihan lamang,*
> *Na sa Iyong biyaya ay mananahan sa akin,*
> *Ang kuwento ng krus ay aking isasalaysay.*

—Robert R. Pentecost

Abril 21

> *Kaya nga, ang Panginoon mismo ang magbibigay sa inyo ng tanda: Narito, ang birhen ay maglilihi at manganganak ng isang Lalaki, at tatawagin ang Kanyang pangalan na Immanuel*

Isaias 7:14

Ang pagsilang ni Jesus sa isang birhen ay isang inihayag na katotohanan, na ang kahalagahan ay walang sinumang makapagsusukat nang wasto. Sa katotohanang ito nakasalalay ang buong plano ng pagtubos. Sinasabi nito sa atin na pumasok ang Diyos sa kalagayan ng tao, naging tao nang hindi tumitigil sa pagiging Diyos, kinuha ang ating laman at dugo nang walang kasalanan, upang Siya mismo ang maglinis ng mga kasalanan sa pamamagitan ng pagkamatay sa krus. Kasama ng pagtanggi sa pagsilang sa birhen ang pagtanggi sa tunay na panghaliling pagbabayad-sala ni Cristo. Kung naging kasapi Siya ng nahulog na lahi ni Adan, kakailanganin Niya ng Tagapagligtas para sa Kanyang sarili. Bilang Anak ng Ama na isinilang ng birhen, dumating Siya sa sanlibutan bilang ang "banal na Iyon," hindi nadungisan ng kasalanan sa laman, bagaman sa wangis nito, at sa gayon ay karapat-dapat na maging ating Kamag-anak na Manunubos.

> *Bagaman nasa mismong anyo ng Diyos,*
> *Pinutungan ng makalangit na kaluwalhatian,*
> *Kinuha Mo ang anyo ng isang alipin,*
> *Napapaligiran ng kalungkutan.*
> *Pinili Mong maging tulad ng kaawa-awang tao*
> *Sa lahat ng bagay maliban sa kasalanan,*
> *Upang tayo'y maging katulad Mo*
> *Gaya ng dati nating pagkakaiba sa Iyo.*

—Stennett

Abril 22

> *Tayong lahat ay gaya ng mga tupang naligaw; bawat isa sa atin ay lumihis sa kanyang sariling daan; at ipinasan ng*

> *Panginoon sa Kanya ang kasamaan nating lahat.*

Isaias 53:6

Narito ang buong kuwento ng Biblia sa maikling anyo: ang kapahamakan ng tao sa likas at sa gawa, at ang kamangha-mangha at lubos na sapat na lunas ng Diyos. Ang talata ay nagsisimula sa *lahat* at nagtatapos sa *lahat.* Isang nababahalang kaluluwa ang itinuro sa talatang ito at nakatagpo ng kapayapaan. Pagkatapos ay sinabi niya, "Yumuko ako nang mababa at pumasok sa unang *lahat.* Tumayo ako nang tuwid at lumabas sa huli." Ang una ay ang pag-amin sa ating malalim na pangangailangan. Ang ikalawa ay nagpapakita kung gaano kalubos na natugunan ang pangangailangang iyon sa krus ni Cristo. Masaya tayong mabilang sa mga nag-angkin at nakatagpo ng kaligtasan sa pamamagitan ng gawaing pambayad-sala na naganap doon!

> *Ako'y naligaw, ngunit natagpuan ako ni Jesus,*
> *Natagpuan ang tupang naligaw;*
> *Niyakap Niya ako ng Kanyang mapagmahal na mga bisig,*
> *Ibinalik ako sa Kanyang daan.*

—Francis Harold Rowley

Abril 23

> *Oy! Lahat ng nauuhaw, pumarito kayo sa tubig; at kayong walang salapi, pumarito kayo, bumili at kumain. Oo, pumarito kayo, bumili ng alak at gatas nang walang salapi at walang bayad. Bakit kayo gumugugol ng salapi sa hindi tinapay, at ng inyong pinaghirapan sa hindi nakabubusog?*

> *Makinig kayong mabuti sa Akin, at kainin ninyo ang mabuti, at magalak ang inyong kaluluwa sa kasaganaan.*

Isaias 55:1-2

Kung hindi dahil sa katotohanang inilahad sa kabanata 53 ng Isaias, hindi magiging posible ang mapagbiyayang paanyaya ng kabanata 55. Sa buong bahaging ito ng Isaias (kabanata 49 hanggang 57), inihaharap ng Diyos ang Kanyang piniling Lingkod, ang ating Panginoong Jesu-Cristo, bilang ang Manunubos na ang pagtanggi sa Kanya sa Kanyang unang pagdating ay alam na noon pa man at malinaw na ipinahayag. Ngunit sa pamamagitan ng Kanyang gawaing pambayad-sala, bubuksan Niya ang daan para sa mga nagkasalang makasalanan upang makatagpo ng kapayapaan sa Diyos at kapatawaran para sa lahat ng kanilang pagsuway. Dahil sa Kanyang gawain, maipapadala ng Diyos ang mapagbiyayang paanyaya para sa lahat ng tao sa lahat ng dako na makibahagi sa Kanyang kaligtasan. Tinawag si Isaias na "ang ebanghelikong propeta" at talagang nararapat siya sa tawag na iyon. Wala nang ibang lugar sa Lumang Tipan kung saan inihayag nang napakalinaw at napakalubos ang persona at gawain ng ating Panginoon gaya sa kamangha-manghang aklat na ito. Ipinakita ang tao na lubos na bangkarote sa espiritu, salat sa katuwiran, at walang anumang maipanghahabol sa Diyos. Gayunman, si Cristo, ang walang kasalanang Lingkod ni Jehova, ay inihaharap bilang ang dakilang handog dahil sa kasalanan na sa pamamagitan ng Kanyang walang-hanggang sakripisyo, lahat ng lumalapit sa Kanya sa pananampalataya ay aariing-ganap sa Kanyang paningin. Ang Kanyang kaligtasan ay nakasalig sa katuwiran. Sa krus, naayos na ang usapin ng kasalanan sa matuwid na

paraan, kaya maililigtas na ngayon ng Diyos ang lahat ng lumalapit sa Kanya sa pananampalataya.

> *Wala Akong hinihingi sa iyo—*
> *Lumapit ka kung ano ka man;*
> *Lumapit kang makasalanan—lumapit kang nagkasala—*
> *Lumapit ka't ibigay sa Akin ang iyong puso;*
> *Ang bukal ay bukas,—*
> *Bukas ito para sa iyo,*
> *Huwag mong hayaang sabihin ng iyong Tagapagligtas,—*
> *"Hindi mo Ako iniibig."*

Abril 24

> *Kung iiwas mo ang iyong paa sa Sabbath, sa paggawa ng iyong kalayawan sa Aking banal na araw at tatawagin mo ang Sabbath na kaluguran, ang banal na araw ng Panginoon na marangal, at pararangalan mo Siya, hindi gumagawa ng iyong sariling mga lakad, ni humahanap ng iyong sariling kalayawan, ni nagsasalita ng iyong sariling mga salita, kung magkagayo'y magagalak ka sa Panginoon; at pasasakayin kita sa matataas na dako ng lupa, at pakakainin kita ng mana ni Jacob na iyong ama. Ang bibig ng Panginoon ang nagsalita.*

Isaias 58:13-14

Napakahalagang maunawaan na mas mahalaga sa Diyos ang mga tao kaysa mga anyo at seremonya, kahit ang Kanya mismong itinakda. "Ang Sabbath ay ginawa para sa tao, at hindi ang tao para sa Sabbath" (Marcos 2:27). Siya na "Panginoon…ng Sabbath" ay nalulugod kapag ginagamit natin ang Kanyang

banal na araw upang pagpalain at tulungan ang mga nasa kaguluhan, at upang ginhawahan ang mga nagdurusa, hangga't kaya natin. Ang tunay na pag-iingat sa unang araw ng linggo bilang banal sa Panginoon ay ang paggamit nito para sa pahinga, pagsamba, at paglilingkod sa iba. Ang pag-iisip lamang ng pagpapahinga, at ang paggugol ng araw na ito sa paghahanap ng kasiyahan, ay pagmamaling-gamit dito at pagkabigong makapasok sa layunin ng Diyos sa pag-iingat ng mga pribilehiyo nito para sa atin. “Napapagod ako nang husto sa lahat ng pasanin ng negosyo sa buong linggo,” sabi minsan sa akin ng isang Cristianong mangangalakal, “kaya kailangan ko ng pahinga at ehersisyo sa Linggo. Kaya ginugugol ko ang mga hapon ng araw ng Panginoon sa pagdalaw sa ospital at pagsisikap na aliwin at tulungan ang mga walang kaibigan.” Bumabalik siya sa trabaho tuwing Lunes na nanariwa at handa para sa panibagong anim na araw ng paggawa.

Pahalagahan natin ang ating mga pribilehiyo at huwag natin itong hamakin ni bakuran ng mga legal na alituntunin na walang basehan sa Biblia.

> *O banal na araw ng kapayapaan at galak!*
> *Ang mga oras mo ay laging mahal sa akin.*
> *Nawa'y walang kahit isang isiping sumira*
> *Sa banal na katahimikang nadarama ko para sa iyo.*
> *Ang mga oras mo ay mahalaga sa akin,*
> *Sapagkat ibinigay ito ng Diyos sa Kanyang pag-ibig,*
> *Upang ipakita kung gaano katahimik, gaano kapinagpala*
> *Ang kapahingahang sabbath ng langit sa itaas.*

Abril 25

> *Isang nakakagulat at nakakakilabot na bagay ang nagawa sa lupain: ang mga propeta ay nagpopropesiya ng kasinungalingan at ang mga saserdote ay namamahala sa kanilang sariling kapangyarihan; at gustung-gusto ito ng Aking bayan. Ngunit ano ang gagawin ninyo sa wakas?*

Jeremias 5:30-31

Kinutya ng mga bulaang propeta noong panahon ni Jeremias ang mga pahayag tungkol sa darating na paghuhukom at madaling nagsalita ng kapayapaan at kaligtasan nang ang Hukom ay nakatayo na sa pintuan (6:14; 8:11). Ganoon din ngayon at ganoon pa rin hanggang sa aktuwal na ibuhos sa lupa ang mga mangkok ng poot ng Diyos (1 Tesalonica 5:3). Mas gusto ng mga tao ang mga malalambing na guro ng kamalian na nagpopropesiya ng mga bagay na kaaya-aya (Isaias 30:10), kaysa mga tapat na lalaki ng Diyos na walang-atubiling nagpapahayag ng Salita ng Panginoon nang walang takot o pagtatangi. Ngunit sa araw ni Cristo, kapag ang bawat nakatagong bagay ay dinala sa liwanag, ang mga tunay na lingkod ng Diyos ay kikilalanin at gagantimpalaan, at ang mga mangangaral ng kasinungalingan ay haharap sa paghuhukom.

> *Lingkod ni Cristo, tumayo kang matatag sa gitna ng pangungutya*
> *Ng mga taong bahagya nang nakakakilala o nagmamahal sa iyong Panginoon;*
> *Huwag kang lumihis sa paggawa; huwag tumigil sa pagbabala,*
> *Pag-aliw at pagtuturo. Magtiwala ka sa Kanya para sa*

> *iyong gantimpala:*
> *Ilang sandali pang pagdurusa, at pagkatapos*
> *Darating ang matamis na pahinga mula sa lahat ng*
> *malalim na sakit ng iyong puso.*
> *Manalangin ka nang marami para sa biyaya, sapagkat*
> *marami kang kailangang biyaya;*
> *Kung kutyain ng mga tao ang iyong gawa,—ano pa ang*
> *magagawa nila?*
> *Ang pagod na paa ni Cristo ang nagguhit ng iyong landas*
> *sa lupa;*
> *Kung sugatan ka ng mga tinik, tinusok muna nito Siya:*
> *Sumulong ka, tumingala ka, kahit magtipon ang mga ulap*
> *sa paligid;*
> *Ang iyong lugar ng paglilingkod ay ginagawa Niyang banal*
> *na lupa.*

—J. J. P.

Abril 26

> *Ito ang Kanyang pangalan na itatawag sa Kanya*, ANG PANGINOON NA ATING KATUWIRAN.

Jeremias 23:6

Ito ang isa sa mga dakilang pangalan ng Diyos sa tipan: "Jehovah Tsidkenu." Sinasabi nito sa atin na may katuwiran ang Diyos para sa mga walang maipagmamalaking sarili nila. Si Cristo ay ginawang karunungan, katuwiran, pagpapabanal at pagtubos sa lahat ng sumasampalataya sa Kanya. Upang mangyari ito, Siya, ang walang kasalanan, ay ginawang "kasalanan para sa atin…upang tayo'y maging katuwiran ng

Diyos sa Kanya" (2 Corinto 5:21). Siya mismo ang katuwiran kung saan nakatayo ang bawat tinubos na ganap at buo sa harap ng Diyos. Bumubulalas si Pablo nang may galak na ang kanyang kaluwalhatian ay ang "masumpungan sa Kanya, hindi taglay ang sarili kong katuwiran, na mula sa kautusan, kundi... ang katuwirang mula sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya" (Filipos 3:9).

> *Jehovah Tsidkenu, aking kayamanan at ipinagmamalaki,*
> *Jehovah Tsidkenu, hinding-hindi ako mapapahamak,*
> *Sa pamamagitan Mo'y magtatagumpay ako sa baha o sa larangan,*
> *Aking lubid, aking angkla, aking baluti at kalasag.*

—R. M. McCheyne

Abril 27

> *Hindi Ko isinugo ang mga propetang ito, gayunma'y tumakbo sila: hindi Ako nagsalita sa kanila, gayunma'y nagpropesiya sila. Ngunit kung tumayo sila sa Aking payo, at ipinarinig sa Aking bayan ang Aking mga salita, sana'y naibalik nila sila mula sa kanilang masamang lakad at mula sa kasamaan ng kanilang mga gawa.*

Jeremias 23:21-22

Madalas tawaging "Ang tumatangis na propeta" si Jeremias dahil sa lambot ng kanyang puso at sa kalungkutang bumalot sa kanya dahil sa paglayo ng kanyang bayan (9:1). Ngunit kaya rin niyang maging napakahigpit sa pagsaway sa kasamaan. Sa mga bagay na ito, ipinakita niya ang kaparehong espiritu na nakita nang buong kaganapan sa ating pinagpalang Panginoon,

na ang mga luha at mga pagtuligsa ay ganap na magkatugma. Ang mga bulaang propeta ang laging naging kapahamakan ng mga taong handang tumanggap ng halos sinumang nag-aangking nagsasalita nang may awtoridad mula sa Diyos, sa halip na subukin siya sa pamamagitan ng nahayag na ng Diyos. Totoo ito noon; totoo rin ito ngayon (2 Pedro 2:1-3). Kaya kailangan nating subukin ang mga espiritu kung sila'y mula sa Diyos (1 Juan 4:1), sapagkat may mga ministro si Satanas na nagsasalita nang kapani-paniwala ngunit ang totoo'y naghahangad na magligaw sa halip na magpatibay (2 Corinto 11:14-15). Isinulat ni Justin Martyr noon pa man: "Maraming espiritu ang gumagala sa sanlibutan at ang mga katibayang ipinapakita nila ay maningning na kaloob ng kahusayan sa pagsasalita at kakayahan. Cristiano, tumingin kang mabuti. Hingin mo ang bakas ng mga pako."

> *Ano ang palagay mo kay Cristo? ang siyang pagsubok*
> *Upang suriin ang iyong kalagayan at ang iyong plano;*
> *Hindi ka maaaring tama sa iba pang bagay,*
> *Maliban kung tama ang pag-iisip mo tungkol sa Kanya:*
> *Kung paano lumilitaw si Jesus sa iyong paningin—*
> *Kung Siya'y minamahal o hindi,*
> *Gayon din ang saloobin ng Diyos sa iyo,*
> *At awa o poot ang iyong kapalaran.*
> *Ipinapalagay ng iba na Siya'y nilalang lamang—*
> *Isang tao o isang anghel sa pinakamataas;*
> *Ngunit wala silang damdaming gaya ko,*
> *Ni hindi nila alam na sila'y aba at naliligaw.*
> *Napakasalarin ko, napakawalang-magawa,*
> *Hindi ako mangangahas na magtiwala sa Kanyang dugo,*

> *Ni umasa sa Kanyang pag-iingat,*
> *Maliban kung tiyak kong Siya ay Diyos.*

—John Newton

Abril 28

> *Narito, darating ang mga araw, sabi ng Panginoon, na gagawa Ako ng bagong tipan sa sambahayan ng Israel at sa sambahayan ng Juda—hindi ayon sa tipang ginawa Ko sa kanilang mga magulang noong araw na hawakan Ko sila sa kamay upang ilabas sa lupain ng Ehipto, ang Aking tipan na kanilang sinira, bagaman Ako'y naging asawa sa kanila, sabi ng Panginoon. Ngunit ito ang tipang gagawin Ko sa sambahayan ng Israel pagkatapos ng mga araw na iyon, sabi ng Panginoon: Ilalagay Ko ang Aking kautusan sa kanilang mga isip, at isusulat Ko ito sa kanilang mga puso; at Ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging Aking bayan.*

Jeremias 31:31-33

Ang bagong tipan ay ang tipan ng biyaya. Hinihingi ng legal na tipan sa tao ang hindi kayang ibigay ng taong hindi pa binago—ganap na katuwiran—lubos na pagsunod sa banal na kautusan ng Diyos bilang batayan ng pagpapala. Nabubuod ito sa mga salitang, "Na kung gawin ng tao, mabubuhay siya sa pamamagitan ng mga iyon" (Levitico 18:5). Ngunit naglalaman ito ng mabigat na babala, "Sumpain ang hindi tumutupad sa lahat ng salita ng kautusang ito" (Deuteronomio 27:26). Dahil lahat ay sumuway, natagpuan ng lahat na ito'y paglilingkod ng kamatayan at kahatulan (2 Corinto 3:7, 9). Kung nakapagbigay

sana ito ng buhay sa mga patay na makasalanan, nakagawa sana ito ng katuwiran, gaya ng sinasabi sa atin ni Pablo sa Galacia 3:21. Ngunit ginamit ng Diyos ang kautusan upang ipakita sa mga tao ang kanilang pangangailangan sa Kanyang biyaya dahil sa kanilang lubos na pagkamakasalanan at kanilang walang-magawang kalagayan. Ang biyayang ito ay inihayag sa bagong tipan.

> *Bilang mga may utang sa awa lamang,*
> *Ng makalangit na awa kami'y umaawit;*
> *Hindi natatakot lumapit sa trono,*
> *Upang dalhin ang aming sarili at mga handog:*
> *Ang poot ng Diyos na napopoot sa kasalanan*
> *Sa amin ay wala nang kinalaman;*
> *Ang pagsunod at dugo ng Tagapagligtas*
> *Ay nagtatago ng lahat ng aming pagsuway sa paningin.*
> *Ang gawaing sinimulan ng Kanyang kabutihan,*
> *Ang bisig ng Kanyang lakas ang tatapos;*
> *Ang Kanyang pangako ay Oo at Amen,*
> *At kailanma'y hindi pa nabigo:*
> *Ang mga bagay na darating, ni ang mga bagay ngayon,*
> *Ni lahat ng bagay sa ibaba o sa itaas,*
> *Ay hindi makapagpapatalikod sa Kanyang layunin,*
> *O makapaghihiwalay ng aming kaluluwa sa Kanyang pag-ibig.*

—Toplady

Abril 29

> *Wala bang halaga sa inyo, kayong lahat na nagdaraan?*
> *Masdan at tingnan ninyo kung may kalungkutang gaya ng*

> *aking kalungkutan, na ipinataw sa akin, na ipinadala ng Panginoon sa araw ng Kanyang mabangis na galit.*

Panaghoy 1:12

Ang mga salitang ito, sa una, ay nagpapahayag ng kalungkutan ng nagdurusang bayan ng Diyos sa Juda nang bumagsak sa kanila ang mga hatol ng Panginoon. Angkop din itong gamitin upang ipahayag ang kalungkutan ng ating pinagpalang Panginoon nang Siya, ang tunay na Israel, ay tumayo sa lugar ng Kanyang bayan, at pinasan bilang ating kinatawan ang poot ng Diyos laban sa kasalanan. Sa madidilim na oras na iyon, naglaho ang araw sa paningin at ang Kanyang banal na kaluluwa ay ginawang handog dahil sa kasalanan. Walang kalungkutang gaya ng Kanya. Walang sinumang nakatiis ng Kanyang dinaanan nang gumulong sa Kanyang kaluluwa ang lahat ng alon at daluyong ng poot. Dapat nga tayong sumamba sa Kanya nang buong puso dahil sa walang-katulad na biyayang ipinakita Niya roon para sa atin!

> *Wala bang halaga sa inyo, kayong lahat na nagdaraan,*
> *Nakikita ang Tagapagligtas na itinaas sa kaitaasan.*
> *Pinagmalupitan ng mga tao at pinabayaan ng Diyos,*
> *O, bakit Siya ipinako sa krus na iyong kahoy?*

Abril 30

> *Ang Panginoon ay naging parang kaaway. Nilamon Niya ang Israel, nilamon Niya ang lahat ng kanyang palasyo; winasak Niya ang kanyang mga tanggulan, at pinarami ang pagdadalamhati at panaghoy sa anak na babae ng Juda.*

Panaghoy 2:5

Ang Panginoon ay naging parang kaaway. Hindi Siya kailanman tunay na naging kaaway ng Kanyang bayan. Ngunit ipinahayag Niya, "Kayo lamang ang kinilala Ko sa lahat ng angkan sa lupa; Kaya parurusahan Ko kayo dahil sa lahat ng inyong kasamaan" (Amos 3:2). Dinidisiplina Niya ang Kanyang mga minamahal upang maging kaayon sila ng Kanyang kabanalan. Ngunit bagaman maaari Niyang gamitin ang pamalo, laging may kabutihan sa likod nito, na gumagabay sa bawat hampas. Sa awa Niya tayo pinapahirapan. Kinikilala ito ng pananampalataya, kaya nakakayuko ito sa harap Niya at nakakapagsabing, "Siya ang Panginoon. Gawin Niya ang inaakala Niyang mabuti" (1 Samuel 3:18); tiwalang "Hindi Siya kusang nagpapahirap, Ni nagpapalungkot sa mga anak ng tao" (Panaghoy 3:33). Kapag natupad na ang layunin ng pagdidisiplina, aalisin Niya ang pamalo at ipagkakaloob ang pamamahalang kapatawaran na kinalulugdan Niya.

> *Pinili Niya ang landas na ito para sa iyo,*
> *Bagaman alam na alam Niyang susugat sa iyong paa ang matutulis na tinik,*
> *Alam kung paano hahadlang sa daan ang mga dawag,*
> *Alam ang lahat ng nakatagong panganib na iyong makakaharap,*
> *Alam kung paano manghihina ang iyong pananampalataya araw-araw,*
> *At gayunma'y umalingawngaw ang bulong, "Oo, nakikita Ko*
> *Ang landas na ito ang pinakamabuti para sa iyo."*

Mayo

Mayo 1

> *At sinabi Niya sa akin: "Anak ng tao, isinusugo kita sa mga anak ni Israel, sa isang mapaghimagsik na bansa na naghimagsik laban sa Akin; sila at ang kanilang mga magulang ay sumuway laban sa Akin hanggang sa araw na ito. Sapagkat sila'y mga anak na walang-hiya at matitigas ang ulo. Isinusugo kita sa kanila, at sasabihin mo sa kanila, 'Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos.' Tungkol sa kanila, makinig man sila o tumanggi—sapagkat sila'y mapaghimagsik na sambahayan—gayunma'y malalaman nilang nagkaroon ng propeta sa gitna nila."*

Ezekiel 2:3-5

Ang lingkod ng Diyos ay mananagot sa Panginoon mismo. Pagkatanggap ng kanyang atas, dapat siyang humayo sa pangalan ng Nagsugo sa kanya, ipinapahayag ang mensaheng ipinagkatiwala sa kanya. Ang mga bunga ay dapat ipaubaya sa Diyos. Makinig man ang mga tao o tumanggi, siya na tapat na nagpapahayag ng Salita ay nailigtas na ang kanyang kaluluwa. Pinasok ito ni apostol Pablo nang magsalita siya tungkol sa pagiging mabangong samyo ni Cristo sa Diyos kapwa sa mga naliligtas at sa mga napapahamak (2 Corinto 2:15). Pinararangalan ang Diyos kapag ipinapangaral ang Kanyang katotohanan, anuman ang saloobin ng mga nakikinig dito, at ang Salitang iyon ay hindi babalik nang walang bunga, kundi tutuparin ang layunin ng Diyos (Isaias 55:11).

Huwag kang maging alipin ng mga tao: isipin mo kung gaano kamahal ang halagang
Ibinayad upang ikaw ay maging Kanyang sariling alipin,
Na ang paglilingkod ay ganap na kalayaan. Hayaang ito
Ang humawak nang mahigpit sa iyong puso. Malaki ang karapatan Niya sa iyo:
Walang dapat umalipin sa iyong kaluluwa, na binigyan
Ng pagkakataong maglingkod sa lupa, taglay ang kalayaan ng langit.
Maging marunong ka, maging mapagbantay. Mga tusong tao ang nakapaligid
Sa iyong landas. Mag-ingat ka, sapagkat masusi nilang hinahanap
Ang paraan upang ikaw ay mapatisod. Tiyaking walang dahilang matatagpuan
Sa iyo upang siraan ang iyong Panginoon. Ang bitag
Na inilagay nila para sa iyo ay sa kanila mismo sasara,
At sa gayo'y ihahayag ng Diyos ang Kanyang matuwid na paghatol.

—J. J. P.

Mayo 2

Nang magkagayon, dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi: "Anak ng tao, paano naging mas mabuti ang kahoy ng puno ng ubas kaysa alinmang kahoy, ang sanga ng ubas na nasa gitna ng mga puno ng gubat? Kumukuha ba ng kahoy mula rito upang gumawa ng anumang bagay? O makakagawa ba ang mga tao ng pako mula rito upang pagsabitan ng anumang sisidlan? Sa halip, itinatapon ito sa apoy bilang panggatong; nilalamon ng

> *apoy ang magkabilang dulo nito, at ang gitna nito ay nasusunog. Pakikinabangan ba ito sa anumang gawain?"*

Ezekiel 15:1-4

Ang Diyos ay Diyos ng katotohanan. Mahal Niya ang tunay at kinasusuklaman Niya ang pagkukunwari. Ang Panginoong Jesus, noong nasa lupa, bilang Diyos na nahayag sa laman, ay may ganito ring saloobin. Bagaman puno ng pag-ibig para sa mga naliligaw na makasalanan at malambing na mahabagin sa sinumang nagnanais makaalam ng katotohanan, mahigpit Niyang tinuligsa ang pagpapaimbabaw at pagmamatuwid sa sarili, nagpapahayag ng mabibigat na hatol sa mga nagtangkang itago sa ganoong paraan ang kanilang tunay na kalagayan sa harap ng Diyos. Kung saan may buhay mula sa Diyos sa kaluluwa, magkakaroon ng bunga para sa Kanya sa panlabas. Walang dami ng pag-aangkin ang makakapuno sa kakulangan ng katibayang ito ng tunay na pagsisisi at ng nagpapanibagong biyaya ng Diyos. Ang pagkataong nabubuo ng gawain ng Espiritu Santo sa loob ay magbubunga ng pag-uugaling kaayon nito. Naluluwalhati ang Panginoon kapag ang mga nag-aangking kabilang sa sambahayan ng pananampalataya ay nagbubunga ng mahalagang bungang nagpapahayag ng pagiging tunay ng sinasabi nilang nagawa sa kanilang mga kaluluwa. Ang Cristianong hindi nagbubunga ay gaya ng puno ng ubas na hindi namumunga ng ubas. Halos walang silbi ito. Ang mga mananampalataya ay nilayong maging mga ilaw sa madilim na sanlibutan, umaakit ng iba kay Cristo.

Upang matugunan ang mga responsibilidad na ito, kailangang maipanganak ang isang tao mula sa itaas, sapagkat ang likas na

tao ay hindi kayang mabuhay sa espirituwal na antas. Wala siyang pang-unawa sa mga bagay ng Diyos (1 Corinto 2:14). Kaya sa kanilang mga bunga nakikilala ang mga lingkod ng Diyos. Ang paglilingkod at bunga ay nagmumula sa buhay ng Diyos na itinanim sa bagong kapanganakan.

> *Hindi ako gagawa upang iligtas ang aking kaluluwa;*
> *Ang gawaing iyon ay tapos na ng aking Panginoon;*
> *Ngunit gagawa ako na parang isang alipin*
> *Dahil sa pag-ibig sa mahal na Anak ng Diyos.*

Mayo 3

> *Kapag sinabi Ko sa masama, "O taong masama, tiyak na mamamatay ka!" at hindi ka nagsalita upang balaan ang masama mula sa kanyang lakad, ang taong masamang iyon ay mamamatay sa kanyang kasamaan; ngunit ang kanyang dugo ay sisingilin Ko sa iyong kamay. Gayunman, kung babalaan mo ang masama na tumalikod sa kanyang lakad, at hindi siya tumalikod sa kanyang lakad, mamamatay siya sa kanyang kasamaan: ngunit nailigtas mo ang iyong kaluluwa."*

Ezekiel 33:8-9

Tinawag ni William Booth, ang unang Heneral ng Salvation Army, ang Ezekiel 33 na "ang kabanata ng tungkulin," at palagi niyang idiniriin ang kahalagahan nito sa kanyang mga opisyal at kawal. Lahat ng nag-aangking tagasunod ni Cristo ay mabuting isapuso ito. Sa kabilang banda, kailangan talagang maunawaan natin ang lugar ng ganitong talata sa plano ng Diyos sa iba't ibang panahon. Hindi ito paglalahad ng

Ebanghelyo, kundi pagtatakda ng mga prinsipyo ng pamamahala ng Diyos. Sa madaling salita, may kinalaman ito sa buhay na ito at sa responsibilidad ng tao na lumakad sa harap ng Diyos sa katuwiran dito sa lupa. Wala itong anumang kinalaman sa usapin ng walang-hanggang kaligtasan. Hindi sa pagtalikod sa kasalanan at paglakad sa katuwiran tayo inaaring-ganap sa harap ng Diyos. Ni hindi nawawala ang buhay na walang hanggan ng mananampalatayang, sa oras ng tukso, nakakalimot sa mga responsibilidad na nakaatang sa kanya at lumilihis sa landas ng pagsuway. Ang ganoong asal ay maglalagay sa kanya sa ilalim ng disiplinang pamamahala ng Diyos, na ang pisikal na kamatayan ang huling hampas. Ngunit hindi nito ginagalaw ang usapin ng kanyang pagkatubos sa pamamagitan ng mahalagang dugo ni Cristo. Dahil ang mga tao ay nasa kaugnayang tipan sa Diyos kaya dinidisiplina Niya ang mga nagkakasala (Hebreo 12:6). Ang dalawang prinsipyo ng biyaya at pamamahala ay magkatabing tumatakbo at hindi dapat kailanman paghaluin, kundi maingat na pag-ibahin.

> *Ang iba'y humayo na dala ang kuwentong napakatanda na.*
> *Umaani ng aning mas mahalaga kaysa ginto;*
> *Ikaw ba, gayundin, ay tapat na gumagawa ng iyong bahagi.*
> *Tumutulong nang sama-sama sa pamamagitan ng mga kaloob at panalangin?*

—Grace Troy

Mayo 4

> *Ipinasiya ni Daniel sa kanyang puso na hindi niya dudungisan ang kanyang sarili ng bahagi ng masasarap na pagkain ng hari, ni ng alak na iniinom nito.*

Daniel 1:8

Si Daniel at ang kanyang tatlong kaibigan, at si apostol Pablo, ay kapansin-pansing halimbawa ng mga lalaking hindi isinapanganib ang pagkasira ng kanilang patotoo sa pamamagitan ng pagpapasasa sa sarili o pagpapaubaya sa "mga pita ng laman na nakikidigma laban sa kaluluwa" (1 Pedro 2:11). Hindi kayang maging pabaya ng mga Cristiano sa mga bagay na ito. Ang katawan ay sa Panginoon. Ito ang templong tinatahanan ng Espiritu Santo. Ang pagdungis dito sa anumang anyo ng maruming pamumuhay ay paglapastangan sa Diyos at nagpapawalang-kapangyarihan sa isang tao sa oras ng kagipitan.

Sa sanlibutan, marami tayong naririnig ngayon tungkol sa mga eksperto sa kahusayan. Napagtanto ng mga tao na kung ang isang manggagawa, klerk, propesyonal, o ehekutibo ay magiging pinakamahusay, dapat niyang iwasan ang maraming bagay na pinagpapasasaan ng iba na nag-iisip lamang ng panandaliang kasiyahan at pagbibigay-lugod sa laman. Ang taong mapagkakatiwalaan ay ang taong namamahala sa kanyang sarili at pinananatiling sakop ang lahat ng kanyang pagnanasa. Sa mga bagay na espirituwal, ganoon din ang tuntunin. Siya na nagpapasiya sa kanyang puso na hindi niya "dudungisan ang kanyang sarili," kundi nagpapasakop sa pamamahala ng Espiritu Santo, ang siyang higit na gagamitin ng Diyos sa lupa, at balang araw ay tatayo sa harap ng Hari upang gantimpalaan sa araw ng pagkahayag.

> *May isang kadalisayan ng puso,*
> *Isang kalinisan ng pagnanasa,*
> *Na ginawa ng Banal na Mang-aaliw*
> *Sa pamamagitan ng nagpapabanal na apoy.*

May isang kaluwalhatiang naghihintay
Sa bawat kaluluwang hinugasan ng dugo sa itaas,
Kapag bumalik si Cristo upang kunin ang Kanyang Kasintahan
Kasama Niya sa kabila ng langit.

Mayo 5

Ililigtas Niya kami mula sa iyong kamay, O hari. Ngunit kung hindi, ipaalam sa iyo, O hari, na hindi namin paglilingkuran ang iyong mga diyos.

Daniel 8:17-18

May napakagandang bagay sa pagtitiwalang ipinahayag ng tatlong kabataang Hebreong ito. Hindi kinakailangang iligtas sila ng Diyos mula sa hurno, kung hindi iyon Kanyang kalooban. Makapagtitiwala sila sa Kanya kahit ano pa man. Kung hindi Niya papatayin ang apoy, bibigyan Niya sila ng biyaya upang magtiis, at alam nilang sa ibang daigdig, lahat ay susukatin sa tunay na halaga nito. Isang dakilang aral na kailangan nating lahat matutuhan.

Isang nangungutyang sanlibutan ang nakatingin,
Ang hurno'y nagbabaga sa matinding init;
Totoo ang pagsubok, malapit ang kaaway,
Naghihintay na masaksihan ang aking pag-urong.
Mga hukbo ng kasamaan ang nagtitipon sa paligid ko.
Ang Anak ng Diyos ay tila nawala sa paningin.
O, para sa pananampalatayang haharap sa krisis;
O, para sa tapang na makalampas!
Ano, itong biglaang matamis na pagpapalakas?

> *Saan, itong kakaiba at nagagalak na sigaw?*
> *Kung hindi dumating ang aking Diyos, magtitiwala pa rin ako sa Kanya,*
> *Kahit ang pagtitiwala sa Kanya ay nangangahulugang mamatay!*

—Margaret Denison Armstrong

Mayo 6

> *Ang kaharian at kapangyarihan, at ang kadakilaan ng mga kaharian sa ilalim ng buong langit, ay ibibigay sa bayan, ang mga banal ng Kataas-taasan. Ang Kanyang kaharian ay walang-hanggang kaharian, at ang lahat ng kapangyarihan ay maglilingkod at susunod sa Kanya.*

Daniel 7:27

Dalawang beses sa aklat ng Daniel nagbigay ang Diyos ng dakilang balangkas ng propesiya tungkol sa takbo ng mga imperyo ng mundo, na nagtatapos sa pagsasantabi ng lahat ng kapangyarihan sa lupa at sa pagtatatag ng matagal nang hinihintay na kaharian ng Diyos sa mundong ito. Ang kaharian ng Anak ng Tao ay magiging gaya ng mga araw ng Langit sa ibabaw ng lupa. Mangyayari ito sa ikalawang pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo kapag bumaba Siya mula sa Langit kasama ang lahat ng Kanyang mga banal upang lupigin ang kasamaan at itatag ang katuwiran sa buong mundo. Para dito naghihinagpis ang buong sangnilikha, at dito umaasa ang lahat ng naturuang mananampalataya. Kung magkagayon, ang mga nagdusang kasama ni Cristo sa oras ng pagtanggi sa

Kanya ay maghahari kasama Niya sa araw ng Kanyang kaluwalhatian.

> *Maghahari si Jesus saanman ang araw*
> *Tumatahak ng kanyang sunud-sunod na paglalakbay;*
> *Ang Kanyang kaharian ay aabot sa bawat dalampasigan,*
> *Hanggang sa hindi na lumaki't lumiit pa ang buwan.*

—Isaac Watts

Mayo 7

> *Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, "Huwag kang matakot, Daniel, sapagkat mula sa unang araw na inilagak mo ang iyong puso upang umunawa, at upang magpakumbaba sa harap ng iyong Diyos, ang iyong mga salita ay dininig; at ako'y dumating dahil sa iyong mga salita".*

Daniel 10:12

Isang dakilang hiwaga ang inilalahad dito tungkol sa panalangin. Nanalangin si Daniel nang "tatlong buong linggo" tungkol sa isang bagay, at nang sa wakas ay dumating ang sagot, sinabi sa kanya na sa simula pa lamang ng kanyang pagsamo ay dininig na ng Diyos, ngunit isang anghel mula sa Langit ang dalawampu't isang araw na nakikipaglaban upang makalampas sa masasamang hukbo ni Satanas para marating siya. Ang prinsipe ng kaharian ng Persia na tinutukoy sa talata 13 ay isa sa mga masasamang espiritung ito na maliwanag na nagsisikap hadlangan ang plano ng Diyos. Dapat magbigay-liwanag ito sa maraming naantalang sagot. Hindi naging walang-pakialam ang Diyos, kundi may nagaganap na labanan

sa mga kalangitan (Efeso 6:12), na dahil dito'y tila may pagkaantala, ngunit tiyak ang layunin ng Diyos at matutupad ang Kanyang plano.

> *Hindi pa nasasagot?—Ang panalanging isinamo ng iyong mga labi*
> *Sa paghihirap ng kaluluwa sa maraming taong ito?*
> *Nagsisimula na bang manghina ang pananampalataya,*
> *nawawala na ba ang pag-asa,*
> *At iniisip mo bang walang kabuluhan ang lahat ng luhang iyon?*
> *Huwag mong sabihing hindi dininig ng Ama ang iyong panalangin,*
> *Makakamtan mo ang iyong nais balang araw, saanman.*

—Ophelia G. Adams

Mayo 8

> *Itatalaga kita sa Akin magpakailanman; oo, itatalaga kita sa Akin sa katuwiran at katarungan, sa kagandahang-loob at awa. Itatalaga kita sa Akin sa katapatan, at makikilala mo ang Panginoon.*

Hosea 2:19-20

Sa ilang paraan, si Hosea ang pinakamalambing sa lahat ng propeta, maliban marahil kay Jeremias, na isang lalaking may halos kaparehong espiritu. Ngunit ang huli ay walang asawa, samantalang si Hosea ay may napakalungkot na karanasan sa pag-aasawa, na itinakda ng Diyos upang ilarawan ang kaugnayan ng Israel sa Kanya at ang kanilang kawalan ng katapatan sa tipang ginawa Niya sa kanila. Ang asawa ni Hosea

ay napatunayang hindi tapat sa lahat ng kanyang panata at naging isang kaawa-awang aliping walang dangal. Gayunman, hinanap siya ng propeta, tinubos siya, at kinuha siya para sa kanyang sarili sa mapagpatawad na pag-ibig, ngunit nadurog lamang ang kanyang puso sa patuloy na pagliligaw nito. Inilalarawan nito nang napakalinaw, hindi lamang ang di-nagbabagong pag-ibig ni Jehova sa Israel, ang Kanyang bayan sa lupa, kundi inilalarawan din nang buhay na buhay ang Kanyang biyaya sa bawat kaluluwa. Siya ang Manunubos, tagapagpanumbalik, at di-nagkukulang na kaibigan, na ang kagandahang-loob ay higit pa sa ating pinakamasamang pagkakasala at ang kapatawaran ay iniaalok sa bawat nagsisising makasalanan, gaano man kadilim at kahiya-hiya ang kanyang nakaraan.

> *Minahal ng pag-ibig na walang hanggan,*
> *Inakay ng biyaya upang makilala ang pag-ibig na iyon;*
> *Espiritu, humihinga mula sa itaas,*
> *Itinuro Mo sa akin na gayon nga!*
> *O, itong lubos at ganap na kapayapaan!*
> *O, itong galak na lubos na mula sa Diyos!*
> *Sa pag-ibig na hindi maaaring matapos,*
> *Ako'y sa Kanya at Siya'y akin.*

—W. Robinson

Mayo 9

> *Halikayo, at manumbalik tayo sa Panginoon; sapagkat Siya ang lumuray, ngunit Siya ang magpapagaling sa atin; Siya ang sumugat, ngunit Siya ang magtatali sa atin. Pagkaraan ng dalawang araw, bubuhayin Niya tayo; sa ikatlong araw,*

> *ibabangon Niya tayo, upang mabuhay tayo sa Kanyang paningin. Kilalanin natin, sikapin nating makilala ang Panginoon. Ang Kanyang paglabas ay tiyak na gaya ng umaga; darating Siya sa atin na gaya ng ulan, gaya ng huli at unang ulan sa lupa.*

Hosea 8:1-3

Dakilang bagay na maunawaan na ang kasalanan at pagkabigo ng tao ay hindi nagbabago sa pag-ibig ng Diyos sa mga nagkasala sa Kanya nang napakabigat. Minamahal Niya tayo, hindi dahil sa anumang kabutihang nakikita Niya sa atin, kundi dahil lamang sa kung ano Siya sa Kanyang sarili. “Ang Diyos ay pag-ibig” (1 Juan 4:8, 16). Hindi ito ang ginagawa Niya, kundi kung ano Siya. Ito mismo ang Kanyang kalikasan. At sa pagmamahal sa atin, Siya mismo ang naglaan ng daan para sa ating kapatawaran kapag lumalapit tayo sa Kanya bilang mga makasalanang nangangailangan, at para sa ating pagpapanumbalik kapag tayo'y nabibigo, kahit pagkatapos nating makilala ang Kanyang biyaya sa pamamagitan ng kaligtasan. Nagkakasala tayo sa Kanya kung pinagdududahan natin ang Kanyang pag-ibig o kung sumusuko tayo sa kawalang-pag-asa kapag inaakusahan tayo ng ating nagising na budhi ng hamak na kawalang-utang-na-loob at napakalaking kasamaan sa pagkakasala laban sa napakabanal na Diyos at napakamapagmahal na Tagapagligtas.

> *Diyos ng mga anino, akayin Mo ako sa takipsilim,*
> *Arkuhan Mo ang mahabang daan ng mga luntiang bubong;*
> *Magpadala Ka lamang ng sinag upang sabihing pauwi na ako,*
> *Huwag Mo munang ipakita ang Iyong mukha.*

> *Ibalot Mong mabuti sa akin ang Iyong balabal ng pinakamalambing na habag.*
> *Itago Mo ang Iyong maningning na mga lihim hanggang sa pagsapit ng umaga;*
> *Bakit kita hahanapin, Panginoon, gayong natagpuan Mo na ako,*
> *At alam Mo ang daang tinatahak ko?*

Mayo 10

> *"Ngayon nga," sabi ng Panginoon, "Manumbalik kayo sa Akin nang inyong buong puso, Na may pag-aayuno, may pagtangis, at may pagdadalamhati." Kaya punitin ninyo ang inyong puso, at hindi ang inyong mga damit; manumbalik kayo sa Panginoon ninyong Diyos, sapagkat Siya'y mapagbiyaya at maawain, hindi madaling magalit, at may malaking kabutihan; at nagbabago Siya ng isip sa paggawa ng kapahamakan.*

Joel 2:12-13

Ang tanging mga pagkakataong sinasabing nagbabago ng isip ang Panginoon, kaugnay ng Kanyang sariling mga anak, ay kapag tumatalikod Siya mula sa paghatol tungo sa awa, mula sa pagdidisiplina tungo sa nagpapanumbalik na biyaya. Nalulugod Siyang ipakita ang kagandahang-loob ng Kanyang puso sa Kanyang mga naliligaw kapag lumalapit sila sa Kanya na hinahatulan ang sarili at may pagsisisi ng kaluluwa, ipinagtatapat ang kanilang mga pagtalikod. Kung magkagayon, malayang makakadaloy ang Kanyang pag-ibig at Siya'y maaari at magiging Ama sa mga tumatayo sa ganoong lugar sa harap Niya kung saan maaangkin nila ang Kanyang mapagpatawad na

biyaya. Ang pusong wasak dahil sa kasalanan ay hindi Niya kailanman hahamakin.

> *Sa panahon ng matinding kalungkutan*
> *Dumaan si Jesus,*
> *Nakita Niyang ang puso ko'y malamlam at walang laman,*
> *Marahang tinanong ako, "Bakit?"*
> *Pagkatapos ay sinabi ko sa Kanya ang buong kuwento*
> *Ng aking mapait na dalamhati,*
> *Kung paano namatay ang aking mga pag-asa at kagalakan*
> *Maraming taon na ang nakalipas.*
> *At marahang pumapatak ang mga luha*
> *Habang sinasabi ko sa Kanya ang lahat,*
> *Ngunit hindi Niya sinaway ang aking pag-iyak,*
> *Bagaman nakita Niyang pumapatak ang mga ito.*
> *Ngunit nang maisalaysay ko na ang kuwento,*
> *Buong pagmamahal Siyang lumapit,*
> *Pinuno, Siya mismo, ang mga silid na walang laman,*
> *Purihin ang Kanyang pangalan!*
> *Ngayo'y hindi na walang laman ang aking puso,*
> *Hindi na kailanman magiging ganoon;*
> *Puno ni Jesus, "si Jesus lamang,"*
> *Magpakailanman!*

Mayo 11

> *Nang magkagayo'y sumagot si Amos, at sinabi kay Amazias: "Hindi ako propeta, ni anak ng propeta, kundi isa akong tagapag-alaga ng tupa at tagapangalaga ng mga bunga ng sikomoro. Nang magkagayo'y kinuha ako ng Panginoon habang sumusunod ako sa kawan, at sinabi sa akin ng*

> *Panginoon, 'Humayo ka, magpropesiya ka sa Aking bayang Israel.'"*

Amos 7:14-15

Si Amos ay tinawag ng Diyos. Wala siyang iniisip na maging propeta o makilala bilang propeta, gaya ng ilang tao ngayon na pumipili ng "ministeryo" bilang propesyon. Nasiyahan na sana siyang ipagpatuloy ang kanyang mapagpakumbabang hanapbuhay bilang maliit na magsasaka, o marahil ay isang simpleng manggagawa o katulong sa bukid, kung iyon ang kalooban ng Diyos para sa kanya. Ngunit habang sumusunod siya sa kawan, ang kanyang kaluluwa ay nakikipag-isa kay Jehova. Habang nangunguha siya ng mga ligaw na igos, nagbubulay-bulay ang kanyang puso sa mga dakilang usapin ng kaugnayan ng kaluluwa sa Diyos at ng kahalagahan ng pagsunod sa Kanyang Salita. Mula sa mapagpakumbabang paglilingkod na ito, tinawag siya ng Diyos upang ipahayag ang katotohanan ng Diyos sa bayan.

Malungkot at mabigat ang parang-panaghoy na himig ng pananangis ng propeta sa bumagsak na bansang minahal niya nang husto, at hindi niya kayang ihiwalay ang sarili. Lubos silang nabigo sa kanilang ipinagmamalaking katapatan sa Diyos gaya ng ipinakita sa kanilang di-matuwid na asal at sa kanilang paghamak sa mga dukha. Tinatawag sila ng propeta na harapin ang mga bagay na ito sa harap ng Diyos at tumalikod mula sa kasalanan tungo sa katarungan—na pag-isipan ang kalagayan ng mga nangangailangan at kapus-palad at kilalanin ang kanilang responsibilidad na hawakan ang lahat ng mayroon sila bilang mga katiwala ng Kataas-taasan, na ipamamahagi ayon sa

Kanyang Salita. Tiyak na may sinasabi ang lahat ng iyon sa atin ngayon!

> *Ako'y Kanyang ilawan, upang magliwanag kung saan Niya sasabihin,*
> *At ang mga ilawan ay hindi para sa maaraw na mga silid,*
> *Ni para sa liwanag ng araw.*
> *At gaya ng minsa'y may natatagpuan tayong apoy,*
> *Malinaw, nagniningning sa gabi,*
> *Napakaliwanag na hindi natin nakikita ang ilawan,*
> *Kundi tanging ang liwanag lamang;*
> *Nawa'y ganoon ako magliwanag—ang Kanyang liwanag ang apoy—*
> *Upang luwalhatiin ng mga tao ang Kanyang pangalan.*

—Annie Johnson Flint

Mayo 12

> *Ngunit sa Bundok ng Sion ay magkakaroon ng kaligtasan,*
> *At magkakaroon ng kabanalan; aangkinin ng sambahayan ni Jacob ang kanilang mga pag-aari.*

Obadias 17

Dakilang bagay na "angkinin ang ating mga pag-aari." Balang araw, magiging totoo ito sa naipanumbalik na Israel, kapag muli silang nasa kanilang sariling lupain at tatamasahin nila ang manang ibinigay ng Diyos sa kanila noon pa man, ngunit hindi nila nakamtan sa mga taon ng kanilang paglayo sa Diyos. Napakalaking aral dito para sa ating mga pinagpala sa pamamagitan ng biyaya ng lahat ng espirituwal na pagpapala sa mga kalangitan kay Cristo! Hindi na makapagbibigay ang

Diyos nang higit pa sa naibigay na Niya. Gayunman, gaano kahina ang pagkaunawa natin sa lawak ng ating mana at gaano kaliit ng ating mga pag-aari ang tunay nating tinatamasa. O, para sa pananampalatayang magtatanim ng ating mga paa sa mga pangako ng Diyos at aangkin sa lahat ng atin kay Cristo!

> *Ang mga bagay na dati'y mabangis na takot*
> *Ay hindi na makagagambala sa aking pahinga;*
> *Nakakulong sa mga bisig na walang hanggan,*
> *Nakaunan sa mapagmahal na dibdib.*
> *O, ang mahiga dito magpakailanman,*
> *Isuko ang pagdududa at alalahanin at sarili,*
> *Habang bumubulong Siya sa aking tainga—*
> *Ako'y sa Kanya, at Siya'y akin.*
> *Sa Kanya magpakailanman, sa Kanya lamang;*
> *Sino ang maghihiwalay sa Panginoon at sa akin?*
> *Ah, napakaligayang kapahingahan*
> *Ang kayang ipuno ni Cristo sa mapagmahal na puso!*
> *Maaaring maglaho at lumipas ang langit at lupa,*
> *Ang unang-silang na liwanag ay manglabo sa dilim;*
> *Ngunit, habang ang Diyos at ako'y umiiral,*
> *Ako'y sa Kanya, at Siya'y akin.*

—Wade Robinson

Mayo 13

> *Nang magkagayo'y nakita ng Diyos ang kanilang mga gawa, na tumalikod sila mula sa kanilang masamang lakad; at nagbago ng isip ang Diyos sa kapahamakang sinabi Niyang ipapasapit Niya sa kanila, at hindi Niya ginawa.*

Jonas 3:10

May natatanging lugar ang aklat ng Jonas sa Lumang Tipan. Pangunahin itong aklat ng kapangyarihan ng Diyos na gawin ang Kanyang kalooban. Ang pagtatapat ng mga paganong mandaragat, "Ikaw, O Panginoon, ay gumawa ayon sa Iyong kinalugdan" (1:14), ay idiniriin sa kabuuan nito. Sinasabi sa atin na "nagpadala ang Panginoon ng malakas na hangin sa dagat" (talata 4); "naghanda ang Panginoon ng malaking isda" (talata 17); "nagsalita ang Panginoon sa isda" (2:10); "naghanda ang Panginoong Diyos ng isang halaman" (4:6); "naghanda ang Diyos ng isang uod" (talata 7), at "naghanda ang Diyos ng mainit na hanging silangan" (talata 8). Ang Hari ng sansinukob ang gumagawa ng lahat ng bagay ayon sa Kanyang sariling kalooban (Efeso 1:11). Sinasagot nito ang bawat tanong na maaaring itaas ng mga hangal at di-sumasampalatayang mapag-alinlangan tungkol sa mga kakaibang karanasang nakatala.

Ang pag-ibig at biyaya ng Diyos ay lumalampas sa lahat ng hangganan ng mga bansa. Ang Kanyang puso ay nakaabot sa buong sanlibutan. Nais Niyang magsisi ang lahat ng tao at makarating sa pagkakilala sa katotohanan, upang maiwasan ang paghatol. Wala Siyang kaluguran sa kamatayan ng masama (Ezekiel 18:23). Nalulugod Siya sa awa (Mikas 7:18). Ang paghatol ay Kanyang kakaibang gawain (Isaias 28:21). Nakakalungkot kapag nabibigo ang Kanyang mga lingkod na kilalanin ito at mas nag-aalala sila sa kanilang sariling kaginhawahan at reputasyon kaysa sa mga pangangailangan ng mga taong inatasan silang puntahan bilang mga sugo ng Diyos.

> *Makapangyarihang biyaya, sumasagana sa ibabaw ng kasalanan.*

> *Ang mga tinubos na kaluluwa ang nagbabalita;*
> *Isang kalalimang walang nakakasukat;*
> *Sino ang makapagsasabi ng haba at lawak nito?*
> *Sa mga kaluwalhatian nito*
> *Hayaang manahan ang aking kaluluwa magpakailanman.*

Mayo 14

> *Tunay na ako'y puno ng kapangyarihan sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon, at ng katarungan at lakas, upang ipahayag kay Jacob ang kanyang pagsuway, at sa Israel ang kanyang kasalanan. Ngayo'y pakinggan ninyo ito, Kayong mga pinuno ng sambahayan ni Jacob at mga tagapamahala ng sambahayan ni Israel, na kinasusuklaman ang katarungan at binabaluktot ang lahat ng katuwiran.*

Mikas 3:8-9

Ang ministeryo ng mga propeta ay laging nagtutuwid. Isinugo sila ng Diyos upang tawagin pabalik ang Kanyang bayan sa landas ng pagsunod. Bagaman kasama sa kanilang mga mensahe ang paghula ng mga bagay na darating, hindi iyon ang kabuuan ng kanilang nilalaman. Sila'y mga lalaking nagsalita para sa Diyos sa mga araw ng paghihimagsik. Kaya may awtoridad sila na walang lingkod ng Diyos ngayon ang nagtataglay, kung tungkol sa anumang pamayanang sibil. Ang Israel ay isang teokrasya. Ang Diyos ang kanilang kinikilalang Hari. Ang mga propeta ang Kanyang mga sugo sa Kanyang sariling bayan ng tipan. Ang mga ministro ni Cristo ngayon ay kaloob sa iglesya mula sa umakyat na Panginoon (Efeso 4:7-14). Ibinigay sila para sa pagpapaganap ng mga banal, hindi para sa

pamamahala ng sanlibutan. Sa kabilang banda, tinawag silang ipahayag nang walang takot ang mga prinsipyo ng katuwiran na pagtatatagan ng kaharian ni Cristo, upang makita ng mga tao ang kanilang tunay na kalagayan sa harap ng Diyos at manumbalik sa Kanya sa pagsisisi.

> *Sandali lamang ang paghahasik sa luha at kahinaan*
> *Ng mahalagang binhi sa kapatagan ng tagsibol,*
> *Hanggang sa sumibol sa buhay ang murang usbong*
> *Na nagbibigay ng bagong pangako ng hinog na butil ng tag-araw.*
> *Sandali lamang ng matiyaga't masigasig na paggawa,*
> *Alang-alang sa Kanya, ang ating pinakamabuti at pinakatunay na Kaibigan;*
> *Sandali lamang ang paghihintay sa Kanyang pagpapakita,*
> *At pagkatapos ay ang kagalakang hindi na matatapos kailanman.*
> *Sandali lamang ang pagpasan ng krus para kay Jesus*
> *At pagharap sa mga kaaway na minsan Niyang dinaig;*
> *Ang tumayong di-natitinag, itinataas ang tabak ng katotohanan,*
> *At sa pamamagitan ng kapangyarihan nito'y magtagumpay sa Kanyang pangalan.*

—Fanny Crosby

Mayo 15

> *Ngayon, mangyayari sa mga huling araw na ang bundok ng bahay ng Panginoon ay itatatag sa taluktok ng mga bundok, at itataas sa ibabaw ng mga burol; at ang mga bayan ay dadagsa rito. Maraming bansa ang darating at magsasabi*

> *"Halikayo, at umakyat tayo sa bundok ng Panginoon, sa bahay ng Diyos ni Jacob; tuturuan Niya tayo ng Kanyang mga daan, at lalakad tayo sa Kanyang mga landas." Sapagkat mula sa Sion lalabas ang kautusan, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem.*

Mikas 4:1-2

Para kay Mikas, gaya ng lahat ng tagakita ng Lumang Tipan, ang panahon ng pangkalahatang kapayapaan ay nasa hinaharap pa at nakaugnay sa pagdating at paghahari ng Sanga ng Panginoon (Isaias 4:2), na nakatakdang isilang sa Bethlehem (Mikas 5:2), ngunit tatanggihan kapag dumating Siya sa unang pagkakataon at iniharap ang Kanyang sarili bilang hinirang na Pinuno ng Israel. Dahil dito, ang bayan sa lupa ay dadaan sa mahabang panahon ng pagdurusa, na matatapos lamang kapag ang ipinangakong Manunubos ay nagpakita sa ikalawang pagkakataon upang dalhin ang matagal nang ipinahayag na kaharian ng kapayapaang nakatatag sa katuwiran.

Hanggang sa pagbabalik ng ating Panginoon, hindi kailanman magkakaroon ng matatag na kapayapaan sa mga bansa sa kabila ng lahat ng pinakamabuti at may mabuting-hangaring pagsisikap ng tao, sapagkat ipinahayag Niya na hanggang sa katapusan ng panahong ito ay magkakaroon ng mga digmaan at mga balita ng digmaan, bansang babangon laban sa bansa, at kaharian laban sa kaharian (Mateo 24:6-7). Sa Ezekiel 21:27, sinasabi ng Diyos, "Ibabagsak, ibabagsak, ibabagsak Ko ito! Hindi na ito mananatili, hanggang sa dumating Siya na may karapatan dito, At ibibigay Ko ito sa Kanya." Tumutukoy ito, gaya ng ipinapakita ng konteksto, sa unang kapangyarihang ipinangako ng Diyos sa Israel bilang Kanyang kinatawang

bayan sa lupa. Ang Judio, samakatuwid, ang susi sa plano ng propesiya.

> *Darating ang ating Diyos, masisira ang katahimikan,*
> *Na matagal nang naghari sa mundong ito na sinalanta ng kasalanan;*
> *Ang mga banal ng bawat pangalan at wika ay magtitipon*
> *Sa ilalim ng Kanyang watawat na ilaladlad.*
> *Darating ang ating Diyos, upang pangalatin ang lahat ng mang-aapi,*
> *Sapagkat Siya, ang matuwid na Hukom, ang uupo sa trono;*
> *Hindi na maghahari pa ang malupit,*
> *Hindi na dadaing pa ang walang-magawang bihag.*

—H. Bunn

Mayo 16

> *Ang Panginoon ay hindi madaling magalit at dakila sa kapangyarihan, at hindi Niya kailanman aariing walang-sala ang masama. Ang Panginoon ay may daan sa ipu-ipo at sa bagyo, at ang mga ulap ay alikabok ng Kanyang mga paa.*

Nahum 1:3

Ang propesiya ni Nahum ay itinuon laban sa walang-Diyos at maluhong lungsod ng Nineve. Isa itong napakadilim na larawan ng kasalanan at paghatol. Ngunit ang talatang ito ay kumikinang na parang maningning na bituin sa maulap na langit. Napakahalaga sa kaluluwa na malaman na sa lahat ng alitan at gulo ng lupa, ang Panginoon ay may daan. Hindi Niya iniwan ang Kanyang trono bilang moral na tagapamahala ng

sansinukob. Pinamamahalaan Niya ang lahat ng elemento, at ginagawa Niyang purihin Siya ng galit ng tao. Ang mismong mga ulap na nagpapadilim sa kalangitan ay alikabok ng Kanyang mga paa. Nasa itaas lamang Siya ng mga iyon. Ang Kanyang puso ay laging nakatuon sa Kanyang bayan, at ginagawa Niyang gumawa ang lahat ng bagay para sa ikabubuti ng mga umiibig sa Kanya. Malapit na Siyang makita at titigil ang lahat ng kaguluhan.

> *Naghahari ang kaguluhan sa mundo! lalong bumibilis ang pangahas na kawalang-batas!*
> *At ang madilim na gabi ng Lupa ay lalong dumidilim!*
> *Sa maraming lupain, walang-katulad na kapahamakan,—*
> *Mga digmaan, taggutom, lindol, baha— sa gitna ng maraming kapighatian.*
> *Lumalalim ang kadiliman!—oo, ngunit mas malapit na ang Bukang-liwayway!*
> *Ang Panginoon mula sa Langit ay maaaring malapit nang dumating;*
> *Ang "Pinagpalang Pag-asa" sa madidilim na araw na ito ay lalong nagiging mahal,—*
> *Darating ang ating Tagapagligtas na si Cristo,—"marahil ngayon!"*

—J. Danson Smith

Mayo 17

> *Hindi ba Ikaw ay mula sa walang hanggan, O Panginoon kong Diyos, aking Banal? Hindi kami mamamatay. O Panginoon, itinakda Mo sila para sa paghatol; O Bato. Itinalaga Mo sila para sa pagtutuwid. Ang Iyong mga mata*

> *ay napakadalisay upang tumingin sa kasamaan, at hindi makatingin sa kalikuan. Bakit Ka tumitingin sa mga gumagawa ng kataksilan at nananahimik kapag nilalamon ng masama ang taong mas matuwid kaysa kanya?*

Habakuk 1:12-13

Sa unang apat na talata ng kanyang propesiya, nagreklamo si Habakuk tungkol sa kasamaan at karahasang laganap noon. Ang sagot ni Jehova ay ibinigay sa talata 5 hanggang 11. Nakita Niya ang lahat ng iyon, at malapit nang bumagsak ang paghatol. Ibabangon Niya ang mga Caldeo para sa pagdidisiplina ng Kanyang bayan. Sa natitirang mga talata ng kabanata, tumutol ang propeta laban sa paggamit ng isang napakasamang bansa upang parusahan ang Juda. Naguguluhan siya kung bakit papayagan ng Banal ang ganoong paraan. Sa sandaling iyon, walang sagot mula sa Diyos, kaya tumayo si Habakuk sa bantayan, naghihintay hanggang sa malutas ang palaisipan. Sa wakas, dumating ang sagot—"Ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya." Ang taong matuwid ay kailangang magtiwala sa Diyos, tiwalang lilinawin Niya ang lahat sa huli.

Pagkatapos ay nagsalita ang tinig ng Diyos sa kamahalan, ipinapakitang hindi Niya sinasang-ayunan ang masama, ngunit bagaman gagamitin Niya ang isang masamang bansa bilang pamalo, kapag natupad na Niya ang Kanyang layunin, ito rin ay haharap sa paghatol, at maluluwalhati ang Diyos.

Ito ang nagtulak sa puso ng propeta tungo sa panalangin at nagpahinahon sa kanyang nababagabag na espiritu, gaya ng inilahad sa kabanata 3, kung saan ibinuhos niya ang kanyang

kaluluwa sa pagsamo para sa kanyang bayan at ipinahayag ang pinakapinagpalang pagpapaubaya sa kalooban ng Diyos.

> *Hindi ko alam, ngunit alam ng Diyos;*
> *O, pinagpalang kapahingahan mula sa takot!*
> *Ang lahat ng aking mga araw na dumarating*
> *Sa Kanya ay malinaw at maliwanag.*
> *Bawat balisa't naguguluhang "Bakit?"*
> *Mula sa pagdududa o pangambang lumalaki,*
> *Ay nakakatagpo ng sagot sa isiping ito:*
> *Hindi ko alam, ngunit alam Niya.*

—Annie Johnson Flint

Mayo 18

> *O Panginoon, buhayin Mo ang Iyong gawa sa gitna ng mga taon! Sa gitna ng mga taon ay ipakilala Mo ito; sa poot ay alalahanin Mo ang awa.*

Habakuk 3:2

Laging handa ang Diyos na dalawin ang Kanyang bayan sa pagpapala at magkaloob ng pagbabagong-buhay at espirituwal na kasariwaan kapag hinahatulan nila ang kanilang mga kasalanan sa Kanyang harapan at dumadaing sa Kanya para sa kaligtasang kailangan nila. O, nawa'y mapukaw tayo ngayon na maunawaan ang malaking pangangailangan ng buong iglesya ng Diyos, upang magkaroon ng malakas na sigaw ng pagsamo na papaitaas sa trono, kasabay ng tapat na paglilinis ng ating sarili mula sa lahat ng alam nating kasalanan, at ng tunay na pagbabalik sa lugar ng pagsunod sa Kanyang Salita! Sino ang makapagsasabi kung anong pinagpalang mga bunga ang maaari

pang ipagkaloob sa Kanyang bayan, at kung ano ang maaaring maging maluwalhating epekto sa walang-Diyos na sanlibutan sa labas?

> *Buhayin Mo ang Iyong gawa, O Panginoon!*
> *Ilantad Mo ang Iyong makapangyarihang bisig;*
> *Magsalita Ka sa tinig na gumigising sa mga patay,*
> *At gawin Mong makinig ang Iyong bayan.*
> *Buhayin Mo ang Iyong gawa, O Panginoon!*
> *Gambalain Mo ang pagtulog na ito ng kamatayan;*
> *Paningasin Mo ngayon ang nagbabagang abo*
> *Sa pamamagitan ng Iyong makapangyarihang hininga.*
> *Buhayin Mo ang Iyong gawa, O Panginoon!*
> *Lumikha Ka ng pagkauhaw ng kaluluwa sa Iyo;*
> *Ngunit nagugutom sa tinapay ng buhay,*
> *O, nawa'y ganoon ang aming mga espiritu!*
> *Buhayin Mo ang Iyong gawa, O Panginoon!*
> *Itaas Mo ang Iyong mahalagang pangalan;*
> *At, sa pamamagitan ng Espiritu Santo, ang aming pag-ibig*
> *Sa Iyo at sa Iyong mga sariling ay paningasin.*

—A. Midlane

Mayo 19

> *Mag-iiwan Ako sa gitna ninyo ng isang bayang maamo at mapagpakumbaba, at magtitiwala sila sa pangalan ng Panginoon.*

Sofonias 3:12

Ang mga nababagabag at nagdurusa ang nakakatagpo ng kanilang ginhawa sa Diyos. Madalas, ang kasaganaan sa lupa ay

napapatunayang hadlang sa pagiging espirituwal. Hindi kailangang maging ganoon, ngunit ganoon tayo nabuo na kapag maayos ang lahat sa ating buhay at sagana tayo sa mababuting bagay ng buhay, madali nating nakakalimutan ang Nagbigay at mas nagiging abala tayo sa Kanyang mga kaloob kaysa sa Kanya mismo. Sa ating mga pagdurusa at kalagayang nangangailangan, kung babaling tayo sa Kanya, matututuhan natin kung gaano kahanga-hanga Niyang kayang busugin ang ating mga puso at iangat tayo sa ibabaw ng mga pagsubok sa daan.

> *Huwag mong ipagtaka ang nagniningas na pagsubok,*
> *Na halos tumutupok sa apoy na pitong ulit ang init;*
> *Huwag mong ituring na kakaiba, na parang may kakaibang nangyari:*
> *Hindi ba tiniis din ito ng mga pinakadakila ng Diyos?*
> *Huwag mong ipagtaka na ang pagsubok sa ibabaw ng pagsubok*
> *Ay mabilis na nagsusunuran, mabangis at malakas:*
> *Mga pagsubok na pinakatrahedya, mga bagay na tila kapahamakan,*
> *Kapag sumisigaw ang kaluluwa, "Hanggang kailan, O Panginoon, hanggang kailan?"*
> *Huwag mong ipagtaka, kabahagi ng mga pagdurusa ni Cristo;*
> *Sinubok at sinuri, tiyak na ikaw ay itataas:*
> *Hindi upang tumupok pinahihintulutan ang mga "kakaibang" bagay na ito,*
> *Kundi upang magpayaman, kung magtitiis lamang tayo.*
> *Huwag mong ipagtaka! Magalak, magalak ka pa nga!*
> *Ituon mo ang iyong paningin sa unahan hanggang sa*

> *dumating ang kaluwalhatian;*
> *Kung magkagayon, o, ang galak, ang pagkamangha, at ang kaligayahan,*
> *Kapag natagpuan mong ang Kanyang kaluwalhatian ay ibinahagi sa iyo.*

—J. Danson Smith

Mayo 20

> *Ngayon nga, ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo "Pag-isipan ninyo ang inyong mga lakad! Marami kayong naihasik, at kaunti ang naani; kumakain kayo, ngunit hindi nabubusog; umiinom kayo, ngunit hindi napapawi ang uhaw; nagdaramit kayo, ngunit walang nag-iinit; at siya na kumikita ng sahod, ay kumikita ng sahod upang ilagay sa supot na butas-butas."*

Hagai 1:5-6

May dalawang mahalagang pananalita sa munting aklat ng Hagai na nagbibigay sa atin ng layunin ng propesiyang ito: "Pag-isipan ninyo ang inyong mga lakad," at "Magpakatatag kayo." May anim na aklat ng Lumang Tipan na malapit na magkakaugnay—tatlong pangkasaysayan, Ezra, Nehemias, at Esther; at tatlong propetiko, Hagai, Zacarias, at Malakias. Ibinibigay ng mga ito sa atin ang kuwento ng pakikitungo ng Diyos sa bayan ng Juda pagkatapos mapabagsak ang pamamahala ng Babilonia at nang ang imperyo ng Medo-Persia, na karaniwang mabait sa mga Judio, ay humalili sa pamamahala ng mundo. Sa Ezra at Nehemias, nasa atin ang kasaysayan ng nagbabalik na nalabi, at ang tatlong propeta ay

nagbibigay-liwanag sa kanilang moral at espirituwal na kalagayan. Sinikap ni Hagai na pasiglahin ang bayan na ipagpatuloy ang programang itinakda ng Diyos para sa kanila, ang muling pagtatayo ng templo, na nahadlangan dahil sa pagsalungat ng mga taong may halong lahi (ang mga Samaritano, gaya ng pagkakilala sa kanila pagkatapos) na naninirahan sa lupain ng Palestina. Sinikap niyang kilusin ang mga budhi ng nalabi, at tinawag sila na harapin ang kanilang mababang espirituwal na kalagayan sa harap ng Diyos at maging tama sa Kanya. Napakabisa ng kanyang nananaliksik na ministeryo kaya napukaw ang bayan na "bumangon at magtayo." Pagkatapos ay ipinatunog niya ang himig ng pagpapasigla, "Magpakatatag kayo."

> *Napakaraming buhay ang isang mahabang lagnat!*
> *Lagnat ng balisang paghihintay at alalahanin;*
> *Lagnat ng pag-aalala, lagnat ng pagkakamal,*
> *Lagnat ng pagmamadali rito at doon.*
> *Ah, paano kung sa pagkamit ng papuri ng iba*
> *Mawala sa atin sa huli ang "Magaling" ng Hari—*
> *Kung ang mga gawaing sarili nating pinili sa ubasan ng Panginoon*
> *Ay magbunga ng "wala kundi mga dahon" sa paglubog ng araw!*

—Edith C. Cherry

Mayo 21

> *Magalak ka nang labis O anak na babae ng Sion! Sumigaw ka, O anak na babae ng Jerusalem! Narito, ang iyong Hari ay dumarating sa iyo: Siya'y matuwid at may kaligtasan.*

> *Mapagpakumbaba at nakasakay sa asno isang batang asno, ang anak ng asno.*

Zacarias 9:9

Ang pagpasok ng ating Panginoon sa Jerusalem sa simula ng Kanyang huling linggo ng hayagang ministeryo ay matagal nang ipinahayag at eksaktong kaayon ng propetikong Salitang ito. Ang masasayang sigaw ng karamihang sumalubong sa Kanya ay ipinahayag din noon pa man ni David sa Awit 118:25-26. Kaya may dalawang magkaibang Kasulatang natupad sa mahalagang pagkakataong ito. Pagkatapos, nang linisin ni Jesus ang templo (sa ikalawang pagkakataon), tinukoy at sinipi Niya ang Isaias 56:7 bilang Kanyang awtoridad sa pagkilos nang gayon. Lahat ng ito ay kaayon ng katangian ng Ebanghelyo ni Mateo, na dinisenyo sa kabuuan upang iugnay ang mga pangako at hula ng Lumang Tipan sa mga katumbas nito sa Bagong Tipan. Masasabing lahat ng ginawa ni Jesus, at lahat ng itinuro Niya, ay eksaktong kaayon ng ipinahayag ng tinig ng pagkasi sa buong panahon. Dito, gaya sa lahat ng iba pa, nakikita natin ang kaganapan ng Salita ng Diyos. Ang propesiya ang tatak ng natatangi nitong katangiang mula sa Diyos. Walang ibang aklat na ganito ang pagpapatunay. Ang Biblia, sa katunayan, ang tanging aklat ng propesiya sa mundo. Ang tinatawag na sagradong panitikan ng mga dakilang relihiyon ay walang ganitong tanda at lubhang payak kapag inihambing sa pahayag na ibinigay sa Banal na Kasulatan.

> *Kasamba-sambang Tagapagligtas! Sa pananampalataya'y natatanaw ko*
> *Na malapit na ang matagal nang hinihintay na araw ng pagtubos,*

> *Kapag ang kahihiyan at paghamak at kalungkutan ay papalitan*
> *Ng mga banal na pagsasaya—ang mga tagumpay ng biyaya!*
> *Hanggang sa kunin tayo mula sa kakila-kilabot na disyertong ito,*
> *Magagalak ang aking puso sa nakakaaliw na isiping ito,—*
> *Maaaring bukas, o kahit ngayong gabi,*
> *Ang kapuspusan ng kaluwalhatian ay sasambulat sa aking paningin!*

Mayo 22

> *Ibubuhos Ko sa sambahayan ni David at sa mga naninirahan sa Jerusalem ang Espiritu ng biyaya at pagsamo; kung magkagayo'y titingin sila sa Akin na kanilang tinusok. Oo, tatangisan nila Siya gaya ng pagtangis ng isa sa kanyang kaisa-isang anak, at magdadalamhati para sa Kanya gaya ng pagdadalamhati ng isa sa panganay.*

Zacarias 12:10

Sa mga salitang ito, inilalarawan ni Zacarias ang pagsisisi ng bayan ng Juda kapag, sa pagbabalik ng ating Panginoon, kilalanin nila Siya bilang kanilang sariling Mesias na tinanggihan ng kanilang mga magulang. Kung magkagayon, muli Siyang darating sa kapangyarihan at kaluwalhatian para sa kanilang kaligtasan at upang tuparin ang lahat ng masasayang pangako ng kaluwalhatian at pagpapala. Ang mga sugat sa Kanyang mga kamay at paa at tagiliran ay mananatili magpakailanman at magsasalaysay ng kuwento ng pag-ibig na mas malakas kaysa kamatayan. Atin ang makita Siya ngayon sa

pananampalataya na taglay ang mga tanda ng Kanyang pagdurusa habang humaharap Siya para sa atin sa harapan ng Diyos.

> *Malapit Ka nang dumating—o, pinagpalang pag-asam!—*
> *At titingin tayo nang walang hadlang sa Iyong mukha;*
> *Ang ating nananabik na pag-asa ay magkakaroon ng masayang katuparan,*
> *At sa mga sugat na iyon ay mababakas natin ang kuwento ng pag-ibig.*
> *O, walang-ulap na umaga ng makalangit na liwanag at kagalakan.*
> *Kapag ang Diyos mismo ang magpapahid ng lahat ng luha!*
> *Wala nang kamatayan at wala nang kalungkutan,*
> *Walang bakas ng kasalanan sa walang-hanggang araw ng Diyos.*
> *J. W. H. Nichols*

Mayo 23

> *"Dalhin ninyo ang lahat ng ikapu sa kamalig, upang magkaroon ng pagkain sa Aking bahay, at subukin ninyo Ako ngayon dito," sabi ng Panginoon ng mga hukbo, "Kung hindi Ko bubuksan para sa inyo ang mga bintana ng langit at ibubuhos para sa inyo ang pagpapalang hindi magkakasya sa inyong paglalagyan."*

Malakias 3:10

Ang pag-iikapu ay umiiral na bago pa si Moises (Genesis 14:20; Hebreo 7:9). Isinama ito sa kautusan ng Sinai (Levitico 27:30). Sa ilalim ng biyaya, hindi ito binabanggit, ngunit hinihikayat

ang pagbibigay ayon sa kinikita. Ang mananampalataya ngayon ay hindi dapat maging mas pabaya sa pagpaparangal sa Diyos ng kanyang kayamanan kaysa isang Judio sa ilalim ng kautusan. "Upang ang matuwid na hinihingi ng kautusan ay matupad sa atin na hindi lumalakad ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu" (Roma 8:4). Kung ako'y isang Judio sa ilalim ng kautusan, ang ikapu ay lubos na sapilitan at ang pinakamaliit na maibibigay ko. Ako ba, bilang mananampalataya sa ilalim ng biyaya, ay gagawa ng mas kaunti kaysa kung ako'y nasa ilalim ng kautusan?

Ninanakawan natin ang Diyos kapag ginagamit natin para sa sarili nating kasiyahan ang dapat ilaan sa Kanya at sa Kanyang gawain. Tapat ba tayo sa pagtatabi ng bahagi ng Panginoon upang makamit natin ang Kanyang pagsang-ayon sa bagay na ito?

Ang utos ng Bagong Tipan ay, "Sa unang araw ng linggo, magtabi ang bawat isa sa inyo, nag-iipon ayon sa kanyang pag-unlad" (1 Corinto 16:2).

> *Ibinibigay namin sa Iyo ang sa Iyo lamang,*
> *Anuman ang maging kaloob;*
> *Lahat ng mayroon kami ay Iyo lamang,*
> *Isang ipinagkatiwala, mahal na Panginoon, mula sa Iyo.*

Mayo 24

> *Ngunit sa inyong natatakot sa Aking pangalan, sisikat ang Araw ng Katuwiran na may kagalingan sa Kanyang mga pakpak; at lalabas kayo at lalaki na gaya ng mga guyang pinakain sa kulungan.*

Malakias 4:2

Nagtatapos ang Lumang Tipan sa propesiya ng araw ng Panginoon at ng pagdating ng Araw ng Katuwiran. Nagtatapos ang Bagong Tipan sa pangako ng Bituin sa Umaga. Kapwa tumutukoy sa ating Panginoong Jesus, ngunit sa gayon ay inihaharap ang dalawang aspeto ng Kanyang ikalawang pagdating. Babalik Siya para sa Kanyang kasintahan, ang iglesya, bilang ang Bituin sa Umaga. Ihaharap Siya para sa kaligtasan ng Israel at pagpapala ng mundo bilang ang maluwalhating Araw ng Katuwiran. Habang lalong dumidilim ang gabi, lalong nalalapit ang oras ng katuparan ng Kanyang pangakong muling darating. Ang pinagpalang pangyayaring ito ang pag-asa ng iglesya, ang pag-asa ng Israel at ang pag-asa ng mundo.

> *Ang madilim na agos ng kasamaan ay mabilis na dumadaloy,*
> *At ang tao'y lumalakad pa ring dayuhan sa biyaya,*
> *Habang ang pangahas na paghihimagsik ay dumarami,*
> *Na hindi sumisira sa aking galak, hindi gumagambala sa aking kapayapaan,*
> *Sapagkat ang aking puso'y abala sa sarili nitong masayang awit;*
> *Ang Panginoong umibig sa akin ay darating na hindi magtatagal;*
> *Maaaring bukas, o kahit ngayong gabi,*
> *Na makikita ko Siya sa walang-ulap na liwanag!*

Mayo 25

> *Habang iniisip niya ang mga bagay na ito, narito, isang anghel ng Panginoon ang nagpakita sa kanya sa panaginip, na nagsasabi, "Jose, anak ni David, huwag kang matakot na tanggapin si Maria na iyong asawa: sapagkat ang ipinaglilihi niya ay mula sa Espiritu Santo, At manganganak siya ng isang Lalaki at tatawagin mo ang Kanyang pangalan na JESUS, sapagkat ililigtas Niya ang Kanyang bayan mula sa kanilang mga kasalanan."*

Mateo 1:20-21

Ano pa ang mas kamangha-mangha kaysa sa pagbaba ng Diyos sa lupa bilang isang sanggol! May makapagsasabi pa ba nang mas ganap ng Kanyang malalim na pananabik para sa sangkatauhan at ng Kanyang taimtim na hangaring mahalin at pagtiwalaan Siya ng mga tao? Halos lahat, kahit ang pinakamasama, ay nagmamahal sa isang sanggol.

Walang kailangang matakot sa isang sanggol, at ang Sanggol ng Bethlehem ang ganap na pahayag ng puso ng Diyos, na nais ipaalam sa lahat ng tao na nagkatawang-tao Siya, hindi upang humatol, kundi upang magligtas.

Sa pagiging isang maliit na bata Siya mismo, binago ng ating Panginoon ang mga isip ng di-mabilang na milyun-milyon tungkol sa halaga at kahalagahan ng mga maliliit. Mas pinahahalagahan ng Cristianismo ang mga bata kaysa anumang paganong sistema ng relihiyon kailanman. Sinasaway nito ang kakila-kilabot na krimen ng pagpatay sa mga sanggol, na tinanggap bilang karaniwang bagay kahit sa mga may-pinag-aralang Griyego at mga lubhang sibilisadong Romano.

Naniniwala akong ang Banal na Jesus ay ang Anak ng Diyos sa lupa;
Na si Maria ang Kanyang ina at isang birhen sa Kanyang pagsilang;
Na ang Espiritu Santo ang nagbigay-buhay sa Kanya gaya ng sinabi ng Anghel na si Gabriel.
Ang Diyos, sa Ebanghelyo ng Kanyang Anak, ay nagpapatunay sa talang ginawa.
Naniniwala akong ang pinagpalang Tagapagligtas ay bumaba mula sa Langit para sa akin,
Tiniis ang krus, hinamak ang kahihiyan, upang palayain ako mula sa kasalanan;
Namatay Siya, inilibing, muling nabuhay, at umakyat sa Langit.
Naniniwala ako sa mabuting lumang Ebanghelyo mula simula hanggang wakas.

Mayo 26

Ngayon, pagkapanganak kay Jesus sa Bethlehem ng Judea noong mga araw ni Herodes na hari, narito, mga pantas mula sa silangan ang dumating sa Jerusalem, na nagsasabi, "Nasaan Siya na ipinanganak na Hari ng mga Judio? Sapagkat nakita namin ang Kanyang bituin sa Silangan, at naparito upang sambahin Siya."

Mateo 2:1-2

Napakahalagang maunawaan natin na walang makakapalit sa personal na pananampalataya at pagpapasakop sa Panginoong Jesu-Cristo. Ang pagkakilala sa Kasulatan na hindi namamahala sa ating buhay ay magdaragdag lamang sa ating kahatulan, sa

halip na maging daan ng kaligtasan. Alam ni Herodes at ng mga eskriba ang ipinahayag ng mga propeta tungkol sa pagdating ng Mesias, ngunit wala silang lugar para sa Kanya sa kanilang mga puso. Sa kabilang banda, napakahalaga sa mga pantas ng Kanyang pagsilang kaya naglakbay sila nang malayo upang hanapin Siya at ibuhos ang kanilang mga kayamanan sa Kanyang paanan. Ang Kanyang bituin ay hindi lamang nagpakita ng daan patungo kay Cristo, kundi ito ang dahilan ng kanilang malalim na kagalakan, sapagkat kinilala nila ito bilang sugo ng Diyos na umaakay sa kanila sa Kanya na tinanggap nila sa pananampalataya bilang tunay na Hari ng lupa at sinamba nila nang may sumasambang pag-ibig. Ang pagdiriwang ng Pasko habang tumatangging ibigay ang katapatan ng puso sa Isa na isinilang upang ihayag ang Ama at magbayad-sala para sa mga kasalanan ay pagkukunwari lamang at panunuya.

> *Sa Kanya ngayong araw ang aming mga panalangin ay umaakyat,*
> *Bawat kaluluwa'y naghahandog ng kanyang parangal:*
> *Ang mahalagang mira ng sakripisyo,*
> *Ang matamis na insenso ng papuri,*
> *Ang nagniningning na ginto ng banal na pag-ibig*
> *Na walang bahid ng takot,*
> *Ang mga kaloob na ito'y dinadala namin kay Cristo sa itaas*
> *Ngayong araw at sa buong taon.*

Mayo 27

> *Ako nga'y nagbabautismo sa inyo ng tubig sa pagsisisi, ngunit Siya na dumarating pagkatapos ko ay mas makapangyarihan kaysa akin, na ang mga sandalyas ay hindi ako karapat-dapat magdala. Siya ang*

> *magbabautismo sa inyo ng Espiritu Santo at apoy. Ang Kanyang pantahip ay nasa Kanyang kamay, at lubusan Niyang lilinisin ang Kanyang giikan, at titipunin ang Kanyang trigo sa kamalig; ngunit susunugin Niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay.*

Mateo 3:11-12

Walang makapagdidiin pa sa pagka-Diyos ng ating Panginoon nang higit sa pahayag ni Juan tungkol sa Kanya at sa dalawang-bahaging bautismong ito. Isipin ninyo ang isang nilalang na nagbabautismo sa Espiritu Santo. Tanging Isa na Siya mismo'y Diyos ang makagagawa nito. At sa Pentecostes, walang-atubiling ipinahayag ni Pedro na Siya ang nagpadala ng Espiritu (Mga Gawa 2:33). Siya ang magpapadala sa mga hindi nagsisisi sa apoy ng walang-hanggang kaparusahan (Mateo 25:41). Hindi ito dapat ipagkamali sa naglilinis na kapangyarihan ng Espiritu Santo, ni sa mga dilang "parang apoy" na lumitaw sa Pentecostes. Ang "Susunugin Niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay" ay inilagay sa tuwirang pagkakaiba sa pagtitipon ng "trigo sa kamalig" (Mateo 3:12).

Sa pamamagitan ng bautismo ng Espiritu, ang mga mananampalataya ngayon ay pinag-isa sa iisang katawan at binigyan ng kapangyarihan para sa paglilingkod.

> *Ang Espiritu Santo ay narito,*
> *Kung saan nagkakaisa sa panalangin ang mga banal;*
> *Bilang kaloob ni Jesus sa Kanyang pag-alis—malapit Siya*
> *Sa bawat sumasamong pulutong.*
> *Hindi Siya malayo,*
> *Na kailangan pang ilapit sa pamamagitan ng panalangin,*
> *Kundi narito sa kasalukuyang kamahalan*

> *Gaya sa Kanyang mga bulwagan sa itaas.*
> *Nananahan Siya sa ating kaluluwa,*
> *Isang laging malugod na panauhin;*
> *Naghahari Siya nang may ganap na pamamahala,*
> *Bilang hari sa dibdib.*
> *Ang ating mga katawan ay Kanyang dambana,*
> *At Siya ang nananahang Panginoon;*
> *Pagbati sa Iyo, Ikaw na banal na Mang-aaliw,*
> *Sambahin Ka nawa magpakailanman!*

—Charles H. Spurgeon

Mayo 28

> *Nang magkagayo'y inakay ng Espiritu si Jesus paitaas sa ilang upang tuksuhin ng diyablo.*

Mateo 4:1

Habang pinag-iisipan natin ang mabigat at mahalagang paksa ng pagtukso sa ating Panginoon, kailangan nating tandaan na Siya'y Diyos at tao sa iisang persona. Bagaman tunay na tao na parang hindi Siya kailanman naging Diyos, Siya'y tunay ding Diyos na parang hindi Siya kailanman naging tao, kaya hindi natin dapat isipin na Siya'y tao lamang na nasa pagsubok, gaya ni Adan sa halamanan ng Eden.

Ang pagsubok kay Jesus sa ilang ay hindi upang makita kung magkakasala Siya, kundi upang patunayang Siya ang lubos na walang kasalanan at samakatuwid ang angkop na kahalili para sa mga makasalanan kapwa sa likas at sa gawa.

Kapag itinatanong (marahil nang walang masamang hangarin), “Maaari bang magkasala si Jesus?” kailangan nating pag-isipan

bago sumagot ng oo kung ano sana ang nangyari kung nagkasala Siya. Hindi Siya dalawang persona, kundi isa. Siya ang Anak ng Ama na may dalawang kalikasan, ang pantao at ang pang-Diyos. Hindi na kailanman mapaghihiwalay ang mga kalikasang ito matapos Siyang magkatawang-tao. Hindi makakakilos ang isang kalikasan nang salungat sa isa; kaya ang isipin ang kasalanan kaugnay Niya ay lubos na kasuklam-suklam. Masasabi Niya, "Dumarating ang pinuno ng sanlibutang ito, at wala siyang anuman sa Akin" (Juan 14:30). Walang taksil na nagtatago sa loob. Mula sa sandali ng Kanyang pagsilang, Siya ang "banal na Iyon" (Lucas 1:35). Pinatunayan ng tukso na Siya ang lahat ng sinabi ng Diyos Ama tungkol sa Kanya: ang Kanyang minamahal na Anak, na sa Kanya'y natagpuan Niya ang lahat ng Kanyang kaluguran (Mateo 3:17).

> *Tapat sa gitna ng kawalan ng katapatan,*
> *Sa gitna ng kadiliman, tanging liwanag,*
> *Ipinahayag Mo ang pangalan ng Iyong Ama,*
> *At nalugod sa Kanyang kalooban;*
> *Hindi natinag ng tusong pandaraya ni Satanas,*
> *O ng pagdurusa, kahihiyan, at kawalan,*
> *Ang Iyong landas, na hindi pinasigla ng mga ngiti ng lupa,*
> *Ay tumungo lamang sa krus.*

—J. G. Deck

Mayo 29

> *Si Jesus, habang naglalakad sa tabi ng Dagat ng Galilea, ay nakakita ng dalawang magkapatid, si Simon na tinatawag na Pedro, at si Andres na kanyang kapatid, na naghahagis ng lambat sa dagat: sapagkat sila'y mga mangingisda. Nang*

> *magkagayo'y sinabi Niya sa kanila, "Sumunod kayo sa Akin, at gagawin Ko kayong mga mangingisda ng tao."*

Mateo 4:18-19

Dakilang bagay ang tawagin ng Diyos sa mapagsakripisyong paglilingkod para sa naliligaw na sanlibutan; isang napakahalagang pangyayari sa kasaysayan ng isang kaluluwa kapag narinig ang tinig ni Cristo na nagsasabi, "Sumunod ka sa Akin, at gagawin kitang ——." Hindi lahat ay angkop sa iisang gawain; hindi lahat ay makakagawa sa iisang paraan. Ngunit bawat isa na nagpapasakop ng sarili sa Panginoong Jesus para sa tiyak na paglilingkod ay makakatuklas na Siya ang nagbibigay-kakayahan, nagsasanay, at gumagabay, upang ang buhay na isinuko nang gayon ay magamit para sa Kanyang kaluwalhatian at sa pagkamit ng mga naliligaw at pagpapala ng mga ligtas. Ang "mga mangingisda ng tao" ay angkop na larawan. Nangangailangan ng malaking karununga at pagtitiyaga upang maging mabisang kasangkapan sa gawain ng "paghuli ng mga taong buhay," ngunit siya na handang matuto sa paanan ng Panginoon at mabilis sumunod sa Kanyang mga utos ay tunay na "gagawing" anuman ang nais Niyang maging siya.

> *Ang iba'y humayo nang malayo sa mga mahal sa buhay at tahanan,*
> *Iniwan ang kanilang lahat para sa Kanyang paglilingkod lamang;*
> *Itinuring ang pakinabang ng mundong ito na basura lamang,*
> *Walang hinahanap na kaluwalhatian maliban sa Kanyang krus.*

> *Ang iba'y humayo sa napakakapal na kadiliman,*
> *Kadilimang dumudurog, isang matinding kadiliman;*
> *Doon sa malalayong lupain kung saan hindi kilala ang kanilang Panginoon;*
> *Masayang gumagawa para sa Kanyang kaluwalhatian lamang.*
> *Ang iba'y humayo, ngunit napakarami ang nananatili*
> *Nang ligtas sa tahanan—upang makamit ang ibang karangalan;*
> *Milyun-milyong naliligaw na hindi pa kailanman nakarinig,*
> *Kakaunti—o, napakakaunti—ang hahayo na dala ang Kanyang Salita!*

—Grace Troy

Mayo 30

> *Mapapalad ang mga mapagpayapa: Sapagkat sila'y tatawaging mga anak ng Diyos. Mapapalad ang mga inuusig dahil sa katuwiran, sapagkat kanila ang kaharian ng langit. Mapapalad kayo kapag inaalipusta at inuusig nila kayo, at nagsasabi ng lahat ng uri ng kasamaan laban sa inyo nang may kasinungalingan dahil sa Akin.*

Mateo 5:9-11

Ang sermon sa bundok ay hindi dapat ituring na pagpapahayag ng Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos na siyang nagliligtas sa mga makasalanang nangangailangan. Ito ay pagpapahayag ng mga pundasyong prinsipyo ng kaharian ng Diyos, mga prinsipyong lubos na naiiba sa mga pinagtatayuan ng mga kapangyarihan sa

lupa. Ibinibigay nito sa atin ang batas ng pag-ibig na namamayani sa lahat ng bahagi ng buhay. Malinaw na hindi ito kailanman lubos na matatanggap at maisasagawa ng sanlibutang hindi pa ipinanganak na muli. Ngunit kapag ipinanganak na muli ang mga tao, makikita nila at makakapasok sila sa kaharian ng Diyos kahit ngayon, habang tinatanggihan ang Hari mismo. Para sa kanila, ang kalooban ng Diyos ang pinakamahalaga, at natatagpuan nila sa tila lubos na hindi maisasagawang pamantayan ng pamumuhay para sa mga taong hindi ligtas, ang huwarang paraan ng pamumuhay para sa mga nasisiyahang makilala kasama ni Cristo sa pagtanggi sa Kanya.

Kung paanong pagkakamali ang pagtatangkang ipilit ang mga prinsipyong ito sa sanlibutan ng mga lalaki't babaeng hindi ligtas, gayon din kalaking pagkakamali ang igiit na wala itong umiiral na awtoridad sa mga budhi ng mga Cristiano ngayon. Tiyak na hindi; sapagkat sa atin natutupad ang lahat ng matuwid na hinihingi ng kautusan habang tayo'y “hindi lumalakad ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu” (Roma 8:4).

> *Nagbibigay Siya ng higit pang biyaya kapag lumalaki ang mga pasanin,*
> *Nagpapadala Siya ng higit pang lakas kapag dumarami ang mga gawain;*
> *Sa dagdag na pagdurusa, idinaragdag Niya ang Kanyang awa,*
> *Sa mga pinaraming pagsubok, ang Kanyang pinaraming kapayapaan.*
> *Kapag naubos na natin ang ating ipon ng pagtitiis,*
> *Kapag nabigo na ang ating lakas bago pa man dumating ang kalahati ng araw,*

> *Kapag narating na natin ang dulo ng ating inipong mga yaman,*
> *Ang lubos na pagbibigay ng ating Ama ay nagsisimula pa lamang.*
> *Ang Kanyang pag-ibig ay walang hangganan, ang Kanyang biyaya ay walang sukat,*
> *Ang Kanyang kapangyarihan ay walang hangganang alam ng mga tao;*
> *Sapagkat mula sa Kanyang walang-hanggang kayamanan kay Jesus*
> *Nagbibigay Siya at nagbibigay at muling nagbibigay.*

—Annie Johnson Flint

Mayo 31

> *Narinig ninyong sinabi sa mga tao noong una, "Huwag kang papatay; at sinumang pumatay ay mapapahamak sa paghatol." Ngunit sinasabi Ko sa inyo na sinumang magalit sa kanyang kapatid nang walang dahilan ay mapapahamak sa paghatol. At sinumang magsabi sa kanyang kapatid ng, "Raca!" ay mapapahamak sa sanhedrin. Ngunit sinumang magsabi ng, "Hangal ka!" ay mapapahamak sa apoy ng impiyerno.*

Mateo 5:21-22

Sinabi ng Diyos, "Lahat ng kaluluwa ay Akin" (Ezekiel 18:4). Siya lamang ang may karapatang magsabi kung kailan matatapos ang buhay sa lupa ng sinuman sa mga naninirahan dito. Ipinagkatiwala Niya ang ilang kapangyarihan sa mga pamahalaan upang maparusahan nang matuwid ang mga

gumagawa ng masama at bilang babala sa iba (Genesis 9:5-6; Roma 13:4). Ngunit walang sinumang binigyan ng awtoridad na kunin ang batas sa sarili niyang mga kamay at patayin ang kanyang kapwa dahil sa tunay o guni-guning pagkakasala. Sa likod ng kamay ng mamamatay-tao ay ang masamang isip at ang masamang puso. Kaya ipinapakita sa atin ng ating Panginoong Jesus na siya na humahamak sa kanyang kapwa, siya na napopoot sa kanyang kapatid, ay maaaring maging mamamatay-tao at samakatuwid ay nasa ilalim ng kahatulan ng moral na kautusan. Idiniriin ito sa Exodo 20:13 at 1 Juan 3:15. Kapag ang biyaya ng Diyos ang namamahala sa kalooban, nawawala ang pagkapoot at lahat ng anyo ng masamang hangarin, at ang pag-ibig na hindi gumagawa ng masama sa kapwa ay lumilitaw. Kaya dito, gaya sa lahat ng iba pa, ang pag-ibig ang katuparan ng kautusan.

> *O, nawa'y kapag nagkikita at naghihiwalay ang mga Cristiano.*
> *Ang mga salitang ito'y nakaukit sa bawat puso—*
> *Sila'y mahal sa Diyos!*
> *Gaano man katigas ang ulo at di-marunong.*
> *Titingnan natin sila nang may mapagmahal na mga mata —*
> *Sila'y mahal sa Diyos!*
> *Kapag natuksong gumanti ng sakit sa sakit,*
> *Paanong pipigilin ng isiping ito ang ating mga salita,*
> *Sila'y mahal sa Diyos!*
> *Kapag pinipilit tayo ng katotohanang makipagtalo,*
> *Anong pag-ibig ang dapat ihalo sa lahat ng ating pagtatalo!*
> *Sila'y mahal sa Diyos!*

Hunyo

Hunyo 1

> *Narinig din ninyo na sinabi sa mga tao noong unang panahon, "Huwag kang manunumpa nang may kasinungalingan, kundi tutuparin mo sa Panginoon ang iyong mga sumpa." Ngunit sinasabi Ko sa inyo, huwag na kayong manumpa kailanman: ni sa langit, sapagkat ito ang trono ng Diyos; ni sa lupa, sapagkat ito ang tuntungan ng Kanyang mga paa; ni sa Jerusalem, sapagkat ito ang lungsod ng dakilang Hari.*

Mateo 5:33-35

Madalas na itinuturing ng mga kabataan ang pagmumura bilang isang kakayahang dapat ipagmalaki. Ngunit ang totoo, lagi itong tanda ng kahinaan at nagbubunyag ng pusong marumi at masama. Walang humahanga sa isang mapagmura. Subalit kinikilala ng lahat ng taong matino ang pag-iisip ang kadakilaan ng ugali ng isang taong kayang panatilihing malinis ang kanyang mga labi at malusog at pino ang kanyang pananalita. Malinaw na ipinagbabawal ng ating Panginoon ang paggamit ng mga pasigaw na salita tulad ng "Langit!" at iba pang katulad nito. Hindi nakadaragdag ang mga ito sa lakas ng pananalita ng isang tao; sa halip ay nagpapahina pa nito, at talagang hindi nararapat sa mga labi ng isang mananampalataya kay Cristo.

> *Ang pangalang narinig ko ngayon ay matamis na matamis!*
> *Si Jesus ay ang Cristo! at Siya'y makakaharap mo rin;*
> *Ngayon ay sinasalubong Niya sa biyaya ang mga kaawa-*

awang makasalanan,
Kumakatok Siya sa iyong puso. O, bigyan mo Siya ng puwang!
Naririnig Niya ang iyong paglapastangan: ngunit o, kung alam mo lang
Kung gaano Niya kamahal ang mga makasalanan, kung gaano ka Niya kamahal,
Magpapatirapa ka sa Kanyang paanan at aawit nang may pagsamba,
Jesus! aking Tagapagligtas! aking Panginoon! at aking Hari!
Dahil dito Siya namatay sa punongkahoy ng Kalbaryo,
Upang ang mga makasalanan, kahit ang pinakamasama, ay maging malaya sa paghatol;
Nasa kaluwalhatian na Siya ngayon—isang Tao sa trono ng Diyos,
Ngunit babalik Siyang muli—maaaring malapit na.
Iniwan Niya sa atin ang mensaheng ito, habang Siya'y nasa itaas,
Isang mensahe ng awa—isang mensahe ng pag-ibig:
Sabihin sa mga makasalanang mahal Ko sila—sabihin sa buong lahi ni Adan,
Na ito ang araw ng Aking pagtitiis at biyaya.
Oo, higit pa—humayo, mamanhik—mamanhik sa kanila para sa Akin,
Mamanhik sa pamamagitan ng Aking dugo, ng Aking kamatayan sa punongkahoy,
Nililinis nito mula sa kasalanan at inihahanda silang maging
Agad at magpakailanman sa kaluwalhatian na kasama Ko.

—J. H. Wilson

Hunyo 2

> *Kaya huwag kayong mabalisa, na nagsasabing, "Ano ang aming kakainin?" o "Ano ang aming iinumin?" o, "Ano ang aming isusuot?" Sapagkat ang lahat ng mga bagay na ito ay hinahanap ng mga Gentil. Sapagkat nalalaman ng inyong Ama sa langit na kailangan ninyo ang lahat ng mga bagay na ito. Ngunit hanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran, at ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo. Kaya huwag kayong mabalisa tungkol sa bukas, sapagkat ang bukas ang mababalisa sa kanyang sarili. Sapat na sa araw ang kanyang sariling kabagabagan.*

Mateo 6:31-34

Hindi binabalewala ng Biblia ang pangangailangan ng tao, ngunit ipinakikita nito ang napakahalagang pag-aasikaso sa mga bagay na espirituwal. Hinihikayat ang mga Cristiano na maging maingat at matalino sa pangangasiwa ng kanilang mga gawaing panlupa. Ang huwarang mananampalataya ay hindi isang taong nagtatago sa mundo at nagnanais makaiwas sa lahat ng pananagutan para sa kaginhawahan at kapakanan ng kanyang sarili o ng ibang tao. Ngunit lagi nang iginigiit ng Salita ng Diyos ang pinakamataas na kahalagahan ng kapakanan ng panloob na pagkatao. Ang pag-uuna sa mga bagay na walang hanggan ay nangangahulugang makukuha natin ang pinakamabuti sa buhay na ito, at gayundin ang kapayapaan ng puso tungkol sa kabilang buhay.

Inaako ng Diyos ang pananagutang alagaan at tustusan ang lahat ng, dahil ipinanganak ng Kanyang Espiritu, ay kumikilala sa Kanya bilang Ama at nagsisikap gawin ang Kanyang

kalooban bilang masunuring mga anak. Ito ang pag-uuna sa Kanyang kaharian—ang mamuhay na nagpapasakop sa Kanyang inihayag na katotohanan. Habang tayo'y "nagtitiwala at sumusunod" nang ganito, makatitiyak tayong tapat Niyang gagawin ang Kanyang ipinangako, tutustusan ang ating pangangailangan, aalalayan ang ating mga puso, at tutulutan tayong mamuhay nang hindi nilulupig ng alalahanin at pagkabalisa (1 Pedro 5:6-7).

> *O, kay tamis na magtiwala sa Kanya,*
> *Sa pag-alam na Siya'y nagmamahal at nagmamalasakit!*
> *Hinaharap nang buong tapang ang mga pasanin ng buhay,*
> *Yamang sa lahat ng iyon ay kasalo Siya.*
> *Kaya sa unan ng Pananampalataya ay nagpapahinga,*
> *Ngayon ay matutulog na ako;*
> *Sa gabi at araw, ang aking Ama*
> *Ay ligtas na mag-iingat sa Kanyang anak.*

—E. L. Y.

Hunyo 3

> *Siya'y…nagpagaling sa lahat ng may sakit, upang matupad ang sinabi sa pamamagitan ni Isaias na propeta, na nagsasabi: "Siya mismo ang kumuha ng ating mga kahinaan at nagdala ng ating mga karamdaman."*

Mateo 8:16-17

Ang mismong katotohanang laganap na laganap ang sakit sa Israel ay patunay ng paglayo ng bayan sa Diyos (Exodo 15:26). Bawat uri ng sakit ay may kahulugang espirituwal, at ang pagpapagaling sa bawat kaso ay naglalarawan ng

kapangyarihan ni Cristo sa kasalanan sa lahat ng anyo nito, maging ito'y tuwirang pagkontrol ni Satanas (Marcos 1:24-26), ang nagliliyab na lagnat ng kasalanan na inilalarawan ng karamdaman ng biyenan ni Pedro, ang kakila-kilabot na karumihan nito na ipinakikita ng ketong, o ang kawalang-kaya nito na inilalarawan ng kaso ng lalaking paralitiko (Mateo 9:2-8). Anuman ang anyo ng pagpapakita ng ating kasalanan, kayang ibigay ng dakilang Manggagamot ang ganap na kalayaan.

Si Jesus ngayon ang Cristong nagpapagaling. Ngunit higit Siyang nagmamalasakit sa pagbibigay ng kalusugang espirituwal sa mga kaluluwang may sakit ng kasalanan kaysa sa pagpapagaling ng mga tao mula sa lagnat o paglilinis ng mga sugat ng ketong. Noong una, ang mga ito ang mga tanda na Siya ang Mesiyas. Ngayon ay itinaas na Siya sa kanang kamay ng Diyos bilang Prinsipe at Tagapagligtas. Lahat, anuman ang kanilang karamdamang espirituwal, ay makatatagpo ng kalayaan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanya.

> *Ang pinakamasama sa lahat ng sakit*
> *Ay magaan kung ihahambing sa kasalanan;*
> *Sa bawat bahagi ito'y kumakapit,*
> *Ngunit pinakamatindi sa kalooban.*
> *Ito'y pamamanas, pagkalumpo, lagnat*
> *At kabaliwan, pinagsama-sama,*
> *At walang sinuman kundi ang mananampalataya*
> *Ang makatatagpo ng kahit kaunting ginhawa.*

Hunyo 4

> *Nagsalita Siya sa kanila ng maraming bagay sa pamamagitan ng mga talinghaga, na nagsasabi: "Narito, ang isang manghahasik ay lumabas upang maghasik."*

Mateo 13:3

Ang talinghagang ito tungkol sa manghahasik at sa binhi ay dapat maging babala at pampalakas-loob sa lahat ng nagsisikap gumawa sa Ebanghelyo: babala laban sa kahangalan ng pagtanggap nang walang pagsusuri sa bawat pagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo, ngunit pampalakas-loob kapag marami sa mga nagpapahayag ay napatunayang hindi totoo. Naaalala natin na kahit noong ang Mangangaral na Diyos-at-tao ang siyang naghahasik ng binhi ng Ebanghelyo, marami ang nakinig nang walang kabuluhan at hindi kailanman nagbunga hanggang sa kaganapan. Tungkulin nating maghasik sa lahat ng pagkakataon (Eclesiastes 11:6), sa pag-alam na ang binhi ay hindi nasisira (1 Pedro 1:23). Bagaman marami ang nagbibigay lamang ng saglit na pansin sa mensahe, tutuparin nito ang layunin ng Diyos (Isaias 55:11) at lahat ng makikinig nang may pananampalataya ay maliligtas (Juan 5:24).

Sinusubok ng Salita at nagliligtas din. Kung saan abala ang puso sa ibang mga bagay—tulad ng mga alalahanin ng sanlibutang ito o ng daya ng kayamanan—kakaunti ang pagpapahalaga sa mensaheng nagsasalita tungkol sa isang ibang-ibang buhay at sa mga kayamanang hindi kailanman lilipas. Kung maaari, dapat bungkalin ng mangangaral ang lupang tiwangwang at huwag maghasik sa gitna ng mga tinik (Jeremias 4:3). Sa kabilang dako, dapat siyang maging handa sa panahon at sa di-panahon (2 Timoteo 4:2) kahit na

nangangahulugan itong may ilang binhing mahuhulog sa matitigas at di-handang mga puso, para lamang lamunin ng mga ibon sa himpapawid. Ang mga ibong ito ay angkop na larawan ni Satanas at ng kanyang hukbo ng mga demonyo, na laging nakaabang upang hadlangan ang Ebanghelyo.

> *Inaararo natin ang mga bukid at isinasabog*
> *Ang mabuting binhi sa buong lupain,*
> *Ngunit ito'y pinakakain at dinidiligan*
> *Ng makapangyarihang kamay ng Diyos;*
> *Nagpapadala Siya ng niyebe sa taglamig,*
> *Ng init upang lumaki ang butil.*
> *Ng mga simoy ng hangin at sikat ng araw.*
> *Ng banayad at nakapagpapaginhawang ulan.*

—M. Claudius

Hunyo 5

> *Sumagot Siya at sinabi sa kanila, "Sapagkat sa inyo ay ipinagkaloob na malaman ang mga hiwaga ng kaharian ng langit, ngunit sa kanila ay hindi ipinagkaloob. Sapagkat ang sinumang mayroon, ay bibigyan pa, at siya'y magkakaroon nang sagana; ngunit ang sinumang wala, kahit ang nasa kanya ay kukunin sa kanya."*

Mateo 13:11-12

Ang Ebanghelyo ni Mateo ay higit sa lahat ang Ebanghelyo ng kaharian ng Langit. Ang "kaharian ng langit" ay hindi ang Langit mismo, gaya ng maling inaakala ng marami, kundi ang katagang ito ay tumutukoy sa pamamahala ng Langit na itinatag sa lupang ito (Daniel 4:17, 34). May isang tiyak na

kahulugan kung saan lagi nang totoo ito, sapagkat hindi kailanman binitiwan ng Diyos ang Kanyang kapangyarihan bilang tagapamahalang moral ng sansinukob, ngunit ang buong Kasulatan ay nakatanaw sa panahong ang kahariang ito ay makikitang hayagan sa lahat ng dako ng lupa (Daniel 7:27). Nang dumating ang ating Panginoon sa kaganapan ng panahon at iniharap ang Kanyang sarili bilang ipinangakong Hari, tinanggihan Siya, at bumalik Siya sa Langit "upang tumanggap ng isang kaharian para sa kanyang sarili at bumalik" (Lucas 19:12). Samantala, ang mga prinsipyo ng Kanyang kaharian, gaya ng inilalahad sa Ebanghelyong ito ni Mateo, ay lumalaganap sa sanlibutan, at bilang bunga nito, milyun-milyong tao ang kumikilala sa Kanya bilang tunay na Hari ng lupa at Panginoon ng kanilang buhay. Kaya ang Kanyang kaharian ay naitatag sa "hiwaga." Wala ang Hari, ngunit kinikilala ng marami ang Kanyang kapangyarihan. Ang ilan sa panlabas na kumikilala sa Kanya ay mga huwad na nagpapanggap, kaya sa kasalukuyang panahon ay may mabuti at masamang matatagpuan sa saklaw ng kaharian ng Langit. Itutuwid ito kapag Siya'y bumalik (Mateo 13:41-42).

> *Lumalakad akong kasama Mo at lahat ay maliwanag*
> *Sa umaga, sa gabi, sa gabing di-makatulog;*
> *Hindi ko hinihiling na makita ang daan,*
> *Sapat na sa akin ang Iyong presensya;*
> *Ikaw ang aking Gabay, at ang mga takot ay naglalaho.*
> *O Tagapagligtas, Bukal ng kapahingahan, ng lakas,*
> *Walang kabuluhan ang pakikipaglaban ng mga kapangyarihan ng kasamaan,*
> *Kapag sa Iyong tabi, pinalaya mula sa kasalanan,*
> *Lumalakad akong kasama Mo.*

Hunyo 6

> *Isa pang talinghaga ang sinabi Niya sa kanila: "Ang kaharian ng langit ay tulad ng lebadura, na kinuha ng isang babae at itinago sa tatlong takal ng harina hanggang sa ito'y lumebadura nang buo."*

Mateo 13:33

Noong una, hindi dapat magkaroon ng lebadura sa mga hain o sa handog na harina (Levitico 2:11; 6:17), at ang lahat ng lebadura ay dapat alisin sa tahanan ng Israelita sa panahon ng paskuwa (Exodo 12:15; 13:7). Ipinaliliwanag ito para sa atin sa 1 Corinto 5:6-8 bilang kumakatawan sa masamang hangarin at kasamaan. Binalaan ang mga alagad laban sa lebadura ng mga Fariseo na siyang pagpapaimbabaw at pagmamatuwid sa sarili, at sa lebadura ng mga Saduceo na siyang maling aral (Mateo 16: 6, 11, 12), gayundin sa lebadura ni Herodes, na siyang pagkamakasanlibutan at katiwalian sa pulitika (Marcos 8:15). Binalaan ang mga taga-Corinto laban sa lebadura ng imoralidad, na kung hindi mapipigil ay maglelebadura sa buong iglesya (1 Corinto 5:6), at ang mga taga-Galacia ay binalaan sa gayunding paraan laban sa lebadura ng legalismo (Galacia 5:9). Saanman ay hindi inihahalintulad ang Ebanghelyo sa lebadura, at tiyak na hindi ito dapat "itago," kundi ipahayag nang hayagan.

Ang babae rito ay kumakatawan sa huwad na iglesya na nagpapasama sa katotohanan ng Diyos. Pananagutan nating ilahad ang katotohanang iyon sa kapangyarihan ng Espiritu.

> *Pinagpipira-piraso ng mga tao ang lumang pananampalataya.*

> *At nagtatayo, sa ibabaw ng katotohanang kanilang itinatanggi,*
> *Ng mga kakaibang tore ng guni-guni at kathang-isip.*
> *At inaakalang makaaakyat sila sa langit.*
> *Alisin ang "Bagong Kaisipan" at "Bagong Kaalaman"*
> *Na nagsasalita ng mga lumang kasinungalingan ng nakaraan:*
> *Na nakalilito at nakagugulo lamang.*
> *Upang iwan tayo sa pag-aalinlangan sa huli.*
> *Sa Iyo, ang Nagdadala ng Buhay, ang Nagbibigay ng Buhay,*
> *—*
> *Sa Iyo, ang nag-iisang Katotohanan, ang nag-iisang Daan,*
> *Ang nag-iisang Liwanag na tumatanglaw sa aming kadiliman,*
> *Ang nag-iisang Diyos na nakikinig kapag kami'y nananalangin;*
> *Na nagkakalag ng mga tanikala ng mga bihag,*
> *At nagpapalaya sa mga bilanggo;*
> *O Jesus, Ikaw na Anak ng Ama.*
> *Kanino kami pupunta, kundi sa Iyo?*

—Annie Johnson Flint

Hunyo 7

> *Ang bukid ay ang sanlibutan.*

Mateo 13:38

Mahalagang tandaan na, ayon sa plano ng Diyos, si Jesu-Cristo ay dumating una sa lahat upang hanapin ang mga nawawalang tupa ng sambahayan ng Israel. Siya ang kanilang Mesiyas, ang

kanilang Kamag-anak na Manunubos (Levitico 25:48). Bagaman ang Kanyang puso ay para sa buong sangkatauhan, ang Kanyang natatanging mensahe ay para muna sa kanila. Nang tanggihan nilang magpasakop sa Kanyang kapangyarihan (Juan 19:15), iniutos Niya sa Kanyang mga alagad na dalhin ang Kanyang Ebanghelyo sa lahat ng tao sa lahat ng dako (Mateo 28:19-20).

Ngunit bagaman ang Kanyang patotoo sa lupa ay para sa Israel, nagmamalasakit ang Kanyang puso sa lahat. Dahil "gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan" kaya isinugo Niya ang Kanyang bugtong na Anak sa lugar na ito (Juan 3:16); kaya hindi tayo dapat magtaka na makitang lumalampas ang Kanyang biyaya sa mga hangganan ng bansa at umaabot maging sa mga makasalanang Gentil, na "mga dayuhan sa mga tipan ng pangako," na walang Diyos at, sa anumang kaalaman sa Kanyang Salita, ay walang pag-asa sa sanlibutan (Efeso 2:12). Hindi kumikilala ang biyaya ng anumang hadlang ng bansa o lahi, kundi nakikita sa lahat ng tao ng lahat ng bansa ang mga makasalanang pinagkamatayan ni Cristo at maaaring mabago upang maging mga banal sa pamamagitan ng makapangyarihang kapangyarihang nagbibigay-buhay ng Espiritu Santo.

> *Dinala na ba ninyo ang tubig na buháy*
> *Sa kaluluwang tuyot at pagod?*
> *Nasabi na ba ninyo sa may sakit at sugatan,*
> *"Pinagagaling ka ni Cristo Jesus nang lubos?"*
> *Nasabi na ba ninyo sa Aking mga anak na nanghihina*
> *Ang tungkol sa lakas ng kamay ng Ama?*

> *Naigabay na ba ninyo ang mga sumusuray na hakbang Patungo sa dalampasigan ng "gintong lupain?"*

Hunyo 8

> *Sumagot si Simon Pedro at sinabi, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buháy." Sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, "Mapalad ka, Simon Bar-Jonas, sapagkat hindi laman at dugo ang naghayag nito sa iyo, kundi ang Aking Ama na nasa langit. At sinasabi Ko rin sa iyo na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo Ko ang Aking iglesya, at ang mga pintuan ng Hades ay hindi magtatagumpay laban dito."*

Mateo 16:16-18

Ang katotohanang nakapaloob sa dakilang pagpapahayag ni Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buháy," ay ang bato ng ating kaligtasan. Sa ibabaw nito itinatayo ang iglesya. Kung walang Tagapagligtas na Diyos, walang magiging iglesya ng Diyos sa sanlibutan. Kapansin-pansin na si Jesus mismo ang humango ng pagpapahayag na ito sa pamamagitan ng tuwirang pagtatanong. Alam na alam Niya kapwa ang saloobin ng mga tao sa pangkalahatan tungkol sa Kanyang tunay na pagkatao at kung sino Siya ayon sa pagkakilala ng Kanyang mga alagad. Ngunit nais Niyang ipahayag nila ito nang hayagan, kaya si Pedro ang pinangunahang magsalita para sa kanilang lahat. Malaking bagay para sa Panginoong Jesus na makita ang paggawa ng biyaya sa kanilang mga kaluluwa, at ang kanilang paglago sa espirituwal na pang-unawa. Sa kabilang dako, lubha Siyang nalungkot nang hindi nila maunawaan ang katotohanan tungkol sa gawain ng pagtubos nang kasindali ng pagkaunawa

nila sa isang bahagi ng kaluwalhatian ng Kanyang pagkatao. Kaya mahigpit Siyang sumaway nang nais ni Pedro na ilihis Siya, kung maaari sana, mula sa kamatayan sa krus. Ang pagkakamali ni Pedro ay dapat magpahinto sa atin sandali, habang nauunawaan natin kung gaano kadi-mapagkakatiwalaan ang mga pananaw ng kahit pinakamabubuting tao maliban kung sila'y tumanggap ng pahayag mula sa Diyos. Kay buti na ibinigay sa atin ng Diyos ang Kanyang Salita, na naghahayag ng mga kahanga-hangang hiwagang itinago mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan!

> *Kung tatanungin kung ano ang tingin ko kay Jesus,*
> *Bagaman ang pinakamabuti kong isipin ay kulang pa rin,*
> *Sasabihin ko, Siya ang aking pagkain at inumin,*
> *Ang aking buhay at lakas at kayamanan;*
> *Aking Pastol, aking pinagtitiwalaan at kaibigan.*
> *Aking Tagapagligtas mula sa kasalanan at pagkaalipin;*
> *Aking Pag-asa mula simula hanggang wakas,*
> *Aking Bahagi, aking Panginoon at aking Lahat.*

—J. Newton

Hunyo 9

> *Nang magkagayo'y sumagot si Jesus at sinabi, "O lahing walang pananampalataya at suwail, hanggang kailan Ako makakasama ninyo? Hanggang kailan Ko kayo pagtitiisan? Dalhin ninyo siya rito sa Akin." At sinaway ni Jesus ang demonyo, at lumabas ito sa kanya: at gumaling ang bata mula sa oras ding iyon.*

Mateo 17:17-18

Siya na kaluguran ng puso ng Ama ay nakatatagpo ng Kanyang pinakamalaking kagalakan sa paghahandog ng mga kayamanan ng Kanyang biyaya sa mga nangangailangang makasalanan. Bagaman ang Kanyang kalagayan sa bundok ay isang di-mailarawang kaluwalhatian, ang Kanyang puso ay gayon din tulad noong lumalakad Siya sa gitna ng mga tao sa kababaan at habag. At gayon pa rin hanggang ngayon. Nananatili Siya magpakailanman na "ang Jesus ding iyon." Sa Kanya maaari nating dalhin ang ating mga mahal sa buhay na ikinababahala natin ang kapakanan, na may katiyakang ang Kanyang malasakit sa kanila ay mas malalim at mas magiliw kaysa sa kailanma'y magagawa natin. Ang kapuspusan ng biyaya ay nananahan sa Kanya para sa kapakinabangan ng lahat ng lumalapit sa Kanya sa kanilang pangangailangan at kagipitan. Kapag sa wakas ay bumalik Siya upang maghari at "makikita Siya ng bawat mata" (Apocalipsis 1:7), Siya'y magiging gayon pa rin tulad noong buong pagmamahal Siyang naglingkod sa mga humanap ng Kanyang kagandahang-loob sa mga araw ng Kanyang pagkatao sa laman. Pribilehiyo ng bawat magulang na dalhin ang mga anak sa Kanya, at angkinin, sa pananampalataya, ang nagliligtas na kapangyarihan ng dugo Niya na siyang tunay na Kordero ng paskuwa.

> *Sa ilalim ng hambang may bahid ng dugo, ako'y nakatayong*
> *kasama ng aking mga anak;*
> *Isang sugo ng kasamaan ang dumaraan sa lupain.*
> *Walang ibang kanlungan mula sa mukha ng mamumuksa;*
> *Sa ilalim ng hambang may bahid ng dugo ang magiging*
> *aming taguan.*
> *Ang Kordero ng Diyos ay nagdusa, dinala Niya ang aming*
> *mga kasalanan at kalungkutan;*

> *Sa pananampalataya ang dugo ay iwinisik sa itaas ng pinto ng aming tahanan.*
> *Ang kaaway na nagnanais pumasok ay natatakot sa banal na tandang iyon;*
> *Ngayong gabi, ang hambang may bahid ng dugo ang magkukubli sa akin at sa mga akin.*

Hunyo 10

> *Nang magkagayo'y tinawag ni Jesus ang isang maliit na bata sa Kanya, [at] inilagay siya sa gitna nila.*

Mateo 18:2

Ang bata sa gitna. Nang ang Diyos ay magkatawang-tao, pinili Niyang lumitaw sa lupa bilang isang sanggol. Ang pinakamatamis at pinakadalisay na nilalang na kilala natin sa mundong ito ay ang isang walang-malay na maliit na bata. At ito ang piniling sagisag ng kinatawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ipinahayag ng Panginoong Jesus, "Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, malibang kayo'y magbalik-loob at maging tulad ng maliliit na bata, hindi kayo makapapasok kailanman sa kaharian ng langit" (Mateo 18:3). Sino nga kung gayon ang makapapasok? Sino ang makababalik sa halos kawalang-malay at kadalisayan ng isang maliit na bata? Ngunit pansinin kung ano talaga ang nangyari. Tinawag ng Panginoong Jesus ang isang maliit na bata. Sa buong pagtitiwala ay lumapit siya sa Tagapagligtas, na kinarga siya at inilagay sa gitna. Ngayon pansinin ang pagkakatulad. Tumatawag Siya. Pinakikinggan natin ang Kanyang tinig, at sa gayon ay nagbabalik-loob tayo at nakatatagpo ng lugar sa Kanyang kaharian. Ang batas ng kahariang iyon ay pag-ibig. Ang mga nasasakupan nito ay

dapat magpakita ng kaamuan at kahinahunan ni Cristo, kaya hindi dapat maghanap ng mga dakilang bagay para sa kanilang sarili (Jeremias 45:5), ni humatol sa kanilang mga kapwa lingkod (Mateo 7:1-2). Ang bawat isa ay dapat kumilos na parang nasa harap ng Panginoon, na nagsisikap ayon sa kanyang kakayahan na gawin ang kalooban ng Diyos at luwalhatiin Siya, habang hinahangad na makipagtulungan nang lubusan sa lahat ng tunay na paglilingkod na maaaring ginagawa ng iba (Filipos 1:27).

> *O, hayaang ang pag-aani sa mga darating na taon*
> *Ay bunga ng paghahasik ng iyong matiyagang pag-ibig*
> *At maraming panalangin.*
> *Tumingala para sa lakas;*
> *Ang Diyos na naglagay ng batang iyon sa iyong pangangalaga*
> *Ay magbibigay sa iyo ng lahat ng kailangan mo upang ituro ang langit*
> *At gabayan siya patungo roon.*

Hunyo 11

> *Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, malibang kayo'y magbalik-loob at maging tulad ng maliliit na bata, hindi kayo makapapasok kailanman sa kaharian ng langit. Kaya ang sinumang magpakababa ng kanyang sarili tulad ng maliit na batang ito ay siyang pinakadakila sa kaharian ng langit.*

Mateo 18:3-4

Walang sinumang masyadong bata para sa kaharian ng Langit. Dapat turuan ang mga bata na lumapit kay Jesus sa sandaling kaya na nilang tumugon nang may malay sa Kanyang pag-ibig at biyaya. Tungkol naman sa mga kinukuha mula sa mundong ito bago sila umabot sa gulang ng pananagutan, maaari tayong umasa sa mahahalagang salita ng kabanata 18:10, 14. Namatay ang Mabuting Pastol para sa mga korderong ito at hindi Niya hahayaang mawala ang isa man sa kanila. Dapat dalhin ng mga magulang na Cristiano ang kanilang mga sanggol sa Kanya mula pa sa simula ng kanilang buhay at dapat umasa sa Kanya na pagpapalain sila sa pamamagitan ng paghila ng kanilang mga puso sa Kanyang sarili, na may katiyakang ang pananampalataya ng isang bata ay kasing-totoo ng sa isang mas may-gulang na tao. Sa katunayan, ang isa ang huwaran ng isa pa.

Bukod dito, napakalaking pananagutan ang nakaatang sa mga nakatatanda na gabayan ang mga paa ng mga bata, kapwa sa pamamagitan ng turo at halimbawa.

> *Kay dalas na natagpuan ng isang maliit na bata ang daan,*
> *Ang makipot na landas patungo sa pinagpalang tahanang iyon:*
> *Sa pananampalataya kay Cristo ay nabasa niyang malinaw ang kanyang karapatan,*
> *Habang ang mga taong marurunong ay nananatili sa pag-aalinlangan at takot!*
> *Isang maliit na bata! Madalas gamitin ng Panginoon ang gayon*
> *Upang basagin, o yumukuin, o antigin ang pinakamatigas na puso;*
> *Pagkatapos sa pamamagitan ng Kanyang espiritu ay*

> *pinatitigil ang pakikibaka,*
> *At minsan at magpakailanman ay pinapapasok sa kapayapaan.*

Hunyo 12

> *Nang magkagayo'y tinawag siya ng kanyang panginoon at sinabi sa kanya, "Ikaw na masamang alipin! Pinatawad ko sa iyo ang buong utang na iyon dahil nakiusap ka sa akin. Hindi ba dapat ay naawa ka rin sa iyong kapwa alipin, gaya ng pagkaawa ko sa iyo?" At nagalit ang kanyang panginoon at ibinigay siya sa mga tagapagpahirap hanggang sa mabayaran niya ang lahat ng utang niya. Gayon din ang gagawin sa inyo ng Aking Ama sa langit kung hindi patatawarin ng bawat isa sa inyo, mula sa kanyang puso, ang kanyang kapatid sa kanyang mga pagkakasala.*

Mateo 18:32-35

Kung hindi natin matukoy ang iba't ibang aspeto ng kapatawaran gaya ng inilalahad sa Salita ng Diyos, malamang na malito tayo nang husto dahil sa pagdidisiplina sa atin ng Diyos pagkatapos ng ating pagbabalik-loob kay Cristo. Kapag iniligtas Niya tayo, pinatatawad Niya tayo nang lubusan at magpakailanman, at hindi na Niya kailanman, bilang Hukom, aalalahanin pa ang ating mga kasalanan (Hebreo 10:17). Ngunit bilang Kanyang mga anak, dapat nating ipahayag ang ating mga kasalanan tuwing tayo'y nagkukulang, at nagbibigay Siya ng kapatawarang nagpapanumbalik (1 Juan 1:9). Ang mga bunga sa pamamahala na kasunod ng ating mga pagkukulang ay hindi dapat ipakahulugang hindi nagpatawad ang Diyos. Nais Niyang

ituro sa atin sa pamamagitan ng disiplina kung gaano kasama ang kasalanan sa Kanyang paningin (2 Samuel 12:13-14). Yamang pinatawad na tayo, dapat nating patawarin ang ating mga kapatid na nagkakasala sa atin (Colosas 3:13). Ang mga kaanib ng iglesya na lumalabag sa matuwid na mga prinsipyo ng Diyos ay dapat disiplinahin, ngunit patawarin kapag nagpakita sila ng katibayan ng pagsisisi (Mateo 18:17; 1 Corinto 5:13; 2 Corinto 2:7).

> *Hindi malayo sa New York, sa isang liblib na libingan,*
> *Nakatayong nagbabantay sa puntod ang isang payak na lapida,*
> *"Pinatawad."*
> *Hindi nito ipinakikita ang petsa ng kapanganakan ng tahimik na nakahimlay,*
> *Hindi inihahayag ang kanyang mga kahinaan ni ang mga kuwento ng kanyang halaga,*
> *Kundi isinasaad ang kuwento mula sa kanyang ilang talampakang lupa—*
> *"Pinatawad,"*
> *At kapag mula sa langit ay bumaba ang Panginoon,*
> *Ang dayuhang ito ay babangon, at aakyat sa kaluwalhatian,*
> *Kilalang-kilala at may kaibigan, upang umawit nang walang katapusan—*
> *"Pinatawad."*

Hunyo 13

> *Ngunit tinawag sila ni Jesus sa Kanya at sinabi, "Alam ninyo na ang mga pinuno ng mga Gentil ay naghahari sa kanila, at ang mga dakila ay nagpapakita ng kapangyarihan sa kanila. Ngunit hindi magiging gayon sa*

> *inyo; kundi ang sinumang nagnanais maging dakila sa inyo, siya ang maging lingkod ninyo. At ang sinumang nagnanais maging una sa inyo, siya ang maging alipin ninyo—gaya ng Anak ng Tao na hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at upang ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami.*"

Mateo 20:25-28

Binigyan ng ating Panginoong Jesu-Cristo ang sangkatauhan ng isang bagong huwaran. Ipinakita Niya sa atin na ang tunay na dakilang tao ay ang hindi naghahanap ng sariling kapakanan kundi ng kapakanan ng iba. Kahit dito sa lupa, ang buhay na hindi makasarili ang pinakakasiya-siya. Kay Baruc noong una dumating ang mensahe, "Naghahanap ka ba ng mga dakilang bagay para sa iyong sarili? Huwag mo nang hanapin ang mga iyon" (Jeremias 45:5). Salungat ito sa kapalaluan at pagtatanghal-sarili ng likas na tao. "Pupurihin ka ng mga tao kapag gumawa ka ng mabuti para sa iyong sarili" (Awit 49:18). Ngunit sa huli, nananatili ang katotohanang "ang paghahanap ng sariling kaluwalhatian ay hindi kaluwalhatian" (Kawikaan 25:27). Ang ating Panginoon na, dahil sa Kanyang mismong kalikasan, ay may buong karapatang igiit ang Kanyang sarili at humingi ng pagkilala at karangalan mula sa mga taong nilikha Niya, ay piniling kunin ang lugar ng lingkod ng lahat. Nagpakababa Siya upang maging tao, ngunit hindi pa iyon sapat. Bilang tao, kinuha Niya ang lugar ng lingkod at sa wakas ay ibinigay ang Kanyang sarili sa kamatayan para sa atin sa hain ng krus, upang matubos Niya tayo para sa Diyos. Niluwalhati at ipinakita Niya sa halimbawa ang dangal ng paglilingkod at pagtatakwil sa sarili sa paraang nagbibigay ng isang ganap na bagong pamantayan ng kadakilaan.

> *O turuan Mo kami nang higit pa ng Iyong pinagpalang mga daan,*
> *Ikaw na banal na Kordero ng Diyos!*
> *At itatag at iugat Mo kami sa Iyong biyaya,*
> *Bilang mga tinubos ng dugo.*
> *O sabihin Mo sa amin nang madalas ang Iyong pag-ibig,*
> *Ang lahat ng Iyong dalamhati at hirap,*
> *At hayaang ipahayag ng aming mga puso nang may galak*
> *Na mula roon nagmumula ang lahat ng aming pakinabang.*

—Hutton

Hunyo 14

> *Ang kaharian ng Diyos ay aalisin sa inyo at ibibigay sa isang bansang nagbubunga ng mga bunga nito.*

Mateo 21:43

Ang Israel ayon sa laman ay isasantabi. Ang kahariang matagal nilang hinintay ay mawawala sa kanila magpakailanman. Isang bago at hinirang na bansa, isang Israel na binago, ang magmamay-ari ng kaharian sa dakong huli. Samantala, ang biyaya ng Diyos ay umaabot sa mga Gentil.

Napakadelikadong bagay ang paglalaro sa awa ng Diyos. Hindi man lang naunawaan ng mga pinuno ng mga Judio na tinatatakan nila ang kanilang sariling kapahamakan sa pagtanggi kay Jesus, ang Isinugo ng Diyos upang dalhin sila sa kapuspusan ng pagpapala kung tinanggap sana nila Siya. Nawala sa kanila ang kanilang pagkakataon dahil binulag sila ng pansariling interes, kaya hindi nila nakilala ang kanilang Mesiyas nang dumating Siya nang eksaktong ayon sa mga

Kasulatan ng mga propeta na ipinagmamalaki nilang iginagalang. Walang sinumang naililigtas ng kaalaman lamang sa letra ng Salita. Ang mga sumasampalataya sa Cristong tinutukoy ng aklat ng Diyos ang siyang pinapaging-marunong tungo sa kaligtasan (2 Timoteo 3:15). Nakamamatay ang pagtanggi sa Kanya.

> *Ano ang gagawin mo kung wala Siya,*
> *Kapag isinara na Niya ang pinto,*
> *At naiwan ka sa labas, dahil*
> *Ayaw mong lumapit noong una?*
> *Kapag wala nang saysay ang pagkatok.*
> *Wala nang saysay ang pagtayo at paghihintay,*
> *Sapagkat tumutunog sa iyong puso ang salita ng kapahamakan,*
> *Ang kakila-kilabot na "Huli na!"*

—F. R. Havergal

Hunyo 15

> *Ang kaharian ng langit ay tulad ng isang hari na naghanda ng kasalan para sa kanyang anak, at nagsugo ng kanyang mga alipin upang tawagin ang mga inanyayahan sa kasalan; at ayaw nilang pumunta.*

Mateo 22:2-3

Sa paghahanda ng piging ng Ebanghelyo, gumawa ang Diyos ng saganang paglalaan upang ang lahat ng tao ay maligtas at magtamasa ng kasaganaan ng Kanyang biyayang tumutubos. Ngunit ibinigay sa tao ang kakayahang pumili, at karapatan niyang tanggapin o tanggihan ang paanyayang malayang

iniaalok sa "sinumang may ibig." Walang dahilang maibibigay ang tao na talagang may bisa. Utang niya sa kanyang sarili na pakinggan ang tawag at umupo sa hapag ng Hari, kung saan maaari niyang tamasahin ang piging na malayang inihanda. Utang din niya sa Diyos mismo na pahalagahan nang wasto ang pribilehiyong iniaalok sa kanya. Ang naghahanap ng dahilan upang tanggihan ang alok ng Diyos na awa ay nagpapakita ng paghamak sa Espiritu ng biyaya at tinatapak-tapakan ang dugo ng tipan na parang walang halaga (Hebreo 10:28-29). Yamang ibinigay ng Diyos Ama ang Kanyang Anak upang ang lahat ng tao ay mabuhay sa pamamagitan Niya (1 Juan 4:9), at yamang ang Espiritu Santo ay bumaba mula sa Langit upang magpatotoo sa katotohanan ng Ebanghelyo (Juan 16:8), kailangang-kailangan na tanggapin ng bawat tao nang buong sigla at pasasalamat ang kaligtasang buong biyayang iniaalok. Ito ang aral ng dakilang hapunan.

> *Handa na ang lahat: halika!*
> "*May puwang pa!*"
> *Nagawa na ni Cristo ang lahat:*
> "*May puwang pa!*"
> *Tapos na ngayon ang gawain;*
> *Sa harap ng luklukan ng awa*
> *Isang Tagapagligtas ang iyong makakaharap:*
> "*May puwang pa!*"
> *Mabilis nang napupuno ang bahay ng Diyos,*
> "*May puwang pa!*"
> *May panauhing magiging huli,*
> "*May puwang pa!*"
> *Oo! malapit nang lumipas sa iyo*
> *Ang araw ng kaligtasan,*

> *At hindi na sasabihin ng Biyaya—*
> *"May puwang pa!"*

Hunyo 16

> *Pagkatapos ng mahabang panahon ay dumating ang panginoon ng mga aliping iyon at nakipagtuos sa kanila.*

Mateo 25:19

Nang bumalik ang panginoon ay saka siya nakipagtuos sa kanyang mga alipin. At sa pagbabalik ng ating Panginoong Jesus, tatawagin Niya ang Kanyang mga lingkod upang tumayo sa harap ng Kanyang hukuman, hindi upang hatulan dahil sa kanilang mga kasalanan, sapagkat lipas na ang paghatol na iyon (Juan 5:24), kundi upang magbigay-sulit ng kanilang paglilingkod. Kapwa para sa Israel at sa iglesya, ibibigay ang mga gantimpala sa Kanyang pagdating (tingnan ang Isaias 62:11 at Apocalipsis 22:12).

Ang masama at tamad na alipin ay hindi kumakatawan sa isang anak ng Diyos, sapagkat itinapon siya sa kadiliman sa labas. Wala siyang anumang maaaring gantimpalaan. Iba naman sa mga ipinanganak na muli. Tungkol sa kanila ay nasusulat na sa araw na iyon, "ang bawat isa ay tatanggap ng papuri mula sa Diyos" (1 Corinto 4:5). Tumutukoy ito, siyempre, hindi sa bawat tao sa pangkalahatan, kundi sa bawat isa sa mga haharap sa hukuman ni Cristo, kung saan mga mananampalataya lamang ang tatayo.

Kung gagamitin natin ang anumang kaloob na mayroon tayo nang nakaasa sa Diyos, gaano man kaliit at kawalang-halaga ang tingin dito, makikita nating patuloy na lumalaki ang ating

kakayahang maglingkod. Sinasabihan tayong masikap na naisin ang pinakamabubuting kaloob (1 Corinto 12:31), at gamitin ang mga ito sa pag-ibig.

> *Sige pa, sige pa; buong walang-hanggan ang laan para magpahinga,*
> *At kakaunting-kakaunti ang nasa listahan ng aktibong paglilingkod.*
> *Walang gawain para sa Panginoon ang mapanganib na paglaanan;*
> *Ngunit walang makapapalit, kung hindi mo marinig ang Kanyang "Mahusay."*

Hunyo 17

> *At samantalang sila'y kumakain, kumuha si Jesus ng tinapay, pinagpala at pinagputul-putol ito, at ibinigay sa mga alagad at sinabi, "Kunin ninyo, kainin ninyo; ito ang Aking katawan." Pagkatapos ay kinuha Niya ang saro, at nagpasalamat, at ibinigay ito sa kanila, na nagsasabi, "Uminom kayong lahat mula rito. Sapagkat ito ang Aking dugo ng bagong tipan, na ibinubuhos para sa marami sa ikapagpapatawad ng mga kasalanan."*

Mateo 26:26-28

Ang Hapunan ng Panginoon sa iglesyang Cristiano ang pumalit sa Paskuwa ng mga Judio. Malapit na magkaugnay ang dalawa, sapagkat pagkatapos ng pagdiriwang ng piging ng paskuwa ay inialok ni Jesus sa Kanyang mga alagad ang tinapay at alak at buong giliw Niyang hiniling na kainin at inumin nila ang mga ito bilang paglalarawan ng Kanyang katawan na malapit nang

ihandog sa krus at ng Kanyang dugo na malapit nang ibuhos sa ikapagpapatawad ng mga kasalanan. Halos dalawang libong taon na ang lumipas mula nang gabing iyon na sagrado, at sa loob ng panahong iyon ay di-mabilang na milyun-milyong mananampalatayang mapagpasalamat ang nakibahagi sa mga alaalang ito bilang pag-alaala sa Kanya na umibig sa kanila hanggang kamatayan.

Ang komunyon (1 Corinto 10:16) ay hindi isang hain sa anumang kahulugan. Ginugunita nito ang nag-iisang sakdal na hain na inihandog ng ating Panginoon nang minsanan nang ibigay Niya ang Kanyang sarili para sa atin sa Kalbaryo. Hindi rin ito dapat ipagdiwang nang may anumang pag-iisip na ito'y may halagang nagliligtas o nagdaragdag ng merito. Ito ang paalaala na noong tayo'y lubusang ligaw at walang kaya, namatay si Cristo para sa atin upang tubusin tayo para sa Diyos. Totoo na ang hain ng papuri (Hebreo 13:15) ay dapat laging kasama nito habang pinagninilayan natin ang napakalaking halagang ibinayad para sa ating kaligtasan, at nagagalak tayo na Siya na nagtiis ng gayong dalamhati at kahihiyan para sa atin ay buháy na ngayon magpakailanman, at hindi na kailanman muling magpapasakop sa hirap ng kamatayan. Inaalala natin Siya bilang ang May-akda at Tagapagtapos ng pananampalataya, na dahil sa kagalakang inilagay sa harap Niya, ay nagtiis ng krus, hinamak ang kahihiyan, at ngayon ay nakaupo sa kanan ng trono ng Diyos (Hebreo 12:2).

> *Sa palibot ng hapag ng Kanyang biyaya,*
> *Na nilatagan ng piging na ito ng pag-ibig,*
> *Nagninilay kami sa ganap na kapayapaan*
> *Tungkol sa aming Dakilang Saserdote sa itaas:*

> *Sa papuri at pasasalamat ay binabakas namin*
> *Ang mga kababalaghan ng Kanyang pag-ibig.*

Hunyo 18

> *Nang magkagayo'y sinabi Niya sa kanila, "Ang Aking kaluluwa ay lubhang nalulumbay, hanggang kamatayan. Manatili kayo rito at makipagpuyat sa Akin." Lumakad Siya nang kaunti pa at nagpatirapa, at nanalangin, na nagsasabi, "O Aking Ama, kung maaari, lampasan Ako ng sarong ito; gayunman, hindi ayon sa Aking kalooban, kundi ayon sa Iyo."*

Mateo 26:38-39

Ang lubos na pagpapasakop ni Jesus sa kalooban ng Ama ay nagniningning sa lahat ng mga huling karanasang ito, ngunit lalo na sa Getsemani. Bagaman ang hilakbot ng pagiging dakilang handog para sa kasalanan, ng pagiging kasalanan para sa atin, ay lumupig sa Kanyang kaluluwa at espiritu bilang tao, gayunman ay ganap Siyang nagpasakop sa kalooban ng Diyos, at wala Siyang anumang pag-iisip na umiwas. May mga kalaliman dito na hindi kailanman maaarok ng ating isip, ngunit sa Kanyang panig ay pawang kasakdalan ang lahat. Kung nagawa Niyang pagnilayan nang may kapanatagan ang lahat ng nakapaloob sa hain ng krus, hindi sana Siya ang sakdal na taong gaya ng Siya nga. Ngunit sa pag-alam ng lahat at pagkaunawang walang ibang paraan upang Siya'y maging kapitan ng ating kaligtasan (Hebreo 2:10), hinarap Niya ang pagsubok nang walang pag-urong upang maluwalhati ang Diyos, at maligtas ang mga taong makasalanan.

Hindi sa Getsemani, kundi sa Kalbaryo, naayos ang usapin ng kasalanan at nagawa ang pagbabayad-sala para sa kasamaan. Ngunit ang paghihirap sa halamanan ay angkop na pauna sa kadiliman ng krus. Upang makagawa ng sapat na pagtubos para sa ating mga kasalanan, kailangang ang Kahalili ay isang tao, ngunit higit pa sa tao; kung hindi, ang Kanyang hain ay hindi sana nagkaroon ng sapat na halaga upang maging pantubos para sa lahat. Kailangang Siya'y isang taong walang karapatan sa Kanya ang kamatayan at paghatol; kaya isang nasubok at napatunayang ganap na walang kasalanan—isang hindi kailanman lumabag sa banal na kautusan ng Diyos sa isip o salita o gawa. Ngunit ang mismong kawalang-kasalanang ito ni Jesus ang nagpapaliwanag sa pagdurusang tiniis Niya sa pagninilay na Siya'y gagawing kasalanan para sa atin.

> *Pakinggan! anong tunog ng mapait na pagtangis.*
> *Mula sa malungkot na halamanang iyon ang umaalingawngaw!*
> *Iyon ang Panginoon na nagpupuyat.*
> *Samantalang ang Kanyang mga tagasunod ay nahihimbing sa pagtulog.*
> *Ah, kaluluwa ko, inibig ka Niya,*
> *Oo, ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa akin.*

—J. J. Hopkins

Hunyo 19

> *Mula nang ikaanim na oras hanggang sa ikasiyam na oras ay nagkaroon ng kadiliman sa buong lupain. At nang mag-ikasiyam na oras ay sumigaw si Jesus nang malakas, na*

> *nagsasabi, "Eli, Eli, lama sabachthani?" na ang ibig sabihin ay, "Diyos Ko, Diyos Ko, bakit Mo Ako pinabayaan?"*

Mateo 27:45-46

Si Cristong ipinako sa krus, sabi ni apostol Pablo, ay ang kapangyarihan ng Diyos at ang karunungan ng Diyos (1 Corinto 1:23-24). Ito ang mismong pundasyon ng pananampalatayang Cristiano. "Namatay si Cristo:" iyan ay kasaysayan. "Dahil sa ating mga kasalanan:" iyan ay katotohanan ng doktrina (1 Corinto 15:3)—ang dakilang katotohanang pinagsasaligan ng ating kaligtasan. Napakahalagang makita na hindi lamang ang mga pisikal na pagdurusa ni Jesus ang nagbayad-sala para sa kasalanan. Ito ay ang tiniis Niya sa Kanyang kaloob-looban sa mga oras na iyon ng kadiliman nang Siya'y gawing kasalanan para sa atin. Ang Kanyang dinanas sa kamay ng tao ay isang pagpapahayag ng kasamaan ni Satanas at nagpakita ng pagkamakasalanan ng sangkatauhan nang walang ibang makapagpapakita nang gayon. Ang Kanyang tiniis sa kamay ng Diyos ang nagbayad-sala para sa kasamaan at naghayag ng pag-ibig at katarungan ng Diyos sa pinakalubos na paraang maaari. Sa gawain ng krus, ang usapin ng kasalanan ay naharap nang lubusan at kasiya-siya kaya ang mga pintuan ng awa ay nabuksan nang malawak at ang lahat ng sumasampalataya ngayon sa Ebanghelyo ay maaaring maligtas magpakailanman.

> *Sa Kanya ang pangalan ng Mananagumpay,*
> *Na nakipaglaban nang nag-iisa:*
> *Ang matatagumpay na banal ay walang inaangking karangalan,*
> *Ang Kanyang pagwawagi ay kanila na rin.*
> *Sa kahinaan at pagkatalo*

> *Nakamit Niya ang gantimpala at korona,*
> *Niyurakan ang lahat ng aming kaaway sa ilalim ng*
> *Kanyang mga paa*
> *Sa pamamagitan ng pagkayurak.*
> *Purihin, purihin ang Mananagumpay na pinatay,*
> *Pinatay sa Kanyang tagumpay;*
> *Na nabuhay, na namatay, na muling nabubuhay—*
> *Para sa iyo, Kanyang Iglesya, para sa iyo!*

—W. Gandy

Hunyo 20

> *Ngunit sumagot ang anghel at sinabi sa mga babae,*
> *"Huwag kayong matakot, sapagkat alam kong hinahanap*
> *ninyo si Jesus na ipinako sa krus. Wala Siya rito; sapagkat*
> *Siya'y muling nabuhay, gaya ng Kanyang sinabi. Halikayo,*
> *tingnan ninyo ang dakong hinimlayan ng Panginoon."*

Mateo 28:5-6

Ang libingang walang laman ni Jesus ang tahimik ngunit mabisang saksi sa katotohanan ng Kanyang muling pagkabuhay. Kung naging posible sanang matagpuan ang Kanyang katawan, tinanggap sana ito ng Kanyang mga alagad at buong ingat na inilibing muli. At kung nagawa sana itong ilabas ng Kanyang mga kaaway, itinanghal sana nila ito nang may mala-demonyong galak bilang tiyak na patunay na ang Kanyang hula na muli Siyang mabubuhay sa ikatlong araw ay lubusang napatunayang kasinungalingan. Ngunit ni kaibigan ni kaaway ay walang nakatagpo nito, sapagkat binuhay ng Diyos ang Kanyang Anak mula sa mga patay bilang tanda ng Kanyang

ganap na kasiyahan sa gawain ng krus. Walang laman ang libingan noong unang umagang iyon ng Araw ng Panginoon, hindi dahil dumating ang mga alagad sa gabi at ninakaw ang katawan habang natutulog ang mga kawal (isang bagay na hindi pa naririnig), ni dahil nangahas ang mga punong saserdote at ang kanilang mga sugo na sirain ang tatak ng Roma sa batong tumatakip sa pasukan ng libingang iyon na inukit sa bato. Walang laman ang libingan dahil tinupad ni Jesus ang Kanyang mga salita nang ipahayag Niyang kung gigibain nila ang templo ng Kanyang katawan, muli Niya itong itatayo sa loob ng tatlong araw. Ang muling pagkabuhay ay iniuugnay sa Ama (Hebreo 13:20), sa Anak (Juan 2:19-21; 10:17-18), at sa Espiritu Santo (Roma 8:11). Ang buong trinidad ay may bahagi sa maluwalhating pangyayaring iyon, ang pinakadakilang himala ng mga panahon, nang Siya na namatay dahil sa ating mga kasalanan ay muling nabuhay para sa ating pagpapawalang-sala. Hindi man lang naisip ni Jose ng Arimatea ang karangalang mapapasakanya, nang ihanda niya ang bagong libingan na magiging tahanan sa loob ng ilang oras ng patay na katawan Niya na buháy na ngayon magpakailanman.

> *Ang Panginoon ay muling nabuhay; ang baha ng paghatol*
> *ng Dagat na Pula*
> *Ay nalampasan na, sa Kanya na bumili sa atin sa*
> *pamamagitan ng Kanyang dugo.*
> *Ang Panginoon ay muling nabuhay: nakatayo tayo sa kabila*
> *ng kapahamakan*
> *Ng lahat ng ating kasalanan, sa pamamagitan ng libingang*
> *walang laman ni Jesus.*

—W. P. Mackay

Hunyo 21

> *Lumapit si Jesus at nagsalita sa kanila, na nagsasabi, "Ang lahat ng kapangyarihan ay ibinigay sa Akin sa langit at sa lupa. Kaya humayo kayo at gawin ninyong mga alagad ang lahat ng mga bansa, na bautismuhan sila sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo, na turuan silang tuparin ang lahat ng mga bagay na iniutos Ko sa inyo; at, narito, Ako'y laging kasama ninyo, hanggang sa katapusan ng panahon." Amen.*

Mateo 28:18-20

Ang dakilang utos na ipangaral ang Ebanghelyo sa sanlibutan ay hindi ibinigay nang buo sa alinman sa mga Ebanghelyo, kundi kailangan nating pagsama-samahin ang lahat ng kaugnay na bahagi sa tatlong Sinoptiko at sa Mga Gawa 1 upang makuha ito nang buo. May iba't ibang aspeto ng utos na binibigyang-diin sa bawat lugar. At bukod dito, mayroon tayong utos ng Panginoon sa labing-isa gaya ng ibinigay sa Juan 20. Nagkakaisa ang lahat ng ito sa bagay na ito: na pananagutan nating dalhin ang mensahe ng biyaya sa lahat ng tao sa lahat ng dako, habang hinihintay natin ang pagbabalik ng ating Panginoon, ayon sa Kanyang pangako. Ibinibigay ni Mateo ang diin sa kaharian—tinatawag ang lahat ng tao na maging mga alagad ng Panginoong Jesus at ipahayag ang kanilang katapatan sa pamamagitan ng bautismo sa pangalan ng banal na trinidad. Idiniriin ni Marcos ang kahalagahan ng pananampalataya sa panig ng mga nagdadala ng mensahe, na patutunayan ng "mga tandang kasunod." Si Lucas, kapwa sa Ebanghelyo at sa Mga Gawa, ay nag-uugnay ng panloob at panlabas—pagsisisi sa panig ng makasalanan, kapatawaran sa

panig ng Diyos. Si Juan naman ay nagtutuon sa kapangyarihan ng muling nabuhay na Cristo na nag-uutos sa Kanyang mga lingkod na ipahayag ang kapatawaran ng mga kasalanan sa lahat ng sumasampalataya, at ang pananatili ng mga kasalanan sa mga tumatanggi sa mensahe.

Ngunit ang lahat ng ito ay parehong nagpapahayag ng pagkaapurahan at kahalagahan ng pagdadala ng saksing-patotoo, ang pagpapahayag ng Ebanghelyo, sa lahat ng bansa sa sanlibutan sa pinakamaikling panahong maaari.

> *Naririnig ko ang mga yabag ng makapangyarihang hukbo ng Diyos*
> *Na Kanyang isinusugo sa buong lupa;*
> *Tulad nila, hayaang maging abala ako para sa Kanyang layunin,*
> *Lagi at lahat para sa Diyos.*
> *Malapit nang dumating sa atin ang panahon ng pag-aani,*
> *Ang paggapas ng binhing inihasik natin dito;*
> *O, sa panahong iyon ay hindi natin pagsisisihang ginugol natin ang tagsibol ng lupa,*
> *Lagi at lahat para sa Diyos!*

—A. B. Simpson

Hunyo 22

> *Dumating si Juan na nagbabautismo sa ilang at nangangaral ng bautismo ng pagsisisi para sa kapatawaran ng mga kasalanan…Dumating si Jesus mula sa Nazaret ng Galilea, at binautismuhan ni Juan sa Jordan.*

Marcos 1:4, 9

Ang bautismo ni Juan ay tungo sa pagsisisi. Ipinahayag niya ang nalalapit na pagdating ng kaharian ng Diyos at tinawagan ang bayan ng Israel na magkaroon ng tamang kalagayan sa Diyos upang maging handa silang tanggapin ito at pumasok dito. Ang mga nagpahayag ng kanilang mga kasalanan ay binautismuhan (Lucas 7:29). Walang kasalanang ipahahayag si Jesus; wala Siyang anumang pagsisisihan, gayunman ay lumapit Siya kay Juan para sa bautismo, na labis na ikinagulat ng mangangaral ng ilang (Mateo 3:13-14). Ngunit pinanatag siya ni Jesus. Nagpasakop Siya sa bautismo bilang paraang itinakda ng Diyos upang ipahayag ang Kanyang malasakit at pakikiisa sa mga maka-Diyos na nalabi sa Israel, na naghihintay sa Kanyang pagdating. Ang Kanyang bautismo ay isang pangakong tutuparin ang bawat matuwid na hinihingi ng trono ng Diyos para sa mga umamin ng kanilang pagkakasala at kumuha ng lugar ng pagsisisi sa harap Niya. Para silang mga may utang na nagbibigay ng kanilang mga kasulatan sa pinagkakautangan—umaamin ng utang na hindi nila mababayaran. Siya, sa pamamagitan ng Kanyang bautismo, ay lumagda sa lahat ng kanilang mga kasulatan at inako ang pananagutang bayaran ang lahat ng kanilang utang. Sa krus ay binayaran Niya ang lahat nang tiisin Niya ang bautismo ng paghatol sa ating lugar.

> *Panginoong Jesus, inaalala namin*
> *Ang paghihirap ng Iyong kaluluwa,*
> *Nang sa malalim na habag ng Iyong pag-ibig*
> *Ang mga alon ay gumulong sa Iyo.*
> *Binautismuhan sa madilim na tubig ng kamatayan,*
> *Para sa amin ang Iyong dugo ay nabuhos,*
> *Para sa amin, Ikaw na Panginoon ng kaluwalhatian,*
> *Ay ibinilang sa mga patay.*

—J. G. Deck

Hunyo 23

> *Lumapit sila sa Kanya, na may dalang isang paralitiko na binubuhat ng apat na lalaki…Nang makita ni Jesus ang kanilang pananampalataya, sinabi Niya sa paralitiko, "Anak, pinatawad na ang iyong mga kasalanan."*

Marcos 2:3, 5

Ang pangunahing layunin ng ministeryo ng ating Panginoon bilang Lingkod ni Jehova ay ang dalhin ang mga tao sa tamang kaugnayan sa Diyos. Ano ang silbi kung gumaling ang mga may sakit sa mga pisikal na karamdaman ngunit nagpatuloy sa kanilang mga kasalanan, hindi nagsisisi at hindi sumasampalataya? Ang kalagayang paralitiko ng lalaking naligtas at gumaling ay larawan ng tunay na kalagayan ng mga tao sa pangkalahatan—"walang lakas" (Roma 5:6), kaya hindi kayang iligtas ang kanilang sarili mula sa kakila-kilabot na bunga ng kanilang mga kasalanan. Ngunit hindi dumating si Jesus upang tulungan ang mga tao na iligtas ang kanilang sarili, kundi upang Siya mismo ang magligtas sa kanila mula sa kanilang ligaw na kalagayan. Hindi kapag nagawa na natin ang ating makakaya saka pumapasok ang Kanyang biyaya upang punan ang kulang, wika nga. Kundi kapag naunawaan nating lubusan tayong walang kaya at sa Kanya lamang tayo umaasa para sa kaligtasan, ginagawa Niya para sa atin ang hindi magagawa ng sinuman.

Lahat ito ay sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya, upang ang kaluwalhatian ay maging sa Kanya lamang. Ang pananampalataya ng apat na lalaking nagdala ng kanilang

kaibigang paralitiko kay Jesus ay magandang halimbawa ng pagtutulungan sa masayang paglilingkod ng pagdadala ng iba kay Cristo. Ngunit sumampalataya rin siya, kaya ginantimpalaan ang pananampalataya nilang lima.

> *Kapatawaran! isang masayang tunog iyon*
> *Sa mga makasalanang nagkasala at hinatulang mamatay:*
> *Ipahahayag namin ito sa buong mundo,*
> *At buong galak na isisigaw sa himpapawid.*
> *Iyon ang mayamang kaloob ng pag-ibig ng Diyos;*
> *Lubusan nitong binubura ang bawat krimen;*
> *Walang hangganang magniningning ang mga kaluwalhatian nito,*
> *At hindi magbabago sa pagbabago ng panahon.*

—Gibbons

Hunyo 24

> *Sino ang makapagpapatawad ng mga kasalanan kundi ang Diyos lamang?...ang Anak ng Tao ay may kapangyarihan sa lupa na magpatawad ng mga kasalanan.*

Marcos 2:7, 10

Walang mas malinaw na patunay ang maibibigay sa pagka-Diyos ng ating Panginoon kaysa sa nakikita natin dito sa Kanyang pakikitungo sa paralitikong lalaking ito. Tama ang Kanyang mga kritiko nang bumulalas sila, “Sino ang makapagpapatawad ng mga kasalanan kundi ang Diyos lamang?” Ang hindi nila naunawaan ay ang Diyos na nagkatawang-tao ay nasa gitna nila. Siya na sa biyaya ay naging Anak ng tao ay may taglay pa ring lahat ng karapatan ng

Diyos. May kapangyarihan Siya, kahit habang nananatili sa lupa, na magpatawad ng mga kasalanan.

Noong nakaraan, isang kilalang liberal na mangangaral, na nagtatanggi sa pagka-Diyos ng Anak, ang nagsabi sa akin, "Hindi ako natatakot kay Jesu-Cristo. Mapagkakatiwalaan ko Siyang harapin nang tapat ang aking kaso." Sumagot ako, "Bakit ka matatakot sa Kanya? Bakit hindi mo sabihing, 'Hindi ako natatakot kay Buddha, o kay Mohammed?' Kung si Jesus ay tao lamang, kahit pa ang pinakamabuti sa mga tao, hindi mo kailangang humarap sa Kanya para sa paghatol. Sa Diyos dapat magsulit ang lahat ng tao."

> *Hindi natin maaakyat ang matatarik na daan ng langit*
> *Upang ibaba ang Panginoong Cristo;*
> *Walang kabuluhang hanapin natin sa pinakamalalim na kailaliman,*
> *Sapagkat walang kalalimang makalulunod sa Kanya.*
> *Ngunit mainit, matamis, magiliw, hanggang ngayon,*
> *Siya'y isang tulong na laging nariyan;*
> *At ang pananampalataya ay may Olivet pa rin,*
> *At ang pag-ibig ay may Galilea.*
> *Ang paggaling mula sa damit na walang tahi*
> *Ay nasa tabi ng aming higaan ng hirap;*
> *Hinihipo natin Siya sa gitna ng siksikan at pagtulak ng buhay,*
> *At tayo'y muling gumagaling.*

—J. G. Whittier

Hunyo 25

> *Si Jesus…ay nagsabi sa kanila, "Ang mga malulusog ay hindi nangangailangan ng manggagamot, kundi ang mga may sakit. Hindi Ako naparito upang tawagin ang mga matuwid, kundi ang mga makasalanan, sa pagsisisi."*

Marcos 2:17

Ang mga tao ay hindi makasalanan dahil nagkakasala sila. Nagkakasala sila dahil sila'y makasalanan. Kaya kailangang maayos muna sa lahat ang usapin ng kasalanan bago magkaroon ng bagong ayos ng lipunan na tutugon sa isip ng Diyos. Hindi rin hinahati ng Panginoon ang mga tao sa mga uri ng maliliit na makasalanan at malalaking makasalanan, kundi, "Ang lahat ay nagkasala at hindi nakaabot sa kaluwalhatian ng Diyos" (Roma 3:23); kaya ang lahat ay nangangailangan ng iisang kaligtasan.

Ang mga anyo at seremonya ng relihiyon ay walang kapangyarihang isakatuparan ang kaligtasan ng kaluluwa. Ang bagong damit ng katuwiran ay iniaalok kapalit ng maruruming basahan ng pagmamatuwid sa sarili (Isaias 64:6; 61:10). Walang pagtatagpi-tagpi ang makasasapat. Ang bagong alak ng Ebanghelyo na tinanggap sa pusong sumasampalataya ay magbibigay ng bagong kapangyarihan sa buhay. Sa pagitan ng kaligtasan sa biyaya at ng tangkang kaligtasan sa pagsisikap ng tao ay walang maaaring pagkakasundo.

> *Kailangan Kita, mahal na Jesus!*
> *Sapagkat ako'y puno ng kasalanan;*
> *Ang kaluluwa ko'y madilim at may sala,*
> *Ang puso ko'y patay sa loob.*

Kailangan ko ang bukal na naglilinis
Kung saan lagi akong makatatakbo,
Ang dugo ni Cristo na pinakamahalaga,
Ang sakdal na pagsamo ng makasalanan.
Kailangan Kita, pinagpalang Jesus!
Sapagkat ako'y napakadukha;
Isang dayuhan at manlalakbay,
Wala akong kayamanan sa lupa;
Kailangan ko ang pag-ibig ni Jesus
Upang pasiglahin ako sa aking daan,
Upang gabayan ang aking nag-aalinlangang mga hakbang,
Upang maging aking lakas at sandigan.
Kailangan Kita, pinagpalang Jesus!
At umaasang makita Ka sa lalong madaling panahon,
Napapaligiran ng bahaghari,
At nakaupo sa Iyong trono:
Doon kasama ng Iyong mga anak na binili ng dugo,
Ang aking kagalakan magpakailanman
Ay ang umawit ng Iyong papuri, Panginoong Jesus,
Ang tumitig, aking Panginoon, sa Iyo!

—Frederick Whitfield

Hunyo 26

> *At sinabi Niya sa kanila, "Ang Sabbath ay ginawa para sa tao, at hindi ang tao para sa Sabbath. Kaya ang Anak ng Tao ay Panginoon din ng Sabbath."*

Marcos 2:27-28

Ang Diyos, sa kabutihan ng Kanyang puso, ang nagtakda ng isang araw sa pito bilang panahon ng pahinga para sa Kanyang bayan. Ngunit ang mga tagapagtaguyod kapwa ng kalayaang walang pakundangan at ng legalismo ay binaluktot ang pagpapahayag na ito ng Kanyang kagandahang-loob tungo sa kanilang sariling kapahamakang espirituwal. Sa ngalan ng kalayaan, ginamit ng mga hayagang hindi maka-Diyos ang sabbath bilang araw ng walang-ingat na paghahanap ng kasiyahan o ng pansariling pakinabang (Nehemias 13:15). Sa kabilang dako, binakuran ng mga mapagmatuwid sa sarili ang banal na araw ng di-mabilang na mga alituntuning sila mismo ang gumawa, na ginawang mas pasanin kaysa pahinga ang pagdiriwang nito. Ang mga tradisyong ito ng matatanda, na mahigpit na ipinaglaban at nagpawalang-bisa sa Salita ng Diyos, ay itinuring na mismong pinakabuod ng ortodoksiya. Ang sinumang nangahas na isantabi ang mga iyon ay tinatakan bilang mapanganib na erehe.

Hindi maiiwasang masangkot si Jesus sa pakikipagtunggali sa mga pinuno ng relihiyon tungkol sa usaping ito, at sa bahaging nasa harap natin ngayon ay may dalawang gayong pangyayari. Sa bawat kaso, ito ay biyayang nagbabanggaan sa legalismo. Ang biyaya ay mainit, mahabagin, mas nagmamalasakit sa mga tao kaysa sa mga ordenansa, gaano man kabuti at kahalaga ang mga ito sa kanilang sarili. Ang legalismo ay malamig, mapaghingi, at mas abala sa mahigpit na pagsunod sa mga hinihingi nito kaysa sa mga pangangailangan ng mga tao at sa kanilang kalayaan mula sa pagkaalipin at kasalanan.

Ang dalawang prinsipyong ito ay patuloy pa ring aktibong magkalaban, at magiging gayon hanggang sa makarating tayo sa pagkakaisa ng pananampalataya kapag bumalik ang ating

Panginoon at tinipon ang lahat ng Kanya sa palibot ng Kanyang sarili, upang pumasok sa walang-hanggang pangingilin ng sabbath na nananatili para sa bayan ng Diyos (Hebreo 4:9).

> *Walang sumpa ng kautusan, sa Iyo ay naghaharing biyaya,*
> *At ngayon anong kaluwalhatian sa Iyong mukhang walang takip!*
> *Inakit Mo ang mga kaawa-awa at mahihina,*
> *Kagalakan Mo ang hanapin ang mga naliligaw at nawawala.*

—G. W. Frazer

Hunyo 27

> *Sinalubong Siya…ng isang lalaking may maruming espiritu, na naninirahan sa mga libingan; at walang sinumang makagapos sa kanya, kahit ng mga tanikala.*

Marcos 5:2-3

Kay dalas nating marinig na ang isang kaawa-awang taong pinabayaan, nalupig ng kasalanan at nawalan na ng anumang pakiramdam ng kagandahang-asal, ay tinatawag na "walang-kuwenta." Ngunit para sa mga tulad niya, gaya ng para sa lahat ng iba pa, kaya naparito sa sanlibutan si Cristo Jesus. Para sa Kanya, ang lahat ng tao, bagaman ligaw at wasak sa kanilang sarili, ay may kuwenta, dahil sa magagawa ng Kanyang biyaya para sa kanila. Sinasabi noon ni George Whitefield na "tatanggapin ni Jesus ang mga itinapon ng Diyablo." Tinutulan ni Lady Huntingdon ang pananalitang ito hanggang sa isa sa mga nahikayat ni Whitefield ang nagkuwento sa kanya ng sarili niyang pagkatubos mula sa pinakamababang antas ng hamak

na lipunan. Saka niya naunawaan ang maluwalhating katotohanang nakapaloob sa payak na pananalita ng dakilang mangangaral sa parang.

Tiyak na kung may taong lubusang walang-kuwenta, iyon ay ang kaawa-awang nilalang na sinasaniban ng demonyo na naninirahan sa gitna ng maruruming kuweba ng mga patay! Ngunit larawan lamang siya ng maraming tao gaya ng pagkakita sa kanila ng Diyos sa ilalim ng kapangyarihan ni Satanas—"kasuklam-suklam at nagkakapootan sa isa't isa." Binigyan ni Cristo ng bagong halaga ang mga tao. Gaano man kasama at kawalang-Diyos, ni gaano man kabaluktot ang kanilang mga hilig, sila'y mga magiging banal na pinagbigyan Niya ng Kanyang sarili. Kaya Niya noon, gaya ng kaya Niya ngayon, na magbigay ng ganap na kalayaan at baguhin sila sa pamamagitan ng Kanyang biyaya.

> *Tinatanggap ni Jesus ang mga makasalanan,*
> *Ipahayag ang salita ng biyaya sa lahat*
> *Ng umaalis sa landas ng langit,*
> *Lahat ng nagpapaiwan, lahat ng nabubuwal.*
> *Awitin ito nang paulit-ulit,*
> *Tinatanggap ni Cristo ang mga taong makasalanan.*

Hunyo 28

> *Sinabi ni Jesus sa kanila, "Ang isang propeta ay hindi nawawalan ng karangalan maliban sa kanyang sariling bayan, sa gitna ng kanyang sariling mga kamag-anak, at sa kanyang sariling bahay." At hindi Siya nakagawa roon ng anumang makapangyarihang gawa, maliban sa ipinatong*

> *Niya ang Kanyang mga kamay sa ilang may sakit at pinagaling sila.*

Marcos 6:4-5

Kay kakaiba sa una na mabasang "hindi Siya nakagawa roon ng anumang makapangyarihang gawa," at iyon ay dahil sa kanilang kawalang-pananampalataya. May isang kahulugan kung saan ang kakulangan ng pananampalataya ng tao ay gumagapos sa walang-hanggang kapangyarihan ng Diyos. Pinili ng Diyos na gawin para sa mga sumasampalataya ang, sa mismong kalikasan ng mga bagay, hindi Niya magagawa nang naaayon para sa mga tumatanggi sa Kanyang Salita. Isinara ng mga taga-Nazaret ang pinto ng pagpapala sa kanilang sariling mukha sa pagtangging magtiwala sa karpintero bilang ang Pinahiran ni Jehova. Ang Kanyang mismong kababaan ay naging katitisuran sa kanilang kapalaluan. Ang Kanyang kabanalan ay saway sa kanilang pagkamakalaman, at sa pagtanggi sa Kanyang patotoo ay nagtayo sila ng hadlang sa pagitan ng Paraiso at ng kanilang sarili. "Sa mapagpakumbaba ay may karunungan" (Kawikaan 11:2). Kung naging sapat sana ang kanilang kababaang-loob upang umupo sa Kanyang paanan bilang mga mag-aaral, anong mga aral ng biyaya at kapangyarihan ang nabuksan sana sa kanila, at anong makapangyarihang mga gawa ang naganap sana sa gitna nila! Ngunit napakakuntento at napakasiyahan nila sa sarili kaya ang Kanyang mensahe ay hindi nakatagpo ng tugon sa kanilang mga pusong di-sumasampalataya, at sa gayon ay nawala sa kanila ang pinakadakilang pagkakataong makikilala nila kailanman.

> *Ano ang pakinabang, kapag tapos na ang buhay dito*
> *Kahit naging akin ang lumilipas na pag-ibig ng lupa,*
> *Kung, sa paghahanap ng mga kaloob nito—hindi ko matiyak*
> *Ang mga kayamanan ng pag-ibig ng Diyos?*
> *Ano ang pakinabang? Kaluluwa ko, tumigil ka at mag-isip!*
> *Anong tuos ang ipahahayag ng araw na iyon!*
> *Ang talaan ng buhay na nakalantad, magiging pagkalugi*
> *ang pakinabang,*
> *At iiwan ako sa huli sa kawalang-pag-asa!*

—Grace E. Troy

Hunyo 29

> *Nang makuha Niya ang limang tinapay at ang dalawang isda, tumingala Siya sa langit, pinagpala at pinagputul-putol ang mga tinapay, at ibinigay ang mga ito sa Kanyang mga alagad upang ihain sa kanila; at ang dalawang isda ay hinati-hati Niya sa kanilang lahat. Kaya kumain silang lahat at nabusog.*

Marcos 6:41-42

Nang ilabas ng Diyos ang Kanyang bayan noong una mula sa Ehipto, inalalayan Niya sila sa ilang sa loob ng apatnapung taon nilang paglalakbay, na nagbibigay ng tinapay mula sa Langit. Kaya lubos na naaayon sa Kanyang pagkatao bilang Lingkod ni Jehova na ang ating Panginoon ay maglingkod sa mga pisikal na pangangailangan ng mga tao habang nasa lupa. Ang pagdududa sa katotohanan ng himala at pagsisikap na ipaliwanag ito sa pamamagitan lamang ng mga likas na dahilan ay pagmamaliit o maging pagtanggi sa Kanyang kapangyarihan

at awtoridad bilang Diyos. Kung tinatanggap natin ang katotohanan ng pagka-Diyos ni Cristo at kinikilala ang Kanyang tunay na pagiging Diyos, hindi natin kailangang mabahala tungkol sa pagpapaliwanag ng pagiging higit-sa-likas ng Kanyang mga gawa. Sa pagpaparami ng mga tinapay at isda, ginagawa lamang Niya sa loob ng ilang sandali ang palagi Niyang ginagawa sa mga dagat at sa mga bukirin ng butil ng sanlibutan. Ang himalang ito ay hindi mas mahirap para sa Kanya kaysa sa araw-araw na kababalaghan ng pagpaparami ng buhay ng halaman at hayop mula sa napakaliit na binhi. Nang ang Lumikha at Tagapag-alaga ng sari-saring sansinukob na ito ay lumakad sa gitna ng mga tao, inaasahan nang maipapakita ang makapangyarihang mga gawa sa pamamagitan Niya (tingnan ang Mateo 14:2). Naaayon din sa Kanyang pagiging Mesiyas na busugin Niya ang mga dukha ng tinapay (Awit 132:15).

> *Tumitingin ako sa Iyo sa bawat pangangailangan,*
> *At hindi kailanman tumitingin nang walang kabuluhan;*
> *Nadarama ko ang Iyong malakas at magiliw na pag-ibig,*
> *At maayos na muli ang lahat;*
> *Ang pag-iisip sa Iyo ay higit na makapangyarihan*
> *Kaysa sa kasalanan at hirap at kalungkutan.*
> *Pinanghihinaan ng loob sa gawain ng buhay,*
> *Nasisiraan ng loob sa pasanin nito.*
> *Napapahiya sa mga kabiguan o mga takot nito,*
> *Nalulugmok ako sa tabi ng daan;*
> *Ngunit hayaan lamang akong mag-isip tungkol sa Iyo,*
> *At saka bumubukal sa akin ang bagong puso.*

—Samuel Longfellow

Hunyo 30

> *Walang kabuluhan ang pagsamba nila sa Akin, na nagtuturo bilang mga doktrina ng mga utos ng mga tao…na pinawawalang-bisa ang salita ng Diyos sa pamamagitan ng [kanilang] tradisyon.*

Marcos 7:7, 13

Lagi nang hilig ng tao na ipalagay na ang pormal na mga pagdiriwang ng relihiyon ay katanggap-tanggap sa Diyos bilang paraan ng pagkamit ng Kanyang pabor. Ngunit ang relihiyon sa ganang sarili ay walang halagang nagliligtas. Kung ang mga anyo at seremonya ay makabibili ng lugar sa Langit, hindi na sana kinailangan ang gawaing pagtubos ni Cristo. At kahit sa panig ng mga ipinanganak na muli, ang tanging bagay na nagbibigay-halaga sa mga panlabas na pagdiriwang ay ang tamang kalagayan ng puso sa harap ng Diyos, na nagnanais ng katotohanan sa kaloob-looban (Awit 51:6). Sinabi Niya, "Ngunit ito ang Aking titingnan: ang dukha at may pusong nagsisisi, at nanginginig sa Aking salita" (Isaias 66:2). Paulit-ulit Niyang sinikap na itanim sa Israel ang kahalagahan ng pagiging totoo sa kanilang paglapit sa Kanya (Deuteronomio 10:12; Isaias 57:15; Mikas 6:8). Gayunman ay patuloy nilang ipinapalit ang panlabas sa panloob, sa pag-aakalang masisiyahan ang Diyos sa mga pagdiriwang ng sakramento, samantalang sa buong panahong iyon ay tinatawag Niya sila sa pagsisisi mula sa mga patay na gawa at sa buháy na pananampalataya sa Kanyang mga pangako.

Marami ngayon ang gumagawa ng gayunding pagkakamali, isang pagkakamaling puno ng malungkot at kakila-kilabot na mga bunga, sapagkat kasama rito ang pagtanggi sa nag-iisang

daan ng buhay at kaligtasan at ang pagpapalit dito ng “isang daang tila matuwid sa tao, ngunit ang dulo nito ay ang daan ng kamatayan” (Kawikaan 14:12).

> *Iisang Saserdote lamang ang makapagpapatawad sa akin,*
> *O makapagsasabing “Humayo ka sa kapayapaan;”*
> *Makabibigkas ng salitang iyon na “Absolvo te,”*[1]
> *At makapagpapatigil sa mga tibok ng pusong ito:*
> *Narinig ng kaluluwa ko ang Kanyang tinig na pansaserdote;*
> *Sinabi nito, “Dinala Ko ang iyong mga kasalanan—Magalak ka!”*

Hulyo

Hulyo 1

> *Sinabi ni Jesus sa kanya, "Hayaang mabusog muna ang mga anak, sapagkat hindi mabuting kunin ang tinapay ng mga anak at ihagis sa maliliit na aso."*

Marcos 7:27

Nangahas ang mababaw na mga kritiko na paratangan si Jesu-Cristo ng kabagsikan sa Kanyang pakikitungo sa babaing Sirofenicia. Ipinakikita lamang nito kung gaano kaliit ang kanilang pagkaunawa sa Kanyang misyon at sa pangangailangang suriin ang mga kaluluwa ng tao upang makabunga ng pagsisisi at pananampalataya. Ang babae ay hindi kabilang sa hinirang na bayan. Wala siyang kaugnayang tipan sa Diyos. Wala siyang karapatang umangkin sa Anak ni David sa ganoong paraan (Mateo 15:22). Ang mga salita ng Panginoong Jesus na sumusuri sa puso, tungkol sa hindi pagiging angkop na ihagis sa mga aso ang tinapay ng mga anak, ang nagpakita sa kanya ng kanyang tunay na kalagayan. Bumulalas siya, "Opo, Panginoon," sa gayo'y kinikilala Siya bilang Panginoon kapwa ng Judio at ng Gentil, at buong kababaang-loob na nakiusap para sa ilang mumo ng pagpapala, na buong galak Niyang ibinigay. Lahat ito ay sakdal ayon sa panahon ng pamamahala ng Diyos. Ngayon ay giniba na ang pader na naghahati at "walang pagkakaiba ang Judio at ang Griego, sapagkat ang iisang Panginoon ng lahat ay mayaman sa lahat ng tumatawag sa Kanya" (Roma 10:12).

Ngayon sa kapuspusan ng Kanyang biyaya,
Inilalagay ako ng Diyos sa lugar ng mga anak,
Kung saan maaari kong pagmasdan ang Kanyang mukha,
O Kordero ng Diyos, sa Iyo!
Ni kalahati ng Kanyang pag-ibig ay hindi ko maipahayag,
Gayunman, Panginoon, buong galak na ipinahahayag ng aking mga labi,
Ang pinagpalang bahaging ito na taglay ko,
O Kordero ng Diyos, sa Iyo!
Ang Iyong mahalagang pangalan ang dala ko,
Sa Iyo ako'y inilapit sa Diyos,
At sa buong pag-ibig ng Ama ay kabahagi ako,
O Kordero ng Diyos, sa Iyo!

—Jane Deck Walker

Hulyo 2

> *Nang matawag Niya ang mga tao sa Kanya kasama ng Kanyang mga alagad, sinabi Niya sa kanila, "Ang sinumang nagnanais sumunod sa Akin, itakwil niya ang kanyang sarili at pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa Akin. Sapagkat ang sinumang nagnanais iligtas ang kanyang buhay ay mawawalan nito: ngunit ang sinumang mawalan ng kanyang buhay dahil sa Akin at sa Ebanghelyo ay magliligtas nito."*

Marcos 8:34-35

Ang pagtatakwil sa sarili ang batas ng kaharian ng Diyos. Ang mga maamo ang nagmamana ng lupa, ang mga dukha sa espiritu ang walang-hanggang mayaman. Sa paglilingkod kay

Cristo, nakikinabang tayo sa pagkawala, nabubuhay sa pagkamatay, at tumatanggap sa pagbibigay. Mukha bang lubusang salungat ito sa itinuturing ng sanlibutan na tamang karunungan? Iyon ay dahil ang karunungan ng sanlibutang ito ay kahangalan sa Diyos (1 Corinto 1:20), at ang mga prinsipyo ng pagkilos na sinasang-ayunan ng mga likas na tao ay ganap na salungat sa mga prinsipyo ng Langit.

Sagana ang Biblia sa mga halimbawa ng mga taong nagtagumpay sa pamamagitan ng tila pagkatalo. Isipin sina Jose, Moises, David, Daniel, Jeremias, Pablo, at higit sa lahat ang ating pinagpalang Panginoon mismo.

Sa kabilang dako, kay rami naman ng mga taong ang malulungkot na kabiguan ay naglalarawan ng katotohanang "ang mga lumalakad sa kapalaluan ay kaya Niyang ibaba" (Daniel 4:37). Ang mga pangalan nina Cain, Faraon, Ahab, Nabucodonosor, Herodes, at Pilato ay ilan lamang sa maaaring banggitin.

Bahagi ng mga nagpapahayag na tagasunod ni Cristo ang makibahagi sa pagtanggi sa Kanya. Bakit sila aasa ng pagkilala mula sa sanlibutang nagbigay sa kanilang Tagapagligtas ng krus ng kahihiyan? Para sa pananampalataya, walang mas dakilang karangyaan kaysa sa pakikiisa sa Kanya sa pagdurusa at kalungkutan, upang ang buhay na isinuko ay mapatunayang buhay na iningatan tungo sa walang-hanggang kaluwalhatian.

> *Ang krus na kinamatayan ng ating Panginoon*
> *Ang nagkamit ng korona para sa atin!*
> *Sa mapagpasalamat na pakikipag-isa sa Kanya*
> *Pinapasan natin ang ating krus araw-araw.*
> *Pinalaya sa biyaya—nilupig Niya siya*

> *Na humawak sa atin sa kanyang mga tanikala—*
> *Ngunit higit pa rito. Ibinabahagi Niya sa atin*
> *Ang bunga ng lahat ng Kanyang hirap.*

—W. Trotter

Hulyo 3

> *Katotohanang sinasabi Ko sa inyo na may ilang nakatayo rito na hindi makatitikim ng kamatayan hanggang sa makita nila ang kaharian ng Diyos na dumating na may kapangyarihan.*

Marcos 9:1

Pagkaraan ng anim na araw, naganap ang pagbabagong-anyo. Si Pedro, na naroon sa di-malilimutang pagkakataong iyon, ay nagsasabi sa atin na noon ipinakita "ang kapangyarihan at pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo." Sa ibang salita, iyon ang pagpapakita ng kaharian ng Diyos sa binhi pa lamang nito (2 Pedro 1:16-21).

Naroon ang Hari mismo sa Kanyang kaluwalhatian at kamahalan. Ipinahayag ng tinig ng Ama ang Kanyang mga kasakdalan at tinawagan ang lahat ng tao na "pakinggan siya." Lumitaw na kasama Niya sa gayunding kaluwalhatian ang dalawang taong huwaran: ang isa ay dumaan sa kamatayan, ang isa naman ay inagaw nang buháy patungong Langit. Inilalarawan ng mga ito ang makalangit na panig ng kaharian. Ang mga alagad sa kanilang likas na katawan ay naglalarawan ng mga nasa lupa, na nagpapainit sa sikat ng araw ng presensya ng Mesiyas. Iyon ay isang saglit na sulyap sa

kahariang itatatag kapag bumalik si Cristo sa kapangyarihan upang maghari.

Sa gayong pangitain sa harap ng kanilang mga kaluluwa, madaling maituturing ng mga alagad na kalugihan ang lahat ng iba pang bagay upang magkaroon sila ng bahagi sa Kanya sa araw na iyon.

> *Kahit lalong dumidilim at gumagaspang ang daan,*
> *At lalong bumibigat ang mga alalahanin araw-araw,*
> *At walang nakasisiya,*
> *Ang tiyak na pangako ay nasa harap ko*
> *Ng pinagpalang lugar na iyon sa kabila ng mga langit*
> *Kung saan naghihintay sa akin si Jesus.*
> *Sa paninging malabo pa upang makita*
> *Ang tanawin, kahit nakalatag sa harap ng aking mga mata,*
> *Alam kong ito'y magiging maganda;*
> *Hindi nakita ng mata, hindi narinig ng tainga,*
> *Ang mga bagay na inihanda para sa atin,*
> *Ngunit naroon si Jesus.*

—Robert R. Pentecost

Hulyo 4

> *Ang ganitong uri ay hindi mapalalabas ng anuman kundi ng panalangin at pag-aayuno,*

Marcos 9:29

Sa likod ng lahat ng mabisang paglilingkod ay dapat laging may buhay ng panalangin. Kapag tayo mismo ay may ugnayan sa Diyos saka lamang tayo magiging mga daluyan kung saan

dadaloy ang kapangyarihan at pagpapala ng Diyos patungo sa iba.

Walang dami ng gawain, ni ng taos-pusong pagnanais na tumulong, ang makapupuno sa kakulangan ng pakikipag-isa sa Diyos. Noong una, ang mga Levita, na kumakatawan sa ministeryo, ay naglingkod sa pagkasaserdote, na nagsasalita tungkol sa pagsamba (Bilang 3:9-10). "Ang ganitong uri ay hindi lumalabas kundi sa pamamagitan ng panalangin" (Mateo 17:21). Ang panalangin ay ang pagkilala sa ating sariling kawalang-kaya at ang pag-angkin natin sa lakas ng Diyos, na gumagawa sa loob at sa pamamagitan ng mananampalatayang humahatol sa sarili at masunurin, sa ikaluluwalhati at ikapupuri ng Diyos. Ito rin ang tunay na pag-aayuno—ang pagtatakwil sa sarili at ang pagtigil sa lahat ng pagtitiwala sa laman.

> *Kapag nananalangin ka sa umaga o sa paglubog ng araw,*
> *Mag-isa o kasama ang iyong pamilya;*
> *Kapag nananalangin ka sa pagmamadali ng tanghali,*
> *Tiyakin mo lamang na naaabot mo ang Trono.*
> *Kapag nananalangin ka sa mga oras ng paglilibang,*
> *Nananalangin nang matagal at nag-iisa;*
> *Huwag magbuhos ng mga salita lamang na parang tubig,*
> *Kundi tiyakin mong naaabot mo ang Trono.*
> *Kapag nananalangin ka sa mga abalang sandali,*
> *Na madalas hilig sa balisang pagmamadali;*
> *Hindi gaanong mahalaga ang pagkaikli,*
> *Kung talagang naaabot mo ang Trono.*

Hulyo 5

> *Sumagot si Juan sa Kanya, na nagsasabi, "Guro, nakita namin ang isang hindi sumusunod sa atin na nagpapalabas ng mga demonyo sa Iyong pangalan, at pinagbawalan namin siya dahil hindi siya sumusunod sa atin." Ngunit sinabi ni Jesus, "Huwag ninyo siyang pagbawalan, sapagkat walang sinumang gumagawa ng himala sa Aking pangalan ang makapagsasalita agad ng masama tungkol sa Akin. Sapagkat ang hindi laban sa atin ay panig sa atin."*

Marcos 9:38-40

Malaking bagay ang matutuhang ang bawat lingkod ni Cristo ay dapat kumilos nang sarilinan na parang nasa harap ng Panginoon, gayunman, sa kabilang dako, may pananagutan siyang makipagtulungan sa kanyang mga kapwa lingkod hangga't maaari, nang hindi sinisikap na kontrolin o diktahan sila.

Lagi tayong may hilig na makalimot na hindi tayo dapat maghatulan sa isa't isa, kundi dapat tandaan na ang bawat isa ay tumatayo o nabubuwal sa kanyang sariling panginoon (Roma 14:4). Ngunit hindi ito dapat gumawa sa atin na makasarili at walang malasakit sa gawain ng iba. Ang mga pagsubok ng ating mga kapwa lingkod ay dapat magtulak sa atin na manalangin para sa kanila, at ang kanilang mga tagumpay ay dapat magpagalak sa atin. Hindi natin matitimbang nang wasto kahit ang ating sariling gawain ngayon, lalo na ang sa ating mga kapatid, ngunit lahat ay lalabas kapag "dumating ang Panginoon" (1 Corinto 4:1-5).

Tila mahirap para sa mga alagad ng ating Panginoon na matutuhan ang mga bagay na ito, at maliwanag na kakaunti sa atin ang nakatuto ng mga ito ngayon. Lubha tayong may hilig na magmalabis sa kahalagahan ng ating sariling ministeryo at maliitin ang gawain ng ating mga kapwa lingkod. Ito ay isang tusong anyo ng kapalaluan na lubhang kinasusuklaman ng Diyos, at lubhang nakapipinsala sa gawain ng Panginoon.

> *Ah, ang hukuman ay hindi para sa iyo—*
> *Ang mga lingkod na ito, hindi sila sa iyo:*
> *At ang Matang humahatol ng papuri at ng sisi,*
> *Ay nakakikita nang mas malayo kaysa sa iyo.*
> *Hintayin mong sumapit ang gabi, anak ko,*
> *Hintayin mong sumapit ang gabi;*
> *Malapit ang Panginoon, at alam Niya ang lahat—*
> *Hintayin mong tumawag ang Panginoon.*

Hulyo 6

> *Ngunit nalungkot siya sa salitang ito, at umalis na malungkot, sapagkat marami siyang ari-arian.*

Marcos 10:22

Walang mas sumusuri sa puso na pangyayari kaysa rito ang matatagpuan sa apat na Ebanghelyo, maliban na lamang sa pakikipag-usap ng Panginoon kay Nicodemo, gaya ng nakatala sa Juan 3. Tiyak na walang tapat na taong makapagninilay nito nang hindi hinaharap ang tanong, “Saan ko isinasalig ang aking pag-asa ng buhay na walang hanggan?” Kung sa sariling pagsisikap, nagtatayo ako sa lumulubog na buhangin. Kung kay

Cristo lamang, ang aking pagtitiwala ay nakatatag sa batong hindi matitinag.

Ngunit kailangan kong tiyakin na ang pananampalatayang ipinahahayag ko sa Kanya ay hindi lamang pagtanggap ng isip sa ilang katotohanan ng kasaysayan. Ang sumampalataya sa Kanya ay ang ipagkatiwala ang aking sarili sa Kanya. Kasama rito nang kinakailangan ang pagkilala ko sa Kanyang pagiging Panginoon. Siya na namatay upang iligtas ako ay dapat na ngayong may kapangyarihan sa aking buhay.

Ang anumang kulang dito ay pagpapahayag lamang na walang laman. Kaya harapin ko nang tapat ang bagay na ito at huwag masiyahan hanggang sa malaman kong walang alinlangan na nagpasakop na ako sa mga karapatan ng Panginoong Jesus.

Ang mayamang binata ay may kaakit-akit na ugali at kaaya-ayang pagkatao, ngunit wala siyang buhay mula sa Diyos na siyang bunga ng bagong kapanganakan (Juan 3:3). Napakalaki ng pagkakaiba ng pagiging kaakit-akit ng likas lamang at ng kagandahan ng ugaling espirituwal ang pinagmulan. Walang pagsisikap ng tao ang makapagpapabago kailanman ng laman tungo sa espiritu. Kaya kailangan ang pagkakaloob ng buhay mula sa itaas, na dumarating sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo (Juan 3:6-7, 14-16).

> *Ano ang gagawin mo kung wala Siya*
> *Kapag naitayo na ang dakilang Tronong Puti,*
> *At ang Hukom, na hindi kailanman nagkakamali*
> *At hindi kailanman makalilimot,—*
> *Ang Hukom na hindi mo kailanman hinanap dito*
> *Bilang Kaibigan at Tagapagligtas,*

> *Ay tatawag sa iyo upang magsulit*
> *Ng salita at gawa at isip?*

—F. R Havergal

Hulyo 7

> *Alam ninyo na ang mga itinuturing na pinuno ng mga Gentil ay naghahari sa kanila…Ngunit hindi magiging gayon sa inyo; kundi ang sinumang nagnanais maging dakila sa inyo ay magiging lingkod ninyo.*

Marcos 10:42-43

Sa pulitika ng sanlibutan ay sanay tayo sa makasariling kasabihang, "Sa mga nagwagi napupunta ang samsam." Kahit sa isang demokratikong bansang tulad ng atin ay nasanay na tayo sa kaisipang kapag nakaupo sa kapangyarihan ang isang partido, ang mga tagasuporta nito ay maaaring umasang gagantimpalaan ng mga tungkulin sa pamahalaan sa utos ng mga senador at iba pang opisyal. At bagaman nilayon ng reporma sa serbisyo sibil na wakasan ang gayong mga gawain, kakaunti ang pagkilos ng budhi tungkol sa paraang ito ng pagkilala sa mga tapat na tauhan ng partido.

Ngunit ibang-iba sa kaharian ng Diyos. Doon ay walang lugar ang paghahanap ng sariling kapakanan, at ang naglilingkod na may pansariling interes sa isip ay matatalo sa huli. Kapag naupo ang ating Panginoon sa hukuman, mahahayag ang gawain ng bawat tao "kung anong uri ito." Ang kalidad ang mahalaga sa araw na iyon. Ang bibigyan ng pangunahing lugar sa huli ay ang nagpapakababa ng sarili upang paglingkuran ang lahat.

> *Manatili ka sa mga dukha, ang larawan ni Cristo ay nasa kanila;*
> *Ituring mong malaking karangalan, kung mahal ka nila nang lubos;*
> *Walang makapagbabayad sa iyo kapag nawala ito.*
> *Kahit kasama ng marurunong at mayayaman ka manirahan,*
> *Madalas lalampasan ng iyong Panginoon ang iyong pinto,*
> *Upang makipag-isa sa Kanyang mga dukhang labis na minamahal.*

— J. J. P.

Hulyo 8

> *At kailanman kayo tumatayo na nananalangin, kung mayroon kayong anumang laban sa sinuman, patawarin ninyo siya, upang patawarin din kayo ng inyong Ama sa langit sa inyong mga pagkakasala. Ngunit kung hindi kayo magpapatawad, hindi rin patatawarin ng inyong Ama sa langit ang inyong mga pagkakasala.*

Marcos 11:25, 26

Ang mga pumasok sa kaharian sa pamamagitan ng bagong kapanganakan (Juan 3:5) ay pawang mga pinatawad na makasalanan na tumatayo sa harap ng Diyos sa saligan ng dalisay na biyaya. Gayunpaman, bilang mga anak sa pamilya ng Diyos, sila'y nasa ilalim ng disiplina ng Ama at nasa ilalim ng Kanyang pamamahala. Sa sandaling nagwakas ang ating pananagutan bilang mga makasalanang may kinalaman sa Diyos ng paghatol, nagsimula ang ating pananagutan bilang

mga anak na may kinalaman sa ating Ama. Sa bagong kaugnayang ito, dapat nating ipakita ang mga gawain ng kalikasan ng Diyos, kaya tinatawagan tayong kumilos nang may biyaya sa sinumang makasakit sa atin. Kung hindi natin ito gagawin, mahigpit tayong didisiplinahin upang mapanatili ang pamamahala ng Diyos.

Ang Ama ang humaharap sa mga kaanib ng Kanyang sariling pamilya at hindi Niya palalampasin ang kabagsikan o kawalan ng habag sa panig ng Kanyang mga anak sa kanilang mga kapatid na nagkakamali.

> *Kay tamis, kay langit, ng tanawin,*
> *Kapag ang mga umiibig sa Panginoon*
> *Ay nalulugod sa kapayapaan ng isa't isa,*
> *At sa gayon ay tinutupad ang Kanyang salita!*
> *Kapag malaya sa inggit, paghamak, at kapalaluan,*
> *Ang mga nais nati'y pawang nasa itaas,*
> *Kaya ng bawat isang itago ang mga kahinaan ng kanyang kapatid*
> *At magpakita ng pag-ibig ng isang kapatid.*

Hulyo 9

> *Ibigay kay Cesar ang mga bagay na kay Cesar, at sa Diyos ang mga bagay na sa Diyos.*

Marcos 12:17

Walang pagsasalungatan ng mga tungkulin sa pagitan ng buhay espirituwal at ng mga pananagutan ng isang tao sa lupa. Habang lalo nating tunay na iniibig ang Diyos, lalo nating taos-pusong hahanapin ang ikabubuti ng sangkatauhan.

Ipinahahayag natin ang ating pananampalataya sa Diyos sa pamamagitan ng ating pag-ibig sa ating kapwa (1 Juan 3:23). Ang Cristiano ay dapat maging halimbawa sa kanyang pamayanan ng pagtatalaga sa lahat ng mabuti at para sa kapakanan ng kanyang mga kapitbahay. Ngunit hindi kasama rito ang pagkilala sa kasalukuyang kaayusan ng sanlibutan bilang katuparan ng huwaran ng Diyos. Hangga't tinatanggihan ang tunay na tagapamahala ng lupa, ang Panginoong Jesu-Cristo, hindi kailanman magkakaroon ng sakdal na pamahalaan sa lugar na ito. Gayunpaman, "ang mga kapangyarihang umiiral ay itinalaga ng Diyos" (Roma 13:1), sa kahulugang umiiral lamang ang mga ito sa pamamagitan ng Kanyang pahintulot, kaya mahalaga ang pagpapasakop sa umiiral na kapangyarihan sa alinmang bansa.

Kung ang mga kautusan ng tao ay tiyakang salungat sa ipinahayag na kalooban ng Diyos, dapat sumunod ang Cristiano sa Diyos kaysa sa tao (Mga Gawa 4:19). Kung ang mga kalagayan ay tulad na makapakikipagtulungan siya sa pamahalaan nang may mabuting budhi, dapat niya itong gawin. Ang anumang ibang landas ay salungat sa espiritu Niya na nagsabi, "Ibigay kay Cesar ang mga bagay na kay Cesar, at sa Diyos ang mga bagay na sa Diyos."

> *Mga anak ng isang lahing isinilang na malaya,*
> *Maligaya sa inyong tinitirhan,*
> *Habang binabalikan ninyo ang inyong mga pagpapala,*
> *Isipin kung saan nagmumula ang mga ito.*
> *Isipin ang Kamay na iyon na lumikha,*
> *May-akda ng dagat at lupa,*

> *Na sa Kanyang kapangyarihan ay nakatayo ang mga bansa,*
> *Sa kanilang kasaganaan o kapighatian.*

Hulyo 10

> *Ang Aking kaluluwa ay lubhang nalulumbay, hanggang kamatayan.*

Marcos 14:34

Ang karanasan sa Getsemani ng ating mahal na Panginoon, bagaman hindi maarok ng ating hangganang isip, ay nagbibigay-diin, na marahil walang ibang makagagawa, sa katotohanan ng Kanyang pagkatao at sa Kanyang lubos na pagkasuklam sa kasalanan. Bagaman nagkatawang-tao Siya sa mismong layuning maging pampalubag-loob para sa ating mga kasalanan, gayunman habang papalapit ang sagradong oras na kailangang ibunton sa Kanya ang bigat ng kasamaan ng isang sanlibutan, umurong ang Kanyang banal na kaluluwa sa kakila-kilabot na pagsubok. Kaya ang maalab na panalangin, "O Aking Ama, kung maaari, lampasan Ako ng sarong ito." Ngunit ang Kanyang kalooban bilang tao ay ganap na nagpasakop sa kalooban ng Diyos, gaya ng pinatutunayan ng mga salitang, "Kung hindi maaaring lumampas ang sarong ito…malibang inumin Ko ito, mangyari ang Iyong kalooban" (Mateo 26:42).

Sa halamanang iyon ay naayos magpakailanman ang tanong kung may ibang posibleng paraan ng kaligtasan para sa mga ligaw na tao, maliban sa pamamagitan ng pagbubuhos ng Kanyang kaluluwa hanggang kamatayan at ng pag-ubos sa mapait na saro ng poot ng Diyos laban sa kasalanan.

Ang *oras* at ang *saro* ay iisa ang kahulugan. Ang oras na iyon ay nasa harap na Niya mula pa nang dumating Siya sa sanlibutan. Iyon ang oras na ibibigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos sa marami. Kailangan nating maunawaan na hindi madali para sa pagkatao ni Jesus na gawin ang pinakadakilang hain na ito. Kasama rito ang mga pangyayari at kalagayang mapagninilayan lamang ng Banal na Isa nang may hilakbot. Matutuhan natin mula sa Kanyang paghihirap sa halamanan ang kahit kaunti man lang ng kahulugan para sa mga makasalanang hindi nagsisisi ng pagkahulog sa mga kamay ng Diyos na buháy (Hebreo 10:31).

> *Kamatayan at sumpa ang nasa sarong iyon,*
> *O Cristo, puno iyon para sa Iyo,*
> *Ngunit inubos Mo ang huling madilim na patak,*
> *At pag-ibig na lamang ang iniwan para sa akin.*
> *Ang mapait na sarong iyon, inubos ng pag-ibig,*
> *Ngayon ay inuming pagpapala para sa akin.*

— Anne Ross Cousin

Hulyo 11

> *Huwag kayong mangilabot. Hinahanap ninyo si Jesus na taga-Nazaret, na ipinako sa krus. Siya'y muling nabuhay! Wala Siya rito. Tingnan ninyo ang dakong pinaglagyan nila sa Kanya.*

Marcos 16:6

Kung hindi dahil sa pisikal na muling pagkabuhay ng Panginoong Jesus, wala sana tayong patunay na tinanggap ng Diyos ang hain na inihandog Niya bilang pampalubag-loob para

sa ating mga kasalanan. Siya'y "ibinigay dahil sa ating mga pagkakasala, at binuhay dahil sa ating pagpapawalang-sala" (Roma 4:25). Sa pamamagitan ng "maraming di-mapasusubaliang patunay" ay nagkaroon ng pagpapatotoo sa dakilang pangyayaring ito. Isipin ang anumang ibang natatanging pangyayari na naganap sa loob ng ilang siglo bago o pagkatapos ng mga araw ng ating Panginoon at tanungin ang iyong sarili, "Ilang saksi ang maaaring banggitin upang patunayang talagang naganap ito?" Mamamangha ka sa pagkaunawa kung gaano kanipis ang katibayang maiiharap. Ngunit mayroon tayong mahinahong mga talaan ng apat na Ebanghelista; ang karagdagang patotoo ni San Pablo, na nakakita kay Cristo sa kaluwalhatian; ang tiyak na mga salita nina Santiago at Judas, mga kapatid ng Panginoon, na hindi sumampalataya noong nabubuhay pa ang Panginoon ngunit nagbalik-loob nang makita nila Siya at makausap sa muling pagkabuhay; at ang patotoo ni Pedro—lahat ng ito ay nagbibigay ng kani-kanilang sariling salaysay kung saan tiyakan nilang ipinahayag na kilala nila Siya bilang ang muling nabuhay. At ang mga ito ay hindi mga panatikong mapagpadala sa damdamin, kundi mga taong seryoso ang pag-iisip na hindi umasang muli Siyang mabubuhay, at sa simula ay hindi makapaniwalang nagawa Niya iyon. At mayroon pa tayong maraming saksing nakakita na binanggit ng apat na Ebanghelista at ng apostol na si Pablo (1 Corinto 15:5-8). Dagdag sa lahat ng ito, mayroon tayong patunay na Siya ang buháy na Cristo sa makapangyarihang mga gawa ng unang iglesya, at sa Kanyang patuloy na pagpapakita ng kapangyarihang nagliligtas sa lahat ng siglo mula noon.

Lipas na ang kakila-kilabot na kapangyarihan ng kamatayan
Mula nang muling bumangon si Cristo,
Na ginagawang kahanga-hangang galak at tuwa
Ang pinakamalalim na dalamhati at lungkot.
Kasama ng mga kay Cristo ay sabihin ngayon,
"Siya'y muling nabuhay ngayon."

Hulyo 12

Kaya pagkatapos magsalita sa kanila ng Panginoon, tinanggap Siya sa langit, at umupo sa kanan ng Diyos. At humayo sila at nangaral sa lahat ng dako, na ang Panginoon ay gumagawang kasama nila at pinagtitibay ang salita sa pamamagitan ng mga tandang kasunod. Amen.

Marcos 16:19-20

Ang muling nabuhay na Cristo ay naglilingkod pa rin. Bagaman umakyat na at niluwalhati, hindi kailanman bibitiwan ng Tagapagligtas ang katangiang lingkod na inako Niya sa biyaya nang dumating Siya mula sa kaluwalhatiang taglay Niya kasama ng Ama patungo sa kaawa-awang sanlibutang ito ng kapighatian. Sa buong kasalukuyang panahon ay "gumagawa Siyang kasama" ng Kanyang mga sariling-tao habang humahayo sila sa Kanyang pangalan, at kapag dinala Niya tayo sa bahay ng Ama, magbibigkis Siya at paglilingkuran tayo. Nalulugod Siyang maglingkod kasama, sa loob, at para sa mga iniibig Niya.

Siya ang lingkod pa rin! Sa pagsunod sa Kanyang salita, humayo ang Kanyang mga kinatawan sa buong sanlibutan. Sa lahat ng dako ay gumawa Siya sa loob at sa pamamagitan nila, na pinagtitibay ang salita sa pamamagitan ng ipinangakong mga tanda, na mababasa sa aklat ng Mga Gawa.

> *Ikaw ay binuhay mula sa mga patay—*
> *At mula sa lahat ng kaparusahan*
> *Ang Iyong mga banal ay malaya, bilang muling nabuhay sa Iyo,*
> *Ulo ng bagong nilikha!*
> *Sa itaas Ikaw ay umakyat,*
> *Sa kanan ng Diyos sa langit,*
> *Ang Korderong minsang pinatay, buháy na muli,—*
> *Sa Iyo ibinigay ang lahat ng kapangyarihan.*
> *Ipinagkaloob Mo ang paunang bahagi*
> *Ng aming mamanahin;*
> *Hanggang sa dumating Ka upang iuwi kami,*
> *Kami'y tinatakan ng Diyos na Espiritu.*
> *Hinihintay namin ang Iyong pagpapakita,*
> *Kapag makikilala namin nang lalong lubos*
> *Ang biyaya ng Diyos na gumawa sa aming maging Iyo,*
> *Ikaw na Kordero ng Diyos na kabanal-banalan!*

—Tregelles

Hulyo 13

> *At sinabi ni Maria:* "*Dinadakila ng aking kaluluwa ang Panginoon, at nagagalak ang aking espiritu sa Diyos na aking Tagapagligtas.*"

Lucas 1:46-47

Madalas na sinasabi na ang Ebanghelyo ni Lucas ay "nagbubukas sa isang pagsabog ng himig." Ang mga anghel, si Maria, si Elisabet, si Zacarias, si Simeon, si Ana, at ang mga pastol, ay pawang matatagpuang nagpupuri at sumasamba sa Diyos ng lahat ng biyaya na nagbangon sa sambahayan ni David ng isang Manunubos para sa Kanyang bayan. Ang awit ni Maria, na karaniwang tinatawag nating "The Magnificat," ay kahanga-hangang pagpapahayag ng kanyang pagdama sa kabutihan ng Diyos sa paglalaan sa pamamagitan niya ng isang Tagapagligtas, hindi lamang para sa sangkatauhan kundi para sa kanyang sarili. Umaawit siya bilang isang kumikilala sa sarili niyang pagkamakasalanan ayon sa kalikasan, ngunit nagagalak sa paglalaan ng Diyos para sa kanyang kaligtasan; wala siyang alam tungkol sa maling aral ng sarili niyang kalinis-linisang paglilihi. Ipinagmalaki niya ang pagiging ligtas sa biyaya.

> *Hayaang ang mga makasalanang naligtas ay*
> *magpasalamat at umawit,*
> *Ang kaligtasan ay kanila at sa Panginoon;*
> *Umiigib sila mula sa walang-hanggang bukal ng langit,*
> *Ang Diyos na buháy, ang kanilang dakilang gantimpala.*
> *Hayaang ang mga makasalanang naligtas ay*
> *magpasalamat at umawit,*
> *Na iningatan ng biyaya sa mga nagdaang panganib,*
> *At o, matamis na katotohanan! dadalhin ng Panginoon*
> *Ang Kanyang bayan nang ligtas sa langit sa wakas.*

—T. Kelly

Hulyo 14

> *Nang magkagayo'y sinabi ng anghel sa kanila, "Huwag kayong matakot, sapagkat narito, dala ko sa inyo ang mabuting balita ng malaking kagalakan na mapapasa-lahat ng tao. Sapagkat ipinanganak sa inyo ngayong araw sa lungsod ni David ang isang Tagapagligtas, na siyang Cristo ang Panginoon."*

Lucas 2:10-11

Ang mensahe ng anghel ay mensahe ng galak at tuwa, na nilayong magpaalis ng takot at magpuno sa puso ng pag-asa at kapayapaan. Ngunit, sayang, kakaunti nga ang tumugon dito. At bagaman ang kanilang masayang mensahe ay umaalingawngaw sa lahat ng siglo mula noon, ang sanlibutang ito ay lugar pa rin ng alitan, at madalas ng takot, at ang malaking karamihan ng mga naninirahan sa lupa ay mga dayuhan sa kapayapaang iyon na ipinarito ni Jesus upang ibigay. Napakabagal matuto ng mga tao na kapag tinanggap nila Siya at kinilala bilang Tagapagligtas at Panginoon saka lamang nila maaangkin at matatamasa ang mga pagpapalang nalulugod Siyang ibigay. Mula sa Betlehem ang Kanyang landas ay patungo sa krus kung saan gumawa Siya ng kapayapaan sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo, at ngayon ang lahat ng sumasampalataya ay may kapayapaan sa Diyos.

> *Si Cristo na matagal nang inihula ng mga propeta,*
> *Kagalakan ng hinirang na lahi ng Israel,*
> *Liwanag sa mga Gentil na matagal nang nagdurusa,*
> *Ligaw sa pinakamadilim na labirinto ng kamalian,*
> *Maningning ang bituin ng inyong kaligtasan,*

> *Nakaturo sa Kanyang payak na tahanan,*
> *Nakagagalak na balita para sa bawat bansa,*
> *Mga tao, masdan ninyo ngayon ang inyong Diyos!*

Hulyo 15

> *Magbunga kayo ng mga bungang karapat-dapat sa pagsisisi, at huwag ninyong simulang sabihin sa inyong sarili, "Si Abraham ang aming ama." Sapagkat sinasabi ko sa inyo na kaya ng Diyos na magbangon ng mga anak kay Abraham mula sa mga batong ito.*

Lucas 3:8

Ang sumusuring ministeryo ni Juan Bautista ay malinaw na panawagan sa pagiging totoo. Ang pormalismo sa relihiyon na hiwalay sa tunay na paggawa ng puso ay kasuklam-suklam sa paningin ng Diyos. Hindi Siya napaglilingkuran ng gawa ng mga kamay ng tao o naluluwalhati ng mga pahayag ng kanilang mga labi kung hindi tama ang saloobin sa loob. Ang lahat ng tao ay tinatawagang magpakababa sa harap Niya, at kunin ang lugar ng inaaming pagkamakasalanan, na humahanap ng biyaya ng Diyos para sa kalayaan sa pamamagitan ng Tagapagligtas na Kanyang inilaan. Si Jesus mismo ang dapat maging tuon ng pananampalataya. Siya lamang ang may gawaing makatutugon sa mga hinihingi ng katuwiran ng Diyos. Sa Kanya ang Ama ay lubos na nasisiyahan, at ang lahat ng tao sa lahat ng dako ay tinatawagang magtiwala sa Kanya. Bagaman hindi ibinigay kay Juan na ilahad ang Ebanghelyo sa lahat ng pinagpalang detalye nito, itinuro pa rin niya ang mga tao sa Isang iyon na ang misyon ay iligtas ang lahat ng sumasampalataya sa Kanya.

> *Hindi ang iyong mga luha ng pagsisisi ni mga panalangin,*
> *Kundi ang dugo ang nagbabayad-sala para sa kaluluwa;*
> *Sa Kanya nga na nagbuhos nito ay maaari mong agad*
> *Igulong ang bigat ng iyong mga kasamaan.*
> *Pagkatapos ay tanggapin mong may galak mula kay Jesus agad*
> *Ang buhay na walang hanggan na ibinibigay Niya,*
> *At malaman nang may katiyakang hindi ka kailanman mamamatay*
> *Habang buháy si Jesus na iyong katuwiran.*

—A. M. Hull

Hulyo 16

> *At maraming ketongin sa Israel noong panahon ni Eliseo na propeta, at wala ni isa sa kanila ang nilinis maliban kay Naaman na taga-Siria.*

Lucas 4:27

Ang biyaya ng Diyos ay sagana at walang bayad, sapat sa lahat upang tugunan ang pangangailangan ng pinakahamak na makasalanan, ngunit walang taong tatanggap ng mga kapakinabangan kung hindi siya sapat na payak at sapat na mapagpakumbaba upang paniwalaan ang Diyos sa Kanyang salita, na kumikilos sa gayunding pananampalataya ayon sa mensaheng ibinigay. May ganap na paglilinis at paggaling para kay Naaman, nang walang salapi o bayad. Gumaling lamang siya sa paraang itinakda ng Diyos, at iyon ay nakabuod sa mensahe ng propeta, “Maghugas ka, at maging malinis.” Gayon din ngayon, may kaligtasan mula sa pagkakasala ng kasalanan

at paglilinis mula sa karumihan nito para sa lahat ng kukuha ng lugar ng nangangailangang makasalanan. Dapat nilang bitiwan ang lahat ng pag-aangkin sa merito ng tao at samantalahin ang biyayang ipinagkakaloob sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa Kanyang mahalagang dugong nagbabayad-sala ay maaari tayong maghugas at maging malinis (Mga Gawa 4:12; Apocalipsis 1:5-6).

> *"Tawagin sila"—ang mga dukha, ang mga kaawa-awa,*
> *Mga naliligaw mula sa kawan na may bahid ng kasalanan;*
> *Ialok nang walang bayad ang kapayapaan at kapatawaran;*
> *Matitimbang mo ba ng ginto ang kanilang halaga?*
> *"Tawagin sila"—ang mahihina, ang mga pagod,*
> *Nabibigatan ng kapahamakan ng kasalanan;*
> *Yayain silang lumapit at magpahinga kay Jesus;*
> *Naghihintay Siya—"tawagin sila."*

> *"Tawagin sila"—ang mga wasak ang puso,*
> *Nakayukyok sa ilalim ng tatak ng kahihiyan;*
> *Sabihin nang mahina at magiliw ang mensahe ng pag-ibig,*
> *Para sa mga makasalanan dumating si Jesus.*
> *Tingnan, humahaba ang mga anino sa palibot natin,*
> *Malapit nang magsimula ang bukang-liwayway;*
> *Kaya mo bang iwan silang ligaw at nag-iisa?*
> *Dumarating si Cristo—"tawagin sila."*

—Anna Shipton

Hulyo 17

> *Nang makita ito ni Simon Pedro, nagpatirapa siya sa mga tuhod ni Jesus, na sinasabi, "Lumayo Ka sa akin, sapagkat*

> *ako'y taong makasalanan, O Panginoon!"*

Lucas 5:8

Ang himalang dami ng isdang nahuli ang nagsabi kay Pedro na nasa harap siya ng Manlilikha. Agad nitong inilantad ang kanyang sariling makasalanang kalagayan at nagdala sa kanya sa lugar ng pagsisisi sa paanan ng Tagapagligtas. Bagama't sumigaw siya ng "Lumayo Ka sa akin," biyaya iyon na humihila sa kanya patungo sa tanging Isa na makatutugon sa kanyang pangangailangan. Sa halip na lumayo, sinalubong siya ni Jesus nang may mapagmahal na kabaitan at habag, at binigyan siya ng salita ng katiyakan, "Huwag kang matakot." Ang mga umaamin ng kanilang pagkamakasalanan ang siyang nakatatagpo ng awa. Nakisama si Pedro sa magandang samahan nina Job, David, at Isaias, na pawang, nang malay nilang nasa harap sila ng Diyos, ay humusga sa kanilang sarili at nakatagpo ng kapatawaran at paglilinis. Ang lugar ng pag-amin ay ang lugar ng pagpapala.

Hindi maaaring lampasan ng Diyos ang makasalanan,

Hinihingi ng kanyang kasalanan na siya'y mamatay;

Ngunit sa krus ni Cristo ay nakikita natin

Kung paanong makapagliligtas ang Diyos, at mananatiling matuwid.

Ang kasalanan ay dumapo sa ulo ni Jesus,

> *Sa Kanyang dugo nabayaran ang utang ng kasalanan;*
> *At maipamamahagi na ng Awa ang kanyang kayamanan.*
> *Wala nang mahihingi pa ang mahigpit na Katarungan.*

> *Ang makasalanang sumasampalataya ay malaya na,*
> *Masasabi niya, "Namatay ang Tagapagligtas para sa akin;"*

> *Maitututuro niya ang dugong pantubos,*
> *At masasabi, "Ito ang gumawa ng aking kapayapaan sa Diyos."*

—A. Midlane

Hulyo 18

> *Ang mabuting tao, mula sa mabuting kayamanan ng kanyang puso, ay naglalabas ng mabuti; at ang masamang tao, mula sa masamang kayamanan ng kanyang puso, ay naglalabas ng masama. Sapagkat mula sa kasaganaan ng puso ay nagsasalita ang kanyang bibig.*

Lucas 6:45

Sa totoo lang, hangga't hindi pa binabago ng kapangyarihan ng Diyos na kumikilos sa biyaya, "walang matuwid, wala, wala kahit isa" (Roma 3:10). Ngunit ang tunay na mabuting tao, kung ihahambing sa iba, ay ang taong ang puso ay nakatagpuan ng Panginoong Jesus ng tahanan. Sinusupil Niya ang kasamaan ng likas na puso at pinupuno ang kalooban ng kayamanan ng Kanyang sariling pag-ibig, kabutihan, at biyaya, kaya mula sa loob ay lumalabas ang magbibigay-luwalhati sa Kanya at magdadala ng pagpapala sa sangkatauhan. Ang mga salitang dumadaloy mula sa mga labi ay nagpapahayag kung ano ang pumupuno sa puso. Kung saan kilala at minamahal si Cristo mismo, ang bibig ay mapupuno ng Kanyang mga kagandahan at ang iba ay mapapala at mapapatibay. Kapag ang puso ay

puno ng pagkamakasanlibutan at pagkamakalaman, ang mga labi ay magsasalita tungkol sa mga bagay na kinalulugdan ng likas na tao, gaya ng mga baboy sa dumi ng kulungan.

> *Puno ang aming puso kay Cristo at nananabik*
> *Na ipahayag ang maluwalhating paksa nito!*
> *Tungkol sa Kanya ang aming pinakamataas na awit,—*
> *Hindi kami makatitigil sa pagpuri sa Kanya;*
> *Nagmamadali ang aming handang dila na awitin*
> *Ang mga kaluwalhatian ng makalangit na Hari.*
> *Higit na maganda kaysa buong lahing isinilang sa lupa,*
> *Sakdal Ka sa kariktan;*
> *Puspos ng biyaya ang Iyong mga labi,*
> *At puno ng pag-ibig ang Iyong malambing na puso.*
> *Diyos na laging pinagpapala! lumuluhod kami,*
> *At inaamin na ang buong kapuspusan ay nananahan sa Iyo.*

—C. Wesley

Hulyo 19

> *Nang marinig ni Jesus ang mga bagay na ito, namangha Siya sa kanya, at lumingon at sinabi sa karamihang sumusunod sa Kanya, "Sinasabi Ko sa inyo, hindi Ako nakatagpo ng ganito kalaking pananampalataya, kahit sa Israel!"*

Lucas 7:9

Ikinalugod ng Diyos na parangalan ang ating pananampalataya sapagkat ang pananampalataya ang siyang nagpaparangal sa Kanya. Pinaniniwalaan ng pananampalataya ang Kanyang salita at itinuturing ang mga bagay na wala pa na parang mayroon na

(Roma 4:17). Ngunit hindi ang pananampalataya ang gumagawa. Ito lamang ang paraang ginagamit ng Diyos upang pakawalan ang Kanyang walang-hangganang kapangyarihan. Ang pananampalataya ang kamay na humahawak sa pagiging makapangyarihan-sa-lahat. Bilang tao sa lupa, ang ating Panginoon ang huwarang tao ng pananampalataya at itinuro Niya ang pananampalataya sa iba. Pinili Niya, sa tagpong ito ng Kanyang pagpapakababa, na mamuhay sa araw-araw na pagsandig sa Amang buháy (Juan 6:57). Kaya ang mga gawa ng kapangyarihang isinagawa Niya ay ang mga ibinigay ng Ama upang gawin Niya (Juan 14:10). Sa pagsaway sa sakit at kamatayan, at sa pagliligtas mula sa kasalanan sa mga humanap ng Kanyang biyaya, ipinakikita Niya ang puso ng Diyos para sa nangangailangang sanlibutan. Ang Kanyang malasakit sa buhay at kalusugan ng sangkatauhan ay walang iba kundi ang ipinahayag na hangarin ng Diyos Ama, na ang lahat ng taong sumasampalataya sa Kanya ay maligtas sa wakas mula sa mga bunga ng kasalanan. Hindi laging kalooban Niya na ipagkaloob ang ganap na kalusugan ngayon, ngunit ang pananampalataya ay matatag na makapagtitiwala sa Kanya sa bawat kalagayan.

> *Lalong nalulumbay ang paglalakbay habang papalapit sa dulo,*
> *Ngunit kasama kong naglalakad ang iisang Di-nagbabagong Kaibigan.*
> *Kahit iwan ako ng lahat, Siya'y mananatili pa rin*
> *Hanggang kamatayan, at sa kabila ng kamatayan ay ligtas na gagabay;*
> *At alam kong alam ko, hindi Niya bibitiwan ang Kanyang hawak*

> *Hanggang maihatid Niya akong ligtas sa Kanyang kawan,*
> *Kung saan ang mga mahal na matagal nang nasa luwalhati*
> *ay nagbabantay at naghihintay,*
> *At ang humahabang mga anino ay naglalaho sa Pintuan ng*
> *Langit.*

—M. E. Logie-Pirie

Hulyo 20

> *Sinabi Niya sa kanila, "Ngunit kayo, sino ang sabi ninyo na*
> *Ako?" Sumagot si Pedro at sinabi, "Ang Cristo ng Diyos." At*
> *mahigpit Niyang binalaan at inutusan sila na huwag itong*
> *sabihin kaninuman, na sinasabi, "Ang Anak ng Tao ay*
> *kailangang magtiis ng maraming bagay, at itakwil ng*
> *matatanda at mga punong saserdote at mga eskriba, at*
> *patayin, at muling ibangon sa ikatlong araw."*

Lucas 9:20-22

Hangga't hindi natin kilala ang Panginoong Jesus bilang ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buháy, hindi natin Siya kilala kahit kaunti. Tunay Siyang Anak ng tao, sapagkat tinanggap Niya sa biyaya ang ating pagkatao, hiwalay sa kasalanan, at ipinag-isa sa Kanyang pagka-Diyos. Ngunit Siya rin ang pinahiran ni Jehova, ang walang-hanggang Anak ng Ama, na naging tao nang hindi tumitigil sa pagiging Diyos, upang matubos Niya ang mga makasalanang tao mula sa hatol na matuwid na nararapat sa kanilang mga kasamaan. Kaya ang ikalawang dakilang katotohanan ng pahayag ng Diyos ay na "ang Anak ng Tao ay kailangang magtiis." Tanging sa Kanyang kamatayang handog lamang magagawa ang pambayad para sa kasamaan. At

walang sinumang makagagawa ng pantubos para sa mga makasalanan kundi ang Isa na Siya mismong taong walang kasalanan at ganap na Diyos. Kinailangan Niyang maging kung sino Siya upang magawa ang Kanyang ginawa.

> *Ikaw ang aking Bahagi, Panginoon, Ikaw ang aking Bato,*
> *Ikaw ang Mabuting Pastol na nagmamahal sa kawan.*
> *Ikaw ang Buhay, at ang Katotohanan, at ang Daan,*
> *Araw ng katuwiran ng Diyos na ginagawang umaga*
> *Ang gabi at ang anino nito. Ikaw ang Puno ng Ubas,*
> *Na nagbubuhos ng Iyong lakas sa aking kahinaan.*
> *Ikaw ang Mang-aaliw, Manggagamot ng alitan;*
> *Ikaw ang Panginoon, at ang Tagapagbigay ng buhay,*
> *Mananagumpay sa Kamatayan, at Tagapagligtas mula sa kasalanan,*
> *Tagumpay, Kapayapaan, at ang Nananahan sa loob.*

—Bertha G. Woods

Hulyo 21

> *Sapagkat ang sinumang ikahiya Ako at ang Aking mga salita, siya ay ikahihiya ng Anak ng Tao pagdating Niya sa Kanyang sariling kaluwalhatian, at sa kaluwalhatian ng Kanyang Ama, at ng mga banal na anghel.*

Lucas 9:26

Ang mga pag-aangkin ni Cristo ay nangunguna sa lahat ng iba pa. Hinihingi Niya ang lubos at walang-pasubaling pagsuko sa Kanyang sarili. Walang sinuman kundi ang Diyos ang may karapatan dito. Siya ang Diyos na naging tao para sa ating katubusan. Kaya nga sa Kanya ang lahat ng kapangyarihan. Ang

pagpapasakop sa Kanya ay mangangahulugan ng pagkilala na hindi tayo sa ating sarili, kundi mula ngayon ay nasa ilalim na ng Kanyang utos. Ang pag-aalay ng ating buhay ay ang paglalagay nito nang lubusan sa Kanyang pangangasiwa. Kung ito man ay mangahulugan ng literal na pagkamatay para sa Kanya, magbubukas lamang ito ng pinto sa walang-hanggang kaligayahan. Ang pag-urong sa pagdurusa, ang pagsisikap na iwasan ang kamatayan sa pamamagitan ng pagtatatwa sa Kanya, ay mangangahulugan na ang buhay—ang tunay na sarili—ay mawawala. Ang hayagang pagkilala sa Kanya sa harap ng mga tao, anuman ang maging bunga, ay mangangahulugan ng hayagang pagkilala Niya sa atin sa araw ng Kanyang pagkahayag, ang Kanyang maluwalhating pagpapakita. Siya na namatay upang tubusin ang kaluluwa ay umaangkin ng ating pinakalubos na katapatan.

> *Hindi akin, kundi iniligtas ni Jesus,*
> *Na tumubos sa akin sa Kanyang dugo,*
> *Buong galak kong tinatanggap ang mensahe,*
> *Ako'y kay Cristong Panginoon.*
> *Hindi akin! Ang aking panahon, ang aking mga kakayahan,*
> *Malaya kong dinadala lahat kay Cristo;*
> *Upang gamitin sa masayang paglilingkod*
> *Para sa kaluwalhatian ng aking Hari.*

—D. W. Whittle

Hulyo 22

> *Ngunit isang Samaritano, sa kanyang paglalakbay, ay dumating sa kinaroroonan niya. At nang makita siya, nahabag siya. Kaya lumapit siya sa kanya at binendahan*

> *ang kanyang mga sugat, na binuhusan ng langis at alak: at isinakay siya sa kanyang sariling hayop, dinala siya sa isang bahay-tuluyan, at inalagaan siya.*

Lucas 10:33-34

Ang nakakakita sa talinghaga ng mabuting Samaritano ng aral lamang tungkol sa pagiging mabuting kapwa at pagmamalasakit sa nangangailangan ay lubusang nabigong maunawaan ang nasa isip ni Jesus. Malinaw sa ibabaw ng kuwento na itinuturo Niya ang kahalagahan ng habag sa nangangailangan. Ngunit may bagay na mas malalim pa rito. Lahat tayo ay katulad ng kawawang taong naghihingalo sa tabi ng daan. Lahat tayo ay ninakawan at sinugatan ng kasalanan, at malubhang binugbog ni Satanas at ng kanyang mga sugo. Wala nang pag-asa ang ating kalagayan kung pagsunod sa kautusan ang pag-uusapan. Walang mga gawa ng katuwiran ang makapagliligtas sa atin mula sa ating kaawa-awang kalagayan (Tito 3:5). Tanging ang awa ng Diyos na nahayag kay Cristo Jesus, ang Isa na "hinamak at itinakwil ng mga tao" (Isaias 53:3), ang makagagawa, at gagawa, para sa atin. Siya ang tunay na kapwa ng lahat ng nagpapasakop sa Kanyang biyaya. Hiwalay sa Kanya ay walang kaligtasang posible. Ngunit ang nagtitiwala sa Kanya ay makikilala mula ngayon sa mapagmahal na pag-aalaga sa iba. Ang pag-aangking mahal natin Siya, habang walang pakialam sa pangangailangan ng naghihirap na sangkatauhan, ay pagkukunwari lamang (1 Juan 3:17).

> *Sa mapagmahal na kabaitan si Jesus ay dumating,*
> *Upang bawiin ang aking kaluluwa sa awa.*
> *At mula sa kalaliman ng kasalanan at kahihiyan*
> *Sa biyaya ay itinaas Niya ako.*

> *Tinawag Niya ako bago ko pa marinig,*
> *Bago pa makilos ang aking makasalanang puso,*
> *Ngunit nang paniwalaan ko ang Kanyang salita,*
> *Pinatawad, itinaas Niya ako.*

—Charlotte Homer

Hulyo 23

> *At narito, may isang babaing may espiritu ng karamdaman sa loob ng labingwalong taon, at nakayuko at hindi makatuwid ng katawan sa anumang paraan.*

Lucas 13:11

Ang nagdurusang nilalang na ito ay isang larawan ng kalagayan ng lahat ng tao hangga't hindi pa nahihipo ng biyaya ng Diyos. Wala siyang magawa at wala nang pag-asa kung ang sariling kakayahan niyang pabutihin ang kanyang kalagayan ang pag-uusapan. Kaya kailangan niya ang dakilang Manggagamot, na laging nalulugod na kumilos para sa mga umaamin na wala silang magagawa upang iligtas ang kanilang sarili. Nakita Niya ang kanyang pangangailangan at agad itong tinugunan. Ang Kanyang tinig ng kapangyarihan ang nagsabi ng Kanyang pasyang palayain siya. Kilala Niya siya bilang isang may pananampalataya sa Diyos at tumugon Siya sa di-binigkas na hangarin ng puso nito.

Nang ipatong Niya ang Kanyang malumanay na mga kamay sa baluktot na katawang iyon, isang kilig ng bagong buhay ang dumaloy sa kanyang buong pagkatao, at sa unang pagkakataon sa loob ng labingwalong taon ay tumayo siyang tuwid, na nagpupuri sa Diyos para sa kanyang kahanga-hangang

paggaling. Naituwid siya. Napakahalaga ng kahulugan nito. Ang Panginoon ay abala pa rin sa pagtutuwid ng mga baluktot na buhay para sa Kanyang kaluwalhatian.

> *Akala ko'y marami akong kailangan*
> *Sa mahirap na landas ng buhay,*
> *Nang mahaba ang mga araw at ang mabibigat na alalahanin*
> *Ay halos walang iniwang panahon para manalangin*
> *Akala ko'y marami akong kailangan*
> *Para sa mga pinakamamahal ko,*
> *Nang sila'y malungkot at nananabik sa pahinga*
> *O sa pagbabago ng kapalaran dito.*
> *Gayong Ikaw pala ang kailangan ko, Panginoon,*
> *Upang bigyang-kasiyahan ang aking puso.*
> *Upang punuin ang aking mga araw ng pahinga at kapayapaan,*
> *At ipagkaloob ang bawat biyaya.*

—Grace E. Troy

Hulyo 24

> *At sinabi Niya sa kanya, "Isang tao ang naghanda ng malaking hapunan at nag-anyaya ng marami, at sinugo ang kanyang alipin sa oras ng hapunan upang sabihin sa mga inanyayahan, 'Halikayo, sapagkat nakahanda na ang lahat.'"*

Lucas 14:16-17

Ang talinghaga ng malaking hapunan ay isa sa pinakakaaya-aya, ngunit pinakaseryoso rin, sa lahat ng larawan ng

Ebanghelyo na ibinigay sa atin sa Bagong Tipan. Kaaya-aya ito dahil sa paraan ng paglalahad nito ng biyayang nasa puso ng Diyos, na dumadaloy palabas sa mga nangangailangan at makasalanan. Ngunit lubhang seryoso ito dahil sa paraan ng paglalarawan sa tugon ng tao sa mensahe ng biyaya. May pagkakaiba ang kuwentong ito gaya ng ibinigay sa Lucas at ang talinghaga ng piging ng kasalan gaya ng ibinigay sa Mateo 22:1-14. Dito sa Lucas, ang makapangyarihang biyaya ng Diyos ang binibigyang-diin. Sa Mateo, ang diin ay nasa pamamahala ng Diyos. Ito ay isang malaking hapunan na inaanyayahan ang lahat. Iyon ay isang piging ng kasalan na sa simula ay inilaan para sa iilang pinili. Doon, ang mga aliping nagdadala ng paanyaya ng hari ay ang mga ministro ng Salita, na isinugo upang sabihin, "Nakahanda na ang lahat. Halikayo sa kasalan." Dito, iisang Lingkod lamang ang nakikita, ang pinagpalang Espiritu Santo, at ginagawa Niya ang hindi kayang gawin ng tao: pinipilit Niya ang mga tao na pumasok.

> *Bakit ako pinadinig ng Iyong tinig*
> *At pinapasok habang may lugar pa,*
> *Habang libu-libo ang pumipili nang kaawa-awa,*
> *At mas gugustuhin pang magutom kaysa lumapit?*
> *Ang pag-ibig ding naghanda ng piging*
> *Ang marahang pumilit sa akin na pumasok,*
> *Kung hindi ay tumanggi pa rin sana akong tumikim,*
> *At namatay sa aking kasalanan.*

—Isaac Watts

Hulyo 25

> *At sinabi ng anak sa kanya, "Ama, nagkasala ako laban sa langit at sa iyong paningin, at hindi na ako karapat-dapat tawaging anak mo." Ngunit sinabi ng ama sa kanyang mga alipin, "Ilabas ninyo ang pinakamagandang balabal at isuot sa kanya, at lagyan ng singsing ang kanyang kamay at mga sandalyas ang kanyang mga paa. At dalhin dito ang pinatabang guya at katayin, at tayo'y kumain at magsaya; sapagkat ang anak kong ito ay namatay at muling nabuhay; siya'y nawala at natagpuan." At nagsimula silang magsaya.*

Lucas 15:21-24

Ang tatlong-bahaging talinghaga ng Lucas 15 ay naglalahad ng galak ng Langit sa kaligtasan ng mga makasalanang nagsisisi. Ang Panginoong Jesus ang naghahanap na Pastol; ang Espiritu Santo ang ilaw na naghahayag sa nawawalang barya; ang nagbabalik na alibughang anak ay tinatanggap sa mga bisig ng Ama na ang pag-ibig ay nakakita sa kanya mula sa malayo at nagtulak sa Kanya na tumakbo upang salubungin siya sa daan. Hindi makatagpo ng kagalakan ang mga Fariseo at mapagmataas na eskriba sa pagpapakita ng biyaya. Ngunit ang mga kaawa-awang makasalanan ay nagagalak sa pagpapala nito. Ang kasayahan sa bahay ng Ama ay magpapatuloy magpakailanman.

> *Kung ano ako noon ay minahal ako ng aking Ama,*
> *Minahal ako sa aking kasalanan at kahihiyan,*
> *Gayong malayo pa'y nakita na Niya ako,*
> *Tumakbo upang hagkan ako sa aking pagdating.*

> *Pagkatapos sa mapait na dalamhati ay sinabi ko sa Kanya*
> *Ang kasamaang aking ginawa—*
> *Nagkasala sa paghamak sa Kanya, ang aking Ama,*
> *Hindi ako karapat-dapat maging anak Niya.*
> *Ngunit hindi ko alam kung nakinig Siya,*
> *Sapagkat hindi Siya nagsalita tungkol sa aking kasalanan—*
> *Nais Niya akong mapasaloob ng Kanyang bahay,*
> *Gawin akong karapat-dapat na pumasok;*
> *Mula sa kayamanan ng Kanyang kaluwalhatian,*
> *Inilabas Niya ang Kanyang pinakamahal na kasuotan,*
> *Inilabas ang singsing na tumatak sa Kanyang layunin,*
> *Mga sandalyas upang tumapak sa Kanyang gintong bulwagan.*

—T. P.

Hulyo 26

> *Ngunit sinabi niya sa kanya, "Kung hindi nila pinakikinggan si Moises at ang mga propeta, hindi rin sila mahihikayat kahit may isang bumangon mula sa mga patay."*

Lucas 16:31

Ang Salita ng Diyos ay ang Kanyang ganap na mensahe sa mga tao. Kung tatanggihan iyon, wala na Siyang sasabihin pa sa kanila hanggang sa makaharap nila Siya sa paghuhukom. Saanman ipinahahayag ang Salitang iyon, inilalagay nito ang mga nakikinig sa lugar ng pananagutang hindi pa nila nalaman kailanman. Ang liwanag ay nagniningning mula sa Salita. Kung tatanggihan nila ang patotoo nito, pinatutunayan nila na mas

mahal nila ang kadiliman kaysa liwanag. Taglay ng Salitang iyon ang lahat ng kailangan upang ipakita ang daan ng buhay. Inihahayag nito si Cristo. Totoo ito sa Lumang Tipan. Si Moises at ang mga propeta ay pawang nagsalita tungkol sa Kanya. Ngunit sa Bagong Tipan ay nasa atin ang ganap na pahayag tungkol sa Kanya na dumating sa biyaya upang hanapin at iligtas ang nawawala. Ang sumasampalataya ay nakatatagpo ng kaligtasan. Ang tumatalikod ay mamamatay sa kanyang mga kasalanan.

> *Ano ang pakinabang kapag tapos na ang buhay dito,*
> *Kahit malaking karunungan ng sanlibutan ang makamit ko,*
> *Kung, sa paghahanap ng kaalaman, lubusan akong mabigo*
> *Na makamit ang karunungan ng Diyos?*
> *Ano ang pakinabang, kapag tapos na ang buhay dito,*
> *Kahit makapag-ipon ng kayamanan at katanyagan,*
> *Kung, sa pagkamit ng sanlibutan, mawala ang sarili kong kaluluwa,*
> *At sa Langit ay hindi kilala ang aking pangalan?*
> *Ano ang pakinabang kapag tapos na ang buhay dito*
> *Kahit makita ko ang pinakamalalayong sulok ng lupa,*
> *Kung, sa pagsunod sa sarili kong daan at paggawa ng sarili kong kalooban*
> *Ay hindi ko makamit ang binalak ng Kanyang pag-ibig para sa akin?*

—Grace E. Troy

Hulyo 27

> *Sinasabi Ko sa inyo, sa gabing iyon ay may dalawang lalaki sa iisang higaan: ang isa'y kukunin at ang isa'y iiwan. Dalawang babae ang magkasamang gumigiling: ang isa'y kukunin at ang isa'y iiwan. Dalawang lalaki ang nasa bukid: ang isa'y kukunin at ang isa'y iiwan.*

Lucas 17:34-36

Madalas magsalita ang Panginoong Jesus tungkol sa Kanyang muling pagparito. Sinabi Niya ang tungkol sa Kanyang pagdating sa paghuhukom sa katapusan ng panahon, upang harapin ang kalikuan at upang itatag ang matagal nang hinihintay na kaharian ng Diyos sa lupa. Sa Kanyang mga alagad, sinabi Niya ang tungkol sa Kanyang pagbabalik bilang isang bagay na dapat nilang bantayan. Darating ito nang biglaan, nang hindi inaasahan, sa mga hindi naghihintay nito. Ang mga ibibilang na karapat-dapat tumayo sa harap ng Anak ng tao ay ang Kanyang sariling mga tinubos. Sila ay aagawin patungo sa Kanya, gaya ng inihayag nang maglaon sa pamamagitan ng ministeryo ni apostol Pablo. Ang pinagpalang pangyayaring iyon ay walang takdang petsa. Maaari itong maganap anumang oras.

> *Paano kung isang araw, habang tayo'y nakatayo,*
> *Pinagmamasdan ang paparagsak na kidlat sa langit,*
> *Naririnig ang bulong na banta ng malayong kulog,*
> *Batid na malapit na ang kinatatakutang oras ng sangkatauhan.*
> *Paano kung isang biglang kilig ang dumaloy sa ating pagkatao,*

> *Hindi ang kirot ng kamatayang nagwawakas sa lahat ng pakikibaka ng mortal,*
> *Kundi sa isang nagbibigay-buhay na daluyong ng mabilis at nakalulugod na kapangyarihan,*
> *"Ang pagkamortal ay lamunin ng buhay!"*
> *O Pinagpalang Pag-asa na tumatanaw sa kabila ng mga anino,*
> *Na hindi nababagabag ng mga alarma ng sanlibutang ito;*
> *Na kilala ang Buhay at nakikita ang Pagbabagong-anyo,*
> *Na naghihintay sa pagsalubong ng Kanyang nakaunat na mga bisig!*

—W. C. E.

Hulyo 28

> *At sinabi ni Jesus sa kanya, "Ngayon ay dumating ang kaligtasan sa bahay na ito, sapagkat siya man ay anak ni Abraham."*

Lucas 19:9

Napakakaaya-aya ng pangyayaring inilalahad sa atin! Narito ang isang taong nasa ilalim ng sumpa ng kautusan, walang kakayahang iligtas ang sarili, gayong naligtas sa dalisay na biyaya at agad nagpakita ng bunga ng bagong buhay. Magnanakaw siya. Nilabag niya hindi lamang ang ikawalong utos, kundi pati ang ikasampu, at ang iba pa. Nasa ilalim siya ng hatol na kamatayan. Hinihingi ng kautusan ang kanyang pagkawasak. Ngunit dumating si Jesus upang ihayag ang biyaya ng Diyos at upang palayain ang mga nagsisising makasalanan mula sa kahatulan ng nilabag na kautusan. Ang kahatulan ding

iyon ay si Cristo mismo ang magpapasan sa loob ng ilang araw. Dahil dito, si Zaqueo ay maaaring maging, at naging, matuwid sa harap ng Diyos, isinilang na muli sa pamamagitan ng Kanyang kapangyarihang mula sa Diyos at ginawang bagong tao. Napakalinaw ng pagkakaiba ng kautusan at ng Ebanghelyo!

> *Mula sa kalayuan at sa napakalalim na kadiliman,*
> *Mula sa mahimbing at mapanganib na pagkakatulog;*
> *Mula sa rehiyon at anino ng kamatayan,*
> *Mula sa marumi at nakalalasong hininga nito;*
> *Mula sa pagkaalipin, at nakapapagod na mga tanikala,*
> *Mula sa palagiang pakikisama sa mga dungis;*
> *Patungo sa liwanag at sa kaluwalhatian ng Diyos,*
> *Patungo sa kabanal-banalang dako, nilinis ng dugo;*
> *Patungo sa Kanyang mga bisig—ang yakap at ang halik—*
> *Patungo sa tagpo ng di-mailarawang kaligayahan;*
> *Patungo sa katahimikan, ang walang-hanggang kapanatagan,*
> *Patungo sa lugar ng awit at ng salmo.*

—M. T.

Hulyo 29

> *Ang Anak ng Tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawala.*

Lucas 19:10

Isang kawili-wili at mapanghamong katotohanan na hindi natin matatagpuan saanman sa mga Ebanghelyo, ni sa buong Bagong Tipan, ang ilang salitang malawak na ginagamit ngayon, at madalas na para bang ang mga ito talaga ang susi sa ministeryo

ng Panginoong Jesus. Ang mga katagang gaya ng "ang kaayusang panlipunan," "paglilingkod panlipunan," "ang ebanghelyong panlipunan" ay kapansin-pansin sa kanilang pagkawala. Hindi sinubukan ng ating Panginoon na baligtarin ang kaayusang panlipunan ng Kanyang panahon sa pamamagitan ng bagong sistema ng pagtuturo ng mabuting asal. Hindi Niya isinaalang-alang ang karamihan bilang karamihan. Hinarap Niya ang bawat isang tao. At ipinakita Niya na ang personal na kasalanan ang ugat ng lahat ng gulo sa sanlibutan. Ngunit hindi lamang Niya sinubukang baguhin ang asal ng makasalanan. Hindi Siya naparito upang magbago ng asal, kundi upang magligtas. Hindi Siya naparito upang tulungan ang lahi na pabutihin ang kalagayan nito. Naparito Siya upang magdala ng isang ganap na bagong nilikha sa pamamagitan ng muling pagsilang ng bawat isang makasalanan.

Ang programang ito, kapag sinunod, ay tiyak na magdudulot ng mas mabuting kalagayang panlipunan. Kung ang bawat tao ay maliligtas, maaapektuhan nila sa kapansin-pansing paraan ang kapaligirang kanilang tinitirhan. Dahil dito, ang kaayusang panlipunan ay kahanga-hangang bumuti sa pagdating ni Cristo at sa pagpapahayag ng Kanyang Ebanghelyo. Ngunit ang mahalaga ay unahin ang dapat unahin; ipangaral ang Ebanghelyo sa bawat tao, at kapag naligtas na siya, ilagay siya sa gawain ng paghahanap sa kaligtasan ng kanyang mga kapwa. Sa ganitong paraan binaligtad ng Cristianismo ng unang tatlong siglo ang paganismo ng Imperyo ng Roma. Ang pagbaligtad sa kaayusang ito ay nakamamatay.

> *Hindi ang ginawa ng mga kamay na ito*
> *Ang makapagliligtas sa aking kaluluwang may-sala;*

> *Hindi ang tiniis ng nagpapagal na lamang ito*
> *Ang makapagpapabuo sa aking espiritu.*
> *Walang ibang gawa kundi ang Iyo—*
> *Wala kundi ang Iyong dugo ang sapat:*
> *Walang lakas, kundi ang mula sa Diyos,*
> *Ang makapagdadala sa akin nang ligtas hanggang sa dulo.*

—Herbert G. Tovey

Hulyo 30

> *Kayo ang mga nanatiling kasama Ko sa Aking mga pagsubok. At ipinagkakaloob Ko sa inyo ang isang kaharian, gaya ng pagkakaloob sa Akin ng Aking Ama.*

Lucas 22:28-29

Ang mapili ni Cristo bilang mga kamanggagawa Niya ay isang malaking karangalan, at ang pribilehiyo ring iyon ay atin ngayon (2 Corinto 6:1). Tumawag Siya, sumunod sila, at milyun-milyon ang nakinabang sa kanilang paglilingkod. Gaano kaiba sana ang kanilang buhay kung nagplano sila para sa kanilang sarili sa halip na makinig sa Kanyang tinig! Ang nagpapakakila-kilabot sa trahedya ng pagtalikod ni Judas ay na taglay niya ang lahat ng pribilehiyo at pagkakataon ng iba at itinapon niya ang lahat ng ito dahil sa kasakiman at makasanlibutang ambisyon.

Ang paggawa ng kalooban ng Diyos ay ang pagtatamasa ng buhay sa pinakamabuti nito. Sinabi ni Jesus, "Hindi Ko hinahanap ang Aking sariling kalooban kundi ang kalooban ng Ama na nagsugo sa Akin" (Juan 5:30). Ang paggawa ng kaloobang iyon ay nangahulugan ng krus kasama ang lahat ng hirap at kahihiyan nito. Ngunit sa ganoon lamang Siya

magagawang sakdal bilang Kapitan ng Kaligtasan (Hebreo 2:10). Tiniis Niya ang lahat ng iyon dahil sa kagalakang nakalagay sa Kanyang harapan, at ngayon ay nakikita Niya ang bunga ng pagpapagal ng Kanyang kaluluwa at nasisiyahan (Hebreo 12:2; Isaias 53:11). Ipinagkaloob sa atin hindi lamang ang sumampalataya sa Kanya, kundi ang magdusa alang-alang sa Kanya (Filipos 1:29), at ang maglingkod na kasama Niya para sa pagpapala ng nawawalang sanlibutan. At sa Kanyang pagbabalik ay makakabahagi tayo sa Kanyang kaluwalhatian.

> *At doon, kasama Mo, ay isasalaysay naming muli ang kuwento,*
> *Ang Iyong tapat na pag-ibig sa mga tagpo ng ilang sa ibaba;*
> *At sa paglalakad na kasama Mo sa walang-ulap na kaluwalhatiang iyon,*
> *Sa Iyo ay walang-tigil na dadaloy ang aming walang-hanggang papuri.*
> *Hanggang sa araw na iyon, Panginoong Jesus, panatilihin Mo kaming tapat*
> *Sa Iyong pinagpalang Salita at huwag itatwa ang Iyong Pangalan!*
> *O, ipagsanggalang ang Iyong mga sarili mula sa bawat pinsala at kasamaan,*
> *Nasisiyahang magdusa ng kawalan at magpasan ng Iyong kahihiyan!*

—J. W. H. Nichols

Hulyo 31

> *At sinabi ng Panginoon, "Simon, Simon! Narito, hiniling ka ni Satanas, upang salain ka niyang gaya ng trigo. Ngunit*

> *ipinanalangin kita, upang huwag manghina ang iyong pananampalataya; at kapag nakabalik ka na sa Akin, palakasin mo ang iyong mga kapatid.*"

Lucas 22:31-32

Ang pagtalikod ay hindi kailanman biglang pagbagsak mula sa masidhing pagka-espirituwal patungo sa hayagang kasalanan. Ang paghina ay unti-unting proseso, gaya ng paglago sa biyaya na nagpapatuloy araw-araw habang ang isang tao ay lumalakad na kasama ng Diyos. Ang salitang "tumatalikod" ay minsan lamang lumilitaw sa Biblia, sa Kawikaan 14:14. Madalas nating matagpuan ang katagang "pagtalikod," bagama't sa mga aklat lamang ng Jeremias at Hosea. Bagama't hindi matatagpuan ang mga salitang ito sa Bagong Tipan, marami tayong babala laban sa pagkaanod palayo sa mga karanasang minsan nang naabot. Ang kaso ni Pedro ay isang seryosong halimbawa ng pagtalikod, at ipinakikita nito sa atin kung paanong ang isang maling kalagayan o saloobin ay humahantong sa isa pa, hanggang sa wakas ay mahulog ang isang tao sa malubhang paggawa ng masama at sa gayon ay magdala ng malaking kahihiyan sa pangalan ng Panginoong inaangkin nating minamahal. Ang pagtalikod ni Pedro ay tila nagsimula nang mangahas siyang sawayin si Jesus, na kapapahayag pa lamang ng pangangailangang pumunta sa krus (Mateo 16:21-23). Maliwanag na bunga ito ng espirituwal na kapalaluan kasunod ng papuri ng Tagapagligtas dahil sa dakilang pahayag ni Pedro tungkol sa tunay na kalikasan ng Kanyang maluwalhating persona. Bagama't mahigpit siyang sinaway, wala tayong mababasang anumang pag-amin sa panig ni Pedro, at ang kasalanang hindi hinuhusgahan ay tiyak na hahantong sa mas masama pa habang lumilipas ang panahon.

Mahal Mo ako! Gayong ang Iyong anak
Ay suwail, hangal, madalas marumi;
Mabagal matuto at mahinang kumapit,
Mabilis makalimot sa Iyong sinabi;
Mahina sa paglilingkod, naghahanap ng ginhawa
Madalas, sa halip na magbigay-lugod sa Iyo;
Kaya kahabag-habag ang aking talaan magpakailanman,
At gayunman, O Diyos, mahal Mo ako!

Agosto

Agosto 1

> *Ganito ang nasusulat, at ganito kinailangang magtiis ang Cristo at bumangon mula sa mga patay sa ikatlong araw, at na ang pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan ay ipangaral sa Kanyang pangalan sa lahat ng bansa, simula sa Jerusalem.*

Lucas 24:46-47

Si Cristo, sa Kanyang pagpapakababa, ay halos buong-buo na inilaan ang Kanyang ministeryo sa bayan ng Israel. Ngayon, sa muling pagkabuhay, naalis na ang lahat ng hangganang pambansa at ang Kanyang Ebanghelyo ay dapat lumaganap sa lahat ng bansa, sapagkat nais ng Diyos na ang lahat ng tao ay dumating sa pagsisisi at sa pagkilala sa katotohanan, upang sila ay maligtas. Saanman ay dapat ipahayag ang Ebanghelyo ng muling nabuhay na Tagapagligtas. Ang huminto sa krus ay pangangaral lamang ng kalahating Ebanghelyo. Ang katotohanan ng muling pagkabuhay ang bumubuo nito. “Kung si Cristo ay hindi muling binuhay,… kayo’y nasa inyong mga kasalanan pa!” (1 Corinto 15:17). Ang muling pagkabuhay ang patunay na tinanggap ang Kanyang gawain, kaya maiaalok na ngayon ng Diyos ang lubos at ganap na kaligtasan sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya. Ang umangkin ng Cristianismo habang itinatatwa ang pisikal na muling pagkabuhay ng nagtatag nito ay pagdaraya sa sarili. Walang kaligtasang maaari kung hiwalay sa pagbangon ng Anak ng Diyos mula sa mga patay.

Alam nilang buháy ang kanilang Manunubos,
Ang Kanyang mga kaibigan noong unang panahon.
Nakita nila Siyang namatay at ipinagdalamhati Siya
Sa kawalang-pag-asa at pighati;
At pagkatapos ay nakita nila Siya, nahipo ang Kanyang kamay,
Narinig ang Kanyang pamilyar na tinig;
At sila, sa pagkamangha at paggalang,
Sa pananampalataya, ay nagalak.
Alam nating buháy ang ating Manunubos,
Bagama't natatago sa ating paningin;
Sapagkat sa Kanyang buhay ay natagpuan natin ang buhay,
Buhay na puno at mayaman at bago;
Nadama ng ating puso ang Kanyang paghipo, ang ating mga tainga
Ay nakarinig ng Kanyang pinagpalang tinig;
Taglay natin ang patotoo sa ating puso;
Sa pananampalataya, tayo'y nagagalak.

—M. B. Smith

Agosto 2

Nang pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Siya ay kasama ng Diyos nang pasimula. Ang lahat ng bagay ay ginawa sa pamamagitan Niya, at kung wala Siya ay walang anumang nagawa na ginawa.

Juan 1:1-3

Kilalang-kilala na ang katagang "Salita" ay salin ng salitang Griyegong *Logos*. Ito ay isang pananalitang kilala na ng mga taong nag-iisip nang lumitaw ang ating Panginoon sa lupa. Sa lahat ng dako ng mundong nagsasalita ng Griyego ay kumakalat ang mga sulat ni Plato. Nagsalita siya tungkol sa pagiging di-malutas ng maraming hiwaga, ngunit ipinahayag niya ang pag-asa na balang araw ay lilitaw ang isang "Salita" (*Logos*) mula sa Diyos na magpapalinaw sa lahat ng bagay. Maaaring ito pa nga ang nasa isip ni Juan nang, sa patnubay ng Espiritu Santo, isinulat niya ang kahanga-hangang mga pangungusap na panimula ng Ebanghelyong ito. Para bang sinasabi ng Diyos: "Nabigkas na ngayon ang 'Salita.' Kay Cristo ay lubos nang nahayag ang isip ng Diyos. Ang nakikinig sa Kanya ay nakikinig sa Diyos, sapagkat sa Kanya 'nakatago ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman.'" Ang Salita ay hindi kailanman nagkaroon ng pasimula. Ang Anak ay tunay na walang-hanggan gaya ng Ama. Ang magturo ng iba rito ay pagtatatwa sa mismong mga pundasyon ng ating pananampalataya. Hindi Siya maaaring magkaroon ng pasimula, sapagkat Siya mismo ang pasimula at ang wakas (Apocalipsis 22:13).

> *Ikaw ang walang-hanggang Salita—*
> *Ang bugtong na Anak ng Ama,*
> *Diyos na nahayag, Diyos na nakita at narinig,*
> *Ang minamahal ng Langit;*
> *Sa Iyo pinakaganap na naipahayag*
> *Ang sarili ng Ama ay nagniningning;*
> *Kapuspusan din ng pagka-Diyos: ang pinagpala,—*
> *Walang-hanggang banal.*
> *Larawan ng Walang-hanggang Di-nakikita,*

> *Na ang pagkatao'y walang nakaaalam;*
> *Ningning ng liwanag na walang matang nakakita,*
> *Pag-ibig ng Diyos na nahayag sa ibaba.*
> *Karapat-dapat Ka, O Kordero ng Diyos,*
> *Na ang bawat tuhod ay lumuhod sa Iyo.*

—J. Conder

Agosto 3

> *Ito ang Siyang tinutukoy ko nang sabihin ko, "Kasunod ko ay may dumarating na Lalaking higit sa akin: sapagkat Siya ay una pa sa akin."*

Juan 1:30

Iilang mangangaral ang makapapantay kay Juan Bautista sa pagbababa ng sarili at pagtataas kay Cristo. Sinikap niyang ilipat ang pansin ng kanyang mga tagapakinig mula sa kanyang sarili patungo kay Jesus, at kung gumawa man siya ng mga alagad, iyon ay upang mahikayat lamang silang iwan siya at sumunod kay Cristo, ang Isa na higit sa kanya (Juan 1:15), sapagkat Siya ay umiiral na bago pa man. Masaya at nasisiyahan si Juan na ituring na kaibigan ng Nobyo, at nagalak siya habang pumapasok sa Kanyang kagalakan (Juan 3:29).

> *Hindi ako, kundi si Cristo, ang parangalan, mahalin, itaas;*
> *Hindi ako, kundi si Cristo, ang makita, makilala, mahalin;*
> *Hindi ako, kundi si Cristo, sa bawat tingin at kilos;*
> *Hindi ako, kundi si Cristo, sa bawat isip at salita.*
> *Hindi ako kundi si Cristo, sa mababa at tahimik na paggawa;*
> *Hindi ako, kundi si Cristo, sa mapagpakumbaba at*

> *masigasig na pagpapagal;*
> *Si Cristo, si Cristo lamang, walang pagpapakitang-tao,*
> *walang pagyayabang;*
> *Si Cristo, walang iba kundi si Cristo, ang Tagapagtipon ng samsam.*

—A. A. F.

Agosto 4

> *Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan kaya ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa Kanya ay huwag mapahamak kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.*

Juan 3:16

Tinawag ni Luther ang talatang ito na "Ang Maliit na Biblia." Tinawag ito ng iba na "Ang Ebanghelyo sa isang balat ng mani." Nagsasalaysay ito ng walang-hanggang pag-ibig ng Diyos sa isang wasak na sanlibutan, na nahayag sa pinakadakilang kaloob ng Kanyang bugtong na Anak. Sa biyaya ay naging tao Siya at ibinigay ang Kanyang sarili para sa ating mga kasalanan sa krus, na gumagawa ng pambayad para sa ating mga kasamaan. Sa gayon ay nagagawa ng Diyos, sa katuwiran, na ipagkaloob ang buhay na walang hanggan sa mga nararapat sa walang-hanggang kamatayan. Kapag sinampalatayanan natin ang mensahe, saka natin tinatanggap ang mga pakinabang ng Ebanghelyo. Ang sumampalataya ay ang magtiwala. Ang nagtitiwala kay Cristo Jesus lamang para sa kaligtasan ay hindi kailanman mapapahamak, kundi ngayon pa lamang ay may-ari

na ng buhay na walang hanggan—isang buhay na hindi kailanman mawawala.

> SAPAGKAT ANG DIYOS, *ang Panginoon ng lupa at Langit*,
> AY GAYON NA LAMANG ANG PAG-IBIG, *at nananabik na makitang pinatawad*,
> ANG SANLIBUTAN *na baliw sa kasalanan at kalayawan*,
> KAYA IBINIGAY NIYA *ang pinakadakilang kaloob na nasa Kanya—*
> ANG KANYANG BUGTONG NA ANAK—*upang pumalit sa atin*,
> UPANG ANG SINUMAN—O, *anong biyaya!*—
> SUMAMPALATAYA, *na naglalagak ng payak na tiwala*
> SA KANYA, *ang matuwid at makatarungan*,
> AY HUWAG MAPAHAMAK, *na nawala sa kasalanan*,
> KUNDI MAGKAROON NG BUHAY NA WALANG HANGGAN
> SA KANYA.

—Barbara C. Ryberg

Agosto 5

> *Sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, "Ang sinumang umiinom ng tubig na ito ay muling mauuhaw, ngunit ang sinumang umiinom ng tubig na ibibigay Ko sa kanya ay hindi na mauuhaw kailanman. Kundi ang tubig na ibibigay Ko sa kanya ay magiging isang bukal ng tubig sa kanya na bumubukal tungo sa buhay na walang hanggan."*

Juan 4:13-14

Ang sinabi ni Jesus tungkol sa tubig ng balon ni Jacob ay totoo sa lahat ng maiaalok ng lupa. Walang anuman sa tagpong ito

ang tunay na makapapawi ng uhaw ng kaluluwa ng tao. Ang tao ay nilikha para sa walang hanggan, at ang mga bagay ng panahon ay hindi kailanman makasisiya. Totoo ang sinabi ni Augustine nang sumigaw siya, "O Diyos, nilikha Mo kami para sa Iyong sarili, at ang aming kaluluwa ay hindi makatatagpo ng kapahingahan hangga't hindi nagpapahinga sa Iyo." Ngunit ang umiinom ng buháy na tubig ng Ebanghelyo ay nakatatagpo ng pumapawi sa kanyang uhaw magpakailanman. Lubos na binibigyang-kasiyahan ni Cristo ang pusong natutong magtiwala sa Kanya. Ang salitang tinanggap sa kapangyarihan ng Espiritu Santo ay nagbubunga ng bagong pagsilang, at sa gayon ay nagbibigay ng buhay na walang hanggan. Ito ang kasalukuyang pag-aari ng lahat ng naglalagak ng kanilang tiwala sa Panginoong Jesus.

Narinig ko ang tinig ni Jesus na nagsasabi,

> *"Narito, malaya Kong ibinibigay*
> *Ang buháy na tubig; ikaw na nauuhaw,*
> *Yumuko ka, at uminom at mabuhay."*

> *Lumapit ako kay Jesus, at uminom*
> *Sa batis na iyon na nagbibigay-buhay,*
> *Napawi ang aking uhaw, nabuhay ang aking kaluluwa,*
> *At ngayon ay nabubuhay ako sa Kanya.*

—Horatius Bonar

Agosto 6

> *Ang Diyos ay Espiritu, at ang mga sumasamba sa Kanya ay dapat sumamba sa espiritu at katotohanan.*

Juan 4:24

Sa pag-iisip tungkol sa paksa ng pagsamba, ang pinakamataas na gawaing kayang gawin ng espiritu ng tao, mahalagang tandaan na malaki ang pagkakaiba ng paraan ng paglalahad nito sa dalawang Tipan. Sa mga naunang panahon ay nakatago ang Diyos sa malaking bahagi. Ang Kanyang karunungan at ang Kanyang pangangalaga ay naipakita sa sangnilikha. Ang Kanyang pag-ibig ay nakita sa Kanyang pag-aalaga sa mga nagtiwala sa Kanya. Ang Kanyang biyaya ay ipinahayag ng mga propeta bilang isang bagay na ihahayag pa lamang. Dahil dito ay walang tuwirang paglapit sa harapan ng Diyos. Hindi pa napupunit ang tabing. Ang Kanyang salita sa Israel ay, "Huwag kang lumapit dito" (Exodo 3:5); "Sumamba kayo mula sa malayo" (24:1). Ngunit mula nang dumating si Cristo, nagbago ang lahat. Ang biyaya at katotohanan ay nahayag na ngayon. Napunit na ang tabing. Ang daan patungo sa kabanal-banalang dako ay malinaw na ngayon. Sa espiritu, ang bawat mananampalataya ay inaanyayahang "lumapit… nang may lubos na katiyakan ng pananampalataya" (Hebreo 10:19-22). Ang pagsamba ng bagong nilikha ay nakasalig sa natapos na gawain ng ating pinagpalang Panginoon. Sa espiritu ay pumapasok tayo sa tuwirang harapan ng Ama nang may lubos na kamalayan sa ating pagiging mga anak. Ang pagsamba ay higit na higit sa panalangin, o sa pagtatamasa ng nakatutulong na ministeryo. Ito ay ang sumasambang pagkaabala ng espiritu sa Diyos mismo, hindi lamang sa pasasalamat para sa Kanyang mga kaloob, kundi dahil sa kung sino Siya. Ito ang hinahanap ng Ama. Bumababa ang pagsamba habang nagiging abala tayo sa mga panlabas na bagay kahit ng Cristianismo. Umaabot ito sa pinakamataas na antas habang ang ating espiritu ay nalulubog sa pagninilay sa walang-katulad na mga kasakdalan

ng walang-hanggang Diyos, sa liwanag ng krus at ng libingang walang laman.

> *Ama, kaming Iyong mga anak, ay nagpupuri sa Iyo*
> *Dahil sa Iyong pag-ibig na ipinagkaloob sa amin;*
> *Bukal ng pagpapala, kinikilala Ka namin*
> *Ngayon, bilang aming Ama at aming Diyos.*
> *Kahanga-hanga ang Iyong pag-ibig sa pagbibigay*
> *Kay Jesus upang mamatay para sa aming mga kasalanan!*
> *Kahanga-hanga ang Kanyang biyaya sa pag-iwan,*
> *Alang-alang sa amin, ng kalangitan sa itaas!*

—Samuel P. Tregelles

Agosto 7

> *Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, ang nakikinig sa Aking salita at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin ay may buhay na walang hanggan, at hindi mapapasa-hatol, kundi lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.*

Juan 5:24

Marahil ay walang mas malinaw na salita sa buong Biblia kaysa rito tungkol sa kung paano malalaman ng isang tao na siya ay may buhay na walang hanggan. Pansinin ang limang dakilang haligi na kinasasaligan ng katiyakan. Una, "Ang nakikinig sa Aking salita." Narinig mo na ba ang tinig ng Diyos sa Salita? Nagsalita na ba ito sa iyong panloob na tainga—ang tainga ng iyong kaluluwa? Ikalawa, "At sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin." Ang sumampalataya sa Kanya ay ang magtiwala sa Kanya. Nagtitiwala ka ba sa Diyos bilang ang Isa na nagsugo sa Kanyang Anak upang mamatay para sa iyo?

Ikatlo, “Ay may buhay na walang hanggan.” Pansinin na walang “marahil” dito. Ang lahat ng sumasampalataya ay *may* dakilang kaloob ng Diyos na buhay na walang hanggan. Ikaapat, “Hindi mapapasa-hatol.” Ang lahat ng nararapat sa ating mga kasalanan ay pinasan ni Jesus, kaya walang mananampalatayang kailangang humarap sa Diyos sa paghuhukom tungkol sa pagkakasala ng nakaraan. Ikalima, “Lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay.” Ang lahat ng lumapit nang ganito sa Diyos na nahayag kay Cristo ay ipinanganak na muli.

> *Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo,*
> *Katotohanan, katotohanan, mensaheng laging bago,*
> *Ang sumasampalataya sa Anak, totoo nga,*
> *Ay may buhay na walang hanggan.*

Agosto 8

> *Ako ang tinapay na buháy na bumaba mula sa langit. Kung ang sinuman ay kumain ng tinapay na ito, mabubuhay siya magpakailanman; at ang tinapay na ibibigay Ko ay ang Aking laman, na ibibigay Ko para sa buhay ng sanlibutan.*

Juan 6:51

Kung paanong ang pisikal na buhay ay pinananatili ng tinapay, gayon din tayo nabubuhay sa espirituwal habang kumakain tayo sa Panginoong Jesucristo. Kasama rito ang personal na pananampalataya sa Kanya at araw-araw na pagninilay sa inihayag ng Diyos tungkol sa Kanya. Sa ganitong paraan ay kumakain ang kaluluwa sa buháy na Tinapay. Ang mana noong unang panahon ay larawan Niya na bumaba mula sa Langit at

kumuha ng pinakamababang lugar sa lupa upang makapagbigay Siya ng buhay at lakas sa lahat ng tatanggap at kakain sa Kanya. Ngunit hindi lamang si Cristo sa pagkakatawang-tao ang inilalahad dito. Kinailangan Niyang mamatay upang maibigay Niya ang Kanyang laman para sa buhay ng sanlibutan. Kapag tinanggap Siya sa pananampalataya, ang mananampalataya ay tumatanggap ng buhay na mula sa Diyos at tumatayo sa harap ng Diyos na pinawalang-sala sa lahat ng bagay. Mula noon ay nalulugod sa Kanya ang bagong kalikasan, at natatagpuan ang pinakamataas na gawain nito sa pagninilay sa Kanyang mga kasakdalan.

> *Jesus, hindi kami kailanman magsasawa sa Iyo:*
> *Ang bago at buháy na pagkain*
> *Ay makapagbibigay-kasiyahan sa nais ng aming puso,*
> *At ang buhay ay nasa Iyong dugo.*
> *Kung ganito ang masayang awit sa hatinggabi*
> *Na inaawit ng aming nakabilanggong espiritu,*
> *Ano kaya ang mga kagalakang magdudulot, hindi magtatagal,*
> *Ng walang-hanggang pagsabog ng papuri!*

—Mary Bowley

Agosto 9

> *Sa huling araw, ang dakilang araw na iyon ng kapistahan, tumayo si Jesus at sumigaw, na nagsasabi, "Kung ang sinuman ay nauuhaw, lumapit siya sa Akin at uminom. Ang sumasampalataya sa Akin, gaya ng sinabi ng kasulatan, mula sa kanyang puso ay dadaloy ang mga ilog ng tubig na buháy." Ngunit sinabi Niya ito tungkol sa*

> *Espiritu, na tatanggapin ng mga sumasampalataya sa Kanya; sapagkat hindi pa naibibigay ang Espiritu Santo dahil hindi pa niluluwalhati si Jesus.*

Juan 7:37-39

Ang kaloob na Espiritu Santo, na nananahan sa bawat mananampalataya, ay nakasalalay sa pagluluwalhati sa Panginoong Jesus, kasunod ng Kanyang kamatayang handog at ng Kanyang tagumpay at muling pagkabuhay. Dumating ang Espiritu upang magpatotoo sa mga dakilang katotohanang ito. Nanahan na Siya sa lahat ng sumampalataya sa Ebanghelyo, at mula noon ay Siya ang kapangyarihan ng bagong buhay at ang Isa na umaakay sa atin palabas sa pagpapatotoo sa sanlibutan. Sa ating panig, kailangan nating maging maingat na harapin ang anumang magpapalungkot sa Kanya o magdadala ng kahihiyan sa Panginoong Jesus na kinalulugdan Niyang luwalhatiin. Sapagkat kapag lamang hindi Siya nahahadlangan ng tago o hayagang kasalanan saka Siya malayang gumawa ng gawaing kinalulugdan Niya—ang paghahayag ng mahahalagang bagay tungkol kay Cristo sa kaluluwa upang maibahagi ang mga ito sa iba.

> *Kay laking pagbabago ng buhay ngayong nakikita ko—*
> *O pinagpalang katotohanan—si Cristo ay nabubuhay sa akin!*
> *Pinupuno ako ng Kanyang Espiritu araw-araw,*
> *At, habang nagpapasakop ako, pinapatnubayan ang aking landas.*
> *Hindi ko kailangang sumigaw sa mga panahon ng pakikibaka*
> *Na pumasok Siya sa aking buhay,*

> *Sapagkat naroon na Siya mula nang sumampalataya ako*
> *At tanggapin ang pantubos na gawain ni Cristo.*
> *Oo, kahit kapag ang aking panlalamig ay nagpapalungkot,*
> *Ang Espiritu Santo ng Diyos ay hindi kailanman umaalis.*
> *Isang Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat at Dakila,*
> *Ang Pinagpala at Tanging Makapangyarihan,*
> *Ang Panginoon ng mga panginoon at Hari ng mga hari,*
> *Manlilikha ng lahat ng bagay na may buhay—*
> *Anong pagpapakababa sa panig ng aking Tagapagligtas*
> *Na Siya'y manahan sa loob ng aking puso!*

—Barbara E. Cornet

Agosto 10

> *Ako ang mabuting pastol.*

Juan 10:11, 14

Kaaya-ayang pagnilayan ang pagiging pastol ng ating Panginoong Jesucristo. Lahat tayo ay gaya ng mga tupang naliligaw, hanggang sa pamamagitan ng biyaya ay nagbalik tayo sa Pastol at tagapangasiwa ng ating mga kaluluwa (1 Pedro 2:25). Ngunit hindi tayo kailanman makababalik kung hindi Niya tayo hinanap at natagpuan sa Kanyang pag-ibig (Lucas 15:4-7). Ngayong ginawa na Niya tayong Kanya, inaako Niya ang pagdadala sa atin nang ligtas pauwi. Ginagawa Niyang pananagutan Niya ang pagtustos sa lahat ng ating pangangailangan; ang pagpatnubay sa atin sa daang ito ng ilang at ang pagtiyak na nasa atin ang lahat ng kailangan ng ating kaluluwa upang tayo'y lumago sa biyaya at luwalhatiin Siya sa lahat ng ating lakad. Tiyak na ang pinakakaunting

magagawa natin ay ang sumandig sa Kanyang pag-ibig at karunungan at sa gayon ay masabi nang may masayang pagtitiwala, "Hindi ako magkukulang."

> *O Ikaw na dakila at lubos na mapagbiyayang Pastol,*
> *Na nagbuhos para sa amin ng dugo ng Iyong buhay,*
> *Ibinigay sa kahihiyan at kamatayan,*
> *Lahat upang ilapit kami sa Diyos!*
> *Ngayon ay sumasamba sa Iyo ang aming pusong nagkukusa,*
> *Ngayon ay natitikman namin ang Iyong pag-ibig na namatay,*
> *Habang sa pananampalataya ay lumalapit kami sa Iyong harapan,*
> *Pananampalatayang nag-aangat ng aming kaluluwa paitaas.*

—Mrs. Wellesley

Agosto 11

> *Sinabi ni Jesus sa kanya, "Ako ang muling pagkabuhay at ang buhay. Ang sumasampalataya sa Akin, bagama't siya'y mamatay, ay mabubuhay. At ang sinumang nabubuhay at sumasampalataya sa Akin ay hindi mamamatay kailanman. Sinasampalatayanan mo ba ito?"*

Juan 11:25-26

Dalawang napakahalagang katotohanan ang inilalahad sa mga salitang ito ng ating Panginoon kay Marta, ang kapatid ni Lazaro. Hindi wakas ng lahat ang kamatayan. Pagbalik ni Jesus bilang ang Muling Pagkabuhay at ang Buhay, ang lahat ng

namatay kay Cristo ay muling mabubuhay, na ibinangon mula sa mga patay sa wangis Niya na namatay para sa kanila at muling nabuhay. Ang mga nasa katawan pa sa araw na iyon ay hindi kailanman mamamatay, kundi babaguhin sa isang iglap at aagawin upang salubungin ang bumababang Tagapagligtas kasama ng lahat ng muling nabuhay na mga banal. Ito ang ating pinagpalang pag-asa. Sinasampalatayanan ba natin ito? Kapag nahawakan ng pananampalataya ang maluwalhating pahayag na ito, ang lahat ng bagay ay nagiging bago.

> *NGAYON? Marahil! Marahil ngayon*
> *Ang Panginoon ay darating at aagawin*
> *Ang Kanyang tinubos na Iglesya, ang Kanyang Nobyang*
> *binili ng dugo,*
> *Upang ilagay siya sa Kanyang pinagpalang tabi;*
> *Kapag ang mga banal na patay at buháy ay makikibahagi*
> *Sa iisang tawag ng trumpeta paitaas sa himpapawid.*
> *Marahil ngayon! Oo! Maaari Siyang dumating*
> *At tawagin tayo sa ating Makalangit na Tahanan—*
> *Ang kahanga-hangang lugar na walang katulad*
> *Na Kanyang inihahanda ngayon, sa pag-ibig.*
> *Ang bahay ng ating Ama! Kay tamis, kay pinagpala,*
> *Na mamahinga roon magpakailanman!*

Agosto 12

> *Pagkatapos ay kumuha si Maria ng isang libra ng napakamahal na langis ng nardo, pinahiran ang mga paa ni Jesus, at pinunasan ang Kanyang mga paa ng kanyang buhok. At napuno ang bahay ng halimuyak ng langis.*

Juan 12:3

Ang pinakamataas na gawaing kayang gawin ng espiritu ng tao, kapag nahipo na ng biyaya ng Diyos at isinilang na muli ng kapangyarihang makapangyarihan-sa-lahat, ay ang pagsamba, na kinabibilangan ng pagsamba sa puso, papuri, at lubos na debosyon. Maaaring subukan ng mga tao na itaas ang pag-ibig sa sangkatauhan nang higit sa pag-ibig sa Diyos. Ngunit sa katunayan, ang ikalawang tapyas ng kautusan ay nakasalig sa una. Ang umiibig sa Diyos nang higit sa lahat ay iibig sa kanyang kapwa nang walang pag-iimbot. Ang pagbasag ng sisidlang alabastro ang nagpalaya sa matapang na nardo na ang kaaya-ayang halimuyak ay pumuno sa buong bahay. Kapag ang pinakamabuti ay ibinubuhos sa Panginoong Jesus, napakakawalan ang mga puwersang nagpapahalimuyak sa bawat bahagi ng buhay ng tao.

Hindi mauunawaan ng likas na puso ang pagbubuhos ng pag-ibig kay Cristo. Si Judas ang nagsimulang magreklamo at sa gayon ay nahawa ang ibang mga alagad ng gayon ding espiritu ng pamimintas (Juan 12:4). Ngunit naunawaan ng Panginoong Jesus ang pag-ibig na nag-udyok sa ginawa ni Maria at pinahalagahan Niya ito nang naaayon. Nalulugod Siya sa pusong lubos na nakatalaga sa Kanya.

> *Panginoon, habang pinupuri Ka namin dahil sa Iyong pag-ibig*
> *Na yumayakap sa buong sanlibutan!—Napakabanal!*
> *Nawa'y mag-alab ang aming puso sa loob namin, hanggang*
> *Ang apoy sa loob ay mag-alab at magningning,*
> *Na tumutupok sa lahat ng dumi ng sarili,*
> *Lahat ng isip ng ginhawa; lahat ng mas mababang pag-ibig;*

> *Hanggang sa lupa ay gawin namin ang Iyong kalooban*
> *Gaya ng ginagawa ng mga serapin sa itaas.*

—Margaret E. Barber

Agosto 13

> *Kung ang sinuman ay naglilingkod sa Akin, sumunod siya sa Akin; at kung saan Ako naroroon, doon din naroroon ang Aking lingkod. Kung ang sinuman ay naglilingkod sa Akin, siya ay pararangalan ng Aking Ama.*

Juan 12:26

Ang pagkakataas sa kaharian ni Cristo ay hindi nakasalalay sa paghahangad para sa sarili, ni nakakamit sa mga pamamaraan ng sanlibutan. Ang nagnanais na parangalan ng Diyos sa araw na kikilalanin ang Kanyang Anak bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon ay dapat handang sumunod sa Kanya sa Kanyang mababang landas ng paglilingkod na walang kapalit para sa pagpapala ng nangangailangang sanlibutan. Ang pagsunod kay Jesus ay hindi pagsunod sa Kanya *papasok* sa Kanyang makalangit na tahanan. Ito ay pagsunod sa Kanya *palabas* mula sa Kanyang Langit, pababa sa sanlibutan ng kasalanan at kahabag-habag na kalagayan, na tinatahak ang landas ng kababaang-loob at kahandaang itakwil ng mga tao. Sa ganitong paraan ay ipinakikita natin ang espiritu ni Cristo sa mga hindi nakakakilala sa Kanya. Sa ganitong paraan lamang natin wastong makakatawan ang ating Panginoon, ang sukdulang Lingkod. At upang magawa ito, kailangan muna nating isuko ang ating sarili sa Kanya. Hindi tayo makapamumuhay ng buhay Cristiano hangga't wala tayong

buhay Cristianong ipamumuhay. May isang Buhay na kinabubuhayan natin. At may isang buhay na tinatawag tayong ipamuhay. Nakakamit lamang natin ang buhay sa pananampalataya sa Kanya na nagbigay ng Kanyang sarili bilang pantubos para sa lahat. Ipinakikita natin ang buhay na iyon habang isinusuko natin ang ating sarili sa Kanya bilang Panginoon.

> *Hindi kailanman hinihingi ni Cristo sa atin ang gawaing napakaabala*
> *Na walang iniiwang panahon upang mamahinga sa Kanyang paanan;*
> *Ang naghihintay na saloobin ng pag-asam*
> *Ay madalas Niyang ibilang na paglilingkod na pinakaganap.*
> *Gayunman ay mahal Niya ang paglilingkod, kapag ibinibigay ito*
> *Ng mapagpasalamat na pag-ibig na nagbibihis ng sarili sa gawa;*
> *Ngunit ang gawaing ginagawa sa ilalim ng latigo ng tungkulin,*
> *Tiyakin mo, kaunting pansin lamang ang ibinibigay Niya rito.*
> *Kaya sikaping magbigay-lugod sa Kanya, anuman ang iutos Niya sa iyo,*
> *Maging ang gumawa, ang magdusa, o ang humimlay nang tahimik;*
> *Hindi gaanong mahalaga kung anong landas ang inakay Niya sa atin,*
> *Kung sa lahat ng iyon ay sinikap nating gawin ang Kanyang kalooban.*

Agosto 14

> *Sinabi ni Jesus sa kanya, "Ang naligo na ay kailangan lamang hugasan ang kanyang mga paa, kundi malinis na nang lubusan; at kayo ay malinis, ngunit hindi lahat." Sapagkat alam Niya kung sino ang magkakanulo sa Kanya; kaya sinabi Niya, "Hindi kayong lahat ay malinis."*

Juan 13:10-11

Ang paghuhugas ng Panginoon sa mga paa ng mga alagad ay higit pa sa aral sa kababaang-loob, bagama't iyon din. Isa itong kahanga-hangang larawan ng ginagawa Niya para sa Kanyang mga sarili mula nang bumalik Siya sa Langit. Nasusulat tungkol sa Kanya, "Iingatan Niya ang mga paa ng Kanyang mga banal" (1 Samuel 2:9). Ang Kanyang kasalukuyang paglilingkod ay iyon mismo. Pinananatili Niyang malinis ang ating mga paa sa pamamagitan ng "paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng salita" (Efeso 5:26), habang nakalantad tayo sa mga nakakaduming bagay ng sanlibutang ito. Naligo na tayo nang minsanan sa paghuhugas ng muling pagsilang. Kailangan nating linisin araw-araw ang ating mga lakad upang matamasa natin ang pakikisama sa Kanya na tumubos sa atin para sa Kanyang sarili. Bilang ang nakabigkis na Lingkod, inaako Niyang gawin ito para sa atin. Huwag nating sikaping hadlangan Siya sa pagsasabi, gaya ng ginawa ni Pedro sa kanyang kamangmangan, "Hindi Mo kailanman huhugasan ang aking mga paa!"

> *Nakabigkis ng gintong pamigkis,*
> *Nagniningning na gaya ng makapangyarihang araw,*
> *Tatapusin pa rin ng Kanyang mga kamay na may sugat*

> *Ang lahat ng Kanyang gawain ng pag-ibig na sinimulan.*
> *Sa gabi ng pagkakanulo sa Kanya,*
> *Sa kaluwalhatian ng trono,*
> *Patuloy pa rin, nang may tapat na pagtitiyaga, na hinuhugasan*
> *Ang lahat ng dungis mula sa Kanyang mga sarili.*

Agosto 15

> *Isang bagong utos ang ibinibigay Ko sa inyo, na kayo'y mag-ibigan sa isa't isa; kung paanong inibig Ko kayo, kayo rin ay mag-ibigan sa isa't isa. Sa ganito ay malalaman ng lahat na kayo'y Aking mga alagad, kung kayo'y may pag-ibig sa isa't isa.*

Juan 13:34-35

Ang bagong utos, "Na kayo'y mag-ibigan sa isa't isa," ay sumasaklaw sa lahat. "Ang pag-ibig," ang sinasabi sa atin, "ay ang katuparan ng kautusan" (Roma 13:10). Walang sinumang tunay na umiibig sa kanyang kapwa ang kailanman magiging may-sala sa sinasadyang paglabag sa alinman sa mga utos na naglalahad ng tungkulin ng tao sa kanyang kapwa. Hindi natin sinusuway ang mga magulang kapag kumikilos ang pag-ibig. Hindi tayo magnanakaw sa mga minamahal natin, ni magsisinungaling tungkol sa kanila o sisirain ang kanilang pangalan. Ang pumatay o magpasama sa pamamagitan ng karumihan ay hindi maiisip, at ang kasakiman din ay naaalis, sapagkat kung mahal ko ang aking kapatid ay hindi ko nanaisin ang kanyang mga ari-arian, kundi magagalak pa nga ako sa kanyang mga pag-aari. Ngunit ang gayong pag-ibig ay hindi mula sa tao. Ito ay mula sa Diyos, at tanging ang Espiritu Santo

lamang ang nagkakaloob nito: kaya habang iniibig natin ang Diyos, ang di-nakikita, saka rin natin iniibig ang ating mga kapatid (1 Juan 4:20). Kaya kung saan naghahari ang pag-ibig, wala tayo sa ilalim ng kautusan. Hindi tayo umiibig upang makakuha ng merito, o upang makamit ang pabor ng Diyos, kundi dahil ang pag-ibig ng Diyos ay ibinuhos sa ating mga puso ng nananahang Espiritu, pagkatapos tayong pawalang-sala sa pananampalataya (Roma 5:1-5) at isilang na muli sa pamamagitan ng salita ng Ebanghelyo (1 Pedro 1:23-25). Ang Diyos ay pag-ibig. Ito ang Kanyang mismong kalikasan, at ang taong ipinanganak na muli ay naging kabahagi ng kalikasang iyon (2 Pedro 1:4). Kaya ang pag-ibig ay katangian ng tunay na Cristiano gaya ng mansanas na katangian ng puno ng mansanas.

> *Pinagpala ang bigkis na nagbubuklod*
> *Sa aming puso sa pag-ibig na Cristiano,*
> *Ang pakikisama ng magkakatulad na isip*
> *Ay katulad ng nasa itaas.*

—J. Fawcett

Agosto 16

> *At kung Ako'y pumaroon at maghanda ng lugar para sa inyo, muli Akong babalik at tatanggapin kayo sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroroon.*

Juan 14:3

Ito ang salita ng Panginoon sa Kanyang sariling mga tinubos. Sila ay nakatakdang makibahagi sa Kanya sa galak at kasayahan

ng bahay ng Ama na siyang walang-hanggang tahanan ng lahat ng mga banal sa langit. Siya na pumaroon upang ihanda ang lugar na ito ng kapahingahan at di-naputol na pakikisama ay muling babalik nang personal upang tanggapin ang mga biniling Kanyang dugo. Mga siglo na ang lumipas mula nang ibigay ang pangako, “Muli Akong babalik,” ngunit hindi Siya nakalimot. Hindi magtatagal ay bababa Siya mula sa Langit na may sigaw na gumigising at tayong nakakakilala sa Kanya bilang ating Tagapagligtas at Panginoon ay aagawin upang salubungin Siya sa himpapawid.

Kaya tahimik akong nagbabantay

Araw-araw.

Tuwing maliwanag na sumisikat ang araw

Ay bumabangon ako at nagsasabi,

Tiyak na ito ang ningning ng Kanyang mukha,

At tumitingin ako sa pintuan ng Kanyang mataas na dako

Sa kabila ng dagat,

Sapagkat alam kong darating Siya sa madaling panahon

Upang tawagin ako.

At kapag may aninong bumabagsak sa bintana

Ng aking silid,

Kung saan ginagawa ko ang gawaing itinakda sa akin,

Itinataas ko ang aking ulo upang bantayan ang pinto at magtanong,

Kung dumating na ba Siya?

At marahang sumasagot ang Espiritu

Sa aking tahanan,

> "*Ilang anino na lamang,*
> *At darating na Siya.*"

—B. M.

Agosto 17

> *Ako ang daan, ang katotohanan, at ang buhay. Walang sinumang makalalapit sa Ama kundi sa pamamagitan Ko.*

Juan 14:6

Napakahalaga na makilala natin kay Jesus hindi lamang ang isang dakilang guro o pinunong panrelihiyon na, dahil natagpuan na ang Diyos para sa kanyang sarili, ay maituturo na ngayon ang tamang daan sa iba. Siya ay higit na higit sa isang nagpakita ng daan. Siya mismo ang Daan, ang Katotohanan, ang Buhay. Ang kapangyarihang taglay ng Kanyang pananalita ay ang mismong tinig ng Diyos, na nagkatawang-tao kay Jesus. Siya na umiral sa anyo ng Diyos mula sa walang hanggan ay naghubad ng Kanyang kaluwalhatian at kumuha ng anyo ng alipin upang maging pantubos Siya para sa ating mga kasalanan at upang tayo'y mabuhay sa pamamagitan Niya (1 Juan 4:9-10). Nagsalita Siya nang may kapangyarihan sapagkat naparito Siya upang ihayag ang isip ng Diyos; at bagama't sa pagpapakababa ay pinili Niyang magpasakop sa lahat ng bagay sa kalooban ng Ama, ang mismong mga salitang binigkas Niya ay ang mga ibinigay sa Kanya ng Ama. Ang lahat ng Kanyang mga gawa ay sa kapangyarihan din ng Espiritu Santo, na sa Kanya ay isinuko Niya ang Kanyang sarili para sa paglilingkod, na piniling matuto ng pagsunod sa pamamagitan ng mga bagay

na Kanyang tiniis. Siya na laging nag-uutos ay naging masunuring Lingkod upang isakatuparan ang mga panukala ng pagka-Diyos sa buong kasakdalan.

> *Sa Iyong paanyaya, O Diyos,*
> *Tumitingin kami sa Anak,*
> *Na kinalugdan ng Iyong kaluluwa,*
> *Na gumawa ng buong kalooban Mo;*
> *At sa pamamagitan ng iisang pangunahing kayamanan*
> *Na malayang ibinigay ng Iyong dibdib,*
> *Sinusukat namin ang Iyong sariling dalisay na pag-ibig,*
> *Ang Iyong kusang-loob na nais na magligtas.*
> *O Diyos ng awa—Ama,*
> *Ang iisang di-nagbabagong pag-aangkin,*
> *Ang pinakamaliwanag na mga pag-asa, ay tinitipon namin*
> *Mula sa pinakamahalagang pangalan ni Cristo;*
> *Ang laging tumutunog nang napakatamis*
> *Sa Iyong di-napapagod na tainga,*
> *Ay lubusang nagpalaya sa aming kaluluwa*
> *Mula sa lahat ng aming makasalanang takot.*

—Mary Bowley

Agosto 18

> *Hindi ninyo Ako pinili, kundi Ako ang pumili sa inyo at nagtalaga sa inyo upang kayo'y humayo at magbunga, at upang manatili ang inyong bunga.*

Juan 15:16

Nagsasalita ang mga tao tungkol sa pagpili ng karera, pagpili ng propesyon, o pagpapasya kung anong hanapbuhay ang

susundin; at madalas na ang ministeryo ng Salita ay inilalagay sa parehong antas ng karaniwang tinatawag na mga propesyong may pinag-aralan. Ngunit sa katunayan, hindi ang lingkod ng Diyos ang pumipili ng kanyang landas. Si Cristo ang tumatawag sa pamamagitan ng Kanyang biyaya at Siya ang naghahanda sa Kanyang mga lingkod sa pamamagitan ng mga kaloob na ipinagkakaloob ng Diyos para sa gawain ng paglilingkod ng Kanyang katotohanan sa iba.

Pinili at tinawag ni Jesus ang labindalawa. Kung bakit isinama si Judas ay dapat manatiling hiwagang hindi maabot ng pang-unawa ng tao, bagama't alam nating iyon ay upang matupad ang Kasulatan (Juan 6:70; 17:12).

Madalas sabihin na ang mga alagad ay hindi mga taong sinanay sa kolehiyo o seminaryo, ngunit anong paaralan ang makapag-aalok ngayon ng ganoon kayamang kurikulum gaya ng tinamasa ng mga taong ito sa loob ng tatlo't kalahating taon ng malapit na pagsasamahan at banal na pakikisama sa Kanya na kapwa Lingkod ni Jehova at kanilang Panginoon?

Ang alagad ay isang nag-aaral: ang apostol ay isang isinugo, isang misyonero. Ang labindalawa ay kapwa ito. Natuto sila kay Jesus. Isinugo sila Niya upang dalhin ang mensahe sa iba. Sa mga araw ng Kanyang laman, ang ministeryong iyon ay nakalaan sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ng Israel, ang piniling bansa. Sa muling pagkabuhay ay pinalawak ng ating Panginoon ang saklaw nito upang yakapin ang "buong sanlibutan."

> *Humayo ka, magpagal; gumugol at magugol,*
> *Ang iyong kagalakan ay ang gawin ang kalooban ng Ama;*
> *Ito ang daang tinahak ng Panginoon;*

> *Hindi ba dapat tahakin pa rin ito ng lingkod?*
> *Humayo ka, magpagal; sapat na, habang narito,*
> *Kung pupurihin ka Niya, kung marapatin Niyang*
> *Pansinin at pasiglahin ang iyong pusong nagkukusa:*
> *Walang pagpapagal para sa Kanya ang mawawalan ng saysay.*
> *Magpagal ka, at sa iyong pagpapagal ay magalak;*
> *Para sa pagpapagal ay may kapahingahan, para sa pagkatapon ay tahanan;*
> *Hindi magtatagal ay maririnig mo ang tinig ng Nobyo,*
> *Ang tunog sa hatinggabi: "Narito, Ako'y dumarating!"*

—Horatius Bonar

Agosto 19

> *Sa araw na iyon ay hihingi kayo sa Aking pangalan, at hindi Ko sinasabi sa inyo na Ako ang mananalangin sa Ama para sa inyo; sapagkat ang Ama mismo ay umiibig sa inyo, dahil inibig ninyo Ako, at sumampalataya kayo na Ako'y nagmula sa Diyos.*

Juan 16:26-27

Kay laki ng kahihiyang idinudulot sa Diyos ng mga nagsasabi sa atin na kailangan ang mga anghel, mga apostol, ang ina ni Jesus, o iba pang kilalang mga banal bilang mga tagapamagitan upang makatanggap tayo mula sa Ama! Maging ang ating Panginoong Jesus mismo ay nagsasabi sa atin na nagbibigay ang Ama mula sa pag-ibig ng Kanyang sariling puso. Hindi kailangang magkaroon ng isang natatanging tagapagsumamo para sa atin, "Ang Ama mismo ay umiibig sa inyo." Kay

pinagpalang mabatid ito, at sa gayon ay lumapit sa Kanya nang may lubos na pagtitiwala, na nakatitiyak na nalulugod Siyang gawin para sa atin ang lahat ng naaayon sa Kanyang banal na layunin at samakatuwid ay para sa ating ikabubuti.

Kung nabubuhay ka noong nasa lupa si Cristo,

At nakilala mo ang mabait na Tagapagligtas,

Ano kaya ang hihilingin mong gawin Niya para sa iyo.

Kung ipagpalagay na ikaw ay lubusang bulag?

Nag-isip ang bata, at saka sumagot,—

> *"Sa palagay ko, walang duda,*
> *Hihingi ako ng aso, na may kuwelyo at kadena,*
> *Upang akayin ako araw-araw."*

> *At gaano kadalas na gayon, sa ating walang-pananampalatayang mga panalangin,*
> *Ay inaamin natin nang may nahihiyang pagkagulat,*
> *Na aso lamang at kadena ang hiningi natin,*
> *Gayong maaari sana nating nakuha—ang mga matang nadilat.*

—M. Colley

Agosto 20

> *Pabanalin Mo sila sa pamamagitan ng Iyong katotohanan. Ang Iyong salita ay katotohanan. Kung paanong isinugo Mo Ako sa sanlibutan, isinugo Ko rin sila sa sanlibutan. At alang-alang sa kanila ay pinababanal Ko ang Aking sarili,*

> *upang sila rin ay mapabanal sa pamamagitan ng katotohanan.*

Juan 17:17-19

Dalawang uri ang pagpapabanal; ayon sa kalagayan at ayon sa pamumuhay. Ang lahat ng mananampalataya ay pinabanal (ibig sabihin, ibinukod para sa Diyos) sa pamamagitan ng iisang handog ng ating Panginoong Jesucristo, at sa ganitong kahulugan ay "ginawang sakdal magpakailanman" (Hebreo 10:10, 14). Ngunit tinatawag tayong lumakad nang naaayon sa ating kalagayan kay Cristo. Ito ang pagpapabanal sa pamumuhay at sa pamamagitan ng Salita ng katotohanan na inilalapat sa puso sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Sa panalangin ng ating Panginoon bilang dakilang saserdote sa Juan 17 ay binibigyang-diin Niya ang kahalagahan nito. Ibinukod Niya ang Kanyang sarili upang pumunta sa krus at sa trono upang ang ating puso ay maging abala sa Kanya kung nasaan Siya ngayon, upang tayo'y maihiwalay mula sa lahat ng sa sanlibutan.

> *Doon sa gitna ng walang-hanggang kagalakan*
> *Ay ang Taong umakyat sa itaas,*
> *Taglay ang mga tanda ng buong pagkapoot*
> *Ng sanlibutang hinanap Niya sa pag-ibig.*
> *Isinugo Niya tayo rito upang sabihin*
> *Na ang Kanyang pag-ibig ay di-nagbabago pa rin.*
> *Isinugo Niya tayo, upang sa kalungkutan*
> *At sa pagdurusa, pagpapagal at kawalan,*
> *Ay matutuhan natin ang kahanga-hangang tamis,*
> *Ang malalim na hiwaga ng Kanyang krus—*

> *Matutuhan ang lalim ng pag-ibig na gumuhit*
> *Ng pinagpalang landas na iyon sa kaparangan.*

Agosto 21

> *Sumagot si Jesus, "Ang Aking kaharian ay hindi sa sanlibutang ito. Kung ang Aking kaharian ay sa sanlibutang ito, makikipaglaban sana ang Aking mga lingkod, upang hindi Ako maibigay sa mga Judio; ngunit ngayon ang Aking kaharian ay hindi mula rito."*

Juan 18:36

Hindi itinatwa ni Jesus na magkakaroon Siya ng kaharian sa sanlibutang ito. Inihula ng mga propeta noong una ang tagumpay ng kaharian ng Diyos, na pangangasiwaan ng Anak ng tao (Daniel 7:13, 14) sa mababang sansinukob na ito. Ngunit kapag sumikat ang araw na iyon, hindi ito magiging pamamahala ng kasalukuyang kaayusan ng sanlibutan. Ito ay magiging makalangit na kaharian na itatatag sa lupa. Hindi sa pamamagitan ng kapangyarihan ng tao, gaya ng mga hukbo at makalamang sandata, itatatag at pananatilihin ang Kanyang kapangyarihan. Ibibigay sa Kanya ng Diyos Ama ang trono ni David kapag tumunog na ang takdang oras. Pagkatapos ay pamamahalaan Niya ang mga bansa sa pamamagitan ng di-nababaluktot na tungkod ng katuwiran, at ang Kanyang mga banal ay maghahari na kasama Niya, at sa gayon ay makikibahagi sa Kanyang kaluwalhatian.

> *Narito! Siya'y dumarating, mula sa langit bumababa,*
> *Minsang pinatay para sa mga makasalanang kinalugdan!*
> *Libu-libong libong mga banal na kasama*

> *Ang nagpapalaki ng tagumpay ng Kanyang pagdating!*
> *Aleluya!*
> *Dumarating si Jesus, at dumarating upang maghari!*
> *Tingnan ang Tagapagligtas, matagal nang hinihintay,*
> *Ngayon ay lumilitaw sa dakilang karangalan!*
> *At ang Kanyang mga banal, na itinakwil ng tao,*
> *Ay nakikibahagi sa Kanyang buong makalangit na kaluwalhatian.*
> *Aleluya!*
> *Tingnan ang Anak ng Diyos na lumilitaw!*

—C. Wesley

Agosto 22

> *Nang matanggap ni Jesus ang maasim na alak, sinabi Niya, "Naganap na!" At iniyuko ang Kanyang ulo, isinuko Niya ang Kanyang espiritu*

Juan 19:30

"Naganap na!" Iisang salita lamang sa Griyego ang binigkas ni Jesus ngunit nagsasalaysay iyon ng natapos na gawaing wala nang maidaragdag pa ngayon. Doon sa krus ay pinasan Niya ang buong parusa para sa kasalanan. Binayaran Niya nang buo ang halaga. Ang nababahalang makasalanang naghahanap ng kaligtasan ay walang ibang dapat gawin kundi sampalatayanan ang mensahe upang makapasok sa kapayapaan. Walang maidaragdag sa natapos na gawain. Ang pagtatangkang dagdagan ito ay pagsira lamang dito. Bayad na ang utang, nabayaran na ang kasalanan. Ang kaluluwang may-sala ay agad nililinis mula sa bawat dungis at pinawawalang-sala nang

walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya kapag inilagak niya ang kanyang tiwala kay Jesus at sumandig sa natapos na gawaing iyon.

> *Walang babayaran?—wala, kahit kaunti:*
> *Walang gagawin?—wala, kahit katiting;*
> *Lahat ng kailangang gawin o bayaran,*
> *Nagawa na ni Jesus sa Kanyang sariling pinagpalang paraan.*
> *Walang gagawin?—wala, kahit isang hagod;*
> *Wala na ang bumihag, wala na ang pamatok:*
> *Pinutol ni Jesus sa Kalbaryo ang tanikala,*
> *At walang makapagbibilanggong muli sa Kanyang pinalaya.*
> *Walang aayusin?—nabayaran na ang lahat;*
> *Walang galit?—nagawa na ang kapayapaan:*
> *Si Jesus lamang ang kanlungan ng makasalanan,*
> *Kapayapaan ang ginawa Niya sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang krus.*

Agosto 23

> *Pagkatapos ay pumasok din ang isa pang alagad, na unang dumating sa libingan; at nakita niya at sumampalataya.*

Juan 20:8

Hindi alam ni Juan o ni Pedro na muling babangon si Jesus mula sa mga patay. Bagama't sinabi Niya sa Kanyang mga alagad nang napakalinaw na ibabalik Siya sa buhay sa ikatlong araw, hindi ito kayang maunawaan ng kanilang isip. Ngunit ang katibayan ng mga telang panlibing (hindi "mga kasuotan," gaya ng nasa kjv) ay napakakumbinsi upang pagdudahan. Nakalatag

ang mga iyon sa libingang iyon hindi nakatupi, gaya ng inakala ng marami, kundi "magkakasamang nakatiklop," gaya ng pagkakabalot ng mga ito sa Kanyang katawan, ngunit parang isang kokon na nilisan na ng paruparo. Alam ng mga alagad na walang kapangyarihan sa lupa ang makapag-aalis ng katawang iyon at makapag-iiwan ng mga telang panlibing nang hindi nagagalaw. Ang kapangyarihan lamang ng Diyos sa muling pagkabuhay ang gumawa ng kagila-gilalas na himalang ito. Wala silang ibang pagpipilian kundi ang sumampalataya.

> *O masayang araw! O maluwalhating oras!*
> *Nang si Jesus, sa pamamagitan ng kapangyarihang*
> *makapangyarihan-sa-lahat,*
> *Ay muling nabuhay at umalis sa libingan;*
> *Sa lahat ng Kanyang gawa ay masdan Siyang dakila,—*
> *Noon, makapangyarihang lumikha, Makapangyarihan*
> *ngayong magligtas.*
> *Ang panganay mula sa mga patay,*
> *Siya'y muling nabuhay na ngayon, ang Ulo ng Kanyang*
> *bayan,*
> *At sa gayon ay tiyak ang kanilang buhay:*
> *At kung, gaya Niya, isuko nila ang kanilang hininga,*
> *Gaya Niya ay lalagutin nila ang mga gapos ng kamatayan,*
> *Tiyak ang kanilang muling pagkabuhay.*

—T. Kelly

Agosto 24

> *Kaya nang makakain na sila ng almusal, sinabi ni Jesus kay*
> *Simon Pedro, "Simon, anak ni Jonas, iniibig mo ba Ako*
> *nang higit sa mga ito?" Sinabi niya sa Kanya, "Opo,*

> *Panginoon; alam Ninyong mahal ko Kayo.” Sinabi Niya sa kanya, “Pakanin mo ang Aking mga kordero.”*

Juan 21:15

Sa isang sandali ng araw ng muling pagkabuhay ay may pribadong pag-uusap ang Panginoon kay Pedro. Pinadalhan Niya ito ng natatanging mensahe sa pamamagitan ng mga babae nang maagang umaga (Marcos 16:7), ngunit personal Siyang nagpakita sa kanya nang maglaon (Lucas 24:34). May tabing na inilagay sa tagpong iyon ng sagradong pag-uusap, ngunit hindi natin mapagdududahang iyon ang paraan ng pagpapanumbalik ng kanyang kaluluwa at ng muling pagpapatibay sa puso ng nabigong alagad. Ngayon ay nalalaman natin ang kanyang hayagang pagpapanumbalik at ang pagpapatibay sa kanya sa tungkulin ng apostol. Ang karanasang iyon sa tabi ng lawa ay hindi kailanman makakalimutan ni Pedro sa mga darating na taon. Inihayag nito, gaya ng wala nang iba pang makagagawa, ang malambing na pagmamalasakit ng Panginoong itinatwa niya nang tatlong beses, na ngayon ay umakay sa kanya sa tatlong-ulit na pag-amin ng kanyang pananampalataya at pag-ibig. Bukod pa rito, tiniyak sa kanya ng Panginoon na balang araw ay pupunta siya, alang-alang sa Kanyang pangalan, kapwa sa bilangguan at sa kamatayan. Hindi na kailanman mahihiya si Pedro na aminin ang kanyang kaugnayan sa Panginoong Jesus. Sa kabaligtaran, ipagdidiinan pa niya nang may matinding bisa ang katotohanang ang lahat ng pagpapala, para sa panahon at sa walang hanggan, ay matatagpuan sa Kanya (Mga Gawa 4:12), at na maging ang malaking kasalanan ng pagtatatwa at pagpapako sa krus sa Banal at Matuwid (Mga Gawa 3:14, 15) ay maaaring lubos na mapatawad kung ang may-salang nagkasala

ay babaling lamang sa Diyos sa pagsisisi at hahanap ng kapatawaran ng mga kasalanan sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 2:38; 3:19). Sa karanasang ito rin ay mababatid ng iba pang mga apostol na wala nang dahilan pa upang pakitunguhan ang kanilang nagkamaling kapatid nang may anumang antas ng pag-iingat; sapagkat kung ang Cristo, na itinatwa niya, ay hayagang nagpahayag ng Kanyang pagtitiwala sa kanya, maaari rin nilang iturin siyang lubos nang naibalik sa tungkuling tila nawala na sa kanya.

> *Aking dakila, aking marunong, aking di-nabibigong Kaibigan,*
> *Na ang pag-ibig ay walang pagbabago, ni pagbaling, ni wakas!*
> *Aking Tagapagligtas-Diyos! na nagbigay ng Iyong buhay para sa akin*
> *Huwag Mong hayaang may anumang pumagitna sa aking puso at sa Iyo!*

Agosto 25

> *At habang nakatitig sila sa langit sa pag-akyat Niya, narito, dalawang lalaking nakaputing kasuotan ang tumayo sa tabi nila, na nagsabi rin, "Mga lalaki ng Galilea, bakit kayo nakatayong nakatingin sa langit? Ang Jesus ding ito, na kinuha mula sa inyo paakyat sa langit, ay darating sa gayon ding paraan ng pagkakita ninyo sa Kanya na umakyat sa langit."*

Mga Gawa 1:10-11

Apat na beses sa kabanatang ito na mababasa natin na "Siya ay kinuha paakyat." Lubos na itinaas ng Diyos Siya na yumuko hanggang sa kamatayan sa krus para sa ating katubusan. Ngayon ay nakaupo Siya sa pinakamataas na kaluwalhatian sa kanan ng Ama, ang Taong matiyaga, na naghihintay sa oras na babalik Siya sa tagpo ng Kanyang mga pagdurusa, una upang angkinin ang Kanyang piniling nobya at pagkatapos ay upang maghari sa katuwiran sa buong sanlibutan. Sa araw na iyon ng Kanyang kapangyarihan, "Makikita Niya ang bunga ng pagpapagal ng Kanyang kaluluwa at masisiyahan" (Isaias 53:11). Papalapit na ang panahon. Kaya magpatuloy tayo sa pagpapagal sa pananampalataya habang hinihintay natin ang Kanyang pagbabalik. Ang mismong katotohanang hindi inihayag ang oras ng ikalawang pagdating ay dapat magpanatili sa ating alerto, laging umaasang marinig ang Kanyang sigaw, at matawag upang salubungin Siya sa himpapawid.

> *Ngunit katanghalian man, o gabi man,*
> *O sa pagbubukang-liwayway man ng umaga o sa liwanag ng gabi,*
> *Kapag makikita natin ang Kanyang pinagpalang mukha at mayayakap ang mga paang iyon na may sugat,*
> *At aakyat na kasama Niya sa kabila ng langit, saka magiging ganap ang ating kagalakan.*
> *Oo, "nasisiyahan," makatatlong "nasisiyahan," na magising sa Kanyang wangis,*
> *Na manahang kasama Niya sa di-mabilang na mga taon*
> *kapag ang masayang umagang iyon*
> *ay sumapit na—*
> *Kapag muli Siyang darating.*

—M. E. Rae

Agosto 26

> *Nang lubos nang dumating ang Araw ng Pentecostes, silang lahat ay nagkakaisa sa iisang lugar.*

Mga Gawa 2:1

Napakahalagang maunawaan kung ano ang naganap sa Pentecostes. Maraming Pentecostes sa kasaysayan ng Israel, sapagkat isa itong taunang kapistahang nagdiriwang ng simula ng pag-aani, ngunit ang lahat ng ito ay mga larawan lamang. Ang Pentecostes ng Mga Gawa 2 ang katuparan ng larawan. Sa araw na iyon ay sinimulan ng Diyos ang isang bagong gawain ng pagkuha ng isang natatanging bayan para sa Kanyang sarili, mula sa mga Judio at mga Gentil, upang bumuo ng katawan ni Cristo. Dumating ang Espiritu Santo sa araw na iyon bilang isang Persona ng Diyos upang manahan sa mga mananampalataya at upang bautismuhan sila sa iisang katawan. Dumating din Siya upang bigyan sila ng kapangyarihan para sa paglilingkod bilang isang tinubos at nilinis na bayan upang ang mensahe ng Ebanghelyo ay madala hanggang sa mga dulo ng lupa. Sa mahigpit na pagsasalita, hindi na maaaring magkaroon pa ng isa pang Pentecostes, kung paanong hindi na maaaring magkaroon ng isa pang Paskuwang kinikilala ng Diyos yamang si Cristo na ating Paskuwa ay naihandog na para sa atin. Ngunit kailangang kilalanin at pagpasakupan ng bawat mananampalataya ang Espiritung dumating sa Pentecostes kung nais niyang maging saksi na may kapangyarihan sa nawawalang sanlibutan.

Bago dumating ang Espiritu, ang mga apostol ay mga magkakahiwalay na indibidwal na hindi pa handa para sa dakilang gawaing itinakda sa kanila. Pagkatapos ng napakahalagang pangyayaring iyon, sila ay mga bahagi na ng katawan ni Cristo, na binihisan ng kapangyarihan mula sa itaas upang humayo at ipahayag ang mensahe ng Ebanghelyo hanggang sa mga dulo ng lupa.

> *Ang Mang-aaliw, na naririto ngayon,*
> *Ay nagtitiyak sa amin ng Iyong pag-ibig;*
> *Siya ang pinagpalang paunang-bayad*
> *Ng kaluwalhatian doon sa itaas:*
> *Ang ilog ng Iyong kaluguran*
> *Ang nagpapanatili sa amin ngayon,*
> *Hanggang ang Iyong bagong pangalan ay maitatak*
> *Sa bawat noong walang kasalanan.*

—Mary Bowley

Agosto 27

> *Ang pangako ay para sa inyo at sa inyong mga anak.*

Mga Gawa 2:39

Isang kinikilalang prinsipyo, na dumadaloy sa lahat ng panahon, na nais ng Diyos na iligtas ang mga sambahayan ng Kanyang bayan. Naghanda si Noe ng arka para sa pagliligtas ng kanyang sambahayan (Hebreo 11:7), at sinabi ng Diyos sa kanya, “Pumasok ka sa arka, ikaw at ang iyong buong sambahayan, sapagkat nakita Kong ikaw ay matuwid sa harap Ko sa salinlahing ito” (Genesis 7:1). Tungkol kay Abraham ay ipinahayag ng Panginoon, “Kilala Ko siya, upang maiutos niya

sa kanyang mga anak at sa kanyang sambahayan pagkatapos niya, na ingatan nila ang daan ng Panginoon, na gumawa ng katuwiran at katarungan" (Genesis 18:19). Sinabi ni David, "Nagsalita Ka rin tungkol sa sambahayan ng Iyong lingkod para sa malayong hinaharap" (2 Samuel 7:19). Ang pangako sa bantay ng bilangguan sa Filipos ay, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesucristo, at maliligtas ka, ikaw at ang iyong sambahayan" (Mga Gawa 16:31).

> *O Ikaw na nagbigay sa kanila, bantayan Mo sila—ang mga maliliit na paang iyon na suwail,*
> *Ang ilang na nasa kanilang harapan, ang mga kasamaan ng buhay na haharapin.*
> *Walang magawa ang aking pag-ibig bilang ina,*
> *ipinagkakatiwala ko sila sa Iyong pag-aalaga!*
> *Sa ilalim ng hambang may bahid ng dugo, o, panatilihin Mo akong laging naroon?*
> *Ang pananampalatayang isinasandig ko sa Iyo ay hindi Mo bibiguin;*
> *Ng karunungan, Panginoon, upang sanayin sila ay pahiran Mo ang aking nanliliit na puso.*
> *Kung wala ang aking mga anak, Ama, hindi ko makikita ang Iyong mukha;*
> *Isinasamo ko ang hambang may bahid ng dugo, ang Iyong tipan ng biyaya.*
> *O, kahanga-hangang Manunubos, na nagdusa alang-alang sa amin,*
> *Kapag sa ibabaw ng mga bansang may-sala ay sasambulat ang bagyo ng paghuhukom,*
> *Sa kagalakan mula sa ligtas na kanlungang iyon nawa'y salubungin namin ang Iyong mata,*

> *Sa ilalim ng hambang may bahid ng dugo, ang aking mga anak, Panginoon, at ako.*

Agosto 28

> *Pagkatapos ay sinabi ni Pedro, "Pilak at ginto ay wala ako, ngunit ang nasa akin ay ibinibigay ko sa iyo: Sa pangalan ni Jesucristo ng Nazaret, bumangon ka at lumakad." At hinawakan niya siya sa kanang kamay at itinayo siya, at agad na lumakas ang kanyang mga paa at mga buto ng bukung-bukong. Kaya siya, sa paglundag, ay tumayo at lumakad at pumasok sa templo na kasama nila—na lumalakad, lumulundag, at nagpupuri sa Diyos.*

Mga Gawa 3:6-8

Ang "mga tanda ng isang apostol" (2 Corinto 12:12), ibig sabihin, ang kakayahang gumawa ng mga himala sa pangalan ng muling nabuhay na Cristo, ay agad na sumunod sa kaloob ng Pentecostes upang patibayin ang mga apostol bilang mga tuwiran at may-kapangyarihang kinatawan ng niluwalhating Panginoon. Noong nasa lupa Siya at ang Kanyang misyon ay nakalaan sa mga nawawalang tupa ng sambahayan ng Israel (Mateo 15:24), binigyan Niya sila ng katulad na mga kapangyarihan, ngunit sa muling pagkabuhay ay pinagtibay at pinalawak ang mga ito. Ang gayong mga kaloob ay hindi ipinangako sa lahat ng mananampalataya, kundi sa "mga sumasampalataya" sa pangkat ng mga apostol (Marcos 16:17, 18). At kaya nakikita natin si Pedro, na minsang duwag na nagtatwa sa kanyang Panginoon, na ngayon ay hindi lamang buong-tapang na nagpapahayag sa Kanya, kundi gumagawa ng mga makapangyarihang gawa sa Kanyang pangalan.

Nagpatotoo siya sa kapangyarihan ng Isa na pinagkaisahang ipako sa krus ng Judio at Gentil, ngunit ibinangon mula sa mga patay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos.

Ang lahat ng pagpapala para sa sangkatauhan ay nakatali sa muling nabuhay na Cristo. Nakaupo Siya ngayon na itinaas sa kanan ng Ama upang ipamahagi ang kayamanan ng biyaya sa lahat ng lumalapit sa Kanyang pangalan, na umaamin ng kanilang pangangailangan at nagtatapat ng kanilang kasalanan. Ang pagpapagaling sa lalaking lumpo mula pa sa pagsilang ay upang ipakita ang kapangyarihan at awtoridad ng pangalan ng Panginoong Jesus.

> *Nakikita Ka namin, Panginoon, na umalis sa Iyong tahanan*
> *—*
> *Ang tagpong iyon na ligtas sa salot,*
> *Upang dalawin ang tao sa buong pighati niya,*
> *Upang iligtas siya mula sa kanyang kalagayan.*
> *Ang Iyong pag-ibig sa amin ang nag-udyok sa Iyo,*
> *Panginoon,*
> *Na magdusa, magdugo at mamatay,*
> *Upang kami, na tinubos ng Iyong sariling dugo,*
> *Ay manahang kasama Mo sa itaas.*
> *Itinakwil dito at pinatay*
> *Ng mga inibig Mo,*
> *Wala Ka na rito sa Persona,*
> *Kundi nasa maliliwanag na bulwagan sa itaas.*

—C. C. Crowston

Agosto 29

> *At sinabi, "Tingnan ninyo! Nakikita ko ang mga langit na nabuksan at ang Anak ng Tao na nakatayo sa kanan ng Diyos."*

Mga Gawa 7:56

Sa ikapitong kabanata ng Mga Gawa ay nasa atin ang talumpati ni Esteban nang tawagin siyang magpatotoo sa harap ng Sanedrin ng mga Judio. Sinusundan niya ang lahat ng paraan ni Jehova sa Kanyang bayan mula kay Abraham hanggang kay Cristo at inaakay tayo sa espiritu mula sa Diyos ng kaluwalhatian (t.2) hanggang sa kaluwalhatian ng Diyos (t.55). Nang bumagsak siyang tinamaan ng mga batong ipinukol ng kanyang malulupit na mamamatay-tao, bumulalas siya nang may galak, "Nakikita ko ang mga langit na nabuksan at ang Anak ng Tao na nakatayo sa kanan ng Diyos!" Sa ibang dako, pagkatapos ng pag-akyat ng ating Panginoon, inilalarawan Siyang *nakaupo* sa kanan ng Kamahalan sa mga langit. Dito ay nakatayo Siya na para bang sabik na yumuyuko paharap upang salubungin ang Kanyang tapat na saksi at ipahayag ang Kanyang malalim na pakikiramay sa kanya sa kanyang pagdurusa. Ganito ang Kanyang saloobin sa Kanyang mga banal na pinag-uusig. Kay pinagpalang malaman na ang Kanyang pag-ibig ay hindi nabibigo at ang Kanyang pagsalubong ay tiyak! Samantala, ang Kanyang mapag-ingat na pag-aalaga ay nasa ibabaw natin.

> *Ligtas na natatakpan ng Kanyang mga balahibo—*
> *O, ang pinagpalang katiwasayan!—*
> *Kinakanlong mula sa lahat ng uri at panahon,*

Kublihan mula sa kaaway.
Sa buong pagtitiwala ay nananatili,
Sa ilalim ng Kanyang malalakas at mapag-ingat na pakpak,
O, kay tamis ng gayong pagtitiwala,
Habang umaawit ang espiritung nagtitiwala.
Natatakpan? Oo, gaya ng pagtatakip na kaya Niya.
Kinakanlong? Sino ang makakakanlong nang ganito?
Sa ibabaw ng Kanyang mga sarili ay lumulukob ang Kanyang pag-ibig—
Kanya, dahil sa krus ng Kalbaryo.
Natatakpan, nagtitiwala, laging nagbabantay.
Batid na walang dapat katakutan,
Kay tamis ng tiwalang katiyakan
Habang papalapit ang Kanyang pagdating.

—Helen McDowell

Agosto 30

Nang mabalitaan ngayon ng mga apostol na nasa Jerusalem na tinanggap ng Samaria ang salita ng Diyos, sinugo nila sa kanila sina Pedro at Juan, na, nang makababa, ay nanalangin para sa kanila upang tanggapin nila ang Espiritu Santo. Sapagkat hindi pa Siya bumababa sa sinuman sa kanila. Nabautismuhan pa lamang sila sa pangalan ng Panginoong Jesus. Pagkatapos ay ipinatong nila ang mga kamay sa kanila, at tinanggap nila ang Espiritu Santo.

Mga Gawa 8:14-17

Ang kaloob ng Espiritu sa Pentecostes ay hindi agad ipinagkaloob sa mga nahikayat na ito sa Samaria. Nagmula sila sa isang pangkat na humiwalay na lubhang mapanibughuin sa kanilang sariling pag-aangking sila ang piniling bayan, gaya ng mga Judio sa timog nila. Kailangan nilang matutuhan nang tiyak na "ang kaligtasan ay mula sa mga Judio" gaya ng ipinahayag ng ating Panginoon (Juan 4:22), kaya kinailangan nilang maghintay hanggang sa dumating ang mga apostol mula sa Jerusalem bago sila bautismuhan sa iisang katawan ni Cristo.

Ang kaloob na Espiritu Santo ay dapat ibukod kapwa mula sa bagong pagsilang sa pamamagitan ng Espiritu at mula sa mga kaloob ng Espiritu. Ang lahat ng mananampalataya ay ipinanganak ng Espiritu, sa pamamagitan ng Salita ng Diyos kapag sumampalataya sila sa Ebanghelyo (1 Pedro 1:23-25). Ang mga kaloob ng Espiritu ay ang mga biyaya o kakayahang ipinamamahagi Niya "sa bawat isa ayon sa Kanyang kalooban" (1 Corinto 12:11), upang makagawa tayo para sa Diyos sa ating iba't ibang larangan. Ngunit ang kaloob na Espiritu ay ang Banal mismo, na nananahan sa mga mananampalataya at sa pamamagitan ng Kanyang bautismo ay ginagawa tayong mga bahagi ni Cristo at sa gayon ay idinaragdag sa Panginoon.

> "*Iisang espiritu sa Panginoon*;"
> *O, pinagpala, kahanga-hangang salita!*
> *Anong makalangit na liwanag, anong kapangyarihan ng Diyos,*
> *Ang ibinibigay ng matamis na salitang iyon!*
> "*Iisang espiritu sa Panginoon*;"
> *Si Jesus, ang niluwalhati,*
> *Ay nagpapahalaga sa Iglesyang Kanyang dinugo,*

> *Ang Kanyang Katawan at ang Kanyang Nobya.*
> *At bagama't sinasalakay ng mga bagyo*
> *At bagama't pinipiga ng mga pagsubok,*
> *Siya mismo ang aming Buhay, dinadala Niya kami,*
> *Tuwid na pasulong sa kapahingahan.*

—Mary Bowley

Agosto 31

> *Sa kanyang paglalakbay ay nalapit siya sa Damasco, at biglang may liwanag mula sa langit na sumikat sa palibot niya. Pagkatapos ay nabuwal siya sa lupa, at narinig ang isang tinig na nagsasabi sa kanya, "Saulo, Saulo, bakit mo Ako inuusig?" At sinabi niya, "Sino Ka, Panginoon?" Pagkatapos ay sinabi ng Panginoon, "Ako si Jesus, na iyong inuusig. Mahirap para sa iyo ang sumipa sa mga tulos na matulis."*

Mga Gawa 9:3-5

Ang pagbabalik-loob ni Saulo ng Tarso ay, gaya ng bawat tunay na pagbabalik-loob, isang pangyayaring higit sa karaniwan. Nang maiharap sa muling nabuhay at itinaas na Cristo, nakita niya ang kanyang sarili bilang isang kaawa-awa at may-salang makasalanan (1 Timoteo 1:15, 16), na nakikipaglaban sa kanyang sariling pinakamabuting kapakanan sa paglaban sa mga pag-aangkin ng Panginoong Jesus. Nagsisisi at nasupil, isinuko niya ang kanyang sarili sa buong-pusong katapatan sa Isa na tinanggihan niya, na itinuring ang lahat ng bagay na kawalan alang-alang kay Cristo (Filipos 3:7-8). Kailangang magkaroon ng ganitong krisis sa buhay ng lahat ng naligtas, maliban na

lamang kung nagtiwala sila kay Jesus nang napakaaga sa buhay kaya hindi sila kailanman naging malay na mga kaaway Niya. Ngunit sila rin ay tinatawag sa lubos na pagsuko sa Kanyang kalooban kapag sa mga taon ng kahustuhang gulang ay nakilala nila na Siya ay hindi lamang Tagapagligtas kundi Panginoon.

Maliwanag na nakaranas si Saulo ng malaking pagsisiyasat ng kaluluwa gaya ng ipinahihiwatig ng pananalitang, "Mahirap para sa iyo ang sumipa sa mga tulos na matulis" (Mga Gawa 26:14). Gaya ng isang matigas na baka, sinasaktan niya ang kanyang sarili habang lumalaban sa kapangyarihan ng Panginoon. Nang makumbinsi sa wakas sa kanyang pagkakamali sa nakaraan, agad siyang sumuko sa mga pag-aangkin ng muling nabuhay na Cristo.

> *Naglalakbay ako sa katanghalian,*
> *Nang sumikat ang Kanyang liwanag sa aking daan;*
> *At nakita ko Siya sa kaluwalhatiang iyon—*
> *Nakita Siya—si Jesus, Anak ng Diyos.*
> *Sa paligid, sa ningning ng katanghalian,*
> *Ang mga tagpo sa lupa ay maganda at maliwanag;*
> *Ngunit hindi na sila nakikita ng aking mga mata,*
> *Dahil sa kaluwalhatian ng liwanag na iyon.*
> *—Frances Bevan*

Setyembre

Setyembre 1

> *Nang magkagayo'y binuka ni Pedro ang kanyang bibig at sinabi: "Tunay na nauunawaan ko na ang Diyos ay walang itinatanging tao. Kundi sa bawat bansa, ang sinumang may takot sa Kanya at gumagawa ng katuwiran ay tinatanggap Niya."*

Mga Gawa 10:34-35

Sa buhay at ministeryo ni Simon Pedro, makikita natin kung paano gumawa ang Diyos ng isang natatanging saksi sa Kanyang katotohanan mula sa pinakamalabong materyales. Sino ba ang mag-aakalang ang magaspang, padalos-dalos at bastos na mangingisdang si Simon ay magiging isang mahusay at espirituwal na mangangaral, na ang maaalab na mga salita ay gagamitin sa pagkahikayat ng libu-libong kaluluwa? Ngunit gumagawa ang Diyos sa kung ano ang Kanyang dinadala, hindi lamang sa kung ano ang Kanyang nadaratnan. Si Simon na mangingisda, nang ipanganak na muli, ay naging si Pedro na apostol, na sa kanyang mga sermon at mga sulat ay may utang ang buong mundo na hindi kailanman mababayaran. Bagama't ang kanyang ministeryo ay pangunahing para sa mga Judio, gayunman ang "mga sanga ay gumagapang sa ibabaw ng pader" (Genesis 49:22), at siya ang lalong pinili ng Diyos upang magbukas ng pinto ng pananampalataya sa mga Gentil (Mga Gawa 15:7). Isang taong may matitinding paniniwala laban sa iba, ang kanyang makitid na pananaw ay napalitan ng kahanga-hangang lawak ng paningin nang turuan siya ng Espiritu Santo. Tulad ng kanyang kapwa apostol na si Pablo, nasisiyahan siya

sa “tunay na biyaya ng Diyos” (1 Pedro 5:12), na walang kinikilalang hangganan ng bansa o lahi. Kaya nga ang kanyang mga mensahe ay kinagigiliwan ng mga mananampalataya mula sa mga bansang dati niyang hinahamak, gayundin ng mga Judiong natagpuan sa Panginoong Jesus ang ipinangakong Mesiyas.

> *Tinawag mula sa itaas, mga taong makalangit sa kapanganakan,*
> *(Na dati'y mga mamamayan lamang ng lupa)*
> *Bilang mga manlalakbay dito, hinahanap namin ang tahanang makalangit,*
> *Ang aming bahagi, sa mga panahong darating pa.*
> *Kung saan magtatagpo ang lahat ng banal mula sa bawat lupain,*
> *At babatiin ng bawat isa ang lahat ng tinubos,*
> *Ngunit O, ang rurok ng kaligayahan, aking Panginoon, ay ito:*
> *Na utang ko ang lahat, at kabahagi ang lahat, sa Iyo!*

—J. G. Deck

Setyembre 2

> *Pinahiran ng Diyos si Jesus na taga-Nazaret ng Espiritu Santo at ng kapangyarihan, na naglibot na gumagawa ng mabuti at nagpapagaling sa lahat ng pinahihirapan ng diyablo, sapagkat sumasa Kanya ang Diyos.*

Mga Gawa 10:38

Ang mga himalang ginawa ng ating Panginoon ay lubhang naiiba sa mga kababalaghang karaniwang iniuugnay sa mga

tagapagtatag at mga banal na tao ng malalaking paganong relihiyon. Hindi Siya kailanman gumawa ng tanda para lamang pamanghain ang mga taong madaling maniwala, o para hadlangan ang kagustuhan ng Kanyang mga kaaway. Sa likod ng lahat ng Kanyang makapangyarihang gawa ay ang pangangailangan ng tao at ang Kanyang sariling mahabaging pagdamay sa nagdurusa at naguguluhang sangkatauhan. Ang pagsumpa sa puno ng igos ang tanging tila pagkakataliwas na nagpapatunay sa tuntunin. Isa itong isinadulang talinghaga na naglalarawan ng malungkot na kalagayan ng Israel at ng kanyang malalim na pangangailangan. Hindi kailanman yumuko si Jesus sa anumang bagay na malapit sa panlilinlang o mahika. Hindi Niya ninais na makilala bilang isang gumagawa ng kababalaghan. Siya ay "naglibot na gumagawa ng mabuti at nagpapagaling sa lahat ng pinahihirapan ng diyablo," at sa ganitong paraan ipinakita ang Kanyang misyon bilang Mesiyas. Noong una pa ay naihula na sa Kanyang mga araw ay aawit ang pipi, makakakita ang bulag, lulundag ang pilay na parang usa, at ang dukha ay mabubusog ng tinapay (Isaias 35:5, 6; Awit 132:15).

> *Sa dapit-hapon, bago lumubog ang araw,*
> *Ang mga maysakit, O Panginoon, sa paligid Mo'y nakahimlay;*
> *O, sa gaano kasari-saring sakit sila nagtipon!*
> *O, sa gaanong galak sila umalis!*
> *Dapit-hapon na muli, at kami,*
> *Na pinahihirapan ng iba't ibang karamdaman ay lumalapit:*
> *Ano kung hindi namin makita ang Iyong anyo?*
> *Alam namin at nadarama na Ikaw ay narito.*

O Tagapagligtas na Cristo, pawiin ang aming mga dalamhati:
Sapagkat ang iba'y maysakit, at ang iba'y malungkot,
At ang iba'y hindi kailanman nagmahal sa Iyo nang lubos,
At ang iba'y nawalan ng pag-ibig na dati nilang taglay.
Ang Iyong haplos ay may dating kapangyarihan pa rin,
Walang salitang mula sa Iyo ang mahuhulog na walang bunga;
Dinggin Mo sa taimtim na oras na ito ng gabi,
At sa Iyong awa ay pagalingin kaming lahat.

—Henry Twells

Setyembre 3

At isinalaysay niya sa amin kung paano niya nakita ang isang anghel na nakatayo sa kanyang bahay, na nagsabi sa kanya, "Magsugo ka ng mga tao sa Joppa, at ipatawag mo si Simon na may pamagat na Pedro; na magsasabi sa iyo ng mga salita na sa pamamagitan nito ay maliligtas ka at ang buong sambahayan mo."

Mga Gawa 11:13-14

Isipin natin ang kalagayan ni Cornelio bago siya pangaralan ni Pedro. Siya ay isang taong moral, matuwid, at deboto, may takot sa Diyos at mapagbigay. Ngunit ang lahat ng ito sa kanyang sarili ay hindi makapagliligtas (Mga Gawa 11:14). Gayunman, maaaring pagkakamali na ipalagay na walang gawa ng biyaya sa kanyang kaluluwa bago niya narinig ang malinaw na mensahe ng Ebanghelyo. Tila bumaling siya sa Diyos mula sa pagsamba sa diyus-diyosan bilang isang nagsisisi at

naghahanap na kaluluwa, na nangangahulugang binuhay na siya ng Espiritu ngunit nangangailangan pa ng mas malinaw na liwanag upang makilala at matamasa niya ang kaligtasan ng Diyos.

Kung saan may pagnanais na makilala ang Diyos, sisiguraduhin Niyang maibibigay ang liwanag. Walang taong tuluyang mapapahamak na tapat na nagnais na maligtas. Pagtatagpuin ng Panginoon ang naghahanap na kaluluwa at ang mensahero ng biyaya, sapagkat hindi Niya kailanman binibigo ang mga dumadaing sa Kanya nang may pagsisisi para sa Kanyang nagpapatawad na biyaya.

> *Tama ba na ako'y magpatuloy*
> *Sa madilim at di-tiyak na landas na ito!*
> *Sabihing "Sumasampalataya ako" ngunit hindi alam*
> *Kung ang aking mga kasalanan ay naalis na?*
> *Paano magiging kagalakan ko ang magnilay*
> *Sa mayamang kapangyarihan ng dugo ni Jesus,*
> *Kung sa buong panahon ay hindi ko masabi*
> *Na tinatakan nito ang aking kapayapaan sa Diyos?*
> *Paano ako magiging tulad ni Cristo dito sa ibaba,*
> *Paano magniningning sa pagpapatotoo tulad ng aking Panginoon,*
> *Maliban kung may malay na kagalakan kong alam*
> *Na ang Kanyang Ama at ang Kanyang Diyos ay akin?*

Setyembre 4

> *Kaya't si Pedro ay iningatan sa bilangguan, ngunit patuloy na nananalangin sa Diyos ang iglesya para sa kanya. At nang ilalabas na siya ni Herodes, nang gabing iyon ay*

> *natutulog si Pedro, nakagapos ng dalawang tanikala sa pagitan ng dalawang kawal: at ang mga bantay sa harap ng pinto ay nagbabantay sa bilangguan. At narito, isang anghel ng Panginoon ang tumayo sa tabi niya at isang liwanag ang nagningning sa bilangguan; at tinapik niya si Pedro sa tagiliran at ginising siya, na sinasabi, "Bumangon kang madali!" At nalaglag ang mga tanikala mula sa kanyang mga kamay.*

Mga Gawa 12:5-7

Ang Diyos ay higit na mabuti kaysa ating pananampalataya. Bagama't totoong sinabi Niyang gagawin Niya para sa atin "ayon sa inyong pananampalataya," gayunman hindi Siya nahahadlangan sa pagpapakita ng Kanyang mapagmahal na kabutihan dahil sa ating kabiguang kumapit sa Kanyang mga pangako. Nanalangin ang iglesya sa Jerusalem para sa pagliligtas kay Pedro, ngunit lubhang kulang ang kanilang pagkaunawa sa kapangyarihan ng Diyos at sa Kanyang pagiging handang duminig at sumagot. Sa pinakamainam, marahil, umasa silang mabibigyan ng biyaya ang apostol upang matiis ang mahabang pagkabilanggo at kalaunan ay makalaya, o magtagumpay sa oras ng kamatayan. Ngunit habang sila'y nananalangin, sumagot ang Diyos at gumawa nang higit na sagana sa lahat ng kanilang hinihingi o iniisip. At gayon din madalas sa ngayon. Ang ating pananampalataya, sa pinakamainam, ay isang kaawa-awa at mahinang bagay. Ang Kanyang biyaya ay isang sapat-sa-lahat at makapangyarihang lakas na tumatangging mapigilan ng kahinaan ng ating pang-unawa o ng kadukhaan ng ating inaasahan.

May isang matang hindi natutulog sa ilalim ng pakpak ng gabi;
May isang taingang hindi nagsasara kapag lumulubog ang sinag ng liwanag.
May isang bisig na hindi napapagod kapag bumibigay ang lakas ng tao;
May isang pag-ibig na hindi nabibigo, kapag nalalanta ang mga pag-ibig sa lupa.
Ngunit may isang kapangyarihang magagamit ng tao kapag walang saysay ang tulong ng mortal.
Upang abutin ang matang iyon, ang bisig na iyon, ang pag-ibig na iyon, at makamit ang nakikinig na taingang iyon.
Ang kapangyarihang iyon ay panalangin, na pumapailanlang sa itaas sa pamamagitan ni Jesus hanggang sa trono;
At nagpapakilos sa Kamay na nagpapakilos sa mundo, upang ibaba ang kaligtasan.

Setyembre 5

> *Kaya't alamin ninyo, mga kapatid, na sa pamamagitan ng Taong ito ay ipinangangaral sa inyo ang kapatawaran ng mga kasalanan; at sa pamamagitan Niya ang bawat sumasampalataya ay inaaring-ganap sa lahat ng bagay na hindi kayo maaaring ariing-ganap sa pamamagitan ng kautusan ni Moises.*

Mga Gawa 13:38-39

Kapatawaran at pag-aaring-ganap. Narito ang dalawang bagay na pinagsama ng Diyos na hindi kayang pagkasunduin ng tao. Hindi natin kayang kapwa patawarin ang isang tao at ariin

siyang ganap. Kung siya'y inaaring-ganap, hindi na niya kailangan ng kapatawaran. Kung pinatawad, hindi siya inaaring-ganap, kundi inaamin na nagkasala. Ngunit ang Diyos ay hindi lamang nagpapatawad sa nagsisising makasalanan dahil sa gawa ni Cristo para sa kanya, kundi inaaring-ganap Niya magpakailanman, nililinis sa bawat paratang ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya. Silang lahat ay "tinanggap sa Minamahal" (Efeso 1:6). Ang kaluluwang tumatanggap ng patotoo ng Diyos tungkol sa Kanyang Anak ay nakikita mula noon bilang na kay Cristo, at samakatuwid ay tunay na tinatanggap tulad Niya. Siya ay inaaring-ganap sa muling nabuhay na Tagapagligtas, sapagkat nasusulat, "Kung ano Siya, gayon din tayo sa sanlibutang ito" (1 Juan 4:17).

> *Paano ang takot!—wala itong lugar*
> *Sa pusong puno ng pagkadama ng Kanyang biyaya:*
> *Ang aking kapayapaan ay mula sa Diyos, at hindi ito*
> *kailanman nakakasawa,*
> *At iyan ang nagpapaumapaw ng galak sa aking puso.*
> *Wala bang pagkakasala?—wala, ni isang mantsa,*
> *Paanong hahayaan ng dugo na may matira?*
> *Ang aking budhi ay nalinis, at ang aking espiritu ay malaya*
> *—*
> *Mahalaga ang dugong iyon sa Diyos at sa akin!*
> *Paano ang kautusan?—ah, doon ako nagagalak,*
> *Sinagot ni Cristo ang mga hinihingi nito at pinatahimik*
> *ang tinig nito:*
> *Natupad ang kautusan nang matapos ang gawa,*
> *At hindi na ito kailanman makapagsasalita sa isang*
> *inaring-ganap.*

Setyembre 6

> *Alam ng Diyos mula pa sa walang hanggan ang lahat ng Kanyang mga gawa.*

Mga Gawa 15:13

Walang ginagawa ang Diyos nang pabigla-bigla. Hindi Siya kailanman nabibigla. Gumagawa Siya ayon sa isang plano, ang layunin o pasiya na nasa Kanyang puso mula pa sa walang hanggan. Mula kay Moises hanggang kay Cristo, nakikitungo Siya sa Israel bilang Kanyang bayan ng tipan, habang sa malaking bahagi ay pinalampas Niya ang kamangmangan ng mga Gentil (Mga Gawa 17:30). Tinuruan Niya ang Kanyang bayan sa lupa sa pamamagitan ng mga kautusan at mga seremonya, na naglarawan nang maaga ng mabubuting bagay na darating. Ngayon ay kumukuha Siya mula sa mga Gentil ng isang bayan para sa Kanyang pangalan (Mga Gawa 15:14). Ang mga naligtas na Gentil na ito at ang mga Judiong sumasampalataya ay pinag-isa sa iisang katawan (Efeso 3:6). Kapag natapos na ang gawaing ito, babalik si Cristo at "muling itatayo ang tabernakulo ni David, na nabuwal" (Mga Gawa 15:16). Iyon ang panahon ng katuparan ng lahat ng hula sa Lumang Tipan tungkol sa Israel, kung kailan ang mga Gentil ay lalapit sa kanilang liwanag at pagpapalain sa pamamagitan nila. Ang kabiguang makita ito ang nagtulak sa maraming unang Cristianong Hebreo na tingnan nang may hinala ang mga Gentil na nahikayat kung hindi sila sumunod sa mga alituntunin ng kautusan. Pinalalaya ng Ebanghelyo ng biyaya ang kaluluwa mula sa lahat ng ganitong pagkaalipin kapag malinaw na nauunawaan ang maayos na plano ng Diyos.

Natutuwa akong ang aking mga panahon ay nasa Iyong kamay. Napakatamis malaman
Na ang lahat ay pinlano Mo para sa akin saanman ako magpunta;
Ang Kamay na humahawak sa kalaliman ng dagat ay kayang humawak sa maliliit kong gawain.
Ang Kamay na gumagabay sa sansinukob ay kayang magdala ng lahat ng aking alalahanin.
Natutuwa akong hindi ko kayang hubugin ang aking daan, mas gusto kong magtiwala sa Iyong kahusayan;
Natutuwa akong hindi akin ang pag-aayos, mas gusto ko ang Iyong kalooban,
Hindi ko alam ang hinaharap, at ayaw ko rin kahit maaari,
Sapagkat para sa akin ang pananampalataya ay higit na mabuti kaysa maling paningin ng tao.

Setyembre 7

At inilabas niya sila at sinabi, "Mga ginoo, ano ang dapat kong gawin upang maligtas?" At sinabi nila, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesucristo, at maliligtas ka, ikaw at ang iyong sambahayan."

Mga Gawa 16:30-31

Ang tanong ng bantay ng bilangguan ay nagpapahiwatig ng nababagabag na budhi at nagsisising puso. Nakita niya ang kanyang pangangailangan at nasabik na malaman ang kaligtasan ng Diyos. Mabilis at malinaw ang sagot sa kanyang nababahalang tanong, "Sumampalataya ka sa Panginoong Jesucristo, at maliligtas ka." At hindi tumigil doon ang apostol. Ang gayunding pinagpalang pribilehiyo ay iniabot, sa

pamamagitan ng walang-katulad na biyaya, sa kanyang sambahayan. Lahat ay inanyayahang magtiwala kay Cristo. Walang ibang kondisyon, walang hinihinging unang bayaran ang mga nagawang mali, walang pagpipilit na magkaroon muna ng mas malalim na pagkadama ng pagkamakasalanan. Isang bagay lamang ang inilagay sa harap niya bilang kinakailangang ugnayan sa pagitan ng kanyang kaluluwa at ni Cristo. "Sumampalataya ka sa Kanya." Ang sumampalataya kay Jesus ay ang magtiwala sa Kanya. Pinasan na Niya ang lahat ng kasalanan, binayaran na ang lahat ng utang. Ngayon ay lumalaya ang mananampalataya.

Walang maibabayad! napakalaki ng utang.

Ano ang gagawin mo sa nakakatakot na bigat?

Paano gagawin ang daan ng pagtakas?

Walang maibabayad—ngunit kailangang bayaran!

Pakinggan ang tinig ni Jesus na nagsasabi,

> *"Tunay na wala kang maibabayad:*
> *Lahat ay inilagay na sa Aking pananagutan,*
> *Binayaran Ko na ang buong halaga."*

Walang maibabayad; oo, walang maibabayad!

Inalis na ni Jesus ang lahat ng utang—

Binura ito ng Kanyang dumudugong kamay!

Malaya at pinatawad, at minamahal, ikaw ay nakatayo.

Pakinggan ang tinig ni Jesus na nagsasabi,

> *"Tunay na wala kang maibabayad!*
> *Bayad na ang utang, at malaya na ang may utang!*

> *Ngayon tatanungin kita, iniibig mo ba Ako?"*

—Frances Ridley Havergal

Setyembre 8

> *Tunay na ang mga panahong ito ng kamangmangan ay pinalampas ng Diyos, ngunit ngayon ay ipinag-uutos sa lahat ng tao saanman na magsisi, sapagkat nagtakda Siya ng isang araw na Kanyang huhukuman ang sanlibutan sa katuwiran sa pamamagitan ng Taong Kanyang itinalaga. Nagbigay Siya ng katiyakan nito sa lahat sa pamamagitan ng pagbuhay sa Kanya mula sa mga patay.*

Mga Gawa 17:30-31

Sa lahat ng tao dumarating ang utos na magsisi at sumampalataya sa Ebanghelyo. Ang pagsisisi ay pagbabago ng isip, isang ganap na pagharap sa kabilang direksyon, isang lubusang nabagong saloobin sa Diyos, sa kasalanan, at sa sarili. Ito ang kaluluwang humaharap ngayon sa hukuman upang maayos na ang kanyang kaso bago ang itinakdang araw na ang Taong ipinako sa krus ay uupo sa trono. Binuhay Siya ng Diyos mula sa mga patay upang magbigay ng pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan sa lahat ng sumusuko sa pakiusap ng Kanyang Espiritu na inihahayag sa pagpapahayag ng Ebanghelyo. Ang mga bumabaling sa Kanya ngayon sa araw na ito ng biyaya ay hindi na dapat matakot sa paghuhukom sa huling dakilang paglilitis na iyon. Nakatayo sila magpakailanman na malinis sa bawat paratang.

> *Jesus, ang Panginoon, ang aming katuwiran!*
> *Ikaw ang aming kagandahan, ang aming maluwalhating*

> *kasuotan!*
> *Sa harap ng trono, na ito ang suot,*
> *May galak naming itataas ang ulo.*
> *May tapang kaming tatayo sa dakilang araw na iyon,*
> *Sapagkat sino ang makapagpaparatang sa amin,*
> *Habang sa pamamagitan ng Iyong dugo ay pinawalang-sala kami*
> *Mula sa kasalanan at pagkakasala, mula sa kahihiyan at takot?*
> *Hanggang makita Ka namin sa Iyong trono*
> *Sa Iyo kami nagmamalaki, sa Iyo lamang,*
> *Ito ang aming kagandahan, ang aming maluwalhating kasuotan,*
> *Jesus, ang Panginoon, ang aming katuwiran.*

—Zinzendorf

Setyembre 9

> *Ngunit hindi pinansin ni Gallio ang mga bagay na ito.*

Mga Gawa 18:17

Si Gallio na walang pakialam! Sinasabi sa atin ng kasaysayan na siya ang kapatid ni Seneca na pilosopo, na nagsabi, "O pinakamatamis na Gallio! Kakaunti ang mga taong kasing-kaaya-aya sa anumang bagay gaya ng aking kapatid na si Gallio sa lahat ng bagay!" Gayunman, ang kaibig-ibig na taong ito ay nagpalampas ng isang kahanga-hangang pagkakataon na marinig ang Ebanghelyo mula sa mga labi ni Pablo, at marahil ay naiwala ang kanyang kaluluwa sa huli dahil lamang sa wala siyang pakialam sa mga bagay na walang hanggan kaya hindi

niya itinuring na karapat-dapat ang mga ito sa kanyang pansin. Para sa kanya, ang buong usapin ay hindi man lang dapat pansinin, na binubuo lamang, sa akala niya, ng isang pagtatalo tungkol sa mga salita at mga pangalan at mga seremonyang Judio. Kaya tumalikod siya nang may paghamak nang hindi naririnig ang masayang mensaheng ipinadadala ng Diyos sa biyaya sa isang nangangailangang mundo. Ang kanyang saloobin ay nakatayo bilang babala sa iba na huwag balewalain ang mga pribilehiyong ibinibigay ng Diyos, baka dumating ang araw ng kapahamakan at datnan silang nasa kanilang mga kasalanan pa rin.

> *O, ano ang gagawin mo sa taimtim na araw na iyon,*
> *Kapag ang lupa at dagat ay tumakas;*
> *Kapag ang napupunit na mga langit ay gugulong sa apoy,*
> *At malulusaw na parang nakarolyong pergamino?*
> *O, ano ang gagawin mo kapag ang mga kasalanan ng nakaraan*
> *Ay babangong parang mga ulap na mabilis na nagtitipon,*
> *At tatayo sa harap mo sa nakakatakot na hanay;*
> *O makasalanan, sabihin mo sa akin, ano ang iyong sasabihin?*

Setyembre 10

> *Ngunit wala sa mga bagay na ito ang nakapagpapakilos sa akin; ni hindi ko itinuturing na mahalaga ang aking buhay para sa aking sarili, upang matapos ko nang may kagalakan ang aking takbuhin at ang ministeryong tinanggap ko mula sa Panginoong Jesus, na magpatotoo sa Ebanghelyo ng biyaya ng Diyos.*

Mga Gawa 20:24

Nasisiyahan si Pablo na magsalita sa iba't ibang pagkakataon tungkol sa kanyang "tinanggap mula sa Panginoong Jesus." Ang katiyakang ang kanyang ministeryo ay ibinigay ng muling nabuhay na Cristo ang nagbigay-kakayahan sa kanya na "tiisin ang lahat ng bagay alang-alang sa mga hinirang" (2 Timoteo 2:10). Kilala niya si Cristo at alam niya ang halaga ng mga bagay ng Diyos, at dahil sa kaalamang ito ay nakaya niyang magtiis "na parang nakikita Siya na di-nakikita" (Hebreo 11:27). Habang lumalaki ang mga bagay na makalangit sa harap ng kaluluwa, saka natin mahahawakan nang maluwag ang mga bagay ng lupa, at matitiis ang pagdurusa at pag-uusig nang may kagalakan, sa pag-alam na tatayahin ni Cristo ang lahat nang tama sa Kanyang hukuman at gagantimpalaan ayon sa sukat ng debosyong ipinakita rito.

> *Huwag mong ituring na kakaiba, manlalakbay, ni manghina,*
> *Lalong huwag magbigay-daan sa pagbubulung-bulungan at reklamo,*
> *Kung ang nararanasan mo sa iyong makalangit na daan*
> *Ay mahirap tiisin; sapagkat lahat ay pinlano ng Diyos,*
> *Upang sanayin ang Kanyang anak sa banal na mga daan ng karunungan,*
> *At hubugin ang isang piling sisidlan para sa Kanyang papuri.*
> *Ngayon ay mabagal tayong umunawa sa mga daang iyon;*
> *Ngunit yumuko tayo sa ilalim ng Kanyang makapangyarihang kamay,*
> *Tiyak na ang Kanyang karunungan ang namamahala sa lahat,*

> *Ang Kanyang kapangyarihan ang kumokontrol, at ang di-nagkakamaling pag-ibig ang gumagabay.*

—J. G. Deck

Setyembre 11

> *Upang buksan ang kanilang mga mata, upang sila'y ibaling mula sa kadiliman tungo sa liwanag, at mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos, upang tanggapin nila ang kapatawaran ng mga kasalanan at ang mana kasama ng mga pinabanal sa pamamagitan ng pananampalataya sa Akin.*

Mga Gawa 26:18

Ito ang tagubiling ibinigay ng niluwalhating Panginoon kay Pablo sa kanyang pagkatalaga sa ministeryong Cristiano sa daan patungong Damasco. Doon, sabi niya sa atin, ginawa siyang ministro at saksi ng mga bagay na ito. Siya ay inatasang magdala sa mga bansa ng alok ng kapatawaran at ng karapatan sa isang lugar sa mana ng mga ibinukod para sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo. Napakapinagpala na mapasok ang katotohanan ng lahat ng ito. Nakikita ng Diyos ang bawat mananampalataya hindi lamang bilang pinatawad kundi pinalaya mula sa bawat posibleng paratang. Ang atin ay walang-hanggang kapatawaran. At kabahagi tayo sa isang pagpapabanal na ganap at kumpleto. Ang puso ay lumalapit sa Diyos sa sumasambang pag-ibig at pagsamba habang pumapasok ang isang tao sa pagkaunawa ng biyayang ito na ating kinatatayuan.

> *Pinili hindi dahil sa kabutihan sa akin,*
> *Ginising upang tumakas mula sa poot;*
> *Itinago sa tagiliran ng Tagapagligtas,*
> *Pinabanal ng Espiritu;*
> *Turuan Mo ako, Panginoon, na ipakita sa lupa*
> *Sa aking pag-ibig, kung gaano kalaki ang utang ko.*

—Robert Murray McCheyne

Setyembre 12

> *Sapagkat hindi ko ikinahihiya ang Ebanghelyo ni Cristo, sapagkat ito ang kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas ng bawat sumasampalataya, una sa Judio at gayundin sa Griego. Sapagkat dito nahahayag ang katuwiran ng Diyos mula sa pananampalataya tungo sa pananampalataya; gaya ng nasusulat, "Ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya."*

Roma 1:16-17

Ang sulat sa mga taga-Roma ang nagbibigay sa atin ng pinakamalawak na paglalahad ng Ebanghelyo na nasa Salita ng Diyos. Sa masayang mensaheng ito ay walang dapat mahiya. Sinasagot nito ang bawat pagtutol ng pinakamatalinong nangangatuwiran. Pinupunan nito ang pangangailangan ng bawat nababagabag na budhi. Dito natin nakikita kung paanong ang Diyos ay maaaring maging makatarungan at gayunman ay ariing-ganap ang makasalanang nagkasala na lumalapit sa Kanya sa pagsisisi, na kinikilala ang kanyang pangangailangan at nagtitiwala sa Kanyang biyaya. Sinabi ni Socrates, "Maaaring kayang patawarin ng Diyos ang mga

kasalanan, ngunit hindi ko makita kung paano!" Ipinakikita rito ng Espiritu Santo na kayang magpatawad ng Diyos sa katuwiran dahil sa nagbabayad-salang gawa ng Kanyang Anak. Ito ang mensaheng inihahayag sa prinsipyo ng pananampalataya sa mga sumasampalataya, maging Judio o Gentil ayon sa kalikasan, ayon sa pahayag na ibinigay kay Habakuk noon pang unang panahon, "Ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya."

> *Ang tiniis Mo, aking Panginoon,*
> *Ay lahat para sa pakinabang ng mga makasalanan:*
> *Akin, akin ang pagsalangsang,*
> *Ngunit Iyo ang nakamamatay na sakit:*
> *Narito, ako'y nagpapatirapa, aking Tagapagligtas!*
> *Ako ang karapat-dapat sa Iyong lugar;*
> *Tingnan Mo ako nang may lingap.*
> *Ipagkaloob Mo sa akin ang Iyong biyaya.*
> *Anong wika ang aking hihiramin*
> *Upang pasalamatan Ka, pinakamamahal na Kaibigan,*
> *Para dito, sa Iyong dalamhati sa kamatayan,*
> *Sa Iyong habag na walang katapusan?*
> *Panginoon, gawin Mo akong Iyo magpakailanman,*
> *Huwag Mong hayaang ako'y maging taksil:*
> *O, huwag Mong hayaang kailanman, kailanman,*
> *Abusuhin ko ang gayong pag-ibig na namatay.*

—Bernard of Clairvaux
Salin ni James W. Alexander

Setyembre 13

> *Ngunit ngayon ang katuwiran ng Diyos na hiwalay sa kautusan ay nahayag, na pinatototohanan ng Kautusan at ng mga Propeta.*

Roma 3:21

"Ngunit ngayon"—bulalas ng apostol. Tanda ito ng malinaw na pagbabago ng paksa. *Ngayon* na lubusan nang nalantad ang tao, ihahayag naman ang Diyos. *Ngayon*, sa ibabaw ng napatunayang kalikuan ng buong sangkatauhan, "ang katuwiran ng Diyos…ay nahayag." Noong una ay ipinahayag Niya, "Ilalapit Ko ang Aking katuwiran" (Isaias 46:13). Hindi ito sa anumang paraan isang pinagsikapang katuwiran ayon sa kautusan, na hindi kayang ibigay ng tao sa Diyos. Isa itong katuwiran "na hiwalay sa kautusan," ibig sabihin, lubos na hiwalay sa anumang prinsipyo ng pagsunod ng tao sa isang kodigo ng moral na itinakda ng Diyos. Ito ay katuwiran ng Diyos para sa mga taong di-matuwid, at hindi sa anumang paraan nakasalalay sa merito o nakamit ng tao.

Ang katuwiran ng Diyos ay isang mahalagang katawagan. Dito ang ibig sabihin nito ay isang katuwirang inilalaan ng Diyos—isang ganap na katayuan para sa mga taong nagkasala na ang Diyos mismo ang nananagot. Kung maliligtas man ang tao, kailangang sa katuwiran ito. Ngunit dito, lubos na walang magawa ang tao. Kaya kailangang makahanap ang Diyos ng paraan kung saan matutugunan ang bawat hinihingi ng Kanyang matuwid na trono, at gayunman ay maaaring-ganap ang mga makasalanang nagkasala sa lahat ng bagay. Ang Kanyang mismong kalikasan ang humihingi na hindi ito dapat

maging kapalit ng katuwiran kundi lubos na kaayon nito. At ito ang inilaan sa gawa ng krus.

> *Ama, hinanap ng Iyong makapangyarihang pag-ibig*
> *Ang mga bihag ng kasalanan, na lumayo sa Iyo;*
> *Ang gawang isinakatuparan ng Iyong sariling Anak*
> *Ang nagbalik sa amin sa kapayapaan at kalayaan.*
> *At ngayon bilang mga anak sa harap ng Iyong mukha,*
> *May masasayang hakbang naming tinatahak ang landas*
> *Na umaakay sa amin sa pinagpalang lugar na iyon*
> *Na inihanda para sa amin ni Cristo na aming Ulo.*

—J. N. D.

Setyembre 14

> *Sapagkat kung noong tayo'y mga kaaway ay ipinagkasundo tayo sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng Kanyang Anak, lalong higit, ngayong naipagkasundo na, ay maliligtas tayo sa pamamagitan ng Kanyang buhay.*

Roma 5:10

Ang ikalimang kabanata ng Roma ay ang kabanata ng limang "lalong higit," at karapat-dapat na pag-isipan. Halimbawa, ang talatang 10 ay puno ng pag-asa at pampalakas-loob para sa mahiyaing mananampalataya. Tinitiyak nito sa atin na Siya na nagmahal sa atin nang sapat upang ibigay ang Kanyang Anak para sa atin ay hindi kailanman susuko sa atin at hahayaan tayong lumayo nang lampas sa Kanyang mapagbiyayang pag-aalaga. Naipagkasundo na tayo sa Kanya sa pamamagitan ng kamatayang hain ng ating pinagpalang Panginoon. Lalong higit, kung gayon, na naidala na tayo sa napakasayang

kaugnayan sa Kanya, maliligtas tayo araw-araw at magpakailanman sa pamamagitan ng buhay ng muling pagkabuhay ng gayunding mahalagang Tagapagligtas na namatay para sa atin sa krus. Mahalagang makita na hindi ang Kanyang buhay sa lupa ang tinutukoy dito. Tungkol doon, tayo'y naligtas—naipagkasundo—sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan. Kinailangang ibigay ang Kanyang buhay upang matubos Niya tayo. Ngunit ngayon, tayong mga tinubos ay iniingatan ng Isang laging nabubuhay na nangangakong dadalhin tayo nang ligtas sa lahat ng posibleng kalagayan, at sa wakas ay dadalhin tayo nang may tagumpay sa bahay ng Ama.

> *Kinikilala namin ang Iyong pag-ibig, Panginoong Jesus;*
> *Sapagkat bagama't tapos na ang Iyong mga pagpapagal,*
> *Ang Iyong malambing na puso ay nakikibahagi*
> *Sa mga kinaibigan ng Iyong biyaya.*
> *Ang Iyong pakikiramay, napakahalaga!*
> *Sumasaklolo Ka sa kalungkutan,*
> *At pinalalakas kami ng loob, habang manlalakbay dito,*
> *At pinadadali ang pag-asang kinabukasan.*

Setyembre 15

> *Sa pagkaalam nito, na ang ating dating pagkatao ay ipinakong kasama Niya, upang ang katawan ng kasalanan ay mapawi (o, mawalan ng kapangyarihan), upang hindi na tayo maging mga alipin ng kasalanan. Sapagkat ang namatay ay pinalaya na (o inaring-ganap) mula sa kasalanan.*

Roma 6:6-7

Ang aking dating pagkatao ay hindi lamang ang aking lumang kalikasan. Ito ay ang lahat ng ako noon bilang tao sa laman, ang "dating pagkatao," ang taong hindi ligtas kasama ang lahat ng kanyang mga gawi at pagnanasa. Ang taong iyon ay ipinakong kasama ni Cristo. Nang mamatay si Jesus, ako (bilang tao ayon sa laman) ay namatay rin. Nakita ako ng Diyos sa krus na iyon kasama ng Kanyang pinagpalang Anak.

Ilan ang ipinako sa Kalbaryo? Naroon ang mga magnanakaw, naroon si Cristo mismo—tatlo! Ngunit sila lang ba? Sinabi ni Pablo sa Galacia 2:20, "Ako'y ipinakong kasama ni Cristo." Naroon din siya; kaya apat na iyon. At bawat mananampalataya ay makapagsasabi, "Ang ating dating pagkatao ay ipinakong kasama Niya." Kaya di-mabilang na milyun-milyon ang nakita ng Diyos na nakabayubay doon sa krus na iyon kasama ni Cristo. At hindi lamang ito upang maharap ang ating mga kasalanan, kundi upang tayo mismo bilang mga makasalanan, bilang mga anak ng nahulog na lahi ni Adan, ay maalis mula sa paningin ng Diyos at ang ating dating katayuan ay matapos magpakailanman.

> *Ang kamatayan at paghuhukom ay nasa likod na namin,*
> *Biyaya at kaluwalhatian ang nasa unahan;*
> *Lahat ng alon ay gumulong kay Jesus,*
> *Doon nila inubos ang kanilang buong lakas.*
> *"Unang bunga" ng muling pagkabuhay,*
> *Siya'y bumangon mula sa libingan;*
> *Ngayon kami'y nakatayo sa bagong nilikha,*
> *Malaya, sapagkat lampas na sa aming kapahamakan,*
> *Namatay si Jesus, at namatay kaming kasama Niya.*
> *"Inilibing" sa Kanyang libingan kami'y nahimlay,*

> *Kaisa Niya sa muling pagkabuhay,*
> *Ngayon ay "na sa Kanya" sa maliwanag na araw ng langit.*

—Mrs. J. A. Trench

Setyembre 16

> *Sapagkat alam kong sa akin (ibig sabihin, sa aking laman) ay walang tumatahang mabuti; sapagkat ang pagnanais ay nasa akin, ngunit kung paano gawin ang mabuti ay hindi ko matagpuan.*

Roma 7:18

Bawat isa sa atin ayon sa kalikasan ay mas masama kaysa anumang nagawa niya kailanman. Ang likas na puso ay lungga ng bawat uri ng kasamaan (Mateo 15:19). Ang laman ay walang-lunas na bulok at hindi kailanman mapapabuti (Galacia 5:19-21; Roma 8:7). Napakahalagang kilalanin at hatulan ito sa harap ng Diyos. Kapag ganito ang pagharap dito, titigil tayo sa paghahanap ng kabutihan sa ating sarili, at mauunawaan nating mula sa bagong puso (Ezekiel 36:26; Mateo 12:35), na ibinigay sa muling pagsilang, dapat manggaling ang lahat ng kabutihan. Saka natin matutuklasan na, habang lumalakad tayo sa Espiritu, hindi natin tutuparin ang pita ng laman (Galacia 5:16). Ang ating ipagmamalaki, kung gayon, ay ang Panginoon lamang (Awit 34:2), sapagkat mauunawaan nating lahat ay biyaya mula simula hanggang wakas.

> *Kaunti, kaunti pa ng sarili bawat araw,*
> *At higit, aking Diyos, sa Iyo;*
> *O, ingatan Mo ako sa Iyong daan*
> *Gaano man ito kabaku-bako.*

Kaunti pa ng laman bawat araw.
Kaunti pa ng sanlibutan at kasalanan;
Higit pa ng Iyong pag-ibig, dalangin ko,
Higit pa ng Iyong sarili sa loob.
Lalo at lalong hinog ngayon,
Bawat oras ay hayaan Mo akong maging;
Hindi gaanong mahilig sa mga bagay sa ibaba,
Mas karapat-dapat sa gayong tahanan.
Mas hinubog sa Iyong kalooban,
Panginoon, hayaan Mong maging gayon ang Iyong lingkod;
Lalo at lalo pang mataas,
Lalo at lalong malapit sa Iyo.

Setyembre 17

> *Kaya nga ngayon ay walang kahatulan sa mga na kay Cristo Jesus.*

Roma 8:1

Sa Roma 7, makikita natin ang isang taong binago ng Espiritu ng Diyos, ngunit nakikipagpunyagi sa ilalim ng kautusan, umaasang sa pamamagitan nito ay masusupil o makakatagpo ng kalayaan mula sa kapangyarihan ng lumang kalikasang mula kay Adan. Sa kabanata 8, makikita natin ang paraan ng Diyos ng pagpapalaya sa pamamagitan ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Cristo, na doon ay kaisa ang mananampalataya sa harap ng Diyos. Nagsisimula ang kabanata sa "walang kahatulan" at nagtatapos sa "walang makapaghihiwalay." Lahat ng na kay Cristo Jesus ay tinanggap sa Minamahal at kasing-laya Niya mula sa bawat paratang ng pagkakasala. Binayaran Niya ang ating parusa sa krus. Ngayon ay kaugnay na tayo Niya

sa muling pagkabuhay, hindi sa ilalim ng kautusan kundi sa ilalim ng biyaya.

> *Walang kahatulan! Pinagpala ang salita!*
> *Walang makapaghihiwalay! Magpakailanmang kasama ng Panginoon.*
> *Sa Kanyang dugo ay binili Niya tayo,*
> *Nilinis ang bawat mantsa natin;*
> *May lubos na galak nating pupurihin Siya ngayon,*
> *Ang Korderong pinatay para sa mga makasalanan.*

Setyembre 18

> *Upang ang matuwid na hinihingi ng kautusan ay matupad sa atin na hindi lumalakad ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu.*

Roma 8:4

Hindi natin dapat paghaluin ang kautusan at biyaya, na dalawang magkasalungat na sistema na hindi maaaring pagsamahin nang hindi sinisira ang dalawa. (Tingnan ang Roma 11:6.) Ngunit sa bawat panahon, ang tama ay tama at ang mali ay mali, at ang lubhang nadagdagang liwanag ng pahayag na Cristiano ay hindi nagpapawalang-bisa sa anumang bagay na may katangiang moral o espirituwal na ipinakilala sa mga nakaraang panahon. Sa ilalim ng kautusan, may ilang bagay na ipinag-utos dahil tama ang mga ito. Ang iba naman ay tama dahil ipinag-utos. Ang mga mananampalataya ngayon ay wala sa ilalim ng kautusan, maging bilang paraan ng pag-aaring-ganap o bilang tuntunin ng pamumuhay, kundi inaaring-ganap sa pamamagitan ng biyaya at tinatawag na lumakad sa biyaya.

Ngunit hindi ito nagbibigay ng kalayaang balewalain ang ipinakilala ng Diyos sa mga nakaraang panahon na para bang ang lahat ay napalitan na ngayon ng Cristianismo. Sa halip, kinukuha ng Cristianismo at isinasama sa sarili nito ang lahat ng espirituwal sa bawat panahon, at nagdaragdag ng maraming hindi pa dating alam. Walang pagbabago ng dispensasyon ang makapagbabago ng kasalanan tungo sa kabanalan, o ng katuwiran tungo sa kalikuan. Ang batayan ng kasamaan ay ang sariling kalooban, at iyon ay laging nananatiling pareho.

> *Malaya mula sa kautusan, O masayang kalagayan!*
> *Namatay si Jesus, at may kapatawaran!*
> *Isinumpa ng kautusan, at binugbog ng pagkahulog,*
> *Tinubos tayo ni Cristo minsan para sa lahat.*

Setyembre 19

> *Sapagkat ang pag-iisip ng laman ay pakikipag-alit sa Diyos; sapagkat hindi ito napapasakop sa kautusan ng Diyos, ni hindi nga maaari. Kaya nga, ang mga nasa laman ay hindi makalulugod sa Diyos.*

Roma 8:7-8

Ang ipinagbabawal ng kautusan ay siyang nililikha ng puso ng taong hindi pa nababago. Para itong bukid na puno ng nakakalasong damo na lumalago sa kabila ng lahat ng pagsisikap na pigilan o sirain ang mga ito. Sa pamamagitan ng bagong kapanganakan, ang mga tao ay nagiging "kabahagi ng banal na kalikasan" (2 Pedro 1:4) at sa gayon ay natututong magalak sa mga bagay na nakalulugod sa Diyos, sapagkat ang bagong buhay na ibinigay ay makalangit ang pinagmulan at

hindi nadungisan ng pagnanasa. Gayunpaman, nananatili ang lumang kalikasan hanggang sa araw na babaguhin ng bumabalik na Cristo ang mga katawang ito ng ating kababaan. Kaya nga mahalaga ang mga paalaala sa katapatan, pagiging tapat, at integridad na sagana sa mga Sulat, kung saan inilalahad ang tunay na buhay Cristiano sa buong kapunuan nito.

> *Tumingin ang Panginoon pababa sa lupa,*
> *Ngunit ano ang Kanyang nakita?—*
> *Isang dumaraing, kaawa-awa, makasalanang mundo*
> *Na kontrolado ng kalooban ni Satanas.*
> *Nakita Niya ang kabulukang parang baha*
> *Na gumugulong sa Kanyang magandang nasasakupan,*
> *Paghihimagsik, pagnanasa, at kasamaan*
> *Na sumasakop sa burol at kapatagan.*
> *Nakita Niya ang puso ng tao, alam Niya ang kalooban nito,*
> *Nakita Niya ang buong lawak ng kasalanan—*
> *Ang buong nilikha ay laganap ang mali—*
> *Ang lahi ng tao ay nakatuon sa kasamaan.*

—C. C. Crowston

Setyembre 20

> *Kung ipahahayag mo ng iyong bibig ang Panginoong Jesus at sasampalataya ka sa iyong puso na binuhay Siya ng Diyos mula sa mga patay, maliligtas ka. Sapagkat sa puso ang tao'y sumasampalataya tungo sa katuwiran, at sa bibig ay nagpapahayag tungo sa kaligtasan.*

Roma 10:9-10

Ang lahat, para sa Cristiano, ay nakasentro sa maluwalhating katotohanan na si Jesus, na namatay para sa ating mga kasalanan sa krus ng kahihiyan, ay binuhay mula sa libingan at ngayon ay nabubuhay upang iligtas magpakailanman ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya. Sa pagkilala sa dakilang katotohanang ito tayo nagsisimula, at sa kapangyarihan nito ay nabibigyan tayo ng kakayahang magpatuloy sa landas ng debosyon hanggang sa katapusan, inaalalayan ng Isang ang walang-hanggang buhay ay garantiya ng ating buhay (Hebreo 7:16, 24, 25). Ang pagtanggi sa pisikal na muling pagkabuhay ni Jesus ay pagtatakwil sa Ebanghelyo, na nakasalig dito (1 Corinto 15:13-20).

> *Nabubuhay ang Tagapagligtas, hindi na mamamatay;*
> *Nabubuhay Siya, ang aming Ulo, nakaluklok sa itaas;*
> *Nabubuhay Siyang matagumpay sa libingan;*
> *Nabubuhay Siya magpakailanman upang magligtas.*
> *Ang pinakapuno ng mga makasalanan ay Kanyang tinatanggap;*
> *Ang Kanyang mga banal ay minamahal Niya at hindi kailanman iniiwan;*
> *Babantayan Niya tayong ligtas sa bawat kasamaan,*
> *At tutuparin ang lahat ng Kanyang pangako.*
> *Saganang biyaya ang Kanyang ipagkakaloob.*
> *Hanggang tayo'y makapiling na ng Panginoon;*
> *At mapatunayan ang inawit na natin noon,*
> *Na nabubuhay si Jesus magpakailanman.*

—S. Medley

Setyembre 21

> *Kaya nga ipinakikiusap ko sa inyo, mga kapatid, alang-alang sa mga awa ng Diyos, na ihandog ninyo ang inyong mga katawan na isang haing buhay, banal, kalugud-lugod sa Diyos, na siyang inyong makatuwirang paglilingkod. At huwag kayong umayon sa sanlibutang ito, kundi magbago kayo sa pamamagitan ng pagbabago ng inyong pag-iisip, upang mapatunayan ninyo kung ano ang mabuti at kalugud-lugod at ganap na kalooban ng Diyos.*

Roma 12:1-2

Ang katawan ng tao ay isang kahanga-hangang patotoo sa pagkatao at karunungan ng Diyos. Hindi maisip na ang isang bagay na napakahanga-hanga ay umiral nang walang gumagabay na kamay ng isang personal na Manlilikha. "Ang nagtanim ng tainga, hindi ba Siya makakarinig? Ang humubog ng mata, hindi ba Siya makakakita?" (Awit 94:9). Sa paglikha ng ating mga katawan, dinisenyo Niya ang mga ito para sa pinakamataas sa lahat ng layunin: na magamit ang mga ito upang luwalhatiin Siya.

Kapag iniligtas Niya ang isang tao, inaangkin Niya ang lahat ng nasa kanya. May mga naniniwalang kung ligtas na ang kaluluwa, hindi na mahalaga kung paano ginagamit ang katawan. Ngunit ang katawan ng mananampalataya ay ang sasakyang pinagdadaanan ng kanyang pagpapahayag ng sarili, at dapat itong kilalanin bilang santuwaryo na tinatahanan ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu gaya ng pagtahan Niya, una sa tabernakulo at pagkatapos ay sa templo noong unang panahon. Ang espiritu ng tao ang kabanal-banalang dako, at ang katawan ay tulad ng gusali mismo, na ang lahat ay

dapat panatilihing banal sa Panginoon. Lahat ng nakakababang gawi, lahat ng di-matuwid na pagnanasa, lahat ng masamang hilig ay dapat hatulan sa harap ng Diyos, ipahayag bilang kasalanan, at mahigpit na talikuran, upang sa sanlibutang ito ay maipakita natin Siya nang wasto, na sa pamamagitan ng Kanyang biyaya ay naligtas tayo.

> *Inilagay sa Iyong dambana, O aking Panginoong Diyos,*
> *Tanggapin Mo ang aking kalooban ngayong araw, alang-alang kay Jesus,*
> *Wala akong mga hiyas na ipang-aadorno sa Iyong dambana,*
> *Ni anumang haing ipinagmamalaki ng mundo na maiaalay;*
> *Ngunit dito ko dala sa aking nanginginig na kamay*
> *Ang kaloobang ito ng akin—isang bagay na tila maliit,*
> *At Ikaw lamang, O Diyos, ang makakaunawa*
> *Kung paanong sa pagbibigay ko nito sa Iyo ay ibinibigay ko sa Iyo ang lahat.*

Setyembre 22

> *Mabuti ang huwag kumain ng karne ni uminom ng alak ni gumawa ng anumang bagay na ikinatitisod o ikinasasakit o ikinahihina ng iyong kapatid.*

Roma 14:21

Ang gamitin ang mababuting kaloob ng Diyos nang hindi inaabuso ang mga ito, ang gampanan ang ating mga pribilehiyong ibinigay ng Diyos nang hindi sinasagasaan ang mga karapatan ng iba, at ang iwasan ang lahat ng bagay na

nakakapinsala sa ating sarili o nagbibigay ng masamang halimbawa sa mga mas mahina, ay ang mamuhay nang marangal at karapat-dapat sa ating pagkatawag bilang mga bahagi ni Cristo. At kahit na ang isang tao ay wala pang buong katiyakan ng kanyang pagkatanggap sa Diyos, gayunman ang buhay dito sa lupa ay mas mayaman at mas matamis kung nananaig ang mahinahong mga gawi at kung ang pagiging disente at di-makasarili ang katangian. Dapat nating tandaan na ang kasamaang nagawa na ay kasamaang hindi na kailanman mababawi. Maaaring mapatawad ang isang tao sa mga kasalanan laban sa Diyos, laban sa lipunan, at laban sa sarili, ngunit ang mga kasalanan mismo, kapag nagawa na, ay hindi na kailanman magiging parang hindi nangyari. May mga masamang bunga na nagpapatuloy magpakailanman. Maaaring alam natin ang lahat ng simula ng makasalanang asal, ngunit hindi natin kailanman malalaman ang huling bunga ng masasamang gawa o ng masamang halimbawa: kaya nga mahalaga ang pagpipigil sa sarili at ang mahinahon at malusog na pamumuhay, upang maluwalhati natin ang Diyos sa ating mga katawan at ating mga espiritu, na Kanya. Ipinakikita sa atin ni Pablo na ang buhay sa pinakamainam nito ay natatamasa lamang habang lumalakad tayo sa takot sa Panginoon at pinamumunuan ng Kanyang Espiritu Santo.

> *Mabuhay para sa iba habang nabubuhay ka sa lupa*
> *Ibigay para sa iba ang anumang maibibigay mo;*
> *Hindi iniimbak ng mga bulaklak ang kanilang matamis na halimuyak,*
> *Ni ipinagkakait ang kaluwalhatian ng kanilang pamumukadkad.*
> *Tumutulong ang sikat ng araw na tunawin ang niyebe ng*

> *taglamig,*
> *Ang napapanahong ulan ay nagpapalago sa butil;*
> *Gayon din ang isang ngiti ay nakapagpapawi ng dalamhati at alalahanin,*
> *At ang isang mabait na salita ay nakapagpapalakas ng panalangin.*

—William Runyan

Setyembre 23

> *Ngayon ay ipinakikiusap ko sa inyo, mga kapatid, sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo, na kayong lahat ay magsalita ng iisang bagay, at huwag magkaroon ng mga pagkakabaha-bahagi sa inyo, kundi kayo'y lubos na magkaisa sa iisang pag-iisip at sa iisang paghatol.*

1 Corinto 1:10

Ang kaligtasan at paglago ng mga iglesya ng Diyos ay nakasalalay sa kanilang pagsunod sa Kanyang Salita. Ang mga tao sa mga unang kapulungang ito ay halos katulad ng mga matatagpuan sa halos magkatulad na kalagayan ngayon. Sa kanilang sarili sila'y mahina at hindi maaasahan. Ngunit ang kanilang pagtitiwala ay nasa buhay na Diyos. Sa Kanyang Salita ay ibinigay Niya ang lahat ng kinakailangang tagubilin para sa pagpapatibay at pag-unlad ng Kanyang mga alagad, kapwa bilang mga indibidwal at sa kanilang mga kaugnayan sa iglesya. Napakahalagang maunawaan na nasa atin sa Kasulatan, lalo na sa aklat ng Mga Gawa at sa mga Sulat ni Pablo, na lalong tumatalakay sa mga katotohanan tungkol sa mga pribilehiyo at

pananagutan ng iglesya, ang lahat ng kailangan upang gabayan tayo nang tama.

> *Sa gitna ng mga tagpo ng kaguluhan at mga reklamo ng nilikha,*
> *Napakatamis sa kaluluwa ang pakikipag-isa sa mga banal;*
> *Na matagpuan na sa piging ng awa ay may lugar,*
> *Na madama sa pakikipag-isa ang patikim ng tahanan.*
> *Matatamis na bigkis, na nagbubuklod sa lahat ng anak ng kapayapaan!*
> *At makaitlong-pinagpalang Tagapagligtas, na ang pag-ibig ay hindi tumitigil!*
> *Bagama't madalas kaming gumagala sa gitna ng mga pagsubok at panganib,*
> *Kaisa kami ng mga Iyo, at nagmamadali patungong tahanan.*

—D. Denham

Setyembre 24

> *At ako, mga kapatid, nang pumariyan ako sa inyo, ay hindi pumariyan na may kahusayan sa pananalita o ng karunungan sa pagpapahayag sa inyo ng patotoo ng Diyos. Sapagkat ipinasiya kong walang malaman na anuman sa inyo maliban kay Jesucristo at sa Kanya na ipinako sa krus.*

1 Corinto 2:1-2

Ang pangangaral ng krus ang itinakdang paraan ng paghikayat ng mga kaluluwa at pagpapatibay ng mga tao kay Cristo. Hindi minaliit ni Pablo ang kultura at edukasyon, ngunit kinatakutan niya ang posibilidad na ang mga kapinuhan ng retorika at ang

katalinuhan ng mananalumpati ay lubos na sumakop sa isip ng kanyang mga tagapakinig anupat mahahanga sila sa kanyang kakayahan sa halip na kay Cristo na kanyang ipinahahayag. Kaya nga maingat niyang iniwasan ang anumang bagay na may ganoong hilig, at sa buong kapayakan ay ipinangaral niya ang mensahe ng krus sa mapagpakumbabang pag-asa sa Espiritu Santo na gamitin ang pahayag na iyon para sa kaligtasan ng mga kaluluwa. Dito siya naging halimbawa sa lahat ng iba pang mangangaral.

> *Doon, sa isang krus na itinaas,*
> *Isang Tao ang namamatay sa kahihiyan;*
> *Sinugatan, Siya, dahil sa ating mga pagsalangsang,*
> *Binugbog dahil sa ating mga kasamaan;*
> *Ang sukdulang pag-ibig ay nahayag doon;*
> *Sa mga latay na iyon ay gumaling ang ating mga sugat.*
> *Hindi ng mga tao Siya ibinigay,*
> *Upang magdusa at mamatay nang ganito;*
> *Ang Diyos mismo ang nagtakda nito,*
> *Alam na noon pa—mula sa walang hanggan;*
> *Nalulugod Siyang bugbugin Siya nang ganito,*
> *Upang maglaan ng kalayaan para sa atin.*
> *Narito! ang lupain ay nalunod sa kadiliman,—*
> *Hindi kayang itago ng kalikasan ang tanawin;*
> *Ngunit sa Kanyang nagdadalamhating espiritu*
> *Ay bumabagsak ang mas malalim, mas makapal na gabi,*
> *Mula roon Siya'y sumisigaw sa paghihirap,*
> *"Bakit Mo Ako pinabayaan?"*
> *Ngayon ay tapos na ang Kanyang pagdurusa;*
> *Nagawa na ang pagbabayad-sala;*
> *Pinatahimik, ang mapilit na sigaw ng kautusan,*

> *Habang sa kamatayan ay iniyuyuko Niya ang Kanyang ulo;*
> *Ngayon ay maaaring magkubli ang mga makasalanang nagkasala*
> *Sa isang Tagapagligtas na ipinako sa krus.*

—T. O. Chisholm

Setyembre 25

> *Hindi ba ninyo alam na kayo ang templo ng Diyos at ang Espiritu ng Diyos ay tumatahan sa inyo?*

1 Corinto 3:16

Sa pang-isahan, ang katawan ng bawat mananampalataya ay tinutukoy bilang templo ng Espiritu Santo, gaya sa 1 Corinto 6:19. Sa pangkalahatan, ang buong iglesya ay tinatawag na "templo ng Diyos" (1 Corinto 3:16). Ito ang gusali ng mga buhay na bato (1 Pedro 2:5), ang bahay ng Diyos (Hebreo 3:6; 1 Timoteo 3:15), ang tahanang Kanyang tinatahanan at kung saan ipinakikilala Niya ang Kanyang sarili sa sanlibutan (Efeso 2:20-22). Mababasa natin sa Awit 93:5, "Ang kabanalan ay nababagay sa Iyong bahay, O Panginoon, magpakailanman." Kaya, maging bilang mga indibidwal o sa ating pangkalahatang kapasidad, may pananagutan tayong lumakad sa harap ng Diyos sa kabanalan at katuwiran, pinamamahalaan ng Kanyang Espiritu na tumatahan sa atin.

Ang Espiritu Santo sa mananampalataya ay nalulungkot sa anumang pabayang asal o walang-pigil na pagpapakasasa na nakikipagdigma laban sa kaluluwa; at habang Siya'y ganito nalulungkot, hindi Siya malaya na isagawa ang Kanyang

natatanging ministeryo ng pagkuha ng mga bagay ni Cristo at paggawa ng mga ito na totoo sa atin.

> *Nilikha ng Makapangyarihan sa Lahat,*
> *At hinubog ng Tanging Marunong,*
> *Na nag-utos sa aming bumangon mula sa alabok,*
> *Yumuyuko ako sa harap ng di-nagkakamaling pag-ibig,*
> *At mapagpakumbabang nagsasabi sa harap ng Kanyang trono,*
> *"Iyo ako, Panginoon, at hindi sa aking sarili."*
> *Nilikhang muli ngayon kay Cristo,*
> *Sa pananampalataya sa Kanyang nagbabayad-salang kamatayan,*
> *At binuhay ng hininga ng Espiritu*
> *Kinikilala ko ang dalawang-ibayong pag-aangkin ng Diyos,*
> *At masayang sinasabi nang walang pag-aatubili,*
> *"Iyo ako, Panginoon, at Ikaw ang aking pinaglilingkuran."*

—W R. Moore

Setyembre 26

> *At ganyan ang ilan sa inyo. Ngunit kayo'y nahugasan na, ngunit kayo'y pinabanal na, ngunit kayo'y inaring-ganap na sa pangalan ng Panginoong Jesus at sa pamamagitan ng Espiritu ng ating Diyos.*

1 Corinto 6:11

Ang isang mahirap na bukirin ay hamon sa taong may pananampalataya. Nasisiyahan siya sa hamong iyon dahil alam niyang gumagawa ang Diyos, hindi sa kung ano ang Kanyang nadaratnan, kundi sa kung ano ang Kanyang dinadala. Kaya ng

Kanyang Espiritu na wasakin at iligtas ang pinakawalang-pakialam o pinakamapagtalong mga tao. Ang Atenas ang sentro ng kulturang Griego—isang manipis na patong ng karunungan na tumakip ngunit hindi sumira sa kasamaan ng paganismo, na nagdulot at nagkunwa pang nagpabanal ng pinakakasuklam-suklam na mga gawain. Kilala ang Corinto sa bisyo at kabulukan nito. Ang "mag-Corinto" ay kasingkahulugan ng isang buhay na ibinigay sa kahihiyan at kahalayan ng pinakanakakababang uri. Ang pagsamba sa mga diyos ng Grecia ay hindi nagdulot ng pagbabago sa buhay ng kanilang mga deboto. Magkasabay ang relihiyon at imoralidad. Ang mga diyos mismo ay mga pagdidiyos lamang sa pagnanasa at ambisyon. Ang mga sumasamba sa kanila ay naging tulad nila.

Ngunit sa mga lungsod na ito dumating si Pablo na may mensaheng alam niyang kapangyarihan ng Diyos (Roma 1:16), makapangyarihang sumira ng mga kuta ni Satanas at malakas sa pagtatayo ng bago at banal na mga buhay. Ang mga bagong buhay na ito ang magpapakita ng kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos na baguhin at muling isilang ang pinakamasasama sa sangkatauhan, gayundin ang mga nagmamalaki sa kanilang sariling katuwiran at inaakalang kahigitan. Walang kailangang bagong mensahe. Ang kuwento ng krus—si Jesucristo at Siya na ipinako sa krus—ang nagbago sa maraming tao sa Corinto at nagbunga ng pagkakatatag ng isang malakas at lubhang may kaloob na iglesya ng Diyos sa makasalanang lungsod na iyon.

> *Sa malawak na ilang na ito ay gustung-gusto kong gumala,*
> *Nakatalikod sa Diyos at langit at tahanan,*
> *Hanggang sa salubungin ako ni Jesus na malayong naliligaw,*
> *At kinawayan akong lumapit.*

> *Sinabi Niyang sa krus ng Kalbaryo Siya namatay,*
> *Isang hain para sa kasalanan ang ginawa,*
> *At lahat dahil sa labis Niyang pagmamahal sa akin,*
> *Kaya paano ako hindi lalapit?*

Setyembre 27

> *Hindi ba ninyo alam na ang inyong katawan ay templo ng Espiritu Santo na nasa inyo, na tinanggap ninyo mula sa Diyos, at hindi kayo sa inyong sarili? Sapagkat binili kayo sa isang halaga; kaya nga luwalhatiin ninyo ang Diyos sa inyong katawan at sa inyong espiritu, na sa Diyos.*

1 Corinto 6:19-20

Nais ng Diyos na maunawaan natin na ang katawan, na isang kahanga-hangang katibayan ng Kanyang kapangyarihang lumikha at karunungan, ay dapat gamitin para sa Kanyang kaluwalhatian. Ang pag-abuso sa katawan sa pamamagitan ng mapanirang mga gawi ay hindi nakalulugod sa Panginoon, at isang pinsalang gawa ng sarili sa sarili.

Ang kaligtasang binili para sa atin ng nagbabayad-salang kamatayan ni Cristo ay may tatlong bahagi. Espiritu at kaluluwa at katawan (1 Tesalonica 5:23) ay binili lahat ng dugo ni Cristo at lahat ay dapat ilaan sa Kanyang kaluwalhatian. Hindi tayo makalalago sa biyaya kung nagpapakasasa tayo sa makasalanan at makalamang pagnanasa ng anumang uri. Ang pagkamakalaman ay mapait na kaaway ng pagiging espirituwal. Ang katawan at ang mga pagnanasa nito ay dapat panatilihing nasa ilalim ng kapangyarihan ng Espiritu Santong tumatahan sa atin (1 Corinto 9:27). Sa ganitong paraan lamang

magkakaroon ng tagumpay sa takbuhing Cristiano (Hebreo 12:1) Ang katawan ay dapat isuko kay Cristo (Roma 12:1), at hindi dapat dungisan ng anumang makakasira sa pagiging kapaki-pakinabang nito sa ilalim ng pagkukunwari ng kalayaang Cristiano (Galacia 5:13).

> *Ako'y "binili sa isang halaga"—*
> *Isang halagang walang panulat na makakatuos;*
> *Ang kahanga-hangang biyaya ng Bumili*
> *Ay hindi pumapayag na manahimik ang aking kaluluwa.*
> *Ang pagtubos, ang halaga ng aking kapatawaran,*
> *Ang nagkakalag ng tali ng aking dila—*
> *Ang papuri sa aking mapagbiyayang Manunubos*
> *Ay aawitin ko magpakailanman.*
> *Ako'y "binili sa isang halaga"*
> *Ang Walang Hanggan ay pumayag na mamatay,*
> *Upang ako, isang abang uod ng alabok,*
> *Ay makabahagi sa Kanyang kaluwalhatian sa itaas.*
> *O, kahanga-hanga sa lahat ng kahanga-hanga, na Siya,*
> *Ang Manlilikha ng langit at lupa,*
> *Ay magsuot ng anyo ng isang alipin—*
> *Isilang na tulad ng mga makasalanang mortal!*

Setyembre 28

> *Hindi ba ninyo alam na ang mga tumatakbo sa paligsahan ay tumatakbong lahat, ngunit iisa ang tumatanggap ng gantimpala? Tumakbo kayo sa paraang makakamit ninyo ito. At ang bawat nakikipaglaban para sa gantimpala ay mapagpigil sa lahat ng bagay. Ginagawa nila ito upang*

> *makamit ang isang koronang nasisira, ngunit tayo'y para sa isang koronang hindi nasisira.*

1 Corinto 9:24-25

Ipinagkakaiba ng Kasulatan ang kaligtasan at gantimpala. Ang kaligtasan ay sa biyaya lamang, lubos na hiwalay sa merito ng tao o mga gawa ng anumang uri. Ang gantimpala ay para sa paglilingkod na ginawa sa mapagmahal na debosyon sa ating Panginoon habang sinisikap nating luwalhatiin Siya sa sanlibutang ito. Ito ang takbuhing tinatawag tayong takbuhin at upang magawa ito, kinakailangang ang lingkod ni Cristo ay magsagawa ng maka-Diyos na pagpipigil sa sarili sa lahat ng pisikal na pagnanasa. Ang koronang hindi nasisira ang gantimpalang inaasahan nating matanggap mula sa kamay ng ating Panginoon kapag tumayo tayo sa Kanyang hukuman. Ang hindi makamit ang tandang ito ng Kanyang pagsang-ayon ay tunay na kawalan!

> *Hindi sa kamatayan ako umuurong o nanginginig,*
> *Sapagkat iniligtas na ako ng aking Tagapagligtas ngayon,*
> *Ngunit ang salubungin Siya nang walang dala,*
> *Ang isiping iyon ang nagpapadilim ngayon sa aking noo.*

Setyembre 29

> *Walang tuksong dumating sa inyo maliban sa karaniwan sa tao; ngunit tapat ang Diyos, na hindi papayag na kayo'y tuksuhin nang higit sa inyong makakaya, kundi kasama ng tukso ay gagawa rin ng daan ng pagtakas, upang inyong mabata ito.*

1 Corinto 10:13

Ang tukso ay ginagamit dito sa kahulugan ng pagsubok. Ang mga Cristiano ay nakalantad sa gayunding mahihirap na kalagayang kailangang harapin ng mga tao ng sanlibutan. Ngunit hindi nila kailangang harapin ang mga ito nang mag-isa. Ang Panginoong kanilang pinaglilingkuran ay nagbabantay sa Kanyang sariling mga tao at hindi kailanman hahayaang uminit nang labis ang hurno, ni hahayaang harapin ng Kanyang bayan ang mga kalagayang hindi magbubunga ng pagpapala kung dadaanan sa pakikipag-isa sa Kanya. Ang malaman na "tapat ang Diyos" ay parang angkla sa kaluluwa gaano man kalakas ang mga bagyo at ang mga unos. Hindi Niya pababayaan ang mga nagtitiwala sa Kanya. Ililigtas Niya mula sa pagsubok o bibigyan ng biyaya upang matiis ito.

> *Hindi ko itatanong sa Iyo kung bakit*
> *Ang aking landas ay dapat dumaan*
> *Sa kakaiba at mabatong mga daan—*
> *Ikaw ang umaakay sa akin!*
> *Hindi ko itatanong sa Iyo kung paano*
> *Ang kawalan ay nagbubunga ng pakinabang,*
> *Sa pag-alam na balang araw—*
> *Lahat ay magiging malinaw.*
> *Hindi kailanman pagdududahan ng aking puso*
> *Ang Iyong pag-ibig at pag-aalaga,*
> *Gaano man kabigat ang tila*
> *Krus na aking pinapasan.*
> *Ni hindi ko, Ama, hihilingin*
> *Na piliin ang aking kapalaran,*

> *Baka sa paghahanap ng makasariling ginhawa*
> *Ay mawala sa akin ang Iyong pinakamabuti.*

—Grace E. Troy

Setyembre 30

> *Sapagkat kung paanong ang katawan ay iisa at may maraming bahagi, ngunit ang lahat ng bahagi ng iisang katawang iyon, bagama't marami ay iisang katawan gayon din si Cristo Sapagkat sa pamamagitan ng iisang Espiritu ay binautismuhan tayong lahat sa iisang katawan—maging mga Judio o mga Griego, maging mga alipin o mga malaya —at lahat ay pinainom sa iisang Espiritu*

1 Corinto 12:12-13

Ang pagkakaisa ng katawan ay hindi lamang isang doktrina, ito ay isang pinagpala at mahalagang katotohanan. Sa pamamagitan ng bautismo ng Espiritu Santo, ang lahat ng mananampalataya ay pinag-isa sa muling nabuhay na Panginoon, ang Ulo ng iglesya sa Langit, at sa isa't isa. Isa itong kaugnayang hindi mapuputol, at dahil dito, “ang mga bahagi ay dapat magkaroon ng magkatulad na pag-aalaga sa isa't isa” (1 Corinto 12:25), nagagalak kapag may bahaging pinararangalan, nakikiramay sa isang nagdurusa, at matapat na tumatayo sa tabi ng mga kailangang magtiis ng pag-uusig. Ito ang kahulugan ng paghawak sa katotohanan ng iisang katawan. Kinikilala ito ng ilan bilang artikulo ng pananampalataya ngunit kakaunti o walang pakialam na ipinakikita sa kanilang mga kapwa bahagi at sa mahihirap na karanasang kailangang daanan ng marami sa kanila.

O, gaano namin ninanais na lagutin ang mga tanikala
Na nagpapabigat pababa sa aming mga espiritu;
At doon dumaloy, sa buong ningning ng pag-ibig,
Napapaligiran ng mga pusong tulad ng Iyo!
Hindi na makita ang Iyong hinirang na iilan
Na nahahati sa makasariling alitan,
Kundi inumin sa kapayapaan ang buhay na biyaya
Na nagbigay sa kanila ng mga pusong nagkakaisa!
Panginoon, padaliin Mo ang araw na iyon ng walang-ulap na sinag,
Ang maliwanag at di-nabibigong pag-asang iyon;
Kung saan magniningning ang Diyos sa banal na liwanag,
Sa kaluwalhatiang hindi kailanman kumukupas.
—F. Whitfield

Oktubre

Oktubre 1

> *Bagama't ako'y magsalita ng mga wika ng mga tao at ng mga anghel, ngunit wala akong pag-ibig, ako'y naging tansong tumutunog o batingaw na umaalingawngaw.*

1 Corinto 13:1

May malaking pagkakaiba sa pagitan ng pag-ibig ng Diyos na ibinuhos sa ating mga puso sa pamamagitan ng Espiritu Santo at ng likas na pagmamahal lamang, gaano man ito kahalaga. Ang pag-ibig sa 1 Corinto 13 ay ang pagpapahayag ng bagong buhay na ibinibigay sa mga mananampalataya sa muling pagsilang. Ito ang pagpapakita ng banal na kalikasan. Nakita ito sa buong kaganapan nito sa ating Panginoong Jesucristo bilang tao sa lupa. Sa sukat na tayo'y nabubuhay at lumalakad sa pakikipag-isa sa Kanya, ang gayunding pag-ibig ay makikita sa atin. Kung papalitan natin ang “pag-ibig” ng “Cristo,” sa mga talatang 4 hanggang 7 ng kabanatang ito, magkakaroon tayo ng ganap na larawan ng ating pinagpalang Panginoon mismo. Habang ipinakikita natin ang pag-ibig na ito, saka tunay na may halaga ang ating pagpapatotoo para sa Diyos, kahit sa mga tumatanggi sa ating mensahe.

> *Pananampalataya at pag-asa at pag-ibig ang nakikita natin,*
> *Magkakahawak-kamay na nagkakasundo,*
> *Ngunit ang pinakadakila sa tatlo*
> *At ang pinakamabuti ay pag-ibig.*
> *Ang pananampalataya ay magiging paningin,*

> *Ang pag-asa ay matutupad sa kagalakan;*
> *Ang pag-ibig sa langit ay lalong magniningning;*
> *Kaya't bigyan Mo kami ng pag-ibig.*

—Bishop Christopher Wordsworth

Oktubre 2

> *Kung magkagayo'y makikilala ko na gaya rin ng pagkakilala sa akin.*

1 Corinto 13:12

Puno ng mga hiwaga ang buhay. Paulit-ulit na nagtatanong ang naguguluhang espiritu, "Bakit?" At sa marami sa ating mga tanong ay walang sagot. Hindi ikinalugod ng Diyos na ipaliwanag ang lahat ng Kanyang mga paraan sa atin dito at ngayon. Sinabi ni Elihu kay Job, "Hindi Siya nagbibigay-sulit sa alinman sa Kanyang mga salita" (Job 33:13). Ngunit umaasa ang pananampalataya sa Kanyang walang-hanggang pag-ibig at karunungan, at alam nitong balang araw ay magiging malinaw ang lahat, at sa liwanag ng Kanyang presensya ay makukuha natin ang mga sagot sa lahat ng tanong na nakalito sa atin. Saka natin malalaman ang nakatagong dahilan ng bawat pagsubok at kalungkutan, at makikita nating may "pangangailangan" sa lahat ng Kanyang pakikitungo sa atin. Makatitiyak tayong kapag nakita natin ang lahat mula sa pananaw ng Diyos, mapupuri natin Siya sa lahat ng ngayon ay tila nakalilito.

> *Ang buhay ko'y isang paghahabi lamang*
> *Sa pagitan ng aking Panginoon at ko;*
> *Hindi ko mapili ang mga kulay,*

Siya'y gumagawang matatag.
Kadalasan ay kalungkutan ang Kanyang hinahabi,
At ako, sa hangal na kapalaluan,
Nalilimutang nakikita Niya ang itaas,
At ako, ang ilalim na bahagi.
Hindi hanggang tumahimik ang habihan
At tumigil sa paglipad ang mga sikwan,
Saka ilaladlad ng Diyos ang tela
At ipaliliwanag ang dahilan kung bakit
Ang madidilim na sinulid ay kailangan din
Sa bihasang kamay ng Manghahabi,
Gaya ng mga sinulid na ginto at pilak
Sa disenyong Kanyang pinlano.

Oktubre 3

Ngunit ngayon si Cristo ay muling binuhay mula sa mga patay, at naging unang bunga ng mga natutulog. Sapagkat yamang sa pamamagitan ng tao dumating ang kamatayan, sa pamamagitan din ng Tao dumating ang muling pagkabuhay ng mga patay. Sapagkat kung paanong kay Adan ang lahat ay namamatay, gayon din naman kay Cristo ang lahat ay bubuhayin.

1 Corinto 15:20-22

Kung hindi dahil sa katotohanan ng muling pagkabuhay ng Panginoong Jesucristo mula sa mga patay, ang Cristianismo ay isa na lamang sanang sistema ng relihiyon, o haka-hakang pilosopiya. Dahil sa Kanyang tagumpay laban sa kamatayan kaya kayang iligtas ng ating dakilang Mataas na Saserdote hanggang sa sukdulan ang lahat ng lumalapit sa Diyos sa

pamamagitan Niya (Hebreo 7:25). Ang nagpabago kay Saulo ng Tarso at ginawa siyang si Pablo na apostol ay ang pahayag na si Jesus, na ipinako sa krus, ay buhay na ngayon sa pinakamataas na kaluwalhatian. Nakita niya Siya at narinig ang Kanyang tinig, at hindi na siya kailanman nagduda pagkatapos (1 Corinto 15:8). Saanman siya magpunta, ipinangaral niya si Jesus at ang muling pagkabuhay (Mga Gawa 17:18). Ang mensaheng nakikita sa krus ang kamatayan lamang ng isang martir ay hindi ang Ebanghelyo. Ang mabuting balitang inihayag mula sa Langit ay na si Cristo ay namatay para sa ating mga kasalanan, (1 Corinto 15:3) at na Siya'y muling binuhay para sa ating pag-aaring-ganap (Roma 4:25). Ngayon, ang gayunding Ebanghelyo ay kapangyarihan ng Diyos sa ikaliligtas kapag ipinahayag nang walang pag-aalinlangang tunog sa lakas ng Espiritu Santo.

> *Minsan kami'y nakatayo sa kahatulan,*
> *Naghihintay nang gayon sa kapahamakan ng*
> *makasalanan,*
> *Si Cristo sa kamatayan ay nagsakatuparan ng kaligtasan,*
> *Binuhay Siya ng Diyos mula sa libingan.*
> *Ngayon ay nakikita namin sa pagkatanggap kay Cristo*
> *Ang sukat na rin ng pagkatanggap sa amin;*
> *Siya na nahimlay sa ilalim ng aming hatol*
> *Ay nakaluklok sa itaas ng trono.*
> *Binuhay, ibinangon, at iniluklok sa Kanya,*
> *Nalalaman namin ang buong pagpapalaya,*
> *Bawat kalaban ay natalo na,*
> *Bawat kaaway ay nalupig.*
> *Ngayon ay may buhay kaming kaisa*
> *Ng muling nabuhay na buhay sa itaas,*

> *Ngayon ay umiinom kami sa matamis na pakikipag-isa*
> *Ng mayamang patikim ng Kanyang pag-ibig.*

—G. W. Frazer

Oktubre 4

> *Purihin ang Diyos at ama ng ating Panginoong Jesucristo, ang Ama ng mga awa at Diyos ng lahat ng kaaliwan, na umaaliw sa atin sa lahat ng ating kapighatian, upang makaaliw tayo sa mga nasa anumang kabagabagan, sa pamamagitan ng kaaliwang ikinaaliw sa atin mismo ng Diyos.*

2 Corinto 1:3-4

Ang Diyos ng lahat ng kaaliwan! Paanong tumutugon ang ating mga nababagabag na puso sa gayong mga salita. Inihayag Niya ang Kanyang sarili sa krus bilang Diyos ng lahat ng biyaya na tumutugon sa bawat pangangailangan ng ating mga kaluluwa kapag nababagabag ng pagkadama ng pagkakasala. Ngayon ay ipinakikilala Niya ang Kanyang sarili bilang bukal ng lahat ng kaaliwan kapag nababagabag tayo ng mga kalungkutan ng daan at nanganganib na manlumo dahil sa mga pasaning tila napakabigat pasanin. Kapansin-pansin na bawat persona ng Banal na Trinidad ay kasangkot sa mapagbiyayang ministeryong ito. Dito, ang Ama ang Diyos ng lahat ng kaaliwan. Kapwa ang Anak at ang Espiritu ay tinatawag na mga Mang-aaliw. Ang salitang "Tagapagtanggol" sa 1 Juan 2:1 ay siya ring salitang ginamit ng Panginoon sa Juan, mga kabanata 14 hanggang 16, nang magsalita tungkol sa Espiritu Santo, na "isa pang Mang-aaliw" (kjv). Nasa mga sinusubok na banal ng Diyos

na hanapin ang kanilang kaaliwan sa Kanya at sa gayon ay ibahagi sa iba ang kaaliwang Kanyang ibinibigay.

> *Maaliw ka! Sa Diyos nakasalalay ang iyong kaaliwan!*
> *Kung nagdudulot Siya ng sakit, nais din Niyang umaliw;*
> *Ang pampakalmang nagpapaginhawa—Siya mismo ang nagbibigay;*
> *Siya, Siya lamang, ang makapagpapagaling sa sugatan.*
> *Ang salita ay sa Kanya! Hindi ito mang-uuyam ni mabibigo!*
> *Maaliw ka! Hayaang Siya ang maging iyong kaaliwan;*
> *Balsamo para sa lahat ng sakit, at liwanag sa pinakamalungkot na lambak,*
> *Siya mismo ang kapayapaan, ang kagalakan, ang kasama.*

—J. Danson Smith

Oktubre 5

> *Ngayon ay salamat sa Diyos na laging umaakay sa atin sa tagumpay kay Cristo, at sa pamamagitan natin ay nagpapalaganap ng halimuyak ng pagkakilala sa Kanya sa bawat dako.*

2 Corinto 2:14

Ganito ang isa pang salin, “Diyos na laging umaakay sa atin sa tagumpay ni Cristo.” Siya, ang makapangyarihang mananakop, ay lumabas mula sa labanan kay Satanas sa krus, akay ang Kanyang mga kaaway na nakatanikala sa mga gulong ng Kanyang karwahe. Sinamsaman Niya ang mga pamunuan at kapangyarihan at pinawalang-bisa ang may kapangyarihan ng kamatayan upang mapalaya Niya tayo. Ngayon, tayong

napalaya mula sa pagkabihag sa kasalanan at kay Satanas ay sumasabay sa Kanya sa Kanyang prusisyon ng tagumpay, sumusulong patungo sa kaluwalhatian ng Diyos na itinakdang ating makabahagi sa lahat ng panahong darating. Ngunit habang naglalakbay tayo, pribilehiyo nating ipahayag ang Ebanghelyo ng Kanyang biyaya na pumapailanlang sa Diyos tulad ng mabangong insenso sa Kanyang papuri at karangalan. Pakinggan man ng mga tao ang mensahe o tanggihan ito, naluluwalhati ang Diyos habang ipinahahayag natin ang kuwento at ibinabalita ang Kanyang pag-ibig sa isang wasak na mundo.

> *O Jesus, Panginoon, kagalakang malaman*
> *Na tapos na ang Iyong landas ng kahihiyan at dalamhati,*
> *Para sa amin ay tinahak nang may kaamuan:*
> *Tapos nang lahat ang Iyong gawaing pagpapagal,*
> *Inaani Mo na ngayon ang bunga at samsam,*
> *Itinaas ng aming Diyos.*
> *Nagtatagumpay kami sa Iyong mga tagumpay, Panginoon;*
> *Ang Iyong mga kagalakan ang aming pinakamalalim na kagalakan,*
> *Ang bunga ng banal na pag-ibig.*
> *Habang nagdadalamhati, nagdurusa, nagpapagal dito,*
> *Anong laking pagpapasigla sa aming espiritu ng isiping*
> *Ang trono ng kaluwalhatian ay Iyo.*

—J. G. Deck

Oktubre 6

> *Ngunit tayong lahat, na may mukhang walang talukbong,*
> *na tumitingin na parang sa salamin sa kaluwalhatian ng*

> *Panginoon, ay binabago tungo sa gayunding larawan mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.*

2 Corinto 3:18

Ang lihim ng kabanalang Cristiano ay ang pagkaabala ng puso kay Cristo mismo. Habang tumitingin tayo sa Kanya, nagiging tulad Niya tayo. Gusto mo bang maging banal? Gumugol ka ng maraming panahon sa Kanyang presensya. Hayaang ang kagandahan ng muling nabuhay na Panginoon ay lubos na pumuno sa paningin ng iyong kaluluwa anupat lahat ng iba pa ay nasasarhan. Saka ang mga bagay ng laman ay malalanta at mawawala at ang mga bagay ng Espiritu ang magiging pinakamahalaga sa iyong buhay. Hindi tayo nagiging banal sa pagtingin sa ating sariling puso. Doon ay kabulukan lamang ang ating matatagpuan. Sa halip, kailangan nating tumingin palayo sa ating sarili at "kay Jesus," pinagninilayan ang Kanyang kabanalan, kalinisan, pag-ibig, habag, at debosyon sa kalooban ng Ama. Saka tayo mababago, marahil nang hindi natin napapansin ngunit gayunman ay tiyak, tungo sa Kanyang pinagpalang larawan. Walang ibang paraan upang tayo'y maging banal sa pamumuhay, at mapalaya mula sa kapangyarihan ng laman at mga prinsipyo ng sanlibutan.

> *Ituon mo ang iyong mga mata kay Jesus,*
> *Tumingin nang buo sa Kanyang kahanga-hangang mukha,*
> *At ang mga bagay ng lupa ay kakaibang lalabo*
> *Sa liwanag ng Kanyang kaluwalhatian at biyaya.*

Oktubre 7

> *Sapagkat ang Diyos na nag-utos na magliwanag ang ilaw mula sa kadiliman, ang siyang nagliwanag sa ating mga puso upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesucristo. Ngunit taglay natin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa, upang ang kahigitan ng kapangyarihan ay maging sa Diyos at hindi mula sa atin.*

2 Corinto 4:6-7

Dinadala ng mga talatang ito ang ating isipan pabalik sa panahong sinabi ng Diyos, "Magkaroon ng liwanag," at pinawi ang kadiliman ng sinaunang magulong mundo. Pagkatapos ay dinadala tayo sa pangyayaring iyon sa aklat ng Mga Hukom kung saan ang hukbo ni Gideon ay nakipaglaban sa mga Madianita na may trumpeta sa isang kamay at sulong nakatago sa isang banga sa kabila. Sa utos ni Gideon, binasag nila ang mga sisidlang lupa at nagliwanag ang mga ilaw na nagdulot ng takot sa puso ng kaaway na hindi maipaliwanag ang kalabog at ang liwanag sa hatinggabi. Gayon din tayong mga naligtas, na ibinaling mula sa kadiliman tungo sa liwanag, ay may pananagutan ngayong magliwanag para sa Diyos sa sanlibutang ito. Ngunit upang mangyari ito, kailangang mabasag ang mga sisidlang lupang ito ng ating pagkatao. Saka makikita ng iba ang liwanag.

> *Nababasag ang aming mga sisidlang lupa;*
> *Ang mundo mismo ay tumatanda;*
> *Ngunit kukunin ni Cristo ang aming mahalagang alabok*
> *At huhubuging muli:*

> *Bibigyan Niya ang mga hamak na katawang ito*
> *Ng anyong tulad ng Kanya;*
> *Pangingitiin Niya ang buong nilikha,*
> *At patatahimikin ang daing nito.*
> *Sa Kanya kumakapit ang aming kahinaan*
> *Sa matinding kapighatian,*
> *At hinahanap ang kanlungan ng Kanyang mga pakpak*
> *Hanggang matapos ang lahat.*
> *At kapag natakbo na namin ang takbuhin,*
> *At nailaban ang tapat na laban,*
> *Saka namin Siya makikita nang mukhaan,*
> *Kasama ng mga banal sa liwanag.*

—Mary Bowley

Oktubre 8

> *Ngayon nga, kami'y mga sugo para kay Cristo, na para bang ang Diyos ay namamanhik sa pamamagitan namin: ipinakikiusap namin sa inyo alang-alang kay Cristo, makipagkasundo kayo sa Diyos.*

2 Corinto 5:20

Mga sugo para kay Cristo." Ito ang titulong ibinibigay ni Pablo sa mga nagsisikap na isakatuparan ang tagubilin ng ating Panginoon na ipangaral ang Ebanghelyo sa mga bansa. Habang ang ating Tagapagligtas mismo ay personal na nasa Langit, nakaupo sa kanan ng Kamahalan ng Diyos (Hebreo 1:3), tinatawag tayong kumatawan sa Kanya sa sanlibutang ito. Dapat tayong pumunta sa mga rebelde laban sa awtoridad ng Diyos ng Langit at lupa, at makiusap sa kanila na

makipagkasundo sa Kanya na nagsugo ng Kanyang Anak upang ang lahat ng tao ay magkaroon ng buhay at kapayapaan sa pamamagitan Niya. Tunay na mga di-tapat na kinatawan tayo kung hindi tayo tutugon sa utos na ibinigay sa atin at hahayaan ang ating kapwa tao na mapahamak sa kanilang mga kasalanan, hindi nababalaan at hindi alam ang daan ng buhay.

Ito ang unang dakilang gawain ng bawat bahagi ng iglesya ng buhay na Diyos. Lahat ay tinatawag na maging mga saksi, ayon sa kanilang sukat. Atin ang "pumunta" (talatang 19), ang "manalangin" (Mateo 9:38), at ang tumulong na isugo (Mga Gawa 13:3) at alalayan ang mga may kakayahang iwan ang tahanan at mga kaibigan habang nagmamadali silang pumunta sa malalayong lupain upang dalhin ang Ebanghelyo sa mga rehiyong nasa kabila (3 Juan 6-8).

> *Mula sa kaluwalhatian at kagalakan,*
> *Mula sa Kanyang lihim na dako;*
> *Mula sa lubos na galak ng Kanyang Presensya*
> *Mula sa ningning ng Kanyang mukha—*
> *Si Cristo na Anak ng Diyos ay nagsugo sa akin*
> *Sa mga lupain ng hatinggabi;*
> *Akin, ang makapangyarihang pagtatalaga*
> *Ng mga Kamay na tinusok.*

Oktubre 9

> *Kaya nga, yamang taglay natin ang mga pangakong ito, mga minamahal, linisin natin ang ating sarili mula sa lahat ng karumihan ng laman at espiritu, na pinasasakdal ang kabanalan sa takot sa Diyos.*

2 Corinto 7:1

Ang mga pabayang gawi at di-banal na mga paraan ay hindi kaayon ng katotohanan ng bagong nilikha. Binigyan tayo ng Diyos ng napakadakila at mahahalagang pangako, at dahil sa Kanyang kabutihan ay utang natin sa Kanya na hatulan sa ating sarili ang bawat hilig sa kawalang-kabanalan, maging sa katawan o sa isip. Dati ay lumalakad tayo ayon sa pita ng laman at ng isip. Ngayon ay tinatawag tayong lumakad sa Espiritu upang hindi natin tuparin ang maruruming pagnanasang ito. Ang "pinasasakdal ang kabanalan" ay nagpapahiwatig ng paglago, na dapat ay patuloy. Habang araw-araw tayong abala kay Cristo at lumalakad sa Espiritu, itinuturing ang ating sarili na tunay na patay sa kasalanan ngunit buhay sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo, mapapansin natin kahit ang pinakamaliliit na kasalanan. Kung agad itong hahatulan at ipahahayag, maiingatan tayo mula sa kapangyarihan ng kasalanan, at habang nagpapatuloy tayo sa pananampalataya ay matatamasa natin ang walang-ulap na pakikipag-isa sa Diyos.

> *May pananampalatayang walang halong pagdududa,*
> *Isang pag-ibig na lubos na malaya sa takot;*
> *Isang paglakad kasama ni Jesus, kung saan nadarama*
> *Ang Kanyang presensyang laging malapit.*
> *May kapahingahang ipinagkakaloob ng Diyos,*
> *Na humihigit sa kapayapaan ng kapatawaran,*
> *Isang mapagpakumbaba at matamis na kapayakan,*
> *Kung saan tumitigil ang mga panloob na labanan.*

Oktubre 10

> *Sapagkat alam ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesucristo, na bagama't Siya'y mayaman, gayunma'y alang-alang sa inyo ay naging dukha Siya, upang kayo sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan ay maging mayaman.*

2 Corinto 8:9

Isang Cristiano, na hinamon ng isang Unitarian na magbigay ng kahit isang talata ng Kasulatan upang patunayang umiral na si Jesus bago Siya ipinanganak kay Maria, ang bumanggit ng talatang ito. Tumutol ang isa na wala itong kinalaman sa usapin. Sumagot ang Cristiano, "Ngunit sinasabi ng talata, 'Siya'y mayaman.' Naging mayaman ba Siya kailanman sa lupa? Kailan Siya mayaman?" Hindi masasagot ang posisyong ito kung naniniwala ang isang tao na ang Biblia ay Salita ng Diyos. Hindi kailanman naging mayaman si Jesus sa lupa. Ngunit mayaman Siya sa kaluwalhatiang taglay Niya kasama ng Ama bago pa ang sanlibutan. Anong kayamanan ang Kanya! At isinuko Niya ang lahat at naging dukha upang ang mga bangkaroteng makasalanan ay maging mayaman magpakailanman. Ang nagtitiwala sa Kanya ay ginagawang tagapagmana ng lahat ng kayamanan ng kaluwalhatiang ikinalulugod ng Ama na ibahagi sa lahat ng lumalapit sa Kanya at tumatanggap ng Kanyang biyaya.

> *Nagmula Siya sa liwanag at kagalakan*
> *Patungo sa kadiliman at dalamhati kung saan ako nakahimlay,*
> *Hinipo Niya ako at pinagaling ang maruming ketongin,*

> *Ang utang ko'y sa Kanyang pag-ibig ay yumukong bayaran.*
> *Para sa isang dayuhan ay naging Tagapanagot*
> *Nagdusa Siya sa puno ng Kalbaryo;*
> *Bagama't mayaman ay naging dukhang tulad ng pinakadukha,*
> *Upang ibuhos ang Kanyang kayamanan sa akin.*
> —*H. A. I.*

Oktubre 11

> *Ngayon, nawa'y Siya na nagbibigay ng binhi sa manghahasik, at tinapay bilang pagkain, ay magbigay at magparami ng binhing inyong inihasik at magpalago ng mga bunga ng inyong katuwiran.*

2 Corinto 9:10

Ang binhi, sinasabi sa atin, ay ang Salita. Inihasik sa pananampalataya, maaaring hindi agad makita ang mga bunga ngunit tiyak ang ani, sapagkat ipinahayag ng Diyos na ang Kanyang salita ay hindi babalik sa Kanya nang walang bunga. Maraming malambing na mensahe ng Ebanghelyo ang tila nahulog sa binging tainga, ngunit kalaunan ay nagbunga sa mga unang tila nagwalang-bahala sa mga ito. Kaya dapat magpatuloy ang manggagawa sa paggawa, naghahasik sa pag-asa, nagtitiwalang hihikayatin ng Diyos ang binhi na sumibol at magbunga para sa Kanyang kaluwalhatian sa panahong darating. Sa isang nanghihinang ebanghelista, sinabi ng isang matandang kapatid, “Marami ang mas madaling mamamatay dahil sa narinig nila ngayong gabi!”

Isang maliit na binhi lamang ito noong una,
At ang kapangyarihan nito'y hindi ko gaanong alam;
Ngunit inihasik ito, at ang usbong ay sumambulat mula sa bilangguan nito,
At inalagaan ng sikat ng araw at hamog.
Ang butil ng nakaraan ay naging pagpapala sa wakas,
Sa saganang aning lumago.
Magpatuloy nang may pag-asa sa gawain ng araw,
Isabog nang malawak ang binhi ng Salita;
Awitin mo ang iyong awit, kahit di-nakikita; ihulog ang salita sa daan,
At ipaubaya ang mga bunga sa Panginoon.
Bagama't kakaunti lamang—at walang maipagmamalaki,
"Ang kanyang nakaya" ay tiyak na magkakamit ng gantimpala!

—W. J. H. Brealey

Oktubre 12

At sinabi Niya sa akin, "Sapat sa iyo ang Aking biyaya, sapagkat ang Aking kapangyarihan ay nagiging ganap sa kahinaan." Kaya nga, buong galak akong lalong magmamalaki sa aking mga kahinaan, upang ang kapangyarihan ni Cristo ay manahan sa akin.

2 Corinto 12:9

Tatlong beses nakiusap si Pablo na maalis ang matulis na tinik na nagdulot ng gayong pagdurusa. Ngunit sa wakas ay dumating ang sagot sa paraang hindi niya inaasahan. Sinabi ng Panginoon, wika nga, "Hindi, Pablo; hindi Ko aalisin ang tinik,

ngunit bibigyan kita ng biyaya upang matiis." Ito ang nagtulak sa apostol na magmalaki sa kanyang mismong mga kahinaan upang manahan sa kanya ang kapangyarihan ni Cristo. Mapalad ang kaluluwang natutuhan ang kahangalan ng pakikipaglaban sa pinahihintulutang kalooban ng Diyos, at kayang tanggapin ang lahat mula sa Kanyang kamay at umasa sa Kanya para sa lakas na magtiis. Ito ang nagbigay-kakayahan kay Job na magtagumpay nang sumigaw siya, "Tatanggapin ba natin ang mabuti mula sa Diyos, at hindi natin tatanggapin ang masama?" (Job 2:10).

May sabik na puso at kaloobang nag-aapoy

Nakipaglaban ako upang makamit ang aking dakilang nais:

> "*Magiging akin ang kapayapaan*," *sabi ko*, *ngunit ang buhay*
> *Ay naging mapait sa walang-katapusang pakikibaka.*
> *Pagod ang aking kaluluwa*, *at ang aking kapalaluan*
> *Ay malalim na nasugatan. Sa langit ako sumigaw*,
> "*Diyos*, *bigyan Mo ako ng kapayapaan*, *o mamamatay ako*!"

> *Ang mga piping bituin ay kumislap nang walang sagot.*
> *Wasak sa wakas*, *iniyuko ko ang aking ulo*,
> *Nalimutan ang buong sarili*, *at sinabi*,
> "*Anuman ang dumating*, *mangyari ang Kanyang kalooban*."
> *At sa sandaling iyon*, *nakamit ang kapayapaan.*

Oktubre 13

> *Biyaya sa inyo at kapayapaan mula sa Diyos Ama at sa ating Panginoong Jesucristo, na nagbigay ng Kanyang sarili para sa ating mga kasalanan, upang iligtas Niya tayo mula sa kasalukuyang masamang panahong ito, ayon sa*

> *kalooban ng ating Diyos at Ama, na sa Kanya ang kaluwalhatian magpakailan-kailanman. Amen.*

Galacia 1:3-5

Hindi namatay si Cristo para lamang iligtas tayo mula sa walang-hanggang kapahamakan, pinagpala man ang bahaging iyon ng kaligtasan; kundi Siya ay "nagbigay ng Kanyang sarili para sa ating mga kasalanan, upang iligtas (o sagipin) Niya tayo mula sa kasalukuyang masamang panahong ito." Masama ang panahon dahil tinanggihan si Cristo at ang mga tao ay namumuhay nang hiwalay sa Diyos. Mula rito ay pinalalaya ang mananampalataya habang kinikilala niya ang kanyang pagkakaisa kay Cristo sa Kanyang kamatayan. Dahil sa katotohanang namatay Siya sa ating lugar, bilang ating kinatawan, namatay rin tayo. Namatay tayo sa kautusan, namatay sa kasalanan, namatay sa sarili, at namatay sa sanlibutang walang lugar para kay Cristo.

Paalam! Mula ngayon ang aking lugar

Ay kasama ng Korderong namatay.

Aking Hari! Habang taglay ko ang Iyong pag-ibig,

Ano pa ang maaari kong naisin?

Ikaw mismo, mahal na Panginoon, ngayon ang aking

Malaya at mapagmahal na pinili,

> *"Na sa Kanya, bagama't ngayo'y hindi Ka nakikita,*
> *Sa pananampalataya, ako'y nagagalak!"*

> *Kahihiyan sa akin na naghanap ako*
> *Ng ibang kagalakan bukod dito,*

> *O nanaginip na ang pusong nagpapahinga sa Iyo*
> *Ay makapagnanasa ng makalupang ligaya!*
> *Ang mga walang-kabuluhan at walang-halagang bagay na ito,*
> *Isinasantabi ko ang lahat;*
> *Ang Kanyang kabutihan ang pumupuno sa aking nananabik na kaluluwa,*
> *At ako'y nasisiyahan.*
> *Panginoong Jesus! hayaan Mo akong manirahan*
> *"Sa labas ng kampo," kasama Mo.*
> *Yamang naroon Ka, kung gayon doon lamang*
> *May kapayapaan at tahanan para sa akin.*
> *Ang pasanin ang Iyong mahal na kadustaan*
> *Ay ituturing kong aking pinakamataas na pakinabang,*
> *Hanggang bumalik Ka, aking itinapong Hari,*
> *Upang kunin ang Iyong kapangyarihan, at maghari!*

—Margaret Mauro

Oktubre 14

> *Ako'y ipinakong kasama ni Cristo; hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin; at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos*

Galacia 2:20

Ang pagkakapako kasama ni Cristo ay hudisyal. Nang mamatay Siya, nakita ng Diyos ang katapusan ng tao sa laman. Kaya ang lahat ng mananampalataya ay maaaring lumingon sa krus at sabihin sa pananampalataya, "Doon ako namatay, sa katauhan

ng aking kahalili." Kaya hindi na ako tinitingnan bilang na kay Adan. Ako ngayon ay na kay Cristo. Tinatawag akong lumakad sa kapangyarihan ng katotohanang ito, nabubuhay ako sa Kanya. Nabubuhay Siya sa akin. Ang buhay ko rito sa katawan ay dapat maging pagpapakita ni Cristo sa akin. Ito ang aking karanasan habang itinuturing ko ang aking sarili na tunay na patay sa kasalanan ngunit buhay sa Diyos kay Cristo Jesus. Hindi sa susubukan kong mamatay sa lumang kaayusan. Namatay na ako, at kinukuha ko ang lugar na iyon kaugnay ng lahat ng bagay na sa laman, pinapatay ang mga gawa ng katawan. Sa pamumuhay, namamatay ako araw-araw, habang tinatanggihan ang mga pag-aangkin ng lupa. Sa gayon ay nabubuhay ako sa Diyos.

> *Ngayon ay magmamalaki ako sa krus,*
> *Dahil dito ay itinuturing kong basura ang mundo.*
> *Doon ako, kasama ni Cristo, ay ipinako,*
> *Ang Kanyang kamatayan ay akin; kasama Niya ako namatay;*
> *At habang nabubuhay ako, ang aking awit ay ito.*
> *Hindi na ako, kundi si Cristo sa akin.*

—H. A. I.

Oktubre 15

> *Tinubos tayo ni Cristo mula sa sumpa ng kautusan, nang maging sumpa Siya para sa atin (sapagkat nasusulat, "Sinumpa ang bawat nakabayubay sa puno"), upang ang pagpapala ni Abraham ay dumating sa mga Gentil kay Cristo Jesus, upang tanggapin natin ang pangako ng Espiritu sa pamamagitan ng pananampalataya.*

Galacia 3:13-14

Ang tumubos ay ang bumili pabalik. Dahil sa kanyang mga kasalanan, ang Judio ay naipagbili sa ilalim ng sumpa ng kautusan. Ganito rin sa prinsipyo ang mga Gentil, na ngayon ay may kaalaman na sa kautusan. Ngunit namatay si Cristo hindi lamang upang palayain ang mga Judiong sumasampalataya mula sa sumpa, kundi upang ang pagpapala ni Abraham, ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, ay dumating din sa mga Gentil. Lahat ng sumasampalataya ay pinalaya mula sa kahatulan ng kautusan, yamang kinuha ni Cristo ang ating lugar sa paghuhukom at pinasan ang nararapat sa ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa puno. Naging sumpa Siya para sa atin. Ginawa Siyang kasalanan para sa atin. Sa pinakabuong kahulugan, nanagot Siya para sa atin sa harap ng Diyos. Ngayon ay lumalaya tayo.

> *Pinasan Niya sa puno*
> *Ang hatol para sa akin,*
> *At ngayon ang Tagapanagot*
> *At ang makasalanan ay kapwa malaya;*
> *At ito ang aking matutuklasan,*
> *Sapagkat ganito ang Kanyang isip,*
> *Hindi Siya mapapasa-kaluwalhatian*
> *At iiwan akong naiwan.*

Oktubre 16

> *Ngunit nang dumating ang kaganapan ng panahon, isinugo ng Diyos ang Kanyang Anak, ipinanganak ng isang babae, ipinanganak sa ilalim ng kautusan, upang tubusin ang mga nasa ilalim ng kautusan, upang tanggapin natin*

> *ang pagkukupkop bilang mga anak. At dahil kayo'y mga anak, isinugo ng Diyos ang Espiritu ng Kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, "Abba, Ama!"*

Galacia 4:4-6

Ang pagiging anak ay higit pa sa bagong kapanganakan. Sa pamamagitan ng espirituwal na kapanganakan ay nagiging mga anak tayo ng Diyos. Totoo ito sa mga mananampalataya sa lahat ng panahon. Ngunit ngayon, sa pagtanggap ng Espiritu Santo, na siyang Espiritu ng pag-aampon, nagiging mga anak na lalaki tayo. Ito ang natatanging pagpapala ng kasalukuyang panahon ng biyaya. Ang mga banal ng Lumang Tipan ay parang mga sanggol. Ang mga Cristiano ng Bagong Tipan ay mga anak na nasa hustong gulang na at kasamang tagapagmana ni Cristo. Lahat tayo ay mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng ikalawang kapanganakan at mga anak na lalaki ng Diyos sa pamamagitan ng pag-aampon. Ito ang inilalahad dito sa Galacia, at gayundin sa Roma 8:14-17. Sa batas ng Roma, lahat ng isinilang sa pamilya ay mga anak, ngunit yaon lamang mga legal na inampon ang itinuturing na mga anak na lalaki.

> *"Abba," Ama—ganyan ka namin tinatawag,*
> *(Banal na pangalan!) sa araw-araw;—*
> *Karapatan ng Iyong mga anak na Ikaw ay makilala,*
> *Walang nagsasabing "Abba" kundi mga anak lamang.*
> *Ang mataas na karangalang ito'y aming minana,*
> *Iyong malayang kaloob, sa dugo ni Jesus;*
> *Ang Diyos na Espiritu, kasama ng aming espiritu,*
> *Ay nagpapatotoong kami'y mga anak ng Diyos.*

Oktubre 17

> *Sinasabi ko nga: Lumakad kayo ayon sa Espiritu, at hindi ninyo tutuparin ang pita ng laman. Sapagkat ang laman ay nagnanasa laban sa Espiritu, at ang Espiritu ay laban sa laman; at ang mga ito ay magkalaban sa isa't isa, kaya hindi ninyo magawa ang mga bagay na ibig ninyo.*

Galacia 5:16-17

Ang panloob na labanan ng laman at espiritu ay gumagambala at lumilito sa maraming mananampalataya, at madalas humahantong sa nagdadalamhating sigaw, tulad ng kay Rebeca noong unang panahon, "Kung maayos ang lahat, bakit ako ganito?" (Genesis 25:22). Parang nagpapahiwatig ang pakikibakang ito ng pagdududa kung totoo nga ang pagbabalik-loob. Sa katunayan, patunay ito ng pagbabalik-loob, sapagkat ang dalawang kalikasan ay nasa bawat anak ng Diyos, at nagbubunga ito ng kalagayang hindi pa kilala noong mga araw bago naganap ang bagong kapanganakan. Ang daan ng tagumpay ay hindi ang labanan ang laman at pagsikapang supilin ang mga gawa nito sa sarili nating lakas, kundi ang magpasakop sa pamamahala ng Espiritu ng Diyos. Habang lumalakad tayo ayon sa Espiritu, na ang kagalakan ay ang iayon tayo sa larawan ni Cristo, natatagpuan natin ang tunay na kalayaan mula sa kapangyarihan ng mga pita ng laman. Sa pamamagitan lamang ng pangunguna ng Espiritu natin nagagawa ang mga bagay na nais at nararapat nating gawin.

> *O nawa'y akayin ng Iyong Espiritu ang aming kaluluwa,*
> *At hubugin ito ayon sa Iyong kalooban,*
> *Upang sa Iyong mga landas hindi kami maligaw,*

> *Kundi laging tuparin ang Iyong mga utos.*
> *Upang sa buong kalakihan ng Tagapagligtas*
> *Lalo pa kaming makalapit at tumaas,*
> *At lahat ng aming isipin, at lahat ng aming gawin,*
> *Ay maging kalugud-lugod sa Iyong paningin.*"

—Doddridge

Oktubre 18

> *Huwag kayong padaya, ang Diyos ay hindi napapaglalaruan; sapagkat anuman ang ihasik ng tao, iyon din ang kanyang aanihin. Sapagkat ang naghahasik para sa kanyang laman ay mula sa laman mag-aani ng kabulukan, ngunit ang naghahasik para sa Espiritu ay mula sa Espiritu mag-aani ng buhay na walang hanggan. At huwag tayong manghimagod sa paggawa ng mabuti, sapagkat sa takdang panahon ay mag-aani tayo kung hindi tayo manghihina ng loob*

Galacia 6:7-9

Sila na sa kanilang kabataan ay naghasik ng kalayawan ay mag-aani ng kakila-kilabot na ani sa kanilang katandaan (Kawikaan 22:8). Hindi kataka-takang napakarami sa mundo ng mga matatandang lalaki at babae na nabigo at nadismaya. Inaksaya nila ang mga gintong oras ng kabataan sa pabaya at makasariling pamumuhay, at bilang bunga, ang kanilang mga sirang katawan, at sa ilang kaso ay mga napinsalang isip, ang gumagawa sa kanilang huling mga taon na lubhang masaklap at malungkot. Ibang-iba ito sa mga lalaki at babae na, sa mga araw ng kanilang kabataan, ay namuhay nang maayos,

lumalakad sa harap ng Diyos na may pagpipigil sa sarili, at tumatangging maging alipin ng kalibugan. Para sa kanila, ang uban ay tunay na korona ng kaluwalhatian, sapagkat sila ay nasa daan ng katuwiran (Kawikaan 16:31). May nagsabi nang tama, "Walang masayang matanda ang diyablo." Ngunit ibang-iba sa mga nakakilala at nagmahal sa Panginoon sa mahabang mga taon! Pagdating nila sa dapit-hapon ng buhay, taglay nila ang kapayapaan at katiwasayang matatagpuan lamang sa paglilingkod sa Diyos. Masasabi tungkol sa kanila, "Sa gabi ay magkakaroon ng liwanag."

> *Naghahasik ng binhi ng matagal na sakit,*
> *Naghahasik ng binhi ng nasiraang isip,*
> *Naghahasik ng binhi ng nadungisang pangalan,*
> *Naghahasik ng binhi ng walang hanggang kahihiyan,*
> *O, ano kaya ang magiging ani?*

Oktubre 19

> *Pinili Niya tayo sa Kanya bago itinatag ang sanlibutan, upang tayo'y maging banal at walang kapintasan sa harap Niya sa pag-ibig.*

Efeso 1:4

Isang kapansin-pansing katotohanan, na madalas hindi napapansin ng masisigasig na mahilig makipagtalo, na sa Kasulatan ay walang sinumang sinasabing pinili o itinalaga upang pumunta sa Langit. At siyempre, wala ring sinumang sinasabing itinalagang mapahamak, o hinatulan bago pa isilang tungo sa walang hanggang kapahamakan. Sa halip, tayong mga ligtas ay sinasabing piniling una pa tungo sa kabanalan at

pagiging walang kapintasan sa harap ng Diyos, at itinalagang maging katulad ni Cristo, ang panganay sa maraming magkakapatid. Tunay na pinagpala ito. Dapat itong maging kaaliwan at pampalakas-loob, kapag nararamdaman natin ang kahinaan at pagkukulang, na malamang ako ay lubos pang iaayon sa larawan ng Anak ng Diyos. Walang kapangyarihan sa lupa o sa Impiyerno ang makahahadlang sa pagkaganap ng layunin ng biyaya ng Diyos.

> *O Kordero ng Diyos, nagpapasalamat kami sa Iyo,*
> *Pinupuri namin ang Iyong banal na pangalan!*
> *Ang Iyong pag-ibig minsa'y nagpahandang Ikaw*
> *Ay magdala ng aming kasalanan at kahihiyan.*
> *At ngayon ang Iyong pag-ibig ay naghihintay*
> *Na ibangon ang Iyong mga banal na tulad Mo;*
> *Panganay sa maraming magkakapatid,*
> *Sa Iyo ang lahat ng papuri.*

Oktubre 20

> *Tayo ay Kanyang gawa, nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda nang una ng Diyos upang ating lakaran.*

Efeso 2:10

Dalawang beses ginamit sa mga sulat ni Pablo ang salitang ito na isinalin dito bilang "gawa." Sa Roma 1:20 ay isinalin itong "mga bagay na ginawa." Ito ang salitang Griyego na *poima*, na pinagmulan ng ating salitang Ingles na "poem" o tula. Ang tula ay isang mahusay na pagkakabuo ng akdang pampanitikan—gawa ng isang dalubhasang isip. Sa Roma 1 nakikita natin ang

sangnilikha bilang dakilang epikong tula ng Diyos. Sa Efeso 2 naroon ang tula ng pagtubos.

Dakila ang tumawag ng isang mundo mula sa wala,

Mas dakila ang tumubos.

Ang bawat naligtas ay, wika nga, isang pantig sa dakilang obra-maestrang ito, sa kahanga-hangang tulang ito na naghahayag, na walang ibang makagagawa, ng kagila-gilalas na karunungan at biyaya ng Diyos. Gaano dapat kaawitin ang ating mga buhay habang pinapasok at pinahahalagahan natin ito!

Walang kabutihang matatagpuan sa mga nilalang,

Lahat, lahat ay matatagpuan sa Iyo;

Dapat ay taglay namin ang lahat at managana,

Sa pamamagitan ng Iyong kasapatan.

Ikaw na gumawa upang matiyak ang aming langit

Ay dito magkakaloob ng lahat ng mabuti;

Habang mayaman si Cristo, maaari ba kaming maging dukha—
Si Cristo na namatay para sa amin?

> *O Panginoon, inilalagak namin sa Iyo ang bawat*
> *alalahanin,*
> *At nagtatagumpay at sumasamba;*
> *O nawa'y ang aming malaking pagmamalasakit*
> *Ay ang lalo Kang mahalin at purihin!*

—Ryland

Oktubre 21

> *Sapagkat Siya mismo ang ating kapayapaan, na gumawa sa dalawa na maging isa, at gumiba sa nasa gitnang pader na naghihiwalay.*

Efeso 2:14

Si Cristo mismo—ipinako sa krus, muling nabuhay, at ngayo'y itinaas sa kanang kamay ng Diyos sa kaluwalhatian—ang ating kapayapaan. Sa krus ay ginawa Niya ang kapayapaan sa pagbubuhos ng Kanyang dugo. Bago bumalik sa Langit ay sinabi Niya, "Kapayapaan ang sumainyo." Ngayon, "yamang itinuring na matuwid sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong kapayapaan sa Diyos sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo" (Roma 5:1). Inako Niyang ayusin ang usapin ng kasalanan sa pamamagitan ng pagbabayad-sala para sa kasamaan. Nasisiyahan ang Diyos sa Kanyang tapos nang gawain. Nang buhayin ng Ama ang Kanyang Anak mula sa mga patay, pinatotohanan Niya ang kasakdalan ng Kanyang gawa. Ngayon ang nababagabag na kaluluwa ay tumitingala sa trono sa pamamagitan ng mata ng pananampalataya at nakikita ang Tao, na minsan ay pinabayaan ng Diyos sa punungkahoy, na pinutungan ngayon ng karangalan at kaluwalhatian. Hindi Siya maaaring naroon kung hindi pa naayos ang usapin ng kasalanan. Kaya masasabi ng mananampalataya nang may galak, "Siya ang aking kapayapaan."

> *Naririnig ko ang mga salita ng pag-ibig,*
> *Tinitingnan ko ang dugo,*
> *Nakikita ko ang dakilang hain,*
> *At may kapayapaan ako sa Diyos.*

> *Ito'y walang hanggang kapayapaan!*
> *Tiyak gaya ng pangalan ni Jehova;*
> *Matatag gaya ng Kanyang di-matinag na trono,*
> *Magpakailanma'y hindi nagbabago.*
> *Ang pag-ibig ko'y madalas mababa,*
> *Ang galak ko'y humuhupa't tumataas;*
> *Ngunit ang kapayapaan sa Kanya ay nananatiling gayon,*
> *Walang pagbabagong kilala si Jehova.*

—Horatius Bonar

Oktubre 22

> *Dahil dito ay iniluluhod ko ang aking mga tuhod sa Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na mula sa Kanya ay pinangangalanan ang buong sambahayan sa langit at sa lupa.*

Efeso 3:14-15

Inilalagay ni Pablo ang buong tinubos na sambahayan sa dalawang lugar. Sila ay nasa Langit o nasa lupa. Ito ang nakamamatay na dagok sa ideya ng purgatoryo—isang ikatlong kalagayan sa pagitan ng Langit at Impiyerno. At ito rin ang ganap na sagot sa lahat ng uri ng teorya ng pagtulog ng kaluluwa. Hindi sinabi ni Pablo, "Ang buong sambahayan sa libingan at sa lupa." Ipinahayag niyang sila ay nasa Langit o nasa lupa. Kasang-ayon ito ng marami pang ibang Kasulatan. Ang ating mga mahal sa buhay na na kay Cristo, kapag umalis sila sa mundong ito, ay agad na "wala sa katawan…kasama ng Panginoon" (2 Corinto 5:8). Sila'y yumayao upang makasama ni Cristo, gaya ng sinasabi ni Pablo sa Filipos 1. Ang mga pagod at

hapong katawan lamang ng mga banal ang natutulog hanggang sa umaga ng muling pagkabuhay, kung kailan bubuhayin ang mga patay at babaguhin ang mga buháy.

> *Ang tahanan ng aming Ama sa itaas,*
> *Tahanang napakamahal sa aming kaluluwa!*
> *Ngayon pa man, sa matalas na mata ng pananampalataya*
> *Ang Iyong gintong mga pintuan ay nakikita.*
> *Nanghihina ang aming nauuhaw na espiritu*
> *Sa pagnanais marating ang tahanang aming mahal,*
> *Ang maningning na pamana ng mga banal—*
> *Ang Jerusalem sa itaas.*
> *At bagamat sa pagitan ay may*
> *Maalong dagat at maunos na langit,*
> *Bagamat walang mortal na matang nakakakita,*
> *Ang Iyong kaluwalhatian ay pumupuno sa aming mga mata.*
> *Doon ay mawawala ang lahat ng ulap,*
> *Ang ilang ay matatapos,*
> *At matamis na tatamasahin ng bawat nagagalak na puso*
> *Ang walang hanggang kapayapaan.*

—J. Montgomery

Oktubre 23

> *Ang nagnanakaw ay huwag nang magnakaw, kundi magpagal siya, na gumagawa ng mabuti sa pamamagitan ng kanyang mga kamay, upang may maibigay siya sa nangangailangan.*

Efeso 4:28

Ang hindi marunong magkilala ng “iyo” at “akin” ay hindi pa natututo ng unang prinsipyo ng katapatan sa pakikipagkapwa-tao. Walang komunismong sinasang-ayunan ang Biblia maliban sa kusang-loob na pagbabahaginan na sa simula ng panahong Cristiano ay isinagawa sa loob ng ilang panahon ng mga inuusig na mananampalataya kay Cristo. Hindi nila sinabing sarili nila ang anumang kanilang pag-aari, kundi ipinamahagi nila ang kanilang mga ari-arian ayon sa pangangailangan ng bawat isa. Ang gayong sistema ay hindi kailanman sapilitan, at hindi rin ito praktikal sa lahat ng panahon. Ang paggalang sa mga karapatan ng indibidwal at ang pagkilala sa kabanalan ng pag-aari ang pundasyon ng lahat ng kagalang-galang na pamahalaan. Ang mga pangunahing prinsipyong ito ay iginiit sa batas na ibinigay sa Sinai at pinagtibay ng ating Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang ministeryo sa lupa, gayundin ng Espiritu Santo pagkatapos. Ang pagwawalang-bahala sa mga ito ay nakamamatay at nangangahulugan ng pagbagsak ng maayos na lipunan. Ang matalinong Cristiano ay matatag na tatayo laban sa mga walang-Diyos at mapaminsalang sistema ng sosyalismo at komunismo ni Marx, hindi dahil sa pagkamakasarili, kundi dahil sa budhi sa harap ng Diyos at paggalang sa mga karapatan ng kanyang kapwa tao.

> *Mas gusto kong makakita ng sermon kaysa makarinig nito araw-araw,*
> *Mas gusto kong may lumakad na kasama ko kaysa ituro lang ang daan;*
> *Madali kong matututuhan kung paano kung hahayaan mo akong makitang ginagawa,*
> *Mapapanood ko ang iyong mga kamay sa paggawa, ngunit ang iyong dila'y baka masyadong mabilis;*

> *At ang mga aral na iyong ibinibigay ay maaaring napakatalino at totoo,*
> *Ngunit mas gusto kong matutuhan ang aking aralin sa pagmamasid sa iyong ginagawa.*
> *Sapagkat baka hindi kita maunawaan at ang matayog na payong iyong ibinibigay,*
> *Ngunit walang pagkakamali sa pag-unawa kung paano ka kumilos at kung paano ka mamuhay.*

Oktubre 24

> *Na laging nagpapasalamat sa lahat ng bagay sa Diyos Ama sa pangalan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.*

Efeso 5:20

Ang mga tinubos ng Panginoon ay dapat laging pumupuri sa Kanya na nagligtas sa atin sa Kanyang masaganang biyaya at nagbubuhos sa atin ng sunud-sunod na katibayan ng Kanyang pag-ibig at pag-aaruga bilang Ama. Ang anak ng Diyos na walang pasasalamat ay isang kakatwang kabalintunaan. Dapat laging bumubukal ang papuri sa mga puso ng mga kumikilala sa kanilang palagiang pagkakautang sa banal na awa at habag. Mas kaunti ang ating pag-aalala kung mas marami tayong papuri. Ang pasasalamat ay kaaway ng pagkadismaya at kawalang-kasiyahan. Kapag natutuksong magduda at matakot, simulan mong purihin ang Diyos sa mga nakaraang awa, at lalakas ang pananampalataya.

> *Nagpapasalamat kami sa Iyo na iningatan Mo ang buhay*
> *Ng aming mga mahal, na ang payapang pahinga*
> *Kasunod ng mga araw ng gawaing nagawang mabuti*

Ay nagpatiwasay at nagpapala sa aming buhay.
Ngunit higit kaming nagpapasalamat na alam namin,
Na anuman ang dumating na dalamhati o sakit,
Ang Iyong kapangyarihan ay hindi, at hindi maaaring, mabigo;
Ang Iyong pag-ibig ay patuloy na aalalay sa aming puso.
Nagpapasalamat kami na kahit matinag ang mga burol,
At kahit umuga ang lupa sa ilalim ng dagok
Ng kaguluhan, wala kaming dapat katakutan
Na nakatayo sa walang-kupas na Bato.

Oktubre 25

Dahil dito ay iiwan ng lalaki ang kanyang ama at ina at makikipag-isa sa kanyang asawa, at ang dalawa ay magiging isang laman. Ito ay isang dakilang hiwaga, ngunit nagsasalita ako tungkol kay Cristo at sa iglesya.

Efeso 5:31-32

Ang pag-iisa ng isang lalaki at isang babae at ang katapatan ng bawat isa sa isa't isa habambuhay ang Cristianong huwaran ng ugnayang pag-aasawa. Umaayon man dito ang mga batas ng tao o ginagawa nilang legal ang paglabag dito, ang banal na prinsipyo ay nananatiling hindi nagbabago. Gayunman, nakapangingilabot kung gaano kababaw tinitingnan ang pag-aasawa kahit ng mga nagpapakilalang Cristiano at mga miyembro ng mga iglesyang ebanghelikal. Hindi tayo dapat magtaka na ang mga taong makasarili ay humahamak sa kabanalan ng tahanan at gumagawa at sumisira ng mga ugnayang pag-aasawa ayon sa kanilang kapritso at pagnanasa. Ngunit nakalulungkot kapag ang mga nakaaalam na ang Diyos

mismo ang pumili sa kalagayang may-asawa upang maglarawan ng pag-iisa ni Cristo at ng Kanyang mga tinubos, ay humihingi ng tulong sa mga hukuman ng sanlibutan upang buwagin ang isang ugnayang, kapag napasok na, ay masisira lamang sa pamamagitan ng pagsuway sa Salita ng Diyos. Ang paglabag sa ikapitong utos ang tanging dahilang ibinigay ng ating Panginoon upang ang isang tao ay "hiwalayan ang kanyang asawa,...at [mag-asawa] ng iba" (Mateo 19:9). Ang diborsiyo at muling pag-aasawa, bukod dito, ay pagtanggap ng hatol ng Panginoon, at ang gayong pag-iisa ay itinuturing na pangangalunya. Siyempre, kung nangyari ito bago ang pagbabalik-loob, ang lahat ay binura ng dugo ni Cristo, at kung naligtas sa ganitong kalagayan, ang bawat isa ay dapat "manatili sa kalagayang kinatawag sa kanya" (1 Corinto 7:20). Ang bawat pag-iisa sa pag-aasawa ay nilayong maglarawan ng ugnayan ni Cristo at ng Kanyang mga sariling tao.

> *At di-magtatagal ay lilipas ang mga buwan,*
> *At mabilis na darating ang araw ng kasalan,*
> *Kung kailan Ikaw, ang Kordero, ay uupo sa Iyong trono*
> *At doon lubos na kikilalanin ang Iyong Iglesya.*

—Isaac Watts

Oktubre 26

> *Mga anak, sundin ninyo ang inyong mga magulang sa Panginoon, sapagkat ito ay matuwid. "Igalang mo ang iyong ama at ina," na siyang unang utos na may pangako: "upang ikabuti mo at mabuhay ka nang matagal sa lupa."*

Efeso 6:1-3

Ang paggalang at pagsunod sa mga magulang ang pundasyon ng buong lipunan. Ang mga batang mapaghimagsik at masuwayin sa tahanan ay magiging mapaghinanakit sa pamamahala at mga kaaway ng maayos na pamahalaan paglaki nila. Higit pa rito, kung hindi sila susunod sa kanilang mga magulang sa murang edad, hindi sila susunod sa Diyos sa mga susunod na taon. Ito ang dahilan kung bakit itinuturing ng ilan na ang ikalimang utos ay talagang kabilang sa unang tapyas ng batas sa halip na sa ikalawa. Ang unang tapyas ay naglalahad ng pananagutan ng tao sa Diyos, ang ikalawa ay ng kanyang pananagutan sa kanyang kapwa. Sa pagkabata, ang ating mga magulang ang humahalili sa lugar ng Diyos. Natututuhan natin ang Kanyang kalooban sa pamamagitan nila, kung sila mismo ay nagpapasakop sa Kanyang Salita. Dito, gaya sa lahat ng iba pang bagay, ang ating pinagpalang Panginoon ang ating dakilang halimbawa. Siya na nagbigay-buhay sa lahat ng bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan ay kusang-loob na kumuha ng lugar ng isang bata sa isang tahanang Judio at nagparangal sa batas sa pagpapasakop kay Maria na Kanyang ina, at kay Jose na Kanyang ama-amahan. Kailangang tandaan ng mga kabataang Cristiano na pinararangalan nila ang Diyos sa pagpaparangal sa kanilang mga magulang.

> *Ibigay mo ang iyong pinakamabuti sa Panginoon,*
> *Ibigay sa Kanya ang lakas ng iyong kabataan,*
> *Nakasuot ng buong baluti ng kaligtasan,*
> *Sumama sa labanan para sa katotohanan.*

Oktubre 27

> *Sapagkat sa akin, ang mabuhay ay si Cristo, at ang mamatay ay pakinabang.*

Filipos 1:21

Ang mga salitang ito ang nagpapahayag, na walang ibang makagagawa, ng lihim ng kahanga-hangang gawaing misyonero ni Pablo at ng kanyang malalim na debosyon sa kalooban ng Panginoon. Mula sa sandaling pinigil siya ng banal na biyaya sa daan patungong Damasco hanggang sa kanyang huling oras sa lupa, ibinigay niya nang lubos ang kanyang puso sa pinagpalang Isa na nagligtas sa kanya. Isang bagay lamang ang kahulugan ng buhay para sa kanya: ang pagkakataong lalong makilala ang Panginoong Jesu-Cristo at paglingkuran Siya nang buong puso. Wala nang ibang tila sulit. Ang lahat ng maiaalok ng lupa ay parang basura lamang kung ihahambing dito (Filipos 3:7-9). Natuto siyang tingnan ang lahat ng bagay sa silong ng langit sa liwanag ng krus ni Cristo (Galacia 6:14). Ngayon ay sabik siyang umaasa sa katapusan ng daan, kung kailan makakasama na niya si Cristo at matatanggap mula sa Kanyang kamay ang pagkilala ng Kanyang pagsang-ayon sa kanyang paglilingkod.

> *Kahit malayo, nakilala ko ang Kanyang pag-ibig,*
> *At sa Kanyang mga awa araw-araw kong napatutunayan*
> *Ang mga kababalaghan ng Kanyang biyaya,*
> *Siya, na kahit hindi ko pa nakikita ay minamahal ko,*
> *Ay tatawag, at sa Kanyang tahanan sa itaas*
> *Makikita ko Siya nang mukhaan.*
> *Nang may pagtitiis, sa Kanyang pag-ibig ako'y*

> *mamamahinga,*
> *At ibubulong na Siya ang higit na nakaaalam,*
> *At ako ay nasisiyahan.*
> *Pagkatapos, kumakapit sa kamay na umaakay,*
> *Isang mahina, sa Kanyang lakas ako'y tatayo*
> *Kahit ako'y masidhing masubok.*
> *Kahit nabibigatan ng pasanin ng alalahanin,*
> *Ipinangako Niya sa akin ang lakas na magtiis*
> *Sa mga pagsubok na nakasisindak;*
> *Kaya, itinatago ang sakit sa paningin,*
> *Hahayaan kong maging maganda at maliwanag ang aking buhay,*
> *Habang naghihintay sa Kanyang pagtawag.*

—Robert R. Pentecost

Oktubre 28

> *Magkaroon kayo ng pag-iisip na ito na na kay Cristo Jesus din, na, bagamat nasa anyo ng Diyos, ay hindi itinuring na pag-aagaw ang pagiging kapantay ng Diyos, kundi hinubad ang Kanyang sarili, na nag-anyong alipin, at naging kawangis ng mga tao. At nang matagpuan sa anyong tao, nagpakababa Siya, at naging masunurin hanggang kamatayan, maging ang kamatayan sa krus.*

Filipos 2:5-8

Ang pag-iisip na na kay Cristo Jesus ay ang mapagpakumbabang pag-iisip. Lagi Niyang hinahangad ang kaluwalhatian ng Kanyang Ama at ang pagpapala ng iba. Sa Kanyang mapagbiyayang pagpapakababa, Siya na may lahat ng

karapatang mag-utos ay naging lingkod ng lahat. Bagamat nasa anyo ng Diyos mula sa walang hanggan, hindi Niya itinuring ang pagiging kapantay ng Diyos Ama na isang bagay na dapat panghawakan, kundi hinubad Niya ang panlabas na anyo ng pagka-Diyos, ang kaluwalhatiang taglay Niya kasama ng Ama bago pa ang sanlibutan, at kumuha ng anyo ng isang alipin. Nang maging tao, nagpakababa pa Siya nang higit, yumuyuko hanggang kamatayan; at ganoong kamatayan, ang kamatayan sa krus. Ito ang Isa na ang halimbawa ay inilalahad sa atin ng Espiritu upang ang ating mga lakad ay maiayon sa Kanya.

> *Ibig Mong maging tulad ng kaawa-awang tao*
> *Sa lahat ng bagay maliban sa kasalanan;*
> *Upang kami'y maging katulad Mo*
> *Gaya ng dati naming pagkakaiba sa Iyo.*

Oktubre 29

> *Mga kapatid, hindi ko itinuturing na naabot ko na; ngunit isang bagay ang ginagawa ko, nililimot ang mga bagay na nasa likuran at umaabot sa mga bagay na nasa unahan, nagpapatuloy ako tungo sa hangganan para sa gantimpala ng dakilang pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus.*

Filipos 3:13-14

Si Pablo ay hindi isang "perpeksiyonistang walang kasalanan." Matapos siyang lumakad kasama ng Diyos at maglingkod sa kanyang Panginoon sa loob ng isang henerasyon, hindi pa rin niya itinuring na naabot na niya ang dahilan kung bakit siya hinawakan ng Diyos. Isang bagay ang nahawakan niya, at sakop nito ang buo niyang karanasan—na dapat siyang laging

magpatuloy, nililimot ang mga nakaraang karanasan at umaabot sa bagong pagpapahalaga sa kung ano ang inilaan ng Diyos para sa kanya kay Cristo. Ang gantimpala ng dakilang pagtawag ay ang lubos na maiayon sa kanyang Panginoon. Hindi ito mangyayari hanggang makaharap niya Siya at magkatagpo sila nang mukhaan. Saka siya mababago tungo sa Kanyang larawan.

> *Nagpapatuloy ako sa paakyat na daan;*
> *Mga bagong taas ang naaabot ko araw-araw,*
> *Umaawit pa rin habang ako'y sumusulong,*
> *Panginoon, itanim ang aking mga paa sa mas mataas na lupa.*

Oktubre 30

> *At pupunan ng aking Diyos ang lahat ng inyong pangangailangan ayon sa Kanyang mga kayamanan sa kaluwalhatian kay Cristo Jesus.*

Filipos 4:19

May tumawag sa talatang ito na isang blangkong tseke sa Bangko ng Pananampalataya na pupunan ng mananampalataya habang dumarating ang pangangailangan. Walang hangganan ang kredito ng Bangko. May sagana nitong mga ari-arian: kayamanan ng biyaya, kayamanan ng pag-ibig, kayamanan ng awa, at kayamanan ng kaluwalhatian. Anuman ang kalagayang kinasasadlakan ng anak ng Diyos, may sapat para sa bawat pangangailangan, panlupa man o espirituwal. Hindi tayo dapat mabalisa sa anuman, kundi manalangin para sa lahat ng bagay habang lumalapit tayo sa Diyos sa diwa ng pasasalamat upang

angkinin sa pananampalataya ang nalulugod Niyang ibigay. Napakadali nating magduda at mag-alala gayong dapat ay magtiwala tayo at tamasahin ang kabutihan ng mga awa ng ating Ama. Isang motto na madalas naming nakikita ang nagsasabi, "Kung nag-aalala ka, hindi ka nagtitiwala. Kung nagtitiwala ka, hindi ka nag-aalala." Ipagkatiwala ang lahat sa Kanya. Angkinin ang Kanyang pangako at pupunan Niya ang bawat pangangailangan.

> *Kaibigan, sa kaibuturan ba ng iyong puso'y*
> *sinasampalatayanan mo ang salitang ito?*
> *Kung gayon magtiwala—oo, lubos na magtiwala sa iyong*
> *mapagmahal na Panginoon.*
> *Magtiwala sa Kanya bawat araw, bawat oras, at makikita*
> *mo*
> *Ang bawat pangangailangang napunan, ang kayamanan ni*
> *Cristo na ginamit para sa iyo.*

Oktubre 31

> *Ngayon ay nagagalak ako sa aking mga pagdurusa para sa inyo, at pinupunan ko sa aking laman ang kulang sa mga kapighatian ni Cristo, alang-alang sa Kanyang katawan, na siyang iglesya, na dito ay naging tagapaglingkod ako ayon sa pangangasiwa mula sa Diyos na ibinigay sa akin para sa inyo, upang tuparin ang salita ng Diyos.*

Colosas 1:24-25

Ang dispensasyon ay isang pangangasiwa o pamamalakad sa mga paraan ng Diyos sa mga tao, kung saan nakikitungo Siya sa kanila sa paraang iba sa pakikitungo Niya sa kanila noong una.

Minamaliit ng ilang tao ang tinatawag na "katotohanang dispensasyonal," gayunma'y naniniwala rito sa ilang antas ang lahat ng nag-aaral ng Biblia. Walang seryosong nagsasabi na nakikitungo ang Diyos sa mga tao ngayon sa paraang katulad ng pakikitungo Niya sa kanila sa ilalim ng kautusan mula kay Moises hanggang kay Cristo. At malinaw sa Kasulatan na kapag natapos na ang panahon ng iglesya at sumikat na ang panahon ng kaharian, ang pananagutan ng tao ay magiging iba sa kung ano ito ngayon. Ang salitang "dispensasyon" ay matatagpuan nang apat na beses sa bersyong King James at limang beses sa RSV. Salin ito ng salitang Griyego na *oikonomia*, na pinagmulan ng ating salitang "ekonomiya," at isinasalin din bilang "kaayusan," "pangangasiwa," at "pamamahala." Tumutukoy ito sa pag-aayos ng mga paraan ng Diyos sa mga tao.

> *Ulo ng Iglesya, Iyong katawan,*
> *O Cristo, ang dakilang Kaligtasan!*
> *Matamis sa mga banal na isipin*
> *Ang lahat ng Iyong pagkakataas!*
> *Lahat ng kapangyarihan ay ipinagkatiwala sa Iyo,*
> *Lahat ng kapangyarihan sa lupa, sa langit;*
> *Sa Iyo ang pangalang pinakabantog*
> *Higit sa lahat ng kaluwalhatian ay ibinigay.*
> *Kasama Mo ang mga mananampalataya'y ibinangon,*
> *Sa Iyo sa itaas ay pinaupo;*
> *Lahat ay minsang nagkasala, ngunit nilinis Mo:*
> *Ang pagpapagal ng pagtubos ay natapos na.*
> *At kapag Ikaw, Panginoon at Tagapagligtas,*
> *Ay muling dumating sa kaluwalhatian,*
> *Doon, sa Iyong tabi, ang Iyong walang-batik na Nobya*

> *Ang magpuputong sa kahanga-hangang kuwento.*
> *— Gilpin*

Nobyembre

Nobyembre 1

> *At kayo ay ganap sa Kanya, na siyang ulo ng lahat ng pamunuan at kapangyarihan. Sa Kanya kayo ay tinuli rin ng pagtutuling hindi gawa ng mga kamay, sa paghuhubad ng katawan ng mga kasalanan ng laman, sa pamamagitan ng pagtutuli ni Cristo, na inilibing na kasama Niya sa bautismo, na dito kayo ay ibinangon ding kasama Niya sa pamamagitan ng pananampalataya sa paggawa ng Diyos, na bumuhay sa Kanya mula sa mga patay.*

Colosas 2:10-12

Tinitingnan ng Diyos ang mananampalataya bilang lubos na kaisa ni Cristo kaya ang Kanyang kamatayan ay itinuturing na atin, at tayo ay nakikitang inilibing sa Kanyang libingan at buháy sa Kanyang muling pagkabuhay. Ngunit higit pa rito. Hindi lamang sa ganap ang ating katayuan sa harap ng Diyos dahil sa ating pagkakaisa kay Cristo; kundi sa ating bagong kalagayan o kondisyon, tayo ay lubos na nakaugnay kay Cristo kaya nakikibahagi tayo sa Kanyang kapuspusan at ang Kanyang buhay ay ipinagkaloob sa atin. Ngayon, habang namumuhay tayo sa pananampalataya, ang bagong buhay na iyon ay kumikilos sa atin upang magawa nating luwalhatiin ang Diyos sa lahat ng ating lakad. Dumadaloy ang biyaya mula sa niluwalhating Ulo sa Langit pababa sa bawat bahagi ng Kanyang katawan sa lupa, sapat para sa bawat pangangailangan.

> *May kapuspusang nananahan kay Jesus na aming Ulo,*
> *May kapuspusang nananatili upang tugunan ang lahat ng pangangailangan.*
> *Ang mabuting kalooban ng Ama ay nag-imbak ng kayamanan,*
> *Isang saganang kayamanan, upang ibigay sa mga dukha.*
> *Anumang kahirapan ang naghihintay sa amin sa ibaba,*
> *Saganang biyaya ang ipagkakaloob ng Panginoon,*
> *Na patuloy na aalalay sa amin at papatahimik sa aming takot,*
> *At walang makasasakit sa amin habang si Jesus ay malapit.*

—Fawcett

Nobyembre 2

> *Kung kayo nga'y ibinangon na kasama ni Cristo, hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, kung saan si Cristo ay nakaupo sa kanang kamay ng Diyos. Ilagay ninyo ang inyong pag-iisip sa mga bagay na nasa itaas, hindi sa mga bagay na nasa lupa. Sapagkat kayo ay namatay na, at ang inyong buhay ay natatagong kasama ni Cristo sa Diyos.*

Colosas 3:1-3

Hindi sa nagdududa si Pablo na tayo ay ibinangon na kasama ni Cristo, at na kaisa Niya tayo habang nakaupo Siya sa kanang kamay ng Diyos. Kundi para bang sinasabi niya, "Yamang totoo ang mga bagay na ito, ngayo'y ilagay ninyo ang inyong pag-iisip sa mga bagay na nasa itaas." Tayo ay kabilang sa lugar na pinuntahan ni Cristo na ating Ulo. Namatay na tayo sa dating buhay at sa lahat ng kabilang dito. Ngayon ay kaugnay na tayo

ni Cristo sa bagong nilikha. Ang tunay nating buhay ay ang buhay na walang hanggan na ipinagkaloob ng Diyos na tinanggap natin sa muling pagsilang. Walang anuman sa lupa ang makapagbibigay-kasiyahan sa mga pagnanais nito o makatutugon sa mga hinihingi nito. Dapat tayong tumingala sa kinauupuan ng ating Tagapagligtas na itinaas. Habang abala tayo sa Kanya, mawawalan ng kapangyarihan sa ating kaluluwa ang mga bagay ng mababang daigdig na ito, at ang mga bagay na makalangit ay lalong magiging totoo.

> *Sino ang amin, Panginoon, kundi Ikaw,*
> *Upang pawiin ang uhaw ng kaluluwa?*
> *Bukal na di-nauubos! Ang tubig ay libre!*
> *Lahat ng ibang batis ay tuyo.*
> *Ang aming puso'y itinuon Mo*
> *Sa mas maliliwanag na bagay sa itaas;*
> *Kakatwang kailanma'y nalilimutan namin*
> *Ang Iyong sariling pinakatapat na pag-ibig.*

—Mary Bowley

Nobyembre 3

> *Huwag kayong magsinungaling sa isa't isa, yamang hinubad na ninyo ang dating pagkatao kasama ng mga gawa nito, at isinuot ang bagong pagkatao na binabago sa kaalaman ayon sa larawan Niya na lumikha sa kanya, kung saan walang Griyego o Judio, tuli o di-tuli, barbaro, Scita, alipin o malaya, kundi si Cristo ang lahat at nasa lahat.*

Colosas 3:9-11

Ang Diyos ay tinatawag na “Diyos ng katotohanan” (Isaias 65:16). Ang Espiritu Santo ay ang “Espiritu ng katotohanan” (Juan 16:13). Sinabi ni Cristo, “Ako ang…katotohanan” (Juan 14:6). Walang makakapakipag-isa sa banal na trinidad na hindi lumalakad sa katotohanan (2 Juan 4; 3 Juan 4). Nais ng Diyos ang katotohanan sa kalooban (Awit 51:6). Kasuklam-suklam sa Kanya ang lahat ng uri ng kasinungalingan. Walang bagay na lubhang nagpapakita ng pagkahiwalay ng likas na tao sa Diyos gaya ng kanyang hilig sa kasinungalingan. Tungkol sa masasama ay sinasabi sa atin na naliligaw sila mula pa sa kanilang kapanganakan, na nagsasalita ng mga kasinungalingan (Awit 58:3). Si Satanas mismo ang ama ng kasinungalingan (Juan 8:44). Siya ang nagtuturok ng lason ng pagsisinungaling sa puso ng tao (Mga Gawa 5:3). Sa pamamagitan lamang ng bagong kapanganakan madadaig ang mapagsinungaling na espiritung ito. Habang isinusuko ng muling isinilang na tao ang kanyang sarili sa Diyos bilang isang buháy mula sa mga patay, natututuhan niyang magalak sa katotohanang inihayag sa labas, at lumakad sa katotohanan sa loob.

> *O Jesu-Cristo, lumago Ka sa akin,*
> *At ang lahat ng iba pa'y umurong;*
> *Ang puso ko'y araw-araw na lumapit sa Iyo;*
> *Sa kasalanan araw-araw na mapalaya.*
> *Sa Iyong maliliwanag na sinag na bumabagsak sa akin,*
> *Maglaho ang bawat masamang isipin;*
> *Na ako'y wala, Ikaw ang lahat,*
> *Nais kong araw-araw na maturuan.*

Nobyembre 4

> *Magpatuloy kayong masikap sa panalangin, na nagbabantay dito nang may pasasalamat; at samantala'y ipanalangin din ninyo kami, na buksan nawa ng Diyos sa amin ang pintuan para sa salita, upang masabi ang hiwaga ni Cristo, na dahil dito ako ay nakatanikala rin.*

Colosas 4:2-3

Ang panalangin ay pakikipag-usap sa Diyos. Inaanyayahan Niya tayong lumapit nang buong kapayakan at sabihin sa Kanya ang ating mga pangangailangan (na ipinangangako Niyang pupunan) at mamagitan para sa iba. Si Pablo, ang pinakadakila sa lahat ng apostol, ay nakadama ng pangangailangan sa mga panalangin ng iba. Paulit-ulit siyang nakikiusap sa mga mananampalataya sa iba't ibang lugar na kausapin ang Diyos tungkol sa kanya at sa kanyang ministeryo. Gaano natin ipinananalangin ang mga lingkod ni Cristo? At para sa ating sarili, ipinananalangin ba natin na pagtibayin ng Diyos ang ating mga plano, o hinihiling natin na ihayag Niya sa atin ang Kanyang kalooban at bigyan tayo ng biyayang kumilos nang naaayon dito?

Minsa'y nanalangin ako—

(Hindi ko alam ang sinabi ko)

"Ipakita Mo sa akin ang aking sarili, O Panginoon!"

Sayang, hindi ako natakot

Sa nakapangingilabot na tanawin

(Na ngayo'y nangingilabot akong tingnan),

Sapagkat hindi ko tunay na kilala ang sarili.

At ako'y inakay

Bilang sagot sa aking panalangin,

Na hakbang-hakbang, upang makita

Ang aking kaawa-awang pusong nakalantad;

Pagkatapos ay nanalangin ako,

"Tumigil Ka, Panginoon, hindi ko kayang tingnan!"

At nang may habag ay pinigil ang Kanyang kamay.

Ngayo'y nananalangin ako

(Alam kong tama ang panalangin),

> "*Ipakita Mo sa akin ang Iyong sarili, O Panginoon,*
> *Maging sa aking kaluluwa ang Maningning*
> *At Pang-umagang Bituin,*
> *Upang sumikat sa libingan ng sarili,*
> *At akayin ang aking puso palayo sa lupa!*"

—Helen McDowell

Nobyembre 5

> *Sapagkat ang aming ebanghelyo ay hindi dumating sa inyo sa salita lamang kundi sa kapangyarihan din, at sa Espiritu Santo at sa lubos na katiyakan, gaya ng alam ninyo kung anong uri ng mga tao kami sa gitna ninyo alang-alang sa inyo. At kayo ay naging mga tagasunod namin at ng Panginoon, na tinanggap ang salita sa gitna ng maraming kapighatian, na may galak ng Espiritu Santo.*

1 Tesalonica 1:5-6

Ang tapat na pangangaral ng Salita ng Diyos, na sinusuportahan ng isang buhay na nakatalaga, ay tiyak na magbubunga. Ang isang banal na tagapaglingkod ni Cristo ay isang napakabisang sandata sa kamay ng Diyos. Naniwala si Pablo sa Ebanghelyo. Alam niya ang ginawa nito sa kanyang sariling buhay, at ipinahayag niya ito nang may lubos na pagtitiwala sa iba. Hindi niya kailanman hinangad na aliwin lamang o pagtakhin ang kanyang mga tagapakinig, kundi tumayo siya sa harap nila sa buong banal na awtoridad ng isang sugo ni Cristo, na kumakatawan sa mataas na hukuman ng Langit. Dahil dito, ang kanyang salita ay may kapangyarihan. Mabuting sundin natin ang kanyang halimbawa ngayon at, sa pagtalikod sa lahat ng mga palamuti at kalokohan ng kasalukuyang panahon ng pagkukunwari, ipangaral ang Ebanghelyo na may katiyakang "ito ang kapangyarihan ng Diyos sa kaligtasan sa bawat sumasampalataya" (Roma 1:16).

> *Sa lupa pa rin ng tagtuyot at kakapusan*
> *Ang aming nananabik na espiritu'y sumisigaw*
> *Sa Iyo, Panginoon ng langit at lupa,*
> *Upang pawiin ang aming uhaw.*
> *O Ikaw na may pag-ibig na mas malakas sa kamatayan,*
> *Hindi napapatay ng pinakamalalim na alon,*
> *Kailangan namin sa buong lakad ng pananampalataya*
> *Ang gayunding malayang biyayang nagliligtas.*
> *Hindi kami kukuha mula sa apoy ng kasinungalingan,*
> *Kahit kumikinang ang alipato;*
> *Ikaw lamang ang nasa ng aming puso,*
> *Ikaw ang liwanag kung saan ang lahat ay madilim.*

—Mary Bowley

Nobyembre 6

> *Dahil dito ay nagpapasalamat din kami sa Diyos nang walang tigil, sapagkat nang tanggapin ninyo ang salita ng Diyos na inyong narinig mula sa amin, tinanggap ninyo ito hindi bilang salita ng mga tao, kundi gaya ng tunay na ito nga, ang salita ng Diyos, na mabisa ring gumagawa sa inyong mga sumasampalataya.*

1 Tesalonica 2:13

May isang agham na kilala bilang Paghahambing ng mga Relihiyon. Marami itong nilalamang karapat-dapat sa ating pansin at pag-iisip hangga't hindi natin isinasama ang Cristianismo sa mga "relihiyong" paghahambingin. Lahat ng uri ng paganong sistema ay may maraming pagkakatulad. Ngunit ang Ebanghelyo ng Diyos ay iba sa lahat ng ito. Ang mga iyon ay mga haka-haka lamang ng isip ng tao, at madalas nagpapakita ng pinagmulang mula kay Satanas. Ang mensaheng Cristiano ay isang pahayag mula sa Langit. Ang Ebanghelyo ay isang kinasihang pahayag na ibinigay ng Diyos mismo upang ipahayag sa lahat ng tao saanman bilang tanging lunas sa kasalanan. Pinatutunayan nito ang pinagmulan nitong banal sa pamamagitan ng ginagawa nito. Gumagawa ito nang mahimala sa buhay ng mga sumasampalataya rito, nagbibigay ng bagong buhay sa lakas ng Espiritu Santo, at nagpapalaya mula sa kapangyarihan ng kasamaan.

> *Binabali Niya ang kapangyarihan ng kasalanang pinawalang-bisa;*
> *Pinalalaya Niya ang bilanggo;*

> *Ang Kanyang dugo ay makalilinis sa pinakamarumi,*
> *Ang Kanyang dugo ay sapat para sa akin.*

Nobyembre 7

> *Sapagkat ano ang aming pag-asa, o kagalakan, o korona ng pagmamalaki? Hindi ba kayo rin sa harap ng ating Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang pagdating? Sapagkat kayo ang aming kaluwalhatian at kagalakan.*

1 *Tesalonica* 2:19-20

Ang mga Cristiano sa Tesalonica ay bunga ng pagpapagal ni Pablo sa Panginoon. Inaasam niya ang araw ng pagpapahayag kung kailan ilalahad ang mga gawa ng bawat isa, at tiyak siyang ang mga inakay niya kay Cristo ay magiging korona ng kagalakan niya sa araw na iyon. Bawat kaluluwang mapapalad nating madala sa Tagapagligtas ay magniningning na parang bituin sa ating korona kapag nagbigay-sulit tayo ng ating paglilingkod. "Ang mga pantas ay magniningning…tulad ng mga bituin magpakailanman" (Daniel 12:3). Ito ba ang nasa isip natin, o namumuhay tayo nang makasarili, bihirang magsabi sa iba tungkol kay Cristo at kaya bihira, kung mayroon man, na makapagwagi ng mga tao para sa Kanya? Kung tayo mismo ay ligtas, may pagkakautang tayo ng Ebanghelyo sa mga nasa kasalanan pa, sapagkat ito lamang ang daan palabas sa kadilimang kinabubuhayan nila.

> *Tingnan, sa buong mundo'y nakabukas na malapad ang mga pintuang nag-aanyaya;*
> *Mga kawal ni Cristo, bumangon, at pumasok!*
> *Mga Cristiano, gumising! Pagkaisahin ang inyong mga*

> *hukbo,*
> *Ipadala ang Ebanghelyo, baliin ang mga tanikala ng kasalanan.*

Nobyembre 8

> *Ito ang kalooban ng Diyos, ang inyong pagpapabanal: na umiwas kayo sa pakikiapid.*

1 Tesalonica 4:3

Sa pagsasalita tungkol sa ating pagpapabanal, ang itinatatak sa atin ng Salita ng Diyos higit sa lahat ay ang pagiging makasalanan ng kahalayan sa lahat ng anyo. Nabubuhay tayo sa mga araw ng nakasusuklam na muling pagbangon ng paganismo. Idinadahilan ng mga tao ang bawat uri ng karumihan bilang "natural," at hindi dapat pigilan. Angkop na inilalarawan ng Kasulatan ang mga ganito na kumikilos na parang "mga hayop na walang katwiran" (2 Pedro 2:12-13), at mataimtim na ipinahahayag na ang mga ganoon ay "tatanggap ng kabayaran ng kalikuan." Nararapat sa Cristiano na iwasan ang bawat paglapit sa karumihan, at tandaan na "ang katawan ay hindi para sa pakikiapid kundi para sa Panginoon, at ang Panginoon para sa katawan" (1 Corinto 6:13). Binili ito ng mahalagang dugo ni Cristo at hindi dapat gamitin nang makasarili o gawing biktima ng masasamang pita at di-banal na pagnanasa.

> *Huwag kang sumuko sa tukso,*
> *Sapagkat ang pagsuko ay kasalanan;*
> *Bawat tagumpay ay tutulong sa iyo*
> *Na magwagi ng iba pa;*

Lumaban nang buong tapang pasulong,
Supilin ang madidilim na pagnanasa;
Tumingin lagi kay Jesus,
Dadalhin ka Niya hanggang sa dulo.
Sa kanya na nagtatagumpay
Ay nagbibigay ang Diyos ng korona;
Sa pananampalataya tayo'y magwawagi,
Kahit madalas na ibinubuwal;
Siya na ating Tagapagligtas
Ay magpapanibago ng ating lakas;
Tumingin lagi kay Jesus,
Dadalhin ka Niya hanggang sa dulo.

—H. R. Palmer

Nobyembre 9

Sapagkat ang Panginoon mismo ay bababa mula sa langit na may sigaw, may tinig ng arkanghel, at may trumpeta ng Diyos. At ang mga patay kay Cristo ay unang babangon. Pagkatapos tayong mga buháy at natitira ay aagawing kasama nila sa mga ulap upang salubungin ang Panginoon sa himpapawid. At sa gayon ay lagi na tayong kasama ng Panginoon. Kaya't aliwin ninyo ang isa't isa sa mga salitang ito.

1 Tesalonica 4:16-18

Sa mga talatang ito ay sinasabi sa atin ng Espiritu Santo kung ano ang mangyayari kapag bumalik ang Panginoon para sa Kanyang mga sariling tao upang tuparin ang pangakong ginawa sa silid sa itaas, "Ako'y babalik at tatanggapin kayo sa

Aking sarili" (Juan 14:3). Isinasalaysay nito ang Kanyang personal at pisikal na pagbaba mula sa Langit, ang muling pagkabuhay ng mga patay kay Cristo at ang pag-agaw sa mga buháy na aagawin nang hindi dumaraan sa kamatayan upang salubungin ang Panginoon sa himpapawid. Ang maluwalhating pangyayaring ito ay maaaring maganap anumang sandali. Walang propesiyang naghihintay na matupad bago ito mangyari. Dapat itong maging ating palagiang inaasahan at kaaliwan.

> *Biglang-bigla—maaaring sa pagliko ng isang daan,*
> *Kung saan nakatayo akong nanonood ng ibong*
> *pumapailanlang mula sa humahabang trigo,*
> *Na ang trumpeta ng Diyos ay magpapakilig sa akin, sa*
> *tawag nitong napakalakas at malinaw,*
> *At ako'y tinatawag na salubungin Siya, na sa lahat ay*
> *pinakamamahal ko.*
> *Biglang-bigla—maaaring sa Kanyang bahay habang*
> *nakaluhod ako,*
> *Kapag ang Makaharing tinig, matagal nang inaasam, ay*
> *dumating sa wakas upang tawagin ako,*
> *At ang pakikisama ng buhay sa lupa na tila napakatamis,*
> *Ay napatunayang anino lamang ng aming pagtitipon sa*
> *paanan Niya.*
> *Biglang-bigla—maaaring habang tinatahak ko ang abalang*
> *lansangan,*
> *Malakas na magtiis sa bigat at hirap ng buhay, tugunan*
> *ang bawat tawag nito,*
> *Na sa gitna ng ingay ng trapiko, isang trumpetang pilak na*
> *malinaw,*
> *Ang gigising sa aking nagulat na pandama at maghahayag*

> *na malapit na ang Kanyang pagdating.*
> *Biglang-bigla—maaaring habang nakahiga ako sa tulog na walang panaginip,*
> *Kaloob ng Diyos sa maraming nagdadalamhating puso, na wala nang luhang iiyak,*
> *Na isang tawag ang babasag sa aking pagkakatulog at isang Tinig ang tutunog sa aking tainga;*
> *Bumangon ka, Aking sinta, at halika! Narito, ang Nobyo'y narito na!*

Nobyembre 10

> *Nararapat kaming magpasalamat sa Diyos lagi dahil sa inyo, mga kapatid, gaya ng nararapat, sapagkat ang inyong pananampalataya ay lumalagong lubha at ang pag-ibig ng bawat isa sa inyong lahat ay sumasagana sa isa't isa.*

2 *Tesalonica* 1:3

Ang lumalagong pananampalataya ay katibayang ang isang tao ay sumusulong kasama ng Diyos at natututong umasa sa Kanyang Salita dahil napatunayan na ang katotohanan ng mga pangako nito. Ang pananampalataya ay pagtitiwala, at lumalaki ang pagtitiwala habang nakikita nating gumagawa ang Panginoon ayon sa Kanyang inihayag na kalooban para sa pagpapala ng mga lumalakad sa pagsunod sa Kanyang mga utos. Kapag magkasabay ang lumalagong pananampalataya at sumasaganang pag-ibig, may tunay na espirituwal na paglago. Ang kawalang-pananampalataya ay nagpapahiya sa Diyos, at ang kakulangan ng pag-ibig ay kahihiyan sa pangalan Niya na nanalangin para sa Kanyang mga sariling tao, "upang sila'y maging isa." Habang lalo nating nakikilala ang Diyos na ating

Ama, lalo nating mamahalin ang buong sambahayan ng pananampalataya. Ang magpanggap na iniibig Siya habang malamig sa Kanyang mga anak ay pagkukunwari lamang.

> *Hindi namin hinihiling, Panginoon, ang paningin:*
> *dagdagan ang aming pananampalataya,*
> *Walang pagtatanong maging sa buhay o sa kamatayan.*
> *Walang makalupang galak ang makapagbibigay sa balisang puso*
> *Ng galak at kapayapaang ibinibigay ng pagtitiwala sa Iyo.*
> *Sa kabila ng tanawing ito ng lupa, ang paningin ng tao*
> *Ay hindi makatatagal na makita ang walang-takip na liwanag ng langit,*
> *O punitin ang hinaharap, na maawaing tinatakan,*
> *At araw-araw sa Iyong mabuting panahon ay ibinubunyag.*

—W. A. Rice

Nobyembre 11

> *Ngunit nararapat kaming magpasalamat sa Diyos lagi dahil sa inyo, mga kapatid na minamahal ng Panginoon, sapagkat pinili kayo ng Diyos mula pa sa pasimula para sa kaligtasan sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu at pananampalataya sa katotohanan, na dito kayo tinawag Niya sa pamamagitan ng aming ebanghelyo, upang makamit ang kaluwalhatian ng ating Panginoong Jesu-Cristo*

2 Tesalonica 2:13-14

Pansinin ang pagkakasunod-sunod dito. Ang mga mananampalataya ay pinili ng Diyos mula pa sa pasimula. Alam

Niya nang una pa ang lahat ng magiging bahagi ng iglesya, ang katawan at nobya ng Kanyang Anak. Sa pagdadala sa kanila sa kaalaman ng kaligtasan, gumawa Siya sa kanilang puso sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu Santo, at sa gayo'y ibinukod sila mula sa walang-Diyos na sanlibutan sa paligid. Bilang bunga ng paggawa ng Espiritu, inakay sila upang sumampalataya sa katotohanan—"ang salita ng katotohanan ng ebanghelyo" (Colosas 1:5)—at ngayon ay maaari nilang asamin sa pananampalataya ang darating na kaluwalhatiang papasukin nila sa pagbabalik ng ating Panginoon. Paanong hindi lalapit sa Diyos ang bawat puso nang may pasasalamat kapag nalaman ang gayong biyaya!

> *Hindi ako inutusang magpagal,*
> *Upang alisin ang aking kasalanan;*
> *Napakahangal, mahina, at walang magawa,*
> *Hindi ko kailanman masisimulan.*
> *Ngunit pinagpalang katotohanan—alam ko ito!*
> *Bagamat nawasak ng pagbagsak,*
> *Si Cristo para sa aking kaluluwa ay nagdusa,*
> *Oo, ginawa na ni Cristo ang lahat.*
> *At kung hahanapin ko Siya ngayon,—*
> *Sa pag-ibig ay hinanap Niya ako,*
> *Nang malayo sa Kanya ako'y naglagalag*
> *Sa kasalanan at kalungkutan;*
> *Binuksan Niya ang aking tainga at ipinagkaloob*
> *Na makinig ako sa Kanyang tawag;*
> *Hinanap Niya ako at natagpuan Niya ako—*
> *Oo. Ginawa na ni Cristo ang lahat.*

—Eversfield

Nobyembre 12

> *Ngayon ay bigyan nawa kayo ng Panginoon ng kapayapaan mismo ng kapayapaan sa lahat ng oras sa lahat ng paraan. Ang Panginoon ay sumainyong lahat.*

2 Tesalonica 3:16

Ang kapayapaan ay higit pa sa galak, at mas malalim nang malayo kaysa kaligayahan. Ito ang mapayapang pakiramdam na maayos ang lahat, na nagmumula sa pagtitiwala sa Salita ng Diyos. Si Cristo Jesus ay tinatawag na "Panginoon ng kapayapaan." Siya lamang ang taong lumakad sa mundong ito sa ganap na kapayapaan sa lahat ng oras—hanggang sa Getsemani ay hinarap Niya ang hatol na Kanyang papasanin sa pagkuha ng lugar ng makasalanan sa krus. Bilang bunga ng gawaing iyon, naitatag ang kapayapaan sa pagitan ng Diyos at ng nangangailangang makasalanan, isang kapayapaang pinapasok sa pamamagitan lamang ng pananampalataya. Ngunit hindi lamang may kapayapaan *sa* Diyos, na may kinalaman sa usapin ng kasalanang naayos na magpakailanman; mayroon ding kapayapaan *ng* Diyos na araw-araw na ibinubuhos sa pusong natututong ipagkatiwala ang lahat sa Kanya sa panalangin.

> *May katahimikan—ang katahimikan ng mga kasalanang pinatawad—*
> *Sa pagkaalam na ang kasalanan ay ipinatong ng Diyos kay Cristo;*
> *Sa pagtingin at pagpapahinga sa Kanyang kabutihan,*
> *At pagkaalam na ang ating utang ay lubos Niyang binayaran.*

> *At may katahimikan tungkol sa di-alam na hinaharap;*
> *Ang daan sa lupa; ang mas ganap na buhay sa itaas;*
> *At ang mga bagay na di-alam—dito, at sa kabilang buhay—*
> *Ay hindi bumabagabag sa kaluluwang nakaaalam na ang Diyos ay Pag-ibig.*

—J. Danson Smith

Nobyembre 13

> *Ito ay tapat na pananalita at karapat-dapat sa lubos na pagtanggap, na si Cristo Jesus ay dumating sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanan, na ako ang pangulo sa kanila.*

1 Timoteo 1:15

Walang sinumang napakasama para kay Cristo. Kung hindi tayo mapipigilan ng kaaway ng ating kaluluwa na lumapit kay Cristo sa pamamagitan ng pandaraya sa atin ng ideyang sapat na tayong mabuti para sa Diyos nang wala ang ating Tagapagligtas, madalas niyang susubukang papaniwalain tayong napakasama natin upang maligtas. Ngunit imposible ito, sapagkat "si Cristo Jesus ay dumating sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanan, na," sabi ni Pablo, "ako ang pangulo sa kanila." Tiyak, yamang ang pangulo ng mga makasalanan ay naligtas na, walang sinumang kailangang mawalan ng pag-asa. "Kung saan sumagana ang kasalanan, lalong sumagana ang biyaya" (Roma 5:20). Nalulugod ang Diyos na ipakita ang Kanyang biyaya sa pinakamababa at pinakamarumi, gayundin sa mga nag-akalang sila'y matuwid,

ngunit natutuhang ang lahat ng kanilang katuwiran ay parang maruruming basahan sa Kanyang paningin (Isaias 64:6).

Walang mas mabisang paraan upang makaimpluwensya sa iba kaysa personal na patotoo ng isang taong naligtas mismo. Ang teorya lamang, gaano man ito katotoo, ay hindi sapat. Kailangang may personal na karanasan ng nagliligtas na biyaya kung nais ng isang tao na maging mangingisda ng mga kaluluwa. Ang sabihing, "Kayang iligtas ni Cristo ang mga makasalanan" ay pinagpalang totoo, ngunit hindi sapat. Ang masabing, "Iniligtas Niya ako," ay nagbibigay-kapangyarihan sa mensahe at nagbubunga ng katiyakan sa puso ng mga nakikinig habang napagtatanto nilang ang nagsasalita ay nagpapatotoo sa kanya mismong naranasan.

> *Pagkatapos ay sumikat sa wakas ang araw na iyon ng sindak,*
> *Nang, nag-iisa, ngunit hindi nanlulupaypay,*
> *May pagod na katawan at ulong pinutungan ng tinik*
> *Siya, na pinabayaan at ipinagkanulo na,*
> *Ay umakyat para sa akin sa Kalbaryo;*
> *At, sa pagkamatay doon sa dalamhati at kahihiyan,*
> *Iniligtas Niya ako.—Purihin ang Kanyang pangalan!*

Nobyembre 14

> *Sapagkat may isang Diyos at isang Tagapamagitan sa Diyos at sa mga tao, ang Taong si Cristo Jesus, na ibinigay ang Kanyang sarili na pantubos para sa lahat, upang patotohanan sa takdang panahon.*

1 Timoteo 2:5-6

Nadarama ng makasalanang tao ang pangangailangan ng Isa na makatatayo para sa kanya sa harap ng Diyos. Ang pagkaunawa rito ang bumagabag kay Job. Sumigaw siya, "Wala ring tagapamagitan sa pagitan namin, na maaaring magpatong ng kanyang kamay sa aming dalawa" (Job 9:33). Ito mismo ang natatagpuan natin kay Cristo Jesus, ang Tagapamagitang inilaan ng Diyos. Siya ay kapwa Diyos at tao sa iisang maluwalhating persona, kaya makakikilos Siya para sa kapwa nasaktang Kamahalan ng Langit at sa nagkasalang makasalanan. Sa krus ay ibinigay Niya ang Kanyang sarili na pantubos. Dahil dito Siya dumating sa sanlibutan. "Hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos para sa marami" (Marcos 10:45). Oo, ang pantubos na iyon ay nakalaan para sa lahat, mga Judio at mga Hentil, na lalapit sa Kanya sa pananampalataya. Kung may sinumang napapahamak ngayon, ito ay dahil tumatanggi silang samantalahin ang inilaan para sa kanilang kaligtasan. Sa pamamagitan ng iisang Tagapamagitan, ang lahat ng nagnanais makilala ang Kanyang nagliligtas na biyaya at kapangyarihan ay makalalapit ngayon sa Diyos.

> *Walang katulad ng tinubos na hukbo*
> *Na nakakilala sa mahalagang dugong iyon;*
> *Ang pagtubos ay nagbibigay ng banal na pagmamalaki ng pananampalataya*
> *Na lumapit nang gayon kalapit sa trono.*

Nobyembre 15

> *At walang pagtatalo, dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman, pinatunayang matuwid sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Hentil,*

> *sinampalatayanan sa sanlibutan, tinanggap sa itaas sa kaluwalhatian.*

1 Timoteo 3:16

Ang mga hiwaga ng Bagong Tipan ay mga sagradong lihim, matagal na hindi inihayag, ngunit ngayo'y ipinaalam ng Espiritu Santo para sa pagpapala at pagpapatibay ng mga anak ng Diyos. Ang hiwaga ng kabanalan, o gaya ng maaaring isalin, ang lihim ng kabanalan ng buhay, ay ang pagka-Diyos na nakatago sa pagkatao sa persona ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Nahayag Siya sa laman. Tumutukoy ito sa Kanyang pagkakatawang-tao. Bagamat kinuha Niya ang lugar ng makasalanan, pinatunayan Siyang matuwid sa Espiritu. Ang pagpapatunay sa Kanya ay nagpakitang Siya ang Isang angkop na magbayad-sala para sa kasamaan. Pagkatapos ay naroon ang Kanyang pagkahayag. Nakita ng mga anghel ang kanilang Manlilikha na nadaramtan ng katawan ng sanggol ng Betlehem! Ang pagpapahayag sa Kanya sa mga bansa ayon sa layunin ng Diyos ay nagsasalaysay ng pagtubos na naisakatuparan. Sa pananampalataya Siya tinatanggap, sinasampalatayanan sa sanlibutan, tinatanggap ng Kanyang mga sariling tao. Sa huli ay naroon ang Kanyang pagluwalhati sa kanang kamay ng Ama. Siya ang pagkahayag ng Ama at ang sentro ng lahat ng Kanyang mga panukala.

> *Sa malawak na sansinukob ng kaligayahan,*
> *Ikaw ang sentro, at Araw;*
> *Ang walang hanggang tema ng papuri ay ito,*
> *Sa minamahal na Isa ng Langit—*

> *Karapat-dapat, O Kordero ng Diyos, Ikaw*
> *Na bawat tuhod ay lumuhod sa Iyo.*

Nobyembre 16

> *Sapagkat bawat nilalang ng Diyos ay mabuti, at walang dapat tanggihan kung tinatanggap nang may pasasalamat; sapagkat pinababanal ito ng salita ng Diyos at ng panalangin.*

1 Timoteo 4:4-5

Pinagpala ang makilala sa mga panlupa at nilikhang awa ng bawat araw ang mga katibayan ng pag-aaruga ng isang mapagmahal na Ama. Siya ay "nagbibigay sa atin nang sagana ng lahat ng bagay upang tamasahin" (1 Timoteo 6:17). Ang tanggapin ang lahat na parang mula sa Kanyang sariling kamay, na nagpapasalamat sa pangalan ng ating Panginoong Jesus, ay pagpaparangal sa Nagbibigay sa paggamit ng Kanyang mga kaloob.

Dapat iwasan ng Cristiano kapwa ang makalamang asetisismo sa isang banda at ang makalamang pagpapasasa sa sarili sa kabila. Ang una ay nagwawalang-halaga sa marami sa mga kaloob ng Diyos at sa gayo'y nagpapahiya sa Kanya na naglalaan ng mga ito. Ang huli ay gumagamit ng mga awa ng Diyos nang hindi iniisip ang pinagmulan ng mga ito, at sa gayo'y ginagawang sumpa maging ang ating mga pagpapala. Dapat nating laging kilalanin ang kasaganaan ng ating Ama sa mga bagay na ito, at kumain man tayo o uminom, gawin ang lahat sa Kanyang kaluwalhatian, na ang ating puso'y lumalapit sa Kanya sa sumasambang pasasalamat.

Sampung libong libong mahahalagang kaloob
Ang gumagamit sa aking araw-araw na pasasalamat;
At hindi pinakamaliit ang masayang puso,
Na tumitikim sa mga kaloob na iyon nang may galak.
Sa bawat yugto ng aking buhay
Ang Iyong kabutihan ay aking susundan;
At pagkatapos ng kamatayan, sa malalayong daigdig,
Ang maluwalhating tema'y aking paninibaguhin.
Sa buong walang hanggan, sa Iyo
Isang masayang awit ang aking iaalay;
Sapagkat o, ang walang hanggan ay napakaikli
Upang bigkasin ang lahat ng Iyong papuri!

—Joseph Addison

Nobyembre 17

Ang mga kasalanan ng ilang tao ay hayag na hayag, nauuna sa kanila sa paghuhukom, ngunit ang sa ilang tao ay sumusunod na huli. Gayundin, ang mabubuting gawa ng ilan ay hayag na hayag, at ang mga hindi gayon ay hindi maitatago.

1 Timoteo 5:24-25

Hindi laging inihahayag ng mga hindi ligtas ang lahat ng kung ano sila sa buhay na ito, ngunit sa araw ng paghuhukom ay ilalabas sa liwanag ang bawat bagay na nakatago, at hahatulan ang mga tao, bawat isa ayon sa kanyang mga gawa. Gayundin sa mga anak ng Diyos. Ang ilan na mayaman sa mabubuting gawa ay dumadaan sa buhay nang napakatahimik kaya kakaunti ang nakaiisip ng lahat ng ginagawa nila para sa

pagpapala ng kanilang kapwa. Ito ang mga taong hindi ipinaaalam sa kanang kamay ang ginagawa ng kaliwang kamay. Ngunit sa hukuman ni Cristo ay mahahayag ang lahat, at may masaganang gantimpala para sa bawat bagay na ginawa ayon sa Salita ng Diyos. Walang sinumang may kakayahan ngayon na humatol sa iba. Karapatan iyon ng Panginoon lamang.

> *Maliit ba ang iyong lugar?*
> *Alagaan mo ito nang mabuti!—*
> *Siya ang naglagay sa iyo roon.*
> *Malaki ba ang iyong lugar?*
> *Bantayan mo ito nang mabuti!—*
> *Siya ang naglagay sa iyo roon.*
> *Anuman ang iyong lugar, ito ay*
> *Hindi sa iyo lamang, kundi sa Kanya*
> *Na naglagay sa iyo roon.*

—J. Oxenham

Nobyembre 18

> *At ang lingkod ng Panginoon ay hindi dapat makipag-away kundi maging mahinahon sa lahat, marunong magturo, matiyaga, sa kababaang-loob ay nagtutuwid sa mga sumasalungat, kung sakaling bigyan sila ng Diyos ng pagsisisi, upang makilala nila ang katotohanan, at upang mahimasmasan sila at makatakas sa bitag ng diyablo, yamang nabihag sila niya upang gawin ang kanyang kalooban.*

2 Timoteo 2:24-26

Si Cristo ang sakdal na Lingkod na dumating hindi upang gawin ang Kanyang sariling kalooban, kundi ang kalooban ng Ama na nagsugo sa Kanya. Nag-iwan Siya sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak. May bagong kaluwalhatiang nakasilay sa landas ng lingkod mula nang tahakin Niya ito nang una sa atin. Ang mga nagnanais ngayong sumunod sa Kanya bilang mga tagapaglingkod ng Salita ay tinatawag sa kababaan at matiyagang biyaya. Ang pagpapasikat ng sarili, ang pakikipagpaligsahan sa iba, ang pagsisikap na kilalanin ng mga tao sa halip na hanapin ang karangalang mula sa Diyos lamang, ay lubos na banyaga sa diwa ng tunay na paglilingkod. Dapat ipakita ng mga kinatawan ni Cristo ang kaamuan at kahinahunang nakita sa buong kasakdalan nito sa Kanya na kinikilala nilang kanilang Panginoon sa Langit.

> *Kapag ako'y naghihingalo, gaano ako magagalak*
> *Na ang ilawan ng aking buhay ay nagliyab para sa Iyo;*
> *Hindi ko pagsisisihan ang isa mang bagay na ibinigay ko,*
> *Salapi o panahon, upang iligtas ang isang makasalanan.*
> *Hindi ko aalalahanin na ang daan ay naging magaspang,*
> *Na ang Iyong pinagpalang mga paa ang nanguna sa akin*
> *ay sapat na.*
> *Kapag ako'y naghihingalo, gaano ako magagalak*
> *Na ang ilawan ng aking buhay ay nagliyab para sa Iyo.*

Nobyembre 19

> *Ang lahat ng Kasulatan ay kinasihan ng Diyos, at mapapakinabangan sa pagtuturo, sa pagsaway, sa pagtutuwid, sa pagsasanay sa katuwiran, upang ang tao ng*

> *Diyos ay maging ganap, lubos na nasangkapan para sa bawat mabuting gawa.*

2 Timoteo 3:16-17

Napakahalagang mapagtanto na "ang pagsunod ay mabuti kaysa hain, at ang pakikinig kaysa taba ng mga tupang lalaki" (1 Samuel 15:22). Ang tanging paraan upang malaman ninuman kung ano ang kalugud-lugod sa Diyos ay sa maingat at mapanalanging pagsasaalang-alang sa Kanyang nasusulat na Salita, na siyang pahayag ng buháy na Salita (Hebreo 4:12). Ang mga anyo at seremonya, gaano man kaimpresibo; ang mga doktrina at tradisyon, gaano man kagalang-galang, ay dapat lahat tanggihan kung salungat sa kalooban ng Panginoon na inilahad sa Biblia. Ang pinakamataas na pagsubok ay "Ano ang sinasabi ng Kasulatan?" Kung saan nagsasalita ang Salita, nararapat nating sundin. Kung saan tahimik ang Kasulatan, mabuting tumahimik din tayo. Ngunit ang pagtanggap lamang sa isip ng mga doktrina ng Biblia ay hindi sapat para sa Diyos. Kailangang may pagpapasakop ng puso sa Kanyang katotohanan. Kapag tinanggap si Cristo sa pananampalataya, at ang Kanyang Salita ang naging tuntunin ng ating buhay, magagawa nating luwalhatiin ang Diyos sa lahat ng ating lakad (Isaias 59:21).

> *Kaymahalaga ng banal na Aklat,*
> *Na ibinigay sa pamamagitan ng pagkasi!*
> *Maningning na parang ilawan ang mga doktrina nito,*
> *Upang akayin ang aming kaluluwa sa langit.*
> *Ang liwanag nito, bumababa mula sa itaas,*
> *Upang pasiglahin ang aming madilim na mundo,*
> *Ay nagpapakita ng walang hangganang pag-ibig ng*

Tagapagligtas,
At naglalapit ng Kanyang mga kaluwalhatian.
Ipinakikita nito sa tao ang kanyang ligaw na mga lakad,
At kung saan tumapak ang kanyang mga paa;
At inilalantad ang walang katulad na biyaya
Ng isang mapagpatawad na Diyos.
Ang ilawang ito sa buong malungkot na gabi
Ng buhay ay gagabay sa aming daan,
Hanggang makita namin ang mas malinaw na liwanag
Ng isang walang hanggang araw.

—John Fawcett

Nobyembre 20

Sapagkat ako ay ibinubuhos na bilang handog na inumin, at malapit na ang panahon ng aking pag-alis. Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban, natapos ko ang takbo, iningatan ko ang pananampalataya. Sa wakas, nakalaan para sa akin ang korona ng katuwiran, na ibibigay sa akin ng Panginoon, ang matuwid na Hukom, sa Araw na iyon, at hindi lamang sa akin kundi sa lahat din ng umibig sa Kanyang pagpapakita.

2 Timoteo 4:6-8

Anong salita ito na nagmula sa isang selda ng kamatayan sa piitan. Salat sa lahat ng itinuturing ng karaniwang tao na kailangan upang maging sulit ang buhay, si Pablo na bilanggo ni Jesu-Cristo ay nakapagalak sa Panginoon habang nililingon niya ang buong daang kanyang tinahak. At inasam niya ang masayang oras kung kailan ibababa niya ang kanyang baluti sa

paanan ng Manunubos at tatanggapin mula sa Kanyang kamay ang korona ng katuwiran, ang pinagpalang gantimpalang nakalaan para sa lahat ng umiibig sa Kanyang pagpapakita. Ang hangad ng apostol, na ipinahayag ilang taon na ang nakararaan (Mga Gawa 20:24), na matapos niya ang kanyang takbo nang may galak, ay maluwalhating natupad. Nakipaglaban siya sa mabuting pakikipaglaban para sa katotohanan at katuwiran. Iningatan niya ang pananampalataya at ngayon ay inaasahan niya ang pagtawag sa kanya pauwi nang may masayang pagtitiwala. Para sa kanya si Cristo ang lahat at si Cristo ay sapat na!

> *Tanungin ang mga ngayo'y nagwawagayway ng palma ng tagumpay,*
> *Mga nagtagumpay sa pamamagitan Niya, na namatay upang iligtas ang naliligaw,*
> *Kung nagrereklamo sila ngayon sa kanilang dating kapalaran,*
> *O nagnanais na nakaiwas sana sila sa isang malungkot na lugar?*
> *Hindi, maririnig mong sasabihin ng gayong nagpapasalamat na manlalakbay,*
> *Na ang lambak ng dalamhati ang pinakamayamang balon ng pagpapala:*
> *Ang mga lawa ng kabagabagan, na pinuno ng ulan mula sa langit,*
> *Ay ginawang mga mirto ang bawat tinik ng sakit.*

—J. G. Deck

Nobyembre 21

> *Sapagkat ang biyaya ng Diyos na nagdadala ng kaligtasan ay nahayag sa lahat ng tao, na nagtuturo sa atin na, sa pagtanggi sa kawalang-kabanalan at mga makasanlibutang pita, mamuhay tayo nang mahinahon, matuwid at banal sa kasalukuyang panahon, na hinihintay ang mapalad na pag-asa at maluwalhating pagpapakita ng ating dakilang Diyos at Tagapagligtas na si Jesu-Cristo na ibinigay ang Kanyang sarili para sa atin, upang tubusin Niya tayo mula sa bawat gawang labag sa batas, at linisin para sa Kanyang sarili ang Kanyang sariling natatanging bayan, na masigasig sa mabubuting gawa.*

Tito 2:11-14

Ang biyaya ring nagliligtas ang nagiging ating guro pagkatapos nating makilala si Cristo. Sa paaralang ito natututuhan natin ang mahahalagang aral ng kawalang-pakinabang ng laman, at ang pangangailangang talikuran ang lahat ng pagkamakalaman at pagkamakasanlibutan upang maluwalhati si Cristo sa ating buhay. Upang udyukin tayo sa masikap na pagsisikap, inilalagay sa ating harapan ang mapalad na pag-asa ng pagbabalik ng Panginoon. Kapag nakita natin ang Kanyang mukha, hindi natin kailanman pagsisisihan ang isa mang bagay na tiniis natin alang-alang sa Kanya, ni iisiping napakabigat ng Kanyang mga hinihingi sa atin. Kung titingnan sa liwanag ng krus kung saan ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa atin, ang ating pinakamatapat na paglilingkod ay tunay na tila walang halaga, at ang pinakamaliit na maiaalay natin bilang pagpapahayag ng ating pag-ibig sa Isa na pinagkakautangan natin ng napakarami.

> *Marahil ngayon! Kung gayon, banal na lubhang nasubok,*
> *Tumingala ka, at huwag hayaang manlupaypay ang iyong espiritu;*
> *Ang humahabang daang nakikita ng iyong mga mata*
> *Ay maaaring hindi mo na malakbay—*
> *Isang saglit lamang, at pagkatapos sa itaas,*
> *Matatagpuan mo ang sarili sa pag-ibig na walang ulap!*
> *Marahil ngayon, buhay na pinipighati,*
> *Ikaw ay kukunin mula sa pakikibaka;*
> *Mula sa lahat ng poot sa iyong salita*
> *Na dumarating habang pinalulugod mo ang iyong Panginoon!*
> *At pagkatapos, ah pagkatapos, gaano kaliit ang sakit*
> *Kung ihahambing sa lahat ng iyong makakamit.*

—J. Danson Smith

Nobyembre 22

> *Ipaalala mo sa kanila na magpasakop sa mga pinuno at may kapangyarihan, na maging masunurin, na maging handa sa bawat mabuting gawa, na huwag magsalita ng masama laban sa kaninuman, na maging mapayapa, mahinahon, na nagpapakita ng buong kababaang-loob sa lahat ng tao.*

Tito 3:1-2

Ang mga bagay na mataas ang pagpapahalaga ng mga tao ay madalas na lubos na salungat sa kalooban ng Diyos (Lucas 16:15). Ang taong ambisyoso at masigla na nagsisikap na malampasan ang kanyang kapwa ang hinahangaan ng mga tao

ng sanlibutan na nag-aakalang ang pakinabang sa kasalukuyan ang dakilang bagay na dapat hangarin. Ngunit itinuro sa atin ni Jesus na ang mga maamo ang magmamana ng lupa (Mateo 5:5). Ang "kakila-kilabot na maamo," tawag sa kanila ng isa, na kuntentong malampasan at hindi mapansin ng mga tao, ngunit para sa kanila ang pagsang-ayon ng Panginoon ay higit na mahalaga kaysa anupaman. Sila ang mga dumadaig sa sanlibutan sa pamamagitan ng pananampalataya (1 Juan 5:4). Kaya nilang bitiwan ang kasalukuyang kalamangan, sapagkat alam nilang makakatagpo sila ng tiyak na gantimpala sa hukuman ni Cristo.

Walang puwang para sa makalupang karangyaan o makasanlibutang kaluwalhatian sa bilog ng mga tagasunod ni Cristo. Ang paghahangad ng personal na pag-angat at ang pagsisikap na maghari sa mga kapatid ay lubos na salungat sa diwa Niya na naging lingkod ng lahat, bagamat Siya ang lumikha ng sansinukob. Ang diwa ng isang Diotrefes (3 Juan 9) ay napakalayo sa diwa ni Cristo at dapat iwasan ng lahat ng Kanyang mga lingkod, ngunit ang sa isang Epafrodito (Filipos 2:25-30) ay karapat-dapat na halimbawang mabuting tularan ng lahat.

> *O makasanlibutang karangyaan at kaluwalhatian,*
> *Ang inyong mga pang-akit ay walang kabuluhan!*
> *Nakarinig ako ng mas matamis na kuwento;*
> *Nakatagpo ako ng mas tunay na pakinabang.*
> *Kung saan naghahanda si Cristo ng lugar,*
> *Naroon ang aking minamahal na tahanan.*
> *Doon ko titingnan si Jesus;*
> *Doon ako mananahang kasama ng Diyos.*

Nobyembre 23

> *Kung itinuturing mo nga akong kasama, tanggapin mo siya na gaya ng pagtanggap mo sa akin. Ngunit kung nagkasala siya sa iyo o may utang na anuman, isingil mo iyon sa akin. Ako, si Pablo, ay sumusulat sa pamamagitan ng aking sariling kamay, ako ang magbabayad—hindi ko na babanggitin sa iyo na may utang ka pa sa akin maging ang iyong sarili.*

Filemon 17-19

May isang magandang medalyon ng Ebanghelyo tayo sa maikling liham na ito kay Filemon. Isang kaawa-awang magnanakaw at tumakas na alipin, si Onesimo, na naligtas sa pakikipag-ugnayan kay apostol Pablo sa bilangguan, ay babalik sa kanyang amo at ang liham na ito ang magiging pasaporte niya tungo sa pagtanggap. Inako ni Pablo na maging tagapanagot sa lahat ng maling nagawa, gaya ng pag-ako ni Jesus ng pananagutan sa ating mga kasalanan at kasamaan. Pagkatapos ay hiniling ni Pablo na tanggapin ni Filemon si Onesimo na para bang siya mismo ang apostol. Tatanggapin siya ayon sa pagpapahalaga ng kanyang amo kay Pablo. Dito nakikita natin kung paanong ang lahat ng mananampalataya, bagamat minsang mga naliligaw na makasalanan, ay tinanggap na ngayon sa Minamahal at itinuturing ng Ama ayon sa Kanyang mga iniisip tungkol sa Kanyang sariling Anak.

> *Walang hatol na kinatatakutan ko ngayon;*
> *Si Jesus, at lahat ng nasa Kanya, ay akin!*
> *Buháy sa Kanya, ang aking buháy na Ulo,*
> *At nadaramtan ng banal na katuwiran,*

> *May tapang akong lumalapit sa walang hanggang trono, At inaangkin ang korona, sa pamamagitan ni Cristo, na akin.*

Nobyembre 24

> *Ang Diyos, na sa iba't ibang panahon at sa iba't ibang paraan ay nagsalita noong una sa mga ninuno sa pamamagitan ng mga propeta, ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa pamamagitan ng Kanyang Anak, na itinalaga Niyang tagapagmana ng lahat ng bagay, na sa pamamagitan din Niya ay ginawa ang mga sanlibutan; na, bilang kaningningan ng Kanyang kaluwalhatian at tunay na larawan ng Kanyang pagkatao, at umaalalay sa lahat ng bagay sa pamamagitan ng salita ng Kanyang kapangyarihan, nang malinis Niya sa pamamagitan ng Kanyang sarili ang ating mga kasalanan, ay umupo sa kanang kamay ng Kamahalan sa kaitaasan.*

Hebreo 1:1-3

Nahangad mo na bang mas maunawaan ang Diyos? Naisip mo na ba kung paano Niya tinitingnan ang maraming bagay na hinaharap mo sa mundong ito ng pagsubok? Kung gayon, ang kailangan mo lamang gawin ay lalong makilala ang Panginoong Jesus, sapagkat sa Kanya ang Diyos ay ganap na nahayag. Siya ang kaningningan ng Kanyang kaluwalhatian; ang eksaktong pagpapahayag ng Kanyang pagkatao, kaya masasabi Niya, "Ang nakakita sa Akin ay nakakita sa Ama" (Juan 14:9). Siya ang huling salita ng Diyos sa tao. Noong una, ang Kanyang mga pahayag ay pira-piraso sa pamamagitan ng mga kinasihang propeta. Ngayon ay lumabas Siya sa atin sa persona ng

Kanyang Anak, ang Kanyang tagapagmana at ang lumikha ng mga kapanahunan. Ang Isang ito ang gumawa ng paglilinis ng mga kasalanan, at kinuha Niya ang Kanyang lugar bilang tao sa kanang kamay ng Ama. Sa Kanya nakikita natin ang Diyos.

> *Kordero ng Diyos, sinasamba Ka ng aming kaluluwa,*
> *Habang sa Iyong mukha kami'y nakatingin!*
> *Doon ang pag-ibig at kaluwalhatian ng Ama*
> *Ay sumisikat sa pinakamaningning na mga sinag.*
> *Ang Iyong makapangyarihang lakas at karunungan*
> *Ay ipinahahayag ng lahat ng gawa ng sangnilikha,*
> *Langit at lupa'y kapwa nagpapahayag sa Iyo,*
> *Bilang ang laging-dakilang* AKO NGA.
> *Kordero ng Diyos, Ikaw ngayo'y nakaupo*
> *Sa kaitaasan sa trono ng Iyong Ama,*
> *Ang lahat ng Iyong mapagbiyayang gawa ay natapos,*
> *Ang lahat ng Iyong makapangyarihang tagumpay ay nakamit.*
> *Bawat tuhod sa langit ay lumuluhod*
> *Sa Korderong pinatay para sa mga makasalanan;*
> *Bawat tinig at puso ay umaapaw,*
> *"Karapat-dapat ang Kordero na maghari."*

—J. G. Deck

Nobyembre 25

> *Sapagkat yamang Siya mismo ay nagdusa, nang tuksuhin, kaya Niyang tulungan ang mga tinutukso.*

Hebreo 2:18

Ang kasakdalan ng pagkatao ni Cristo ay natatanging ipinakita sa Kanyang pagtukso. Si Adan, ang una, ay sinubok sa isang magandang halamanan na napaliligiran ng bawat pagpapala, at nahulog siya sa pagsuko sa tinig ng manunukso. Si Adan, ang ikalawa, ay sinubok sa ilang kasama ng mababangis na hayop, na ang buong kalikasan ay tila nakahanay laban sa Kanya, gayunma'y tumayo Siyang parang bato—hindi matitinag at walang kapintasan—sapagkat Siya ang Diyos na nahayag sa laman. Ang Kanyang pagtukso ay parang paglalantad ng ginto sa pagsubok ng asido—hindi upang alamin kung ito'y mahalagang metal, kundi upang patunayang tunay nga itong ginto at hindi mababang metal na pinatungan ng ginto. Gayunman, ang tukso ay totoong-totoo kay Jesus. "Siya…ay nagdusa, nang tuksuhin." Ang mailapit nang gayon sa kasalanan ay lubhang nakasusuklam kaya nagdulot ito sa Kanya ng pinakamatinding pagdurusa dahil sa kadalisayan ng Kanyang kalikasang tao, na hindi nadungisan ng kabulukan mula kay Adan. Nagdurusa tayo habang nilalabanan natin ang tukso at sa gayo'y tumitigil sa kasalanan (1 Pedro 4:1). Dito makikita natin ang pagkakaiba natin sa Kanya. Ngunit yamang nalantad nang gayon sa lahat ng gumawa ng ganoong pinsala sa ating marupok na pagkatao, Siya, ang ating laging tapat na Dakilang Saserdote, ay nakikiramay sa ating mga kahinaan at nakahandang tumulong sa bawat oras ng pangangailangan. Hindi tayo iniwan upang labanan nang mag-isa ang ating mga labanan. Nabubuhay Siya upang maging ating tagumpay.

> *Nang may galak ay binubulay namin ang biyaya*
> *Ng Dakilang Saserdote ng Diyos sa itaas;*
> *Ang Kanyang puso'y puno ng kalambutan,*
> *Ang Kanyang mismong pangalan ay Pag-ibig.*

> *Nakikiramay mula sa loob,*
> *Alam Niya ang aming mahinang katawan;*
> *Alam Niya ang kahulugan ng pinakamasakit na pagsubok,*
> *Sapagkat naramdaman Niya ang gayon din.*

—Isaac Watts

Nobyembre 26

> *Wala tayong Dakilang Saserdote na hindi makakaramay sa ating mga kahinaan, kundi tinukso sa lahat ng paraan na gaya natin, gayunma'y walang kasalanan.*

Hebreo 4:15

Ang pagtukso kay Jesus ay hindi upang makita kung mabibigo Siya. Sa halip, ito ay upang patunayang hindi Siya mabibigo. Ang pagtukso ni Satanas ay nagpahayag lamang ng kabanalan at lakas ng Panginoon, taliwas sa kahinaan at kabiguan ng sangkatauhan.

Sa pagsasaalang-alang sa pagtukso, mahalagang tandaan na hindi tumigil si Jesus sa pagiging Diyos nang maging tao Siya. Siya ay Diyos at tao sa iisang maluwalhating persona. Ang pagtukso ay idinisenyo upang gawin itong hayag. Lagi Niyang masasabi, "Dumarating ang pinuno ng sanlibutang ito, at wala siyang anuman sa Akin" (Juan 14:30). Walang traydor sa loob gaya ng nasa atin. Siya lagi ang Isang walang kasalanan, gaya ng pinatunayan mismo ni Satanas nang umurong siyang talunan mula sa labanan.

Isang matandang minero ng karbon na taga-Wales na nagtuturo sa isang klase ng Biblia ang nagbigay sa kanyang mga kabataang lalaki ng buong kalayaang talakayin ang lahat

ng problema sa Biblia, ngunit madalas niyang pinaalalahanan sila ng payong, "Anuman ang inyong gawin, mga bata, panatilihing malinaw ang pagkatao ng Diyos." Kaya sa pagsasaalang-alang sa banal at mahiwagang paksa ng pagtukso sa ating Panginoon, mabuting isaisip natin ang kanyang mga salita at iugnay ang mga ito sa pinagpalang Tagapagligtas. Tiyaking panatilihing malinaw ang pagkatao ni Jesus. Kung hindi Siya ang walang-kasalanan at walang-batik na Kordero ng Diyos, kakailanganin Niya mismo ng tagapagligtas at hindi Niya tayo mailigtas (2 Corinto 5:21).

> *Si Cristo sa kanang kamay ng Diyos, hindi napapagod*
> *Sa aming kuwento ng kahihiyan at kasalanan,*
> *Araw-araw, at oras-oras,*
> *Tinatanggap ang bawat naliligaw;*
> *Sa Kanyang puso sa gitna ng kaluwalhatian,*
> *Dinadala ang lahat ng aming dalamhati at alalahanin;*
> *Bawat pasanin, bago pa namin maramdaman,*
> *Ay tinimbang at sinukat sa Kanyang panalangin.*

Nobyembre 27

> *Kaya't lumapit tayo nang may katapangan sa trono ng biyaya, upang makatanggap tayo ng awa at makatagpo ng biyayang tutulong sa panahon ng pangangailangan.*

Hebreo 4:16

Saganang paglalaan ang ginawa upang tugunan ang lahat ng ating pangangailangan, panlupa man o espirituwal. Inaanyayahan tayong lumapit nang may katapangan sa trono upang ipaalam ang ating mga kahilingan, hindi lamang (ni hindi

pangunahin) para sa ating sarili, kundi para sa iba na pinagmamalasakitan natin. Kakaunti ang pagkaunawa natin sa kapangyarihan ng taimtim at sumasampalatayang panalangin. Bilang sagot sa ating mga pagsamo, nalulugod ang Diyos na magbigay ng maraming pagpapala na hindi natin matatanggap kung pababayaan nating tumawag sa Kanya. Pinili Niyang tugunan ang ating mga pangangailangan sa ganitong paraan dahil sa nagpapabanal na impluwensya ng oras ng panalangin sa ating sariling kaluluwa, at dahil sa mga patunay na maibibigay Niya sa ganitong paraan na may ugnayan tayo sa isang personal na Diyos na nagmamalasakit sa atin at nalulugod na maglingkod sa atin.

> *May isang lugar kung saan mahihipo mo ang mga mata*
> *Ng mga bulag tungo sa agarang, ganap na paningin;*
> *May isang lugar kung saan masasabi mo, "Bumangon!"*
> *Sa mga naghihingalong bihag, nakagapos sa mga tanikala ng gabi;*
> *May isang lugar kung saan maaabot mo ang imbak*
> *Ng itinatagong ginto at palayain ito para sa Panginoon;*
> *May isang lugar—sa isang malayong dalampasigan—*
> *Kung saan maipadadala mo ang manggagawa o ang Salita.*
> *May isang lugar kung saan ang di-mapipigilang kapangyarihan ng Langit*
> *Ay kumikilos bilang tugon sa iyong mapilit na pakiusap;*
> *May isang lugar—isang tahimik, nagtitiwalang oras—*
> *Kung saan ang Diyos mismo ay bumababa at lumalaban para sa iyo.*
> *Nasaan ang pinagpalang lugar na iyon—itinatanong mo ba, "Saan?"*
> *O kaluluwa, ito ang lihim na lugar ng panalangin.*

—Adelaide A. Pollard

Nobyembre 28

> *Sapagkat ang Diyos ay hindi liko upang kalimutan ang inyong gawa at pagpapagal ng pag-ibig na ipinakita ninyo sa Kanyang pangalan, sa paglilingkod ninyo sa mga banal, at patuloy na paglilingkod.*

Hebreo 6:10

Bagamat ang mga gawa ng awa at pagmamalasakit sa iba ay hindi paraan upang makamit ang kaligtasan, ipinakikita ng mga ito ang pagkilos ng bagong kalikasan kapag isinasagawa sa at para sa pangalan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Naglibot Siya na gumagawa ng mabuti, at dito gaya sa lahat ng iba pa, nag-iwan Siya sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak. Ang di-makasariling paglilingkod para sa Kanyang kaluwalhatian ay isang katanggap-tanggap na hain na kalugud-lugod sa Kanyang paningin.

> *May mga tapat na puso, may mga matatapang na espiritu,*
> *May mga kaluluwang dalisay at totoo;*
> *Kaya ibigay sa mundo ang pinakamabuting mayroon ka,*
> *At ang pinakamabuti ay babalik sa iyo.*
> *Magbigay ng pag-ibig, at pag-ibig ang dadaloy sa iyong buhay,*
> *Isang lakas sa iyong pinakamatinding pangangailangan;*
> *Magkaroon ng pananampalataya, at maraming puso ang magpapakita*
> *Ng kanilang pananampalataya sa iyong salita at gawa.*

—Madeline S. Bridges

Nobyembre 29

> *Sa pagsasabi Niyang, "Isang bagong tipan," ginawa Niyang luma ang una. Ngayon, ang nagiging luma at tumatanda ay malapit nang maglaho.*

Hebreo 8:13

Ang lumang tipan ay ang pagsubok sa tao sa pamamagitan ng Israel, ang bansang pinili ng Diyos mula sa lahat ng iba bilang tagatanggap ng Kanyang natatanging pabor. Ang kanilang kabiguan ay nagpatunay ng pagiging di-maituwid ng buong sangkatauhan (Roma 3:19), at nagpakitang lahat ay magkakatulad na nasa ilalim ng kasalanan. Kaya, walang kaligtasan para sa sinuman bukod sa tuwirang paggawa ng Espiritu ng Diyos sa puso ng tao, na kumikilos sa makapangyarihang biyaya. Ito ang pagpapala ng bagong tipan. Ang Diyos na ngayon ang Gumagawa—hindi ang tao. Siya lamang ang panig na nangangako. Malaya Niyang ibinibigay sa lahat ng handang tumanggap ang mga kayamanan ng Kanyang awa kay Cristo Jesus. Ipinagkakaloob Niya ang banal na buhay sa mananampalataya, at kaugnay ng buhay na ito ay isang bago at banal na kalikasang nagagalak sa kung ano ang nakalulugod sa Diyos.

> *Mamahinga ka, kaluluwa ko, tapos na ang gawain,*
> *Tinapos ng makapangyarihang Anak ng Diyos;*
> *Ito sa pananampalataya ay napakalinaw na ngayon,*
> *Walang puwang para sa nagpapahirap na takot.*
> *Hindi sa pamamagitan ng mga gawa ng nakapapagod na pagpapagal,*
> *Dumarating ang sikat ng ngiti ng Diyos;*

> *Nakamit ni Cristo, kung matatagpuan sa Kanya,*
> *Maningning na bumabagsak ang maluwalhating sinag.*
> *Sa pananampalataya kay Jesus na pinagpala,*
> *Pumapasok tayo sa kapahingahan;*
> *Siya na nagdala ng lubos na kaligtasan,*
> *Ay gumawa sa atin ng lahat ng ating mga gawa.*

—Mary Bowley

Nobyembre 30

> *Sapagkat kung ang dugo ng mga toro at kambing at ang abo ng dumalagang baka, na iwiniwisik sa marurumi, ay nagpapabanal para sa paglilinis ng laman, gaano pa kaya ang dugo ni Cristo, na sa pamamagitan ng walang hanggang Espiritu ay naghandog ng Kanyang sarili na walang batik sa Diyos, ang makalilinis ng inyong budhi mula sa mga patay na gawa upang maglingkod sa Diyos na buháy?*

Hebreo 9:13-14

Walang alam ang kautusan tungkol sa nilinis na budhi. Ang mga hain ng sistemang Levitiko ay idinisenyo upang pagaanin ang budhi ngunit hindi nila ito malinis. Bawat kasalanan ay nangangailangan ng bagong handog, sapagkat walang tunay na halaga sa dugo ng mga hayop upang talagang ayusin ang usapin ng kasalanan. Sa labas ay may paglilinis, na nagbibigay-karapatan sa isang tao na pumasok sa makalupang santuwaryo. Sa loob ay walang paglilinis na gaya ng mayroon tayo ngayon dahil sa mahalagang dugo ni Cristo na ibinuhos para sa atin sa krus. Ang mga patay na gawa ay ang mga ginagawa ng mga

patay na makasalanan—mula sa mga ito, gaya ng mula sa masasamang gawa, kailangang linisin ang budhi. Ang dugo lamang ni Cristo ang sapat para dito. Ang dugong iyon ay iwinisik sa luklukan ng awa. Napunit na ang tabing, at makalalapit na ngayon ang tao sa Diyos sa lubos na katiyakan ng pananampalataya.

> *Napunit na ang tabing:—ang aming kaluluwa'y lumalapit*
> *Sa trono ng biyaya;*
> *Ang mga kabutihan ng Panginoon ay nahahayag,*
> *Pinupuno nila ang banal na dako.*
> *Ang Kanyang mahalagang dugo ay nagsalita roon,*
> *Sa harap at sa ibabaw ng trono:*
> *At ang Kanyang sariling mga sugat sa langit ay nagpapahayag,*
> *Tapos na ang gawain ng pagbabayad-sala.*
> *Naganap na!—dito ang aming kaluluwa'y may kapahingahan,*
> *Ang Kanyang gawa ay hindi kailanman mabibigo:*
> *Sa pamamagitan Niya, ang aming Hain at Saserdote,*
> *Pumapasok kami sa loob ng tabing.*
> *—J. G. Deck*

Disyembre

Disyembre 1

> *Ngunit ang Taong ito, pagkatapos Niyang maghandog ng isang hain para sa mga kasalanan magpakailanman, ay umupo sa kanan ng Diyos, at mula noon ay naghihintay hanggang sa gawing tuntungan ng Kanyang mga paa ang Kanyang mga kaaway. Sapagkat sa pamamagitan ng isang handog ay ginawa Niyang sakdal magpakailanman ang mga pinababanal.*

Hebreo 10:12-14

Walang binabanggit na upuan o anumang uri ng silya sa santuwaryo noong unang panahon. Hindi kailanman natatapos ang gawain ng mga saserdote; palagi silang abala sa paghahandog ng maraming hain sa buong maghapon. Ngunit nang maihandog na ng ating Panginoong Jesus ang Kanyang sariling hain na sapat sa lahat, na hindi na kailanman uulitin, umupo Siya bilang patunay na tapos na ang Kanyang gawain. Dahil sa haing iyon na pantubos, ang lahat ng ibinukod para sa Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya sa Kanya ay ginawang sakdal magpakailanman. Kung ganito, napakalapastangan ng pag-aangkin na may inihahandog na "palagiang haing walang dugo para sa mga kasalanan ng mga buhay at mga patay" sa pagdiriwang ng Misa. Ito ay pagwawalang-bahala sa kasakdalan ng iisang handog ni Cristo sa krus, na tumugon na sa bawat hinihingi ng matuwid na trono ng Diyos at hindi na kailanman kailangang ulitin.

> *Tapos na magpakailanman! Ang kakila-kilabot na singil ng kasalanan!*
> *Luwalhati kay Jesus! Purihin ang Kanyang Pangalan!*
> *Walang paraang pahapyaw ang ibinibigay ng Kanyang biyaya,*
> *Natapos ang gawain nang mamatay si Cristong Tagapagligtas.*

Disyembre 2

> *Ngunit kung walang pananampalataya ay hindi maaaring maging kalugud-lugod sa Kanya, sapagkat ang lumalapit sa Diyos ay dapat sumampalataya na Siya nga, at na Siya ang nagbibigay ng gantimpala sa mga masikap na humahanap sa Kanya.*

Hebreo 11:6

Ang pananampalataya ay ang pagtanggap sa Salita ng Diyos nang buong-buo. Ang lumalapit sa Diyos sa panalangin ay dapat sumampalataya sa Kanya, at dapat magtiwala na dinirinig Niya ang mga kahilingang ipinapaabot sa Kanya at ginagantimpalaan Niya ang mga taimtim na humahanap sa Kanyang mukha. Maaaring ngumisi ang mga mapag-alinlangan kapag nagsasalita ang mga Cristiano tungkol sa Diyos na sumasagot ng panalangin, ngunit ang lahat ng pangungutya ng mga di-mananampalataya ay hindi makapagpapawalang-bisa sa nalalaman ng mga nagtitiwala sa Kanya. Pinipili Niyang ibigay bilang sagot sa panalangin ang hindi Niya ibibigay kung walang panalangin, upang magkaroon ang Kanyang bayan ng tiyak na patotoo na may kaugnayan sila sa buháy at personal na Diyos. Pinararangalan Siya ng pananampalataya, at

nagagalak Siyang pagpalain ang mga kumikilala sa Kanyang mapagmahal na pag-aalaga sa Kanyang mga sariling anak. Pinararangalan Niya ang mga nagbibigay-luwalhati sa Kanyang pangalan.

> *Tagapagbigay ng bawat kaloob,*
> *Ang pili Mo ang pinakamabuti;*
> *Pag-ibig na Walang Hanggan at Marunong sa lahat—*
> *Sa Iyo ako nagpapahinga.*
> *Sumusuko sa Iyong marunong na kamay,*
> *Ligtas sa Iyong kalooban—*
> *Hindi nagtatanong kung bakit o paano,*
> *Hayaang ako'y tumahimik.*
> *Nakatingin sa mga bagay na di-nakikita,*
> *Sa pananampalataya'y nakikita ko*
> *Ang luwalhating lubhang dakila*
> *Na ginagawa para sa akin.*

—Grace E. Troy

Disyembre 3

> *Sa pananampalataya, si Moises, nang siya ay magkaisip na, ay tumangging tawaging anak ng anak na babae ni Faraon, na mas pinili pang magdusa kasama ng bayan ng Diyos kaysa magtamasa ng panandaliang kaligayahan ng kasalanan, na itinuring ang kadustaan ni Cristo na higit na kayamanan kaysa mga kayamanan ng Ehipto; sapagkat tumitingin siya sa gantimpala.*

Hebreo 11:24-26

Hindi alam ni Moises nang gawin niya ang kanyang pagpili kung anong kahanga-hangang mga bunga ang nakasalalay doon. Kumilos siya para sa Diyos ayon sa idinikta ng kanyang budhi, at binigyan siya ng Diyos ng higit na marami kaysa sa isinuko niya alang-alang sa Kanyang pangalan. Tinalikuran niya ang trono ng Ehipto, kung saan tila inilagay siya ng kalooban ng Diyos, upang maging isang lagalag sa ilang. Ngunit ginawa siya ng Diyos na pinuno ng isang makapangyarihang bayan at binigyan siya ng mga pribilehiyong hindi pa nakilala ng sinuman bago sa kanya. At hindi rin pinilit si Moises sa pagpiling iyon. Ang pananalitang "mas pinili pa" ay nagsasabi kung paano niya tinimbang ang isang bagay laban sa isa pa at tinuos ang halaga; para lang magpasyang tahakin ngayon ang landas ng pagdurusa na may kasamang pabor ng Panginoon, kaysa sa medyo magaang buhay sa pagsuway sa tinig ng Diyos. Nawa'y tularan natin siya sa lahat ng ito.

> *Paalam sa panandaliang ligaya ng sanlibutan,*
> *Ang tahanan nati'y wala rito sa ibaba;*
> *Walang naging tahanan si Jesus dito,*
> *At sa Kanya tayo patungo.*
> *Sa Kanya sa tahanang iyon ng pag-ibig,*
> *Kung saan Siya nauna nang pumunta:*
> *Ang tahanang ipinalit Niya sa krus ng Kalbaryo,*
> *Kung saan dinala Niya ang lahat nating kasalanan.*
> *Dinala Niya ang ating mga kasalanan, upang tayo'y maging*
> *Kanyang mga kasama sa trono!*
> *Ang tronong di-magtatagal ay ibabahagi Niya sa mga*
> *Pinagbayaran Niya ng kasalanan.*

—W. Trotter

Disyembre 4

> *Ngunit kayo ay lumapit na sa Bundok ng Sion at sa lungsod ng Diyos na buháy, ang makalangit na Jerusalem, sa di-mabilang na hukbo ng mga anghel, sa pangkalahatang kapulungan at iglesya ng mga panganay na nakatala sa langit, sa Diyos na Hukom ng lahat, sa mga espiritu ng mga taong matuwid na ginawang sakdal, kay Jesus na Tagapamagitan ng bagong tipan, at sa dugo ng pagwiwisik na nagsasalita ng mas mabubuting bagay kaysa sa dugo ni Abel.*

Hebreo 12:22-24

Sa huling bahagi ng ikalabindalawang kabanatang ito ng Hebreo, inilalahad sa atin ang kautusan at ang biyaya na malinaw na magkasalungat, bilang dalawang magkaibang bilog. Ang isa ay nakasentro sa Sinai, ang bundok na "nagniningas sa apoy," at ang isa naman ay sa Bundok ng Sion, na nagsasalita ng dakilang biyaya ng Diyos. Kaugnay nito ang makalangit sa halip na ang makalupang Jerusalem, ang lungsod ng Diyos na buháy, kung saan nananahan ang di-mabilang na hukbo, isang buong pagtitipon ng mga hukbong anghel. Kagalakan nila ang maglingkod sa mga kabilang sa kapulungan ng mga panganay—na lahat ay mga tagapagmana ng Diyos at kasamang tagapagmana ni Cristo. Doon nananahan ang Diyos mismo, at naroon din ang mga banal ng Lumang Tipan na ginawa nang sakdal sa pamamagitan ng gawain ni Jesus, ang Tagapamagitan ng tipan ng biyaya, na ang dugo ay nagsasalita hindi ng

paghihiganti kundi ng awa. Ito ang bilog ng pabor ng Diyos na nilapitan na ng lahat ng mananampalataya.

> *Ang mga pintuan ng langit ay bukas na bukas,*
> *Sa Kanyang pangalan yumuyuko ang lahat ng anghel;*
> *Ang Anak ng Tao na ipinako sa krus*
> *Ay Hari na ng Luwalhati ngayon.*
> *Ibig nating tumingala at masdan Siya roon,*
> *Ang Korderong pinatay para sa Kanyang mga hinirang;*
> *At di-magtatagal, lahat ng Kanyang banal ay*
> *makakabahagi sa Kanyang luwalhati,*
> *Kasama ng kanilang Ulo at Panginoon ay maghahari.*
> *At ngayo'y lumalapit tayo sa trono ng biyaya,*
> *Sapagkat naroon ang Kanyang dugo at ang Saserdote;*
> *At buong galak nating hinahanap ang banal na mukha ng Diyos,*
> *Dala ang ating insensaryo ng papuri at panalangin.*
> *Ang nagniningas na bundok at ang mahiwagang tabing,*
> *Kasama ng ating mga takot at pagkakasala, ay wala na;*
> *May kapayapaan ang ating budhi na hindi kailanman mabibigo,*
> *Ang Kordero ang nasa itaas sa trono.*

—J. G. Deck

Disyembre 5

> *Ngayon, nawa ang Diyos ng kapayapaan, na nagbangon mula sa mga patay sa ating Panginoong Jesus, ang dakilang Pastol ng mga tupa, sa pamamagitan ng dugo ng walang hanggang tipan, ay gawin kayong ganap sa bawat mabuting gawa upang gawin ang Kanyang kalooban, na*

> *ginagawa sa inyo ang kalugud-lugod sa Kanyang paningin sa pamamagitan ni Jesu-Cristo, na sa Kanya ang luwalhati magpakailan-kailanman. Amen.*

Hebreo 13:20-21

Ang pagiging pastol ng ating Panginoong Jesus ay nagpapahiwatig ng mapagmahal na pag-aalaga sa Kanyang mga sariling tupa. Siya si Jehovah Ra'ah, "ang Panginoon na aking Pastol," na buong-buong nangangalaga sa Kanyang mga tupa, at nangangakong tutugunan ang bawat pangangailangan nila. Binigyan Niya tayo ng maraming larawan ng Kanyang paglilingkod bilang pastol. Bilang Mabuting Pastol, namatay Siya para sa atin (Juan 10). Bilang dakilang Pastol, palagi Siyang nagbabantay sa atin. Bilang punong Pastol, titipunin Niya tayong lahat sa palibot Niya kapag Siya'y muling dumating (1 Pedro 5). Sapat ang Kanyang mga pangako para sa bawat kahirapan. Gayunman, sa panahon ng kagipitan, nakakalimutan natin ang lahat ng iyon, at nag-aalala at nababagabag tayo na para bang tayo mismo ang kailangang humarap sa lahat ng ating problema, sa halip na magtiwala sa Kanyang pag-ibig at karunungan na Siya ang bahala sa atin. Nangako Siyang ihahatid Niya tayo hanggang sa dulo.

Kapag ang Panginoon ang may pinakamataas na lugar sa ating puso—hindi lang basta unang lugar—hindi natin katatakutan ang buong kapangyarihan ng kaaway, sapagkat Siya na pinagkatiwalaan natin ng pag-iingat ng ating kaluluwa ay higit na makapangyarihan kaysa sa lahat ng maaaring bumangon laban sa atin. Sa lahat ng Kanyang pakikitungo sa atin, Siya ang Pastol na hindi nabibigo, na laging isinasaalang-alang ang ating

ikabubuti. Ang Kanyang luwalhati at ang ating pagpapala ay magkaugnay na hindi mapaghihiwalay.

> *O Ikaw, dakila at lubhang mapagbiyayang Pastol,*
> *Na nagbuhos para sa amin ng dugo ng Iyong buhay,*
> *Ibinigay sa kahihiyan at kamatayan,*
> *Lahat upang ilapit kami sa Diyos!*
> *Ngayo'y sumasamba sa Iyo ang aming pusong handa,*
> *Ngayo'y natitikman namin ang Iyong pag-ibig na namatay,*
> *Habang sa pananampalataya'y lumalapit kami sa Iyong harapan—*
> *Pananampalatayang nagtataas ng aming kaluluwa sa itaas.*

—Mrs. Wellesley

Disyembre 6

> *Ang bawat mabuting kaloob at bawat sakdal na kaloob ay mula sa itaas, at bumababa mula sa Ama ng mga ilaw, na sa Kanya ay walang pagbabago o anino ng pag-iiba.*

Santiago 1:17

Ang Diyos ang pinagmumulan ng lahat ng mabuti. Bawat pagpapalang tinatamasa natin ay bumababa mula sa Kanya. Siya ang Ama ng mga ilaw, na hindi nagbabago sa Kanyang pag-ibig at biyaya, at sa Kanyang pakikitungo sa atin ay "walang aninong dulot ng pag-iiba," gaya ng pagkakasalin sa huling bahagi ng talatang ito. Ang Kanyang mukha ay laging nakaharap sa atin. Sa lahat ng kalagayan ay maaari tayong lumapit sa Kanya nang may lubos na pagtitiwala, tiyak na malugod tayong tatanggapin at may nakikinig na nakikiramay habang sinasabi natin sa Kanya ang lahat ng bumabagabag at

nagpapalito sa atin. Kagalakan Niya ang mangalaga sa atin. Nalulugod Siyang ibuhos nang sagana ang Kanyang mabubuti at sakdal na kaloob sa Kanyang masunuring mga anak. Kung tila ipinagkakait Niya, iyon ay dahil may mas mabuti Siyang inilalaan para sa atin, o dahil may kailangan tayong hatulan na nakita ng Kanyang banal na mata sa ating mga lakad, na dahilan upang kailanganin Niyang makitungo sa atin nang may pag-iingat. Kapag maayos na ang lahat, nagbibigay Siya nang walang hangganan bilang sagot sa ating panalangin.

> *Sinasagot ng Diyos ang panalangin! ang panalangin ng*
> *Kanyang mga minamahal na anak!*
> *Tiyak na sasagot Siya, kung sinusunod nila ang Kanyang*
> *kalooban.*
> *Sinasagot Niya ang panalangin! Oo—panalangin tungkol sa*
> *lahat ng bagay!*
> *Walang napakalaki para sa Kanyang dakilang kakayahan.*
> *Sinasagot ng Diyos ang panalangin! Hindi laging sa oras na*
> *hingin natin;*
> *Maaaring makita Niyang mabuti na tayo'y maghintay.*
> *Gaano katagal? Ah, Siya lamang ang nakakaalam;*
> *Ngunit tiyak, ang Kanyang sagot ay hindi mahuhuli.*
> *Sinasagot ng Diyos ang panalangin! Hindi laging ayon sa*
> *gusto natin;*
> *Hindi Niya laging sinasagot ang panalangin ng "Oo;"*
> *Minsa'y sumasagot Siya ng "Hindi!" dahil mahal Niya tayo,*
> *At nakikita Niyang ang hinihingi nati'y hindi*
> *makapagpapala.*
> *At nais ng Diyos na matuto tayong magtiwala sa Kanya*
> *nang matamis—*
> *Na higit sa lahat ay naisin ang Kanyang kalooban—hindi*

> *ang ating kahilingan;*
> *Na malaman na anuman ang Kanyang pinal na sagot,*
> *Ang Kanyang kalooban ang pinakamataas, pinakabanal, at pinakamabuti.*

—J. Danson Smith

Disyembre 7

> *Ano ang pakinabang, mga kapatid ko, kung sabihin ng isang tao na siya ay may pananampalataya ngunit wala siyang mga gawa? Maililigtas ba siya ng pananampalataya?*

Santiago 2:14

Walang pakinabang ang pag-aangking walang laman. Ang nagsasalita ng pananampalataya kay Cristo ay may pananagutang patunayan iyon sa pamamagitan ng kanyang bagong buhay. Sa Roma ay natututuhan natin na tayo ay inaaring-ganap sa harap ng Diyos sa pananampalataya lamang, nang walang mga gawa ng kautusan. Sa Santiago 2 ay itinuturo sa atin na tayo ay inaaring-ganap sa harap ng mga tao sa pamamagitan ng mga gawa, mga gawang bunga ng buháy na pananampalatayang hayag sa lahat. Si Abraham ay inaring-ganap sa pananampalataya nang sumampalataya siya sa Diyos, na nagsalita tungkol sa darating na Binhi, ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Inaring-ganap siya sa mga gawa nang, bilang pagsunod sa tinig ng Diyos, inihandog niya ang kanyang anak na si Isaac sa ibabaw ng altar. Kaya't hinubog ng pananampalataya ang kanyang mga gawa, at sa pamamagitan ng mga gawa ay ginawang sakdal ang pananampalataya. Gayon

din dapat sa atin. Kung sumasampalataya tayo sa Diyos, susunod tayo sa Kanyang Salita, at sa gayon ay mapapatunayan ang ating pananampalataya.

> *Lahat ng kami ay, at lahat ng amin,*
> *Ay magiging Iyo magpakailanman;*
> *At lahat ng maibibigay ng masayang puso,*
> *Isinusuko ng aming kamay na handa.*
> *At kung may maitatabi pa kami,*
> *At hindi hinihingi ng tungkulin,*
> *Mahal Ka namin, Panginoon, nang gayong pag-ibig,*
> *Na ibibigay namin sa Iyo ang lahat.*

Disyembre 8

> *Ngunit ang karunungang mula sa itaas ay una'y dalisay, pagkatapos ay mapayapa, mahinahon, madaling pakiusapan, puspos ng awa at mabubuting bunga, walang pinapanigan at walang pagkukunwari. At ang bunga ng katuwiran ay inihahasik sa kapayapaan ng mga gumagawa ng kapayapaan.*

Santiago 3:17-18

Hindi maaaring maging gabay ang mga makalupang prinsipyo para sa mga taong makalangit. Ang karunungan ng sanlibutang ito ay lubos na salungat sa karunungan ng Langit, na inilalahad nang buong kasakdalan sa Panginoong Jesu-Cristo. Ang mga pilosopiya ng tao ay nakasentro sa sarili. Ang karunungang mula sa itaas ay nakasentro sa Diyos, gaya ng pagkakahayag sa Kanya sa Kanyang Anak. Una, ito ay dalisay. Ang mga may dalisay na puso ay nakakakita sa Kanya na pinagmumulan nito.

Binubulag ng karumihan ang mga mata ng puso. "Mapayapa, mahinahon, madaling pakiusapan," ang karunungang ito ng Diyos ay "puspos ng awa at mabubuting bunga." Walang pinapanigan at tapat ito. Walang pagkukunwari rito. Ang lumalakad ayon sa karunungan ay lumalakad sa katuwiran, at ang kanyang buhay ay patotoo sa kapangyarihan nitong magbunga ng lahat ng uri ng kabutihan at kapayapaan.

> *Karunungan! Unang kaluguran ni Jehova,*
> *Ang Anak na walang hanggan!*
> *Bago ang una sa lahat ng Kanyang gawa,*
> *Ang paglikha, ay magsimula.*
> *Bago ang kalangitan at mga ulap na may tubig,*
> *Bago ang matibay na lupa,*
> *Bago ang mga bukid, bago ang mga baha,*
> *Naroon Ka na sa Kanyang kanan!*
> *Nang gayakan Niya ang arko ng langit,*
> *At itayo ito, naroon Ka,*
> *Upang itakda kung saan sisikat ang araw,*
> *At ihanay ang bawat bituin.*

—Lady Campbell

Disyembre 9

> *Ngunit nagbibigay Siya ng higit na biyaya. Kaya't sinasabi Niya: "Sinasalungat ng Diyos ang mga palalo, ngunit nagbibigay ng biyaya sa mga mapagpakumbaba."*

Santiago 4:6

Walang bagay na mas kinahihiligan ng puso ng tao kaysa sa kapalaluan, gayong wala naman tayong maipagmamalaki! Ang

dami ng ating kasalanan ay sapat nang magpakumbaba sa atin hanggang sa pinakailalim, gayunman ang masamang ugat na ito ay nananatili kahit sa pinakatapat na mga banal. Kinailangan ni Pablo ng tinik sa laman upang hindi siya lumaki nang labis. Ipinilit ni David na bilangin ang bayan para sa sarili niyang kaluwalhatian. Nagmataas si Pedro nang pagpalain siya ng natatanging espirituwal na liwanag. Sa kasalanang ito ay nahulog si Lucifer at nadala niya ang ikatlong bahagi ng mga anghel ng Langit, at ang lason nito ay nakahawa sa buong sangkatauhan mula nang mahikayat dito si Eva sa Eden. Si Cristo ang ating pinakamataas na halimbawa ng kababaang-loob. Ang Kanyang kaamuan ay hindi kailanman nagtaas ng sarili kundi hinanap lamang ang kaluwalhatian ng Diyos. Nawa'y sundan natin ang Kanyang mga yapak dito gaya sa lahat ng iba pa.

> *Nais Niyang magsuot tayo ng magagandang kasuotan—*
> *Mga maaari nating makamtan sa pamamagitan ng biyaya*
> *—*
> *Ang damit ng payapang espiritu,*
> *Ang kahinahunan ng mapayapang mukha;*
> *Ang kaakit-akit ng mahinahong asal,*
> *Ang ningning ng mga matang liwanag ng langit;*
> *Ang damit na may gayong banal na karangyaan,*
> *Ang diwa ng pagsasakripisyo.*
> *Ang mga ito, ang mga ito, at iba pang kasuotan,*
> *Lahat maganda, maningning at marilag,*
> *Ay maaari nating, sa Kanyang biyaya, isuot bilang gayak,*
> *At isuot para sa Kanyang kaluwalhatian.*

—J. Danson Smith

Disyembre 10

> *Si Elias ay taong may kalikasang tulad natin, at taimtim siyang nanalangin na huwag umulan; at hindi umulan sa lupain sa loob ng tatlong taon at anim na buwan. At muli siyang nanalangin, at ang langit ay nagbigay ng ulan, at ang lupa ay nagbunga.*

Santiago 5:17-18

Tunay na nakakatulong ang mga aral na inilahad para sa atin ng Espiritu Santo sa salaysay ng buhay ni Elias. Sa ilang bagay, siya ang pinakadakila sa lahat ng propeta mula kay Moises hanggang kay Juan Bautista (Mateo 11:11). Bigla siyang lumitaw sa pahina ng Kasulatan dala ang kanyang kahanga-hangang pahayag kay Haring Ahab, "Buháy ang Panginoon...na sa harap Niya'y nakatayo ako, hindi magkakaroon ng hamog ni ulan sa mga taong ito, maliban sa aking salita" (1 Hari 17:1). Kapwa ang mensahe at ang pagtitiwalang ipinahayag niya iyon ay bunga ng buhay ng panalangin. Natutuhan niya kung paano magtagumpay sa harap ng Diyos, at isinara at binuksan ng kanyang panalangin ang langit ayon sa kalooban ng Panginoon. Napakahalaga ng ipinahihiwatig nito. Hindi pinapabago ng panalangin ang isip ng Diyos, ngunit ang taong namumuhay sa pakikipag-isa sa Kanya ay ginagabayang manalangin ayon sa Kanyang kalooban. Tiyak na sasagutin ang gayong panalangin (1 Juan 5:14-15).

Kailangan nating matutong makilala ang Diyos sa lihim kung nais nating maging matapang para sa Kanya sa harap ng madla. Ang tatlong taong ginugol ni Elias sa pagkukubli, na pinatutunayan ang katapatan ng Diyos sa tabi ng batis ng Cherith at sa tahanan ng balo sa Sarepta, ay nagbigay sa kanya

ng pundasyon ng praktikal na karanasan na hindi matatawarang halaga nang kailangan niyang harapin si Ahab at ang mga propeta ni Baal. Dahil kilala niya ang Diyos kaya nangahas siyang magpatotoo para sa Kanya nang buong tapang.

> *Mabuti ang paglilingkod kapag hinihingi Niya ito,*
> *Tama ang paggawa sa tamang lugar nito,*
> *Ngunit may isang bagay na mas mabuti—*
> *Ang pagtingala sa Kanyang mukha.*

—Annie Johnson Flint

Disyembre 11

> *Dito kayo ay lubos na nagagalak, bagaman ngayon, sa sandaling panahon, kung kinakailangan, ay napighati kayo ng sari-saring pagsubok, upang ang pagiging tunay ng inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa gintong nasisira, bagaman sinusubok sa apoy, ay masumpungang nauuwi sa papuri, karangalan at kaluwalhatian sa pagkahayag ni Jesu-Cristo, na bagaman hindi ninyo nakita ay inyong iniibig. Bagaman ngayon ay hindi ninyo Siya nakikita, gayunma'y sumasampalataya kayo, at nagagalak kayo nang may kagalakang di-mabigkas at puspos ng kaluwalhatian.*

1 Pedro 1:6-8

Pagnilayan ang pananalitang iyon, "kung kinakailangan," at magbibigay ito ng malaking liwanag sa mga pamamaraan ng Diyos sa Kanyang bayan, na madalas ay tila nakakalito at hindi pa maipaliwanag. Para sa bawat pagsubok na kailangang tiisin

ng Kanyang mga anak, may dahilan Siya na balang araw ay magiging malinaw. May layunin Siyang isinasakatuparan sa ating buhay na maaari lamang mabuo sa tunawan ng pagdurusa. Kapag lumipas na ang lahat ng karanasan sa lupa at,

Nakatayo tayo kasama ni Cristo sa kaluwalhatian,

Tinatanaw ang tapos nang kuwento ng buhay,

makikita natin na may "pangangailangan" para sa bawat masakit na pagsubok at bawat pagkadurog ng puso na kinailangan nating tiisin. Pupurihin natin Siya noon para sa bawat mahirap na bagay, gaya rin ng para sa lahat ng masasayang karanasang nakilala natin habang tinatahak ang landas ng manlalakbay.

> *Walang magawa ngayong gabi, at pagod, halos hindi na makapagsalita,*
> *Ngayon sa malambot na unan ng Pananampalataya,*
> *inihihiga ko ang aking pisnging may lagnat;*
> *May makapangyarihan akong Tagapag-ingat,*
> *mapagmahal, mahabagin, tapat;*
> *Magpahinga lamang, sabi Niya sa akin, iyon lang ang kailangan kong gawin.*
> *Ang sakit ay naging kasama ko sa maraming gabi at araw;*
> *Madalas na tila pinalilibutan ng mga anino ang aking daan;*
> *Ngunit nagpapatuloy ako, hindi natatakot, alam ng aking Ama ang pinakamabuti;*
> *Ipinauubaya ko sa Kanya ang pagpaplano, at sa unan ng Pananampalataya ay nagpapahinga.*

Disyembre 12

> *Mga minamahal, nakikiusap ako sa inyo bilang mga dayuhan at manlalakbay, na umiwas kayo sa mga pita ng laman na nakikidigma laban sa kaluluwa, na maging marangal ang inyong pag-uugali sa gitna ng mga Hentil, upang kapag sinisiraan nila kayo bilang mga gumagawa ng masama, ay maluwalhati nila ang Diyos sa araw ng pagdalaw, dahil sa inyong mabubuting gawang kanilang nakikita.*

1 Pedro 2:11-12

May mga tanong na hindi maaaring mapagpasyahan nang tama kung ang mga karapatan at kalayaan lamang ng bawat tao ang bibigyang-diin. Ang bawat isa ay bahagi ng pangkat na kinabibilangan niya. May pananagutan siya sa epekto ng kanyang mga ginagawa sa mga kaugnay niya. Walang sinuman, sabi sa atin, ang nabubuhay o namamatay para sa kanyang sarili (Roma 14:7). Kaya't lubhang pagkamakasarili ang igiit ang sarili kong kalayaan kung ang kalayaang iyon ay nakakasama at nagpapaalipin sa aking kapwa. Ang umangkin ng karapatan sa ilang kalayawang nakakasama sa iba ay pagkilos na salungat sa batas ng pag-ibig, na dapat mamahala sa lahat ng nag-aangking tagasunod ni Cristo, gayundin sa mga nag-aangkin ng anumang pamumuhay para sa kapwa. Ang masama kong halimbawa ay maaaring maging kapahamakan ng mga mahihina na nagiging matapang gawin ang nakikita nilang ginagawa ko. Ang makasarili kong kalayawan ay maaaring gawin akong pabigat sa halip na pakinabang ng lipunan. Lubha akong hindi makatuwiran kung aangkinin kong tagasunod ako Niya na "hindi nagbigay-lugod sa Kanyang sarili" (Roma 15:3),

habang ipinipilit ko ang aking personal na kalayaan sa mga bagay na katitisuran ng aking kapwa, Cristiano man o hindi (1 Corinto 8:9). Bagaman hindi ako maaaring pamahalaan ng budhi ng ibang tao, gayunma'y tinatawag akong umiwas sa lahat ng walang kabuluhang magpapatisod sa iba (1 Corinto 8:12-13).

> *Isang manlalakbay sa sanlibutang nagmamadali at nagkakagulo,*
> *Kung saan sumasakit ang mga puso at inililibing ang mga pag-asa;*
> *Kung saan nang-aakit ang mga sulok ng ginhawa at kalayawan,*
> *Kung saan isinasakripisyo ng mga pabayang buhay ang mabuti;*
> *Sanlibutan ng kaguluhan at ng alitan at panganib—*
> *Oo, manlalakbay ako rito, at ako'y isang dayuhan.*

—Wm. M. Runyon

Disyembre 13

> *Sapagkat mas mabuti, kung ito ang kalooban ng Diyos, na magdusa dahil sa paggawa ng mabuti kaysa sa paggawa ng masama. Sapagkat si Cristo man ay minsang nagdusa para sa mga kasalanan, ang matuwid para sa mga di-matuwid, upang madala Niya tayo sa Diyos, na pinatay sa laman ngunit binuhay sa Espiritu.*

1 Pedro 3:17-18

Ang mga kasalanan ko ang nagdala kay Cristo sa krus, kung saan nagdusa Siya nang lubos. Dinala Niya ang lahat ng

nararapat sa akin upang mapalaya ako magpakailanman mula sa pagdurusang lubos kong pinaghirapan. Ngayon ay tinatawag akong mamuhay at magpatotoo para sa Kanya sa sanlibutang tumanggi sa Kanya at dati kong kinabibilangan, ngunit mula roon ay iniligtas Niya ako. Mula ngayon, kabanalan at katuwiran ang dapat makita sa akin. Dapat na akong lumakad ngayon gaya ng Kanyang paglakad—sa pakikipag-isa sa Kanya, sa tulong ng kapangyarihan ng Espiritu Santo. Walang ibang nararapat sa isang tinubos nang gayong kaluwalhati at sa gayong kalaking halaga. At hindi ko rin dapat asahang maiintindihan ako ng sangkatauhan. Alam kong haharapin ko ang kanilang poot at pangungutya. Ngunit makapagtatagumpay ako sa pamamagitan ni Cristo.

Magtiis ka nga, sa gayong kapahingahang nasa tanaw,

Mapalad ang mga tumatahak sa mga daan ng Sion;

Bawat tapat na manlalakbay, sa Kanyang makapangyarihang biyaya,

Ay lilitaw doon, at makikita Siya nang mukhaan.

Siya ang kanilang Araw, na nagpapalayas ng mga anino ng gabi,

At nagpapasigla ng kanilang kaluluwa ng makalangit na init at liwanag.

> *"Diyos ng lahat ng biyaya," sa paglakad ng bawat araw ay ipagkakaloob Niya*
> *Ang biyayang angkop sa lahat ng kanilang nakakaharap sa ibaba;*
> *Ang "Diyos ng kaluwalhatian," kapag tapos na ang kanilang paglalakbay,*
> *Ay puputungan ng kaluwalhatian ang sinimulan ng*

> *Kanyang biyaya,*
> *Mayaman sa mga kayamanan ng walang hanggang pag-ibig,*
> *Napapatunayan ng Kanyang buong bayan ang Kanyang mapagbantay na kabutihan;*
> *Sa maikling araw ng panahon, at sa buong walang hanggan,*
> *"Mapalad ang tao, O Panginoon, na nagtitiwala sa Iyo."*

—J. G. Deck

Disyembre 14

> *Na inyong ilagak sa Kanya ang lahat ng inyong kabalisahan; sapagkat Siya ang nagmamalasakit sa inyo.*

1 Pedro 5:7

Talaga bang pinaniniwalaan natin ito? Kung oo, bakit madalas tayong nababagabag ng mga alalahanin ng pang-araw-araw na buhay? Nangako ang Diyos na ating Ama na ang lahat ay gagawang magkakalakip sa ikabubuti ng mga umiibig sa Kanya, at may katiyakan tayo na nakikiramay Siya sa atin sa lahat ng ating pagsubok. Inuutusan Niya tayong dalhin ang lahat sa Kanya sa panalangin, at nangako Siyang Siya ang bahala ayon sa pangangailangan ng bawat araw. Pakinggan natin ang paalalang ilagak (o sa literal, igulong) ang ating mga pasanin sa Panginoon. Siya ay sapat sa lahat at "Siya ang nagmamalasakit" sa atin. Ang Kanyang pag-ibig at habag ay umaabot sa lahat ng Kanyang nagdurusang banal. Nagkakasala tayo sa sarili nating kaluluwa kapag hindi natin idinudulog sa Kanya ang lahat ng ating pighati.

Sa bawat sandali ng araw,
Anuman ang makaharap mo sa daan ng buhay,
Ang isiping ito ang magiging lakas at saligan mo:
"Siya ang nagmamalasakit."
Kapag tinatakpan ng mga anino ang pinakamagandang tanawin,
At kumukupas ang mga ligayang sana'y naging iyo,
Sa Tagapagligtas na di-nagbabago ay sumandal:
"Siya ang nagmamalasakit."
Minamarkahan Niya ang iyong mga hakbang, nauuna Siya,
Mula ngayon, magpakailanman;
Kaya't mula sa iyong puso ay hayaang bumuhos ang papuri:
"Siya ang nagmamalasakit."

—F. Buckley

Disyembre 15

Sapagkat hindi kami sumunod sa mga kuwentong may katusuhang inimbento nang ipaalam namin sa inyo ang kapangyarihan at pagdating ng ating Panginoong Jesu-Cristo, kundi kami ay mga saksing nakakita ng Kanyang kadakilaan. Sapagkat tinanggap Niya mula sa Diyos Ama ang karangalan at kaluwalhatian nang dumating sa Kanya ang gayong tinig mula sa Dakilang Kaluwalhatian: "Ito ang Aking minamahal na Anak, na sa Kanya ay lubos Akong nalulugod."

2 Pedro 1:16-17

Sa talatang ito natin natututuhan ang tunay na kahulugan ng pagbabagong-anyo. Iyon ay ang darating na kaharian sa maliit na larawan. Si Cristo mismo, na nagpakita sa kaluwalhatian, ang sentro ng kahanga-hangang tanawing iyon. Kay Moises ay nakikita natin ang larawan ng kalagayan ng mga dumaraan sa kamatayan, ngunit bubuhaying muli sa mga niluwalhating katawan. Si Elias ay larawan ng mga buháy na banal na babaguhin at aagawin paitaas upang makasama ni Cristo sa Kanyang pagdating. Ang tatlong alagad sa kanilang likas na katawan ay naglalarawan sa mga banal sa lupa na magtatamasa ng mga pagpapala ng kaharian sa sanlibutang ito sa panahon ng sanlibong taong paghahari ng Panginoong Jesus. Sa panahong iyon, dadaloy ang pagpapala sa buong sangkatauhan mula sa dinakilang Tagapagligtas na naghahari sa katuwiran bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Lahat ng ito ay nagpatibay sa salita ng propesiya at nagpalinaw sa mga alagad sa mga sumunod na araw kung ano ang inilalaan ng Diyos para sa Kanyang mga banal at sa buong sanlibutan kapag dumating ang oras ng kaluwalhatian ni Cristo.

> *Halos natahak na ang huling bahagi*
> *Ng daan sa ilang;*
> *Nasa likuran natin ang lahat ng kadiliman,*
> *Nasa harapan—ang araw.*
> *Kahanga-hangang araw ng maningning na pangako,*
> *Na nagpapalabo sa lahat ng iba pa,*
> *Kapag Siya na namatay upang kamtin tayo*
> *Ay dumating upang angkinin ang Kanyang Kasintahang Babae.*
> *At habang nagbabantay sa Kanyang pagdating,*
> *Naghihintay dito sa ibaba,*

> *Nais Niyang sa ilang ay*
> *Matagpuan natin ang pagdaloy ng tubig.*
> *Mga batis ng matamis at malalim na kaginhawahan*
> *Na nagpapasaya sa buong kawan,*
> *Na nagbibigay sa atin, kapag natipon sa palibot Niya,*
> *Ng pagpapala at ng awit.*

—A.S.O.

Disyembre 16

> *Ngunit may mga bulaang propeta rin noon sa gitna ng bayan, gaya ng magkakaroon ng mga bulaang guro sa inyo, na palihim na magpapasok ng mga mapanirang maling aral, na itatatwa pa ang Panginoon na bumili sa kanila, at magdadala sa kanilang sarili ng mabilis na kapahamakan.*

2 Pedro 2:1

Ang labanan ng katotohanan at kamalian ay nagpapatuloy na mula pa nang matagumpay na iligaw ni Satanas ang ating unang mga magulang sa halamanan ng Eden sa pamamagitan ng kanyang tusong "Sinabi nga ba ng Diyos?" at sa gayo'y nagpasok ng pagdududa at pagtatanong sa isip ni Eva. Ang pagpapahintulot sa mga bulaang guro sa iglesya ng Diyos ay pagtataksil kay Cristo. Ang mga bulaang propeta sa Israel ang mapait na kalaban ng pahayag na ibinigay sa pamamagitan ng mga banal na taong sumulat at nagsalita ayon sa pagkilos sa kanila ng Espiritu ng Diyos. Gayon din ngayon, maliban na ang saligan ng lahat ng tunay na patotoo ngayon ay ang kumpletong aklat ng Banal na Kasulatan, na siyang dapat pagsubukan ng lahat ng aral. Laban sa lahat ng bulaang

propeta, dapat nating ipaglaban ang pananampalatayang minsan at magpakailanmang ibinigay sa mga banal, gaya ng ipinahayag sa Sulat ni Judas.

> *Si Cristo ay nasa Hukuman ngayon;*
> *Kinukutya Siya ng Sanlibutan at ng Laman,*
> *Ang sangkatauhan ang hurado at hukom,*
> *At ipinagkakait sa Kanya ang karapatang umapela.*
> *Sino ang Kanyang mga saksi? Sino ang Kanyang tatawagin*
> *Upang sumagot para sa Kanya sa bulwagan ng paghatol?*
> *Si Cristo ay nasa Hukuman ngayon,*
> *Lilitisin Siya ng Sanlibutan at ng Laman,*
> *Ang sangkatauhan ang hurado at hukom,*
> *Itatatwa ba Siya ng mga inibig Niya?*
> *Tayo ang Kanyang mga saksi, atin ang tawag,*
> *Na magsalita para sa ating Panginoon sa bulwagan ng paghatol.*

—Annie Johnson Flint

Disyembre 17

> *Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya ay tapat at matuwid na magpatawad sa atin ng ating mga kasalanan at maglinis sa atin mula sa lahat ng kalikuan.*

1 Juan 1:9

Hindi kailanman tatanggihan ng Diyos ang pagsamo ng isang kaluluwang humahanap, na lumalapit sa Kanya sa pangalan ni Jesus, nagpapahayag ng kanyang mga kasalanan at humihingi ng kapatawaran. Ang usapin ng kasalanan ay naayos na, sa ikasisiya ng Diyos, sa gawain ng krus. Ngayon ay maaaring

maging matuwid ang Diyos at Siya ring Nagpapaging-matuwid sa lahat ng sumasampalataya kay Jesus (Roma 3:26). Ang maghanap ng anumang karapat-dapat sa ating sarili, ang magsikap na bigyang-kasiyahan ang Diyos sa pamamagitan ng mga inaakalang gawa ng katuwiran, ay kabiguang kilalanin ang ating lubos na kalagayang ligaw. Ang pagkilala sa ating mga kasalanan at pagtitiwala sa Kanyang biyaya ay nagbibigay ng masayang kamalayan na nalinis na ang kasamaan at naalis na ang pagkakasala. Ang salita ng Diyos sa Israel noong unang panahon ay: "Kilalanin mo lamang ang iyong kasamaan" (Jeremias 3:13). Ito ang laging pintuan tungo sa pagpapala (Hosea 5:15), sapagkat "ipinasan ng Panginoon sa Kanya ang kasamaan nating lahat" (Isaias 53:6).

> *Hinugasan sa Iyong dugo, mula sa lahat kong sala'y nilinis,*
> *Sa Iyo, aking Katuwiran, ako lamang nakikita:*
> *Ang Iyong tahana'y tahanan ko—ang Iyong Diyos at Ama'y akin!*
> *Patay sa sanlibutan—ang buhay ko'y nakatago kasama ng Iyo:*
> *Kumukupas ang pinakamataas nitong karangalan sa aking paningin—*
> *Ang mga kalayawan nito, matatapakan ko rin.*

Disyembre 18

> *Muli, isang bagong utos ang isinusulat ko sa inyo, na bagay na totoo sa Kanya at sa inyo, sapagkat lumilipas na ang kadiliman, at ang tunay na liwanag ay sumisikat na. Ang nagsasabing siya ay nasa liwanag, at napopoot sa kanyang kapatid, ay nasa kadiliman hanggang ngayon.*

1 Juan 2:8-9

Sinusubok ng bagong utos ang tao nang hindi kayang gawin ng anumang iba pa. Inihahayag nito ang nakatagong kasamaang nakakubli sa bawat puso. Ang pamantayan at mga mithiin ni Cristo ay napakataas para sa mga tao ng sanlibutang ito, na ang bahagi ay nasa buhay na ito. Tanging ang tumanggap ng buhay na walang hanggan, sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesus (Juan 5:24), ang makapagpapakita ng pag-ibig na itinatanim dito. Siya na nagbigay ng utos na mag-ibigan ay nagpatunay ng Kanyang sariling pag-ibig sa sangkatauhan sa pamamagitan ng pagkamatay para sa ating mga kasalanan. Kapag nananahan Siya sa puso sa pamamagitan ng pananampalataya, ang Kanyang pag-ibig ay nauulit sa iba. Hindi ito isang bagay na kailangang bombahin palabas na parang mula sa halos tuyong balon. Ito ay patuloy na umaapaw at nag-uumapaw na batis na nagmumula sa mga pusong binago ng mga ipinanganak ng Diyos, na ang mismong kalikasan ay ang umibig gaya ng pag-ibig Niya sa atin (1 Juan 4:7).

> *Pag-ibig ng Diyos, lubhang dalisay at di-nagbabago;*
> *Dugo ni Cristo, lubhang mayaman at malaya;*
> *Biyaya ng Diyos, lubhang malakas at walang hangganan,—*
> *Palakihin ang lahat ng ito sa akin,*
> *Maging sa akin.*

Disyembre 19

> *Masdan ninyo kung gaanong pag-ibig ang ipinagkaloob sa atin ng Ama, na tayo ay tawaging mga anak ng Diyos!*
> *Kaya't hindi tayo kilala ng sanlibutan, sapagkat hindi nito*

> *Siya nakilala. Mga minamahal, ngayon ay mga anak na tayo ng Diyos; at hindi pa nahahayag kung magiging ano tayo, ngunit alam natin na kapag Siya ay nahayag, tayo ay magiging katulad Niya, sapagkat makikita natin Siya kung ano Siya. At ang bawat may ganitong pag-asa sa Kanya ay naglilinis ng kanyang sarili gaya Niya na dalisay.*

1 Juan 3:1-3

Ang uri ng pag-ibig na binabanggit sa mga talatang ito ay higit pa sa pangkalahatang pag-ibig ng Juan 3:16. Doon ay pag-ibig iyon sa sanlibutan. Dito ay pag-ibig ng Ama sa Kanyang mga sariling anak. Hindi Siya lubos na masisiyahan hanggang hindi Niya nakakasama silang lahat sa kaluwalhatian. Ngayon ay nabubuhay sila sa isang tanawing sagana ang kabiguan at mga tukso. Kapag bumalik na muli ang Panginoong Jesus, babaguhin sila sa Kanyang pinagpalang larawan—upang maging katulad Niya sa katawan at sa espiritu, at manahang kasama Niya at ng lahat ng tinubos sa bahay ng Ama magpakailanman. Kung ang gayong pag-asa ang pumapatnubay sa atin, dapat tayong maging lalo't lalong katulad Niya habang lumilipas ang mga araw ng paghihintay.

> *Ngayon, taglay ang pag-asang ito na nagpapasigla sa atin,*
> *At ang tatak ng Espiritu,*
> *Na ang lahat nating kasalanan ay pinatawad na,*
> *Niya na ang mga latay ay nagpagaling.*
> *Bilang mga dayuhan at manlalakbay,*
> *Walang lugar sa lupa ang atin,*
> *Kundi naghihintay at nagbabantay na parang mga anak,*
> *Hanggang sa dumating ang ating Panginoon.*

Disyembre 20

> *Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Diyos, sapagkat ang Diyos ay pag-ibig. Dito nahayag ang pag-ibig ng Diyos sa atin, na sinugo ng Diyos ang Kanyang bugtong na Anak sa sanlibutan, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan Niya.*

1 Juan 4:8-9

Ang praktikal na patunay ng pagkapanganak na muli ay ang pag-ibig sa mga anak ng Diyos. Ipinakita Niya ang Kanyang sakdal na pag-ibig sa atin sa kaloob na Kanyang bugtong na Anak. Ngayon ay ipinakikita natin ang ating pag-ibig sa Kanya sa pamamagitan ng ating pag-aalaga at malasakit sa Kanyang mga sariling anak. Sinugo si Cristo upang magbigay Siya ng buhay sa mga patay sa mga pagsalangsang at kasalanan. Ang buhay na iyon ay mula sa Diyos, at ang nagtataglay nito ay umiibig sa iba sapagkat gayon siya inibig ng Diyos. Sinasabi sa atin ng sumunod na talata na dumating din si Cristo upang maging pantubos para sa ating mga kasalanan. Sa saligang ito ay inaaring-ganap tayo nang walang bayad sa Kanyang biyaya. Kapag ang isang tao ay nagbalik-loob sa Diyos, totoo ang dalawang bagay na ito. Siya ay kapwa isinilang na muli at inaring-ganap. Ang anak ng Diyos ay nakatayo sa harap ng kanyang Ama na malaya sa pagkakasala na para bang hindi siya kailanman nagkasala. Ganyan ang kapunuan ng kaligtasan ng Diyos, na humahamon sa ating pasasalamat na sumasamba, na nahahayag sa pag-ibig na walang pag-iimbot.

> *Bagaman mas mataas kaysa pinakamataas,*
> *Pinakamakapangyarihang Hari Ka,*

> *Ang Iyong biyaya, at hindi ang Iyong kadakilaan,*
> *Ang unang umantig sa aking pusong rebelde.*
> *Ang Iyong tabak, maaaring pinatay ako;*
> *Ang Iyong mga palaso'y uminom ng aking dugo,*
> *Ngunit ang Iyong krus ang nagpaamo sa akin,*
> *At nagwagi ng aking puso para sa Diyos.*

Disyembre 21

> *Mag-ingat kayo sa inyong sarili, upang hindi natin mawala ang mga bagay na pinagpaguran natin, kundi makatanggap tayo ng lubos na gantimpala.*

2 Juan 8

Dapat tayong mag-ingat na paghiwalayin ang gantimpala para sa paglilingkod at ang kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya. Lahat ng nagtitiwala sa Panginoong Jesus ay ligtas, at ito ay lubos na hiwalay sa kabutihan ng tao. Ngunit lahat ng nag-aangking sumasampalataya sa Kanya ay may pananagutang maglingkod sa Kanya at gamitin ang anumang kaloob, kakayahan, o kayamanan na mayroon sila para sa Kanyang kaluwalhatian at upang isulong ang Kanyang mga layunin sa sanlibutang ito. May mga nag-aangking lingkod na hindi man lang ipinanganak ng Espiritu. Ngunit pinananagot ng Diyos ang mga tao sa kanilang nalalaman at inaangkin. Tungkulin ng lahat ng sumasampalataya sa Kanyang Salita na maglingkod nang buong puso, dahil sa araw na ang bawat isa sa atin ay magbibigay-sulit. Sa solemneng oras na iyon, walang sinumang pagsisisihan ang labis na pagmamalasakit sa pamumuhay para sa Kanya, ngunit marami ang magsisisi sa mga oras na ginugol sa pagkamakasarili at kahangalan, na maaari sanang ginamit

para sa Kanyang kaluwalhatian. Marami ang magsisisi sa mga talentong sinayang o itinago, na kung maayos na ipinuhunan sa liwanag ng walang hanggan, ay makakamit sana ng "Mabuting gawa" ni Cristo. Gagantimpalaan Niya ang lahat ng naaayon sa Kanyang Salita (1 Corinto 3:13).

> *Isang pangkat ng mga batang lalaki at babae ang maaaring*
> *Gawaing itinakda sa akin ng Diyos;*
> *Tulungan Mo akong ihatid ang bawat isa sa Iyo—*
> *Ano pang mas dakila ang hihilingin ko?*
> *Hindi ako humihingi ng tanyag na lugar*
> *Kung saan makikita ng buong mundo,*
> *Kundi sa isang sulok na nangangailangan, Panginoon,*
> *Doon ako'y pagawin para sa Iyo.*
> *Walang gawaing napakalaki, walang gawaing napakaliit,*
> *Sapat ang Iyong biyaya;*
> *Ang pusong nasa dilim, ang aking misyon,*
> *Ang aking liwanag, ang mukha ng Tagapagligtas.*

Disyembre 22

> *Wala akong higit na kagalakan kaysa marinig na ang aking mga anak ay lumalakad sa katotohanan.*

3 *Juan* 4

Ang lumakad sa katotohanan ay ang mamuhay ayon sa isip ng Diyos na inihayag sa Kanyang kinasihang Salita. Upang magawa ito, kailangan nating alam ang ating Biblia; hindi lang basta may kaunting kaalaman sa mga dakila at tanyag na katotohanan ng Kasulatan, kundi sa gayong paraan tayo kumain ng Salita na ito'y pumapasok sa ating buong pagkatao, at sa gayo'y

hinuhubog tayo ng katotohanan. Ito ang praktikal na pagpapabanal, at ito ang nagbibigay ng kagalakan sa puso ng Diyos. Sapagkat kapag binabasa natin ang mga salitang gaya ng sinipi sa itaas, dapat nating isipin ang mga iyon hindi lang bilang pagpapahayag ng damdamin ng kinasihang manunulat, si apostol Juan, kundi ng Isa na may hawak sa panulat ng Kanyang lingkod at gumabay sa kanyang mga kaisipan. Ang Diyos na ating Ama ang nakakasumpong ng gayong kagalakan kapag ang Kanyang mga anak, ang mga ipinanganak mula sa itaas, ay lumalakad sa pagsunod sa Kanyang Salita.

> *Narinig ko ang Kanyang tawag, "Halika, sumunod ka!"*
> *Iyon lang.*
> *Nawalan ng ningning ang aking ginto,*
> *Sumunod sa Kanya ang aking kaluluwa,*
> *Tumayo ako at sumunod:*
> *Iyon lang.*
> *Sino ang hindi susunod*
> *Kung marinig nila ang Kanyang tawag?*

—William R. Newell

Disyembre 23

> *Mga minamahal, huwag ninyong tularan ang masama, kundi ang mabuti. Ang gumagawa ng mabuti ay sa Diyos, ngunit ang gumagawa ng masama ay hindi nakakita sa Diyos.*

3 Juan 11

Iginigiit ng mga sulat ni Juan ang pagiging tunay. Ang pag-aangking salita lamang na hindi sinusuportahan ng pag-ibig at

katuwiran ay hindi maaaring maging angkop sa Banal na Isa na ating kinakaharap. Ang Diyos ay mabuti. Ang dalawang salitang iyon ay mula sa iisang ugat. Ang mga ipinanganak ng Diyos ay makikilala sa kabutihan. Ang nagdadala ng pangalan ni Cristo ngunit gumagawa ng masama ay dayuhan sa Diyos. Anuman ang kanyang inaangkin, hindi niya Siya nakita. Sa maikling sulat na ito, matinding tinutuligsa ng matandang apostol ang mga sisira sa pangalan ni Cristo sa pamamagitan ng tila pagmamalasakit sa mga prinsipyo ng pakikisama sa iglesya, habang kumikilos nang walang kabaitan at di-matuwid sa iba na dumarating sa iisang pinagpalang pangalan. Ipinakikita natin kung gaano natin kamahal ang Panginoon sa paraan ng pakikitungo natin sa ating mga kapwa mananampalataya.

> *Na gayon na lamang ako minamahal ng Diyos,*
> *Ay dapat humubog ng aking asal sa daang*
> *Tinatahak ko, hanggang masalubong ko ang Iyong Anak,*
> *Ang aking Panginoon, na nagpakita ng buong pag-ibig Mo;*
> *Dapat humiwalay sa sanlibutan at kasalanan,*
> *Sa bawat landas na wala Siya;*
> *Mag-udyok sa paggawa, magdala ng tagumpay;*
> *Ang tanging kapangyarihan, mahal Mo ako!*

Disyembre 24

> *Ngunit kayo, mga minamahal, na nagpapatibay sa inyong sarili sa inyong kabanal-banalang pananampalataya, na nananalangin sa Espiritu Santo, panatilihin ninyo ang inyong sarili sa pag-ibig ng Diyos, na hinihintay ang awa ng ating Panginoong Jesu-Cristo tungo sa buhay na walang hanggan.*

Judas 20-21

Binibigyang-diin ng talatang ito ang apat na bagay na nagpapakilala sa isang matatag na pananampalatayang Cristiano.

Una: Ang pagpapatibay sa pananampalataya. Iyon ay ang pagkakaroon ng pagpapatibay sa maingat na pag-aaral ng Salita ng Diyos. Ang "pananampalataya" dito ay hindi ang pananampalatayang ginagamit natin upang hawakan ang Diyos para sa kaligtasan, kundi ang pananampalatayang minsan at magpakailanmang ibinigay sa mga banal, na siyang ikinabubuhay nila.

Ikalawa: Ang pananalangin sa Espiritu Santo. Magagawa lang natin ito kung lumalakad tayo sa Espiritu. Sa gayon, Siya na nananahan sa atin ay nagpapasigla ng ating mga panalangin at gumagabay sa atin habang inihahain natin ang ating mga kahilingan.

Ikatlo: Dapat nating panatilihin ang ating sarili sa may-kamalayang pagtatamasa ng di-nagbabagong pag-ibig ng Diyos. Ito ang lugar ng pagpapala at ng espirituwal na kapahingahan.

Ikaapat: Ang pag-asa ng pagbabalik ng ating Panginoon ay dapat panatilihing nasa harap ng ating kaluluwa bilang ilaw ng parola na umaakay sa atin tungo sa bahay ng Ama.

Ang Salita, ang panalangin, ang pag-ibig ng Diyos, at ang pinagpalang pag-asa ang umaalalay sa buong daan.

> *Mga bisig na walang hanggan ang umaalalay sa iyo,*
> *Pag-ibig ng Diyos ang pumapalibot sa iyong daan;*

> *Bakit ka babagabagin ng mga makalupang takot*
> *O manlulumo ang iyong nanginginig na puso?*

Disyembre 25

> *At ipinanganak niya ang kanyang panganay na Anak, at binalot Niya Siya ng mga lampin, at inihiga Siya sa sabsaban, sapagkat walang lugar para sa kanila sa bahay-panuluyan.*

Lucas 2:7

Bawat pagdating ng Pasko ay nagbibigay ng pagkakataong bigyang-diin muli ang kahanga-hangang kuwento ng pag-ibig ng Diyos—pag-ibig na nag-udyok sa Kanya na isugo ang Kanyang kaisa-isang Anak sa sanlibutan, upang tayo ay mabuhay sa pamamagitan Niya. Nakasalalay ang Cristianismo sa tatlong dakilang haligi: ang Pagkakatawang-tao, ang Pagpapako sa Krus, at ang Muling Pagkabuhay ng Panginoong Jesu-Cristo. Ang pagkakatawang-tao lamang ay hindi makakatubos sa makasalanang tao. Ngunit kung walang pagkakatawang-tao, hindi magkakaroon ng haing pantubos na magiging sapat upang alisin ang kasalanan. Naging tao ang Diyos upang mamatay. Hindi natin masyadong mapapalaki ang hiwaga ng pagkakaisa ng pagka-tao at pagka-Diyos kay Jesus, na kapwa Anak ng Diyos at anak ni Maria. Sa Kanya ay mayroon tayong tagapamagitan na pinananabikan ng patriarkang si Job, isang makapagpapatong ng Kanyang kamay kapwa sa Diyos at sa tao (Job 9:33), sapagkat pinagsasama Niya ang kalikasan ng dalawa sa iisang maluwalhating persona. Ang Bethlehem, ang Kalbaryo, at ang libingang walang laman, lahat ay dapat

pumukaw sa ating kaluluwa at humila ng ating puso patungo sa Diyos sa pagkamangha, pag-ibig, at papuri.

> *Kapayapaan sa Lupa*
> *Dito minsang dumapo ang Kapayapaan,*
> *Ngunit hindi nakasumpong ng tahanan,*
> *Sa Kanya na nagdala nito, ang lupa*
> *Ay walang maibigay na lugar.*
> *Siya at ang Kanyang kapayapaa'y ayaw ng tao,*
> *At sa Batang ito ng kapayapaan*
> *Walang nakitang makalangit na kahusayan ang tao,*
> *Walang biyaya, walang kagandahan.*
> *Ang Kapayapaan ay nakahiga sa duyang iyon,*
> *Naroon ang Prinsipe ng Kapayapaan;*
> *Ang kapunuan ng Kanyang Kapayapaan*
> *Ay dinala Niya upang ibahagi sa tao.*

—Horatius Bonar

Disyembre 26

> *Sa Kanya na umibig sa atin at naghugas sa atin mula sa ating mga kasalanan sa Kanyang sariling dugo, at gumawa sa atin na mga hari at saserdote sa Kanyang Diyos at Ama, sa Kanya ang kaluwalhatian at kapangyarihan magpakailan-kailanman. Amen.*

Apocalipsis 1:5-6

Sa totoo'y nasa panahunang pangkasalukuyan ang unang sugnay—"Siya na umiibig sa atin." Ang Kanyang pag-ibig ay di-nagbabago at walang hanggan. Kukunin ng mga banal sa kaluwalhatian ang awit na ito ng papuri, na uugong sa walang

katapusang mga panahon sa mga bulwagan ng Langit. Ngunit ang mga aawit doon sa itaas ay kailangang matutong gamitin ang mga salita dito sa ibaba. Sapagkat niloob ng Diyos na malaman ng mga sumasampalataya sa Kanyang Anak na hinugasan na ang kanilang mga kasalanan ng mahalagang dugo ni Cristo. Kahit ngayon ay itinatag na sila bilang kaharian ng mga saserdote sa Diyos Ama, upang maging mga sumasambang nagpupuri sa buong walang hanggan.

> *Kapag nagtipon na ang mga hukbo ng langit,*
> *At umugong na ang mga bulwagan ng langit*
> *Sa galak ng mga tinubos*
> *At sa bagong awit na kanilang aawitin,*
> *Bagaman nagmula sila sa bawat bansa,*
> *Bawat angkan, bawat lahi,*
> *Walang sinumang matututo ng musikang iyon*
> *Hanggang hindi niya nalalaman ang nagpapatawad na biyaya ng Diyos.*
> *Lahat ng malawak na walang hanggang darating*
> *Ay hindi kailanman magiging napakahaba*
> *Upang isalaysay ang walang katapusang kuwento*
> *At awitin ang walang katapusang awit:—*
> *"Sa Kanya na umibig sa atin,"*
> *At "nagpalaya sa atin mula sa ating kasalanan"—*
> *Tatapusin natin ito sa langit,*
> *Ngunit dito nagsisimula ang mga salita.*

—Annie Johnson Flint

Disyembre 27

> *Ako ang Siyang nabubuhay, at namatay, at masdan, Ako ay buháy magpakailanman. Amen. At hawak Ko ang mga susi ng Hades at ng Kamatayan.*

Apocalipsis 1:18

Ang Ebanghelyo ni Cristo (Roma 1:16) ay ang masayang balita ng kamatayan at muling pagkabuhay ng Panginoong Jesus (1 Corinto 15:1-4). Hindi sapat ang paniwalaan at ipahayag ang kamatayan ng Anak ng Diyos. Ang muling pagkabuhay ang nagsasabi sa atin na tinanggap na ang Kanyang pantubos, at maaari na ngayong ariing-ganap ng Diyos ang lahat ng nagtitiwala sa Kanya (Roma 4:25). Saanman pumunta ang mga apostol ng bagong dispensasyon, ipinangaral nila si Jesus at ang muling pagkabuhay (Mga Gawa 2:24, 32; 17:18, 31). Ang ipinahihiwatig nito ay walang iba kundi ang tunay na muling pagkabuhay ng pisikal na katawan ng ating Tagapagligtas. Ang gawin itong espirituwal na muling pagkabuhay lamang ay pagtatatwa sa katotohanang inihayag sa Kasulatan. Kung hindi muling nabuhay si Cristo, walang saysay ang ating pag-asa, nasa ating mga kasalanan pa rin tayo (1 Corinto 15:17). Ngunit salamat sa Diyos, tunay na ibinangon Siya mula sa mga patay at naging unang bunga ng mga natutulog.

Ang mga saksi sa muling pagkabuhay, gaya ng ibinigay sa mga Ebanghelyo at sa 1 Corinto 15, ay marami at iba-iba. Walang posibilidad na nalinlang ang napakaraming tao o nagkaroon sila ng mga guni-guni. Bukod dito, ang pagbabagong naganap sa mga apostol at ang bagong diwa ng katapangang ibinuhos sa mga kaanib ng unang iglesya ay pawang nagpapatotoo sa

katiyakan ng mga alagad na nadaig ng kanilang Panginoon ang kapangyarihan ng kamatayan.

> *Kung sa madilim na libis ng kamatayan*
> *Tayo'y dumaan, hindi tayo dapat matakot:*
> *Ang ating Tagapagligtas, Siya na nagbigay sa atin ng hininga,*
> *Ay nagdadala roon ng liwanag at tagumpay.*
> *Tiyak na ang Iyong matamis at kahanga-hangang pag-ibig*
> *Ang susukat sa lahat ng ating araw;*
> *Ang bahay ng Iyong Ama, ang aming tahanan sa itaas,*
> *Kung saan nananahan ang walang hanggang papuri.*

Disyembre 28

> *Ang may pandinig, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesya.*

Apocalipsis 2:7

Kailangan nating paghiwalayin ang iglesya, ang katawan ni Cristo, na kinabibilangan ng lahat ng anak ng Diyos sa dispensasyong ito ng biyaya, at ang mga lokal na iglesya ng Diyos, na mga pangkat ng mananampalatayang may pananagutan at nagtitipon para sa pakikisamang Cristiano at pagpapatotoo. Si Cristo mismo ang nagtatayo ng tinatawag Niyang "Aking iglesya" (Mateo 16:18). Ang pagtatayo ng mga lokal na iglesya ay ipinagkatiwala nang malaki sa Kanyang mga lingkod (1 Corinto 3:10). Habang lumilipat si Pablo sa iba't ibang lugar, ginamit siya ng Diyos upang tipunin ang mga mananampalataya sa pakikisama ng mga iglesya, kung saan sila aalagaan at papatatagin, at makapagpapanatili ng patotoo sa

kani-kanilang pamayanan. Ang mga iglesyang ito ay tuwirang may pananagutan kay Cristo mismo, habang pinananatili nila ang pakikipag-isa sa isa't isa bilang mga kinatawan ng iisang niluwalhating Ulo. (Tingnan ang 1 Tesalonica 2:14). Sa simula ay iisa lamang ang malaking bilog ng pakikisamang Cristiano. Gayunman, sa paglipas ng mga siglo, maraming pagkakabaha-bahagi ang pumasok dahil sa kahinaan ng tao. Habang mas lumalapit ang mga iglesya sa huwarang inilatag ng Diyos sa Bagong Tipan, mas magkakaroon sila ng pagsang-ayon at pagpapala ng Panginoon. Hindi natin mababawi ang mga pagkakamali ng nakaraan, ngunit maaari tayong kumapit sa Panginoon at sa Salita ng Kanyang biyaya, at maingatan mula sa maraming bagay na di-ayon sa Kasulatan at nagdudulot ng pagkakabaha-bahagi.

> *Ulo ng Iglesyang matagumpay,*
> *Buong galak kaming sumasamba sa Iyo!*
> *Hanggang sa Iyong pagpapakita, ang Iyong mga bahagi rito*
> *Ay nais umawit gaya ng mga nasa kaluwalhatian.*
> *Itinataas namin ang aming puso at tinig,*
> *Sa pinagpalang pag-aabang,*
> *At sumisigaw nang malakas, at nagbibigay sa Diyos*
> *Ng papuri ng aming kaligtasan.*

—Charles Wesley

Disyembre 29

> *At umawit sila ng isang bagong awit, na nagsasabi: "Karapat-dapat Ka na kumuha ng balumbon, at magbukas ng mga tatak nito; sapagkat Ikaw ay pinatay, at tinubos Mo kami para sa Diyos sa pamamagitan ng Iyong dugo mula sa*

> *bawat lipi at wika at bayan at bansa, at ginawa Mo kaming mga hari at saserdote sa aming Diyos; at maghahari kami sa lupa."*

Apocalipsis 5:9-10

Ang bagong awit ay ang awit ng pagtubos. Nang likhain ng Diyos ang sansinukob, napakaganda nito kaya't sabay-sabay na umawit ang mga bituin sa umaga at sumigaw sa galak ang lahat ng anak ng Diyos. Ngunit ang lumang awit na iyon ay agad natahimik nang pumasok ang kasalanan upang sirain ang kahanga-hangang gawa ng kamay ng Diyos. Ngayong naisakatuparan na ng Kanyang sariling Anak ang ating pagtubos, tayong dating mga ligaw at wasak na makasalanan ay kumukuha ng bagong awit at pumupuri sa Korderong minsang pinatay, na naghugas sa atin mula sa ating mga kasalanan at gumawa sa atin na maharlikang pagkasaserdote. Hindi maaawit ng mga anghel ang awit na ito. Hindi nila kailanman naranasan kung ano ang tubusin nang ganito. Para sa mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya ang pagtataas ng tinig sa maluwalhating awit na ito, na pupuno ng himig sa mga bulwagan ng Langit. Ngunit tanging ang mga natututo nito rito ang makakaawit nito roon.

> *Para sa Kanya na naghugas sa atin sa Kanyang dugo*
> *Ihanda natin ang ating pinakamatamis na awit;*
> *Hinanap Niya tayong naglalagalag malayo sa Diyos,*
> *At ngayo'y iniingatan tayo ng Kanyang pag-aalaga.*
> *May isang kuwerdas na pinakamatamis ang tunog,*
> *Nakalaan para sa mga makasalanang iniligtas ng biyaya;*
> *Sagrado ito para sa iisang uri lamang,*
> *At tinitipa ng iisang natatanging lahi.*

> *Bagaman maaaring makita ng mga anghel nang may galak*
> *Kung paano dumadaloy ang awa sa dugo ni Jesus,*
> *Hindi nila mapapatunayan, gaya natin,*
> *Ang bisang naglilinis ng bahang ito.*

—Thomas Kelly

Disyembre 30

> *Mapalad at banal ang may bahagi sa unang pagkabuhay na muli. Sa mga ito ay walang kapangyarihan ang ikalawang kamatayan, kundi sila ay magiging mga saserdote ng Diyos at ni Cristo, at maghaharing kasama Niya sa loob ng isang libong taon.*

Apocalipsis 20:6

Pinaghihiwalay ng Kasulatan ang pagkabuhay na muli tungo sa buhay, na magaganap sa pagdating ng ating Tagapagligtas bago ang sanlibong taon (1 Tesalonica 4:13-17), at ang pagkabuhay na muli tungo sa paghatol, na magaganap sa katapusan ng panahon, bago pa lang itatag ang malaking tronong puti kung saan ang lahat ng masasama ay magbibigay-sulit sa harap ng Diyos. Ang mga makikibahagi sa pagkabuhay na muli ng mga matuwid ay iniligtas sa pamamagitan ng biyaya. Tunay na pinagpala ang kanilang magiging bahagi. Sila ay banal, ibinukod para sa Diyos kay Cristo. Hindi nila kailanman mararanasan ang ikalawang kamatayan, na siyang pangwakas na pagkahiwalay sa Diyos, sapagkat sila ay may buhay na walang hanggan na tinanggap sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo. Sa buong walang hanggan ay magkakaroon sila ng daan bilang mga saserdote tungo sa mismong harapan ng

Diyos at ng Kordero. Kapag naitatag na ang kaharian sa ibabaw ng lupang ito, maghahari silang kasama Niya na minsang pinagdusahan nila sa panahon ng pagtanggi sa Kanya. Higit sa lahat, makikita nila Siya at makakasama Siya magpakailanman.

> *Ah, ito ang gusto ko—*
> *Ang makita ang Kanyang kaibig-ibig na mukha,*
> *At, hindi ako natatakot sabihin ito,*
> *Alam kong gusto rin Niya ako!*
> *Ibinigay Niya ang Kanyang buhay bilang pantubos*
> *Upang gawin akong lubos na Kanya,*
> *At hindi Niya makakalimutan ang Kanyang pangako*
> *Sa akin, na Kanyang binili.*

—J. G. Deck

Disyembre 31

> *Siya na nagpapatotoo sa mga bagay na ito ay nagsasabi, "Tiyak na darating Ako nang madali." Amen. Gayon nga, dumating Ka, Panginoong Jesus! Ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay sumainyong lahat. Amen.*

Apocalipsis 22:20-21

Ang huling salitang narinig mula sa Langit, ang huling maririnig hanggang sa pagbabalik ng Panginoon, ay ang pangako ng Kanyang muling pagdating, at iyon ay madali. Hindi binibilang ng Diyos ang panahon gaya natin. Ayon sa Kanyang pagbilang, wala pang dalawang araw ang lumipas mula nang umalis si Jesus (2 Pedro 3:8). Malapit na Niyang tuparin ang Kanyang pangako. Ang pusong umiibig sa Kanya ay naghihintay sa Kanya, at tumutugon, "Gayon nga, dumating

Ka"! Hanggang sa panahong iyon, may biyaya para sa bawat sandali ng daan. Nagtapos ang Lumang Tipan sa "isang sumpa" dahil sa kabiguan ng tao na tuparin ang banal na kautusan ng Diyos. Nagtatapos ang Bagong Tipan sa "biyaya," dahil sa Kalbaryo. Sa saligan ng gawaing natapos doon, dumadaloy ang biyaya sa saganang kapunuan.

Dumadaloy ang biyaya na parang ilog,

Milyun-milyon na ang natustusan doon;

Dumadaloy pa rin ito na kasingsariwa ng dati,

Mula sa sugatang tagiliran ng Tagapagligtas;

Walang kailangang mapahamak,

Lahat ay maaaring mabuhay dahil namatay si Cristo.

Mga Tala

1. "Absolvo te" (Pinapatawad kita) ang mga salitang ginagamit ng paring Katoliko kapag inaangkin niya ang karapatan ng Diyos na magpatawad ng mga kasalanan.

✦

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.